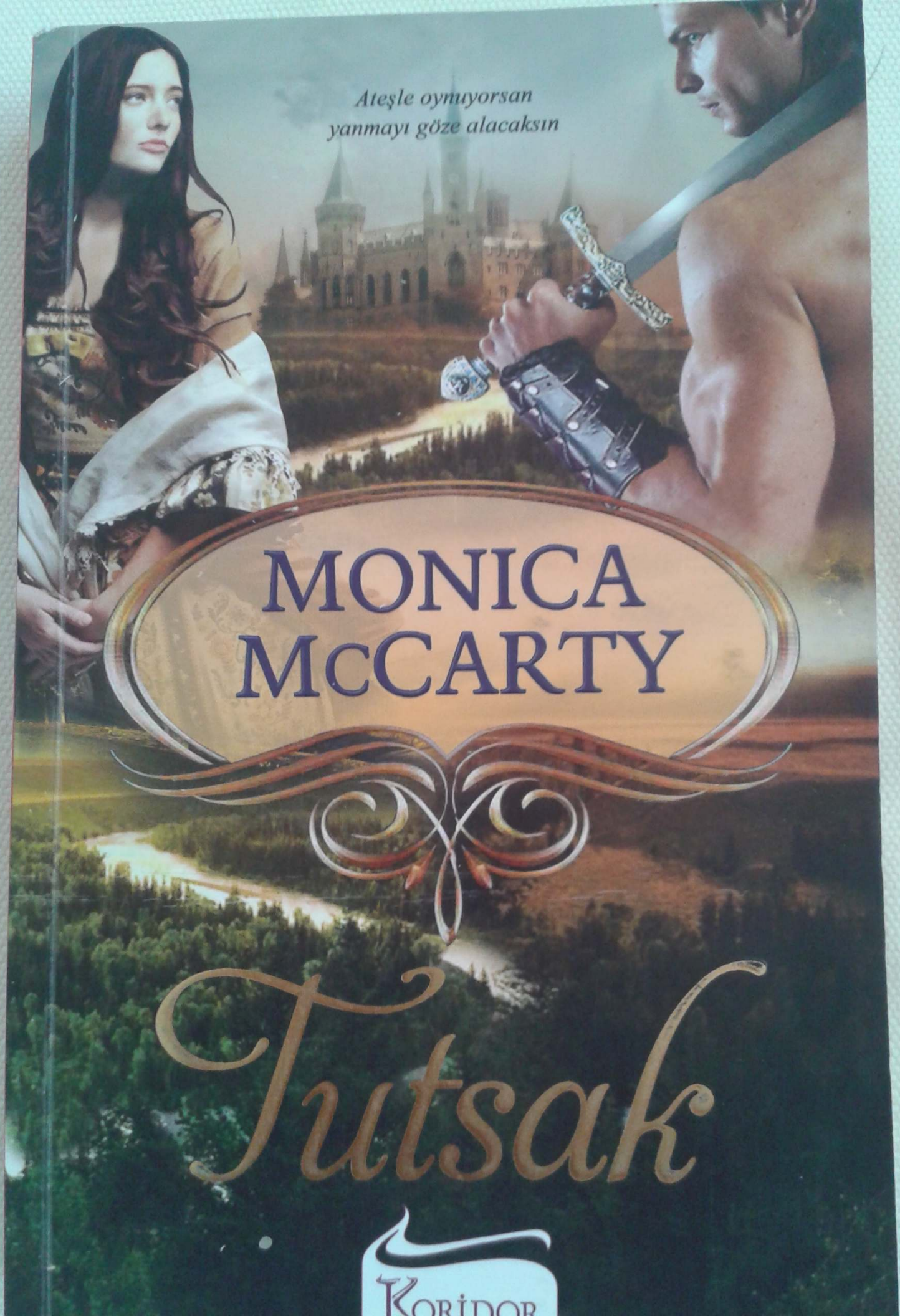

Ateşle oynuyorsan
yanmayı göze alacaksın
MONICA
McCARTY
Tutsak
KORİDOR

Erik, kadınlara *bayılırdı*. Her kadına. Tenlerinin kokusuna, vücutlarının yumuşaklığına, yanına – ya da üstüne – kıvrıldıklarında ipek gibi saçlarının göğsünden dökülmesine bayılırdı. Kahkahalarının tınısına, o şen şakrak hallerine, konuşmalarını dinlemeye bayılırdı.

Kadınlarla ilgili her şeye bayılırdı. Ama en çok da o kadınsı cazibelerine. Ellerinde hissedebileceği, yüzünü arasına gömebileceği iri, dolgun göğüsler, vücudunun altında kavrayabileceği kıvrımlı basenler, yuvarlak kalçalar ve o en kadınsı derinliklere doğru kaydığı sırada belini sarmalayacak yumuşak bacaklar.

Erik şöyle bir iç geçirdi. Yaa, kadınlar güzel varlıklardı. Her biri teker teker güzeldi. Sadece onlara yakından bakmak lazımdı.

Ama, kabul etmesi gerekiyordu ki, ıslak keten kumaş her şeyi ne kadar meydana çıkarırsa çıkarsın, bu kadının pek bir özelliği yoktu. Kara kuru bir şeydi. Orta boylu sayılırdı, ama sıskalıktan neredeyse kemikleri gözüküyordu. Bu sırılsıklam haliyle en fazla kırk beş kilo ettiğine bahse girerdi. Hiç tipi değildi. Erik, kadının hafif balık etlisini severdi. Dolgun, kıvrımlı ve ele gelir olanını—kürdan gibisini değil. Neticede kendisi de iri bir adamdı. Ağırlığıyla birini ezdiğini düşünmek istemiyordu.

Kadının yüzüne ancak şöyle bir bakabilmişti, ama gözüne çarpan bir şey yoktu. Dalgaların içinden yükselen bir Venüs olmadığı kesindi. Koyu renk saçları kafasına yapışmış haliyle, adeta sırılsıklam bir kedi gibi görünmüştü gözüne—pis, sefil ve üşümüş bir kedi.

ISBN: 978-605-4629-37-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Tutsak
Monica McCarty

Özgün Adı: ***The Hawk***

© 2010 Monica McCarty
© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Gönenç İnal
Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi
Baskı : Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok
No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt : Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2013

KORİDOR YAYINCILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212 – 544 66 70
E–posta: info@koridoryayincilik.com.tr
www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03
Faks: 0212 544 87 86

Tutsak

MONICA McCARTY

Çeviren: Gönenç İnal

KORİDOR

İSKOÇ MUHAFIZ ALAYI

1306-1307 kışı

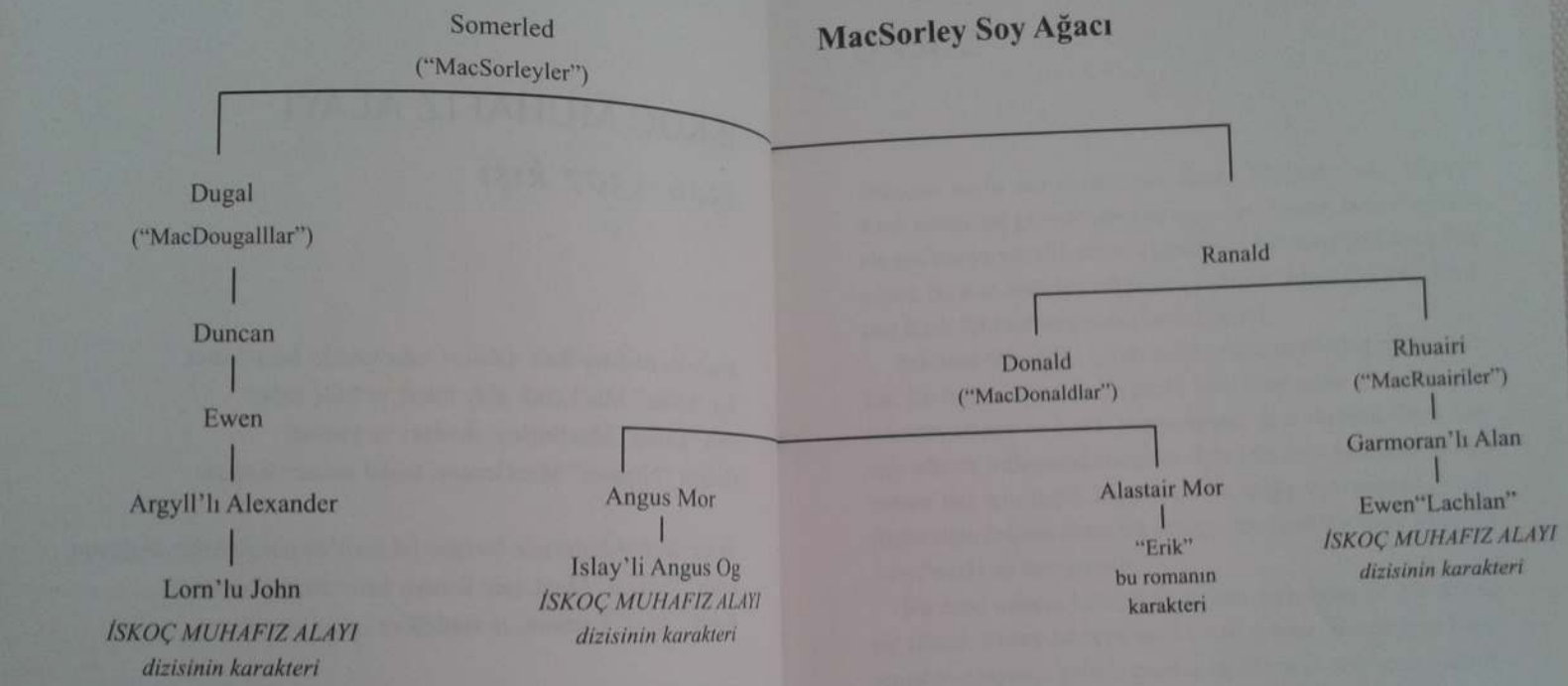
Bruce'la birlikte Batı Adaları'nda savaşa hazırlanan,
Tor "Lider" MacLeod: alay lideri ve kılıç ustası
Erik "Şahin" MacSorley: denizci ve yüzücü
Gregor "Nişancı" MacGregor: hedef ustası ve okçu

Bruce'un kardeşleriyle birlikte İrlanda'da paralı asker toplayan,
Eoin "Vurucu" MacLean: korsan harbi strateji uzmanı
Ewen "Avcı" Lamont: iz sürücü ve insan avcısı

Kraliçeyle birlikte Kuzey İskoçya'da leydileri koruyan,
Lachlan "Yılan" MacRuairi: pusu, casusluk ve adam kaçırma
Magnus "Aziz" MacKay: dağ rehberi ve silah yapımcısı
William "Tapınakçı" Gordon: simya ve patlayıcılar
Robert "Akıncı" Boyd: fiziksel güç ve serbest dövüş
Alex "Ejder" Seton: kama ve yakın muharebe

İSKOÇ MUHAFIZ ALAYI DİZİSİNDEN

MacSorley Soy Ağacı

ÖNSÖZ

Milattan sonra bin üç yüz altı. Scone Manastırı'nda, İskoçya Kralı olarak taç giymesinden üç ay sonra, Robert Bruce'un tahtı ele geçirmeye yönelik ümitsiz teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bu kısa ömürlü ayaklanma, kudretli "İskoç Çekici," İngiltere Kralı Edward tarafından bastırılmıştır.

Rakibini öldürdüğü gerekçesiyle Papa tarafından aforoz edilen, Hıristiyan aleminin en güçlü kralı tarafından her yerde acımasızca aranan ve kendi yurttaşlarının üçte ikisinin onun sancağı altında birleşmeyi reddetmesiyle yüz üstü bırakılan Bruce, sadece tacı için değil, hayatı için de savaş vermektedir. Yenik düşmesinin önünde duran tek şey, gizlice kurduğu İskoç Muhafız Alayı'ndaki on savaşçısıdır.

Bir avuç insanın hatırladığı, tarihin derinliklerine gömülmüş bir efsane, Kuzey İskoçya'nın ve Batı Adaları'nın en ücra köşelerinden dünyanın gelmiş geçmiş en ölümcül ordusunu oluşturmak için Bruce'un tek tek seçtiği gizli bir grup seçkin savaşçıyı anlatır. Gizli bir ayinle bir araya getirilen bu savaşçılar, yalnızca sıra dışı becerileri, savaşçı adları ve kollarındaki şahlanmış aslan dövmeleriyle tanınan bir hayalet ordu birliğini oluştururlar.

Ama Kral Edward'ın terör dönemi daha yeni başlamıştır. Korkulan ejder sancağı çekilmiş, asla kimseye merhamet edilmeyeceği vaadini de beraberinde getirmiştir. Kendilerini bekleyen karanlık günlerde, bu seçkin savaşçılar, o ana değin karşılarına çıkan en zorlu görevle yüzleşeceklerdir. Bu görev, bir ulusun özgürlüğünü karara bağlayacaktır.

O vakit Çeteci Kral bozkırda çetesini kurar,
Yoktur şehre inmeye arzusu;
İngiltereli baronlar onu yakalasalardı şayet,
Öğretirlerdi İngilizce şakımayı,
Kaba kuvvetle:
Pek yavuz olmadı asla,
Lakin aranıyor
Dört bir yanda.

Thomas Wright'ın çevirisiyle İngiltere'nin Siyasi Ezgileri

İrlanda'nın 5 kilometre açığındaki Rathlin Adası
13 Eylül 1306

Robert Bruce, artık bitsin isteyerek gözlerini kapadı. Bir korkak gibi, bir kral gibi değil. Ama zihninde canlananlar onu rahat bırakmadı; bir kabustan sahneler gibi gözlerinin önünde belirmeye devam etti.

Kılıçlar bitmek bilmez bir ölüm dalgası gibi havada çarpışıyordu. Oklar yoğun bir sağanak gibi gökyüzünden üzerlerine yağıyor, gündüzü geceye çeviriyordu. Dağ gibi İngiliz savaş atları, yollarına çıkan her şeyi ezdikçe toynak sesleri duyuluyordu. Zırhların gümüşi parıltısı kan ve çamurla kapkara olmuştu. Ölümle yüzleşen sadık yoldaşlarının yüzlerinden korku ve dehşet okunuyordu. Ve o koku... O iğrenç kan, ter ve hastalık kokusunu burnunda, ciğerlerinde, kemiklerinde hissediyordu.

Kulaklarını elleriyle kapattı. Ama ölümün çığlıklarını ve feryatlarını duymamak mümkün değildi.

Bir an için Methven'deki kanlı savaş alanına geri dönmüştü. Her şeyin fena halde ters gittiği o yere. Şövalyeliğin az daha hayatına mal olduğu o yere.

Ama bu seferki bir kabus değildi. Bruce gözlerini İngiltereli Edward'ın gazabına karşı değil, Tanrı'nın gazabına karşı açtı. Çarpan kılıçlar değil, şimşeklerdi. Gökten ok değil, buz gibi yağmur yağıyordu. Duyduğu dehşet verici ses, ölümün çığlıkları değil, rüzgarın uğultusuydu. Bitmek bilmeyen güm güm sesi de atların toynaklarından değil, dümencinin kürekçilerin ritmini belirlemek için kalkanına vurduğu çekiçten geliyordu.

Ama hissettiği korku... O korku aynı korkuydu. Etrafındaki adamların yüzlerinden okunuyordu. Ölmek üzere olduklarını bilmenin verdiği korku. Lanet olası bir savaş alanında değil, fırtınayla çalkalanan denizin ortasında sefil bir teknede, kendi krallığından haydutlar gibi firar ederken öleceklerdi.

İngilizler ona "Çeteci Kral" diyordu. Haydut kral. Böyle bilinmek, gerçeği yansıttığı için daha bir utanç vericiydi. Bir zamanlar Hıristiyan alemindeki en güçlü orduyu yenebileceğine inandığı gururlu ordusundan geriye iki *birlinne** doluşmuş yüzden az adam kalmıştı.

Ne hale gelmişlerdi. Taç giydikten altı ay sonra, fırtınanın bir oraya bir buraya sürüklediği bir teknede bölük pörçük bir avuç haydut. Bazıları dayanmaktan öte bir şey yapamayacak kadar hastayken, diğerleri hayatları için savaş verirken korkudan bembeyaz kesilmiş, titriyordu.

Kuzeyliler hariç. Şeytanın kendisi alev alev yanan kapılarını açıp onları cehenneme buyur etse de Bruce, Kuzeylilerin korku duyabileceğini düşünmüyordu.

* Ortaçağda, İskoçya'nın Batı Adaları'nda kullanılan mavna benzeri, büyükçe gemi. (Çev. N.)

En korkusuzu da onların hayatta kalmalarını sağlamakla sorumlu olan adamdı. Sert rüzgarların etrafında şiddetle estiği, yağmurun yüzünden aşağı damla damla aktığı bu adam, geminin kıç tarafında durmuş, yelken halatlarını dizginlemeye çalışırken, doğa önüne ne engel çıkarırsa çıkarsın savaşmaya hazır olan bir pagan deniz tanrısı gibi görünüyordu.

Onları buradan sağ kurtaracak biri varsa o da Erik MacSorley—diğer adıyla Şahin'di. Bruce'un ülkedeki en yetenekli savaşçıları bir araya getirerek oluşturduğu, gizli, seçkin bir grup olan İskoç Muhafız Alayı'na dahil olduğundan beri bu isimle biliniyordu. Bu atılgan denizci, yüzme ve gemicilik becerilerinden ötürü seçilmişti, ama aynı zamanda gözü kara bir adamdı. Her zorluk, aşılması ne kadar imkansız olursa olsun, ona keyif veriyordu adeta.

MacSorley, bu sabah İngiliz ordusunun burnunun dibinde Dunaverty Kalesi'nden gizlice kaçmalarını sağlamıştı. Şimdi de onları, Bruce'un hayatında gördüğü en berbat fırtınada İskoçya'nın Kintyre yarımadası ve İrlanda açıkları arasındaki yirmi altı kilometrelik dar kanaldan geçirmeye çalışıyordu.

"Sıkı tutunun, aslanlar!" diye bağırdı çetin reis, fırtınanın gürültüsünü bastırarak. "Büyük bir tane geliyor."

Her Kuzeyli gibi MacSorley de olanı biteni olduğundan küçük görmek gibi bir yeteneğe sahipti.

Bruce nefesini tuttu. Rüzgar, yelkenleri ele geçirip gemiyi sanki bir çocuğun elindeki oyuncak kadar hafifmişçesine kaldırarak dimdik yükselen dalgaların üzerinden diğer tarafa savurdu. Geçmek bilmeyen, işkence gibi bir an için, gemi tehlikeli biçimde yan yattı. Bu kadarmış, diye içinden geçirdi Bruce—gemi şimdi alabora olacaktı. Ama denizci, halatları çabucak düzelterek bir kez daha doğanın kanunlarına karşı geldi ve gemi tekrar doğruldu.

Ama yalnızca kısa bir süre için.

Fırtına tüm şiddetiyle tekrar saldırdı. Dimdik, sarp kayalar

gibi, her çarptığında onları az daha deviren dalga ardına dalga. Yelkenleri çırpındıran, denizi girdap haline getiren şiddetli rüzgar. Geminin teknesini onların boşaltabildiğinden daha hızlı doldurarak, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur. Vahşi deniz, ahşap gemiyi döverken her bir gıcırtıda, her bir çatırtıda Bruce'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor, işlerini bitirecek, acısına bir son verecek dalga bu mu, diye merak ediyordu.

Asla kalkışmayacaktım bu işe. Asla İngiltere'nin ve güçlü kralının kudretine zıt gitmeyecektim. Gerçek dünyada Davut, Câlût'u yenemezdi. Gerçek dünyada Davut ezilirdi.

Ya da fırtınalı bir denizin dibini boylardı.

Ama Kuzeyli, yenilgiyi kabul etmeye razı değildi henüz. Kendinden emin, en az fırtına kadar boyun eğmez biçimde dümenin başında duruyor, onları oradan canlı çıkaramayacağına dair hiç renk vermiyordu. Ancak bu, kazanmayı umması imkansız olan bir irade savaşıydı. Doğa fazlasıyla güçlüydü. Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi korsanları olan Vikinglerin, yarı İskoç, yarı İskandinav torunları için bile çok güçlüydü.

Denizcinin, "Dikkat!.." diye gürleyen sesi duyulduktan hemen sonra Bruce, kanını donduran bir çatırtı duydu.

Ama artık çok geçti.

Tam zamanında yukarı bakıp, üzerine doğru son sürat devrilen gemi direğinin ancak bir kısmını görebildi.

Bruce, karanlığın içinde gözlerini açtı. Bir an kendini cehennemde sandı. Başının üstünde tek görebildiği rutubetten parlayan sivri, kara taşlardan bir duvardı. Solundan gelen bir ses dikkatini çekti. Sese doğru dönünce, başına, adeta sivri uçlu bir yıldız yağmuruna tutulmuş gibi bir ağrı saplandı.

Görüşü tekrar netleşince, bir hareketlilik gözüne çaptı. Adamlar—kendi adamları—kayalıklı kıyıdan yukarı güçlükle yürüyerek, kıyı ini gibi görünen bir oyuğun kemerli girişinde yere yığılıyorlardı.

Demek ki ölmemişti.

Ölmediğine şükretse mi, etmese mi bilemedi. Boğularak ölmeyi, esas Edward onları yakalarsa kendini bekleyen ölüme tercih edebilirdi.

İşte bu hale gelmişti. Krallığı, bir kıyı ininin karanlık rutubetli açıklığından ibaret olmuştu.

Başının birkaç santim üzerinde gözüne çarpan bir hareketlilikten, bu sefil krallık üzerindeki egemenliğinin bile hiçe sayılabileceğini anladı. Büyük, kapkara bir örümcek tepesindeki duvara gizlenmişti. Bir kayalık çıkıntıdan öbürüne atlamaya uğraşıyordu sanki ama nafile. Kaygan yüzeye tutunamayıp kaydı ve sicim gibi incecik bir ağ parçasında asılı kalıp çaresizce rüzgarda ileri geri sallanmaya başladı. Tekrar tekrar ağını örmeye uğraştı ama bir türlü beceremedi. Başarısızlığa mahkumdu.

Bruce bu hissi biliyordu.

Savaş alanında iki ezici yenilgi almaktan, dostlarının ve destekçilerinin yakalandığını görmekten, karısından zorla ayrı kalmaktan ve saygınlığını yitirmiş biçimde kendi krallığından kaçmaktan daha kötüsü başına gelemez artık diye düşünmüştü. Ama yanılmıştı. İngiliz ordusunun indiremediği ölümcül darbeyi, neredeyse doğa indiriyordu.

Ama, bir kez daha şeytanın bacağını kırmıştı. Bu sefer MacSorley'nin ölüme meydan okuyan denizcilik becerileri sayesinde. Tıpkı şu örümcek gibi, bu Kuzeyliler de ne zaman vazgeçmeleri gerektiğini bilmiyorlardı.

Ama o biliyordu.

Bitip tükenmişti. Deniz, şimdilik canlarını bağışladıysa da, kendi davası kaybedilmiş ve onunla birlikte İskoçya'nın İngiliz zulmünün boyunduruğundan kurtulmak için tek şansı da yok olmuştu.

Methven'deki muhafızının tavsiyesini dinleseydi durum farklı olabilirdi. Ama Bruce, şövalyeliğinin gerektirdiği ilkelere uymakta inat edip onların tavsiyesini dinlememiş, Sir Aymer de Valence'ın söz verdiği gibi savaşa başlamak için sabahı bekleyeceğine inanmıştı. Kalleş İngiliz kumandan ise sözünden dönüp gecenin ortasında saldırmıştı. Bozguna uğramışlardı. En büyük destekçilerinden ve dostlarından birçoğu öldürülmüş veya yakalanmıştı.

Şövalyelik gerçekten ölmüştü. Bruce bunu bir daha asla unutmayacaktı. Eski tarz savaşlar geçmişte kalmıştı. Bu muhafız alayını kurduğunda, Kuzeylilerin kullandığı korsan taktiklerini uygulamak için pek fazla gayret sarf etmemekle hata etmişti. Bu taktikleri tamamen benimseyip şövalyelik ilkelerini bir kenara bıraksaydı, Methven'de olanlar başına gelmezdi.

Örümcek atlamayı tekrar denedi. Bu sefer attığı incecik ağ öbür kayaya tam ulaşmıştı ki, aniden çıkan rüzgar son anda zaferi elinden aldı. Garip bir şekilde örümceğin umutsuz çabalarına kendini kaptırmış olan Bruce, hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

Kendi haline ayna tuttuğu için olsa gerek.

Methven felaketinden sonra bile Bruce, umudunu kesmemişti. Sonra, Dail Righ'da MacDougalllarla karşı karşıya gelip bir ezici yenilgi daha almıştı. Bu karşılaşmayı izleyen kovalamaca sırasında, karısından, kızından, büyük ve küçük kız kardeşinden ve daha altı ay önce büyük cesaret göstererek kendisine taç giydiren Buchan Kontesi'nden zorla ayrı kalmıştı.

Onlara yakında kavuşmayı umarak, kadınları, en küçük kardeşi Nigel'la birlikte kuzeye göndermişti. Çok değer verdiği İskoç Muhafız Alayı'nın yarısı, onları korumakla görevliydi. Bruce ve ordunun geri kalanı güneye kaçmak zorunda kalmıştı.

Onlar emin ellerde, diye kendi kendini telkin etti. Edward onları yakalarsa, Tanrı yardımcıları olsun. Ejder sancağı, kadınları bile kanun kaçağı olarak damgalıyor, yakalayanlara tecavüzü meşru görüyordu. Erkekler ise yargısız infaz ediliyordu.

Dail Righ'dan sonra Bruce, dağa çıkmıştı. İskoç Muhafızlarından Gregor "Nişancı" MacGregor sayesinde MacDougalllar tarafından yakalanmaktan kurtulmuştu. MacGregor, Bruce'u, Lennox'u boydan boya geçirip Kintyre ve Dunaverty Kalesi'nin güvenli ortamına getirmişti.

Ancak burada sadece bir süreliğine rahata erebilmişti. Üç gün önce İngiliz ordusu kaleyi kuşatmaya gelmişti ve MacSorley onları kaleden zar zor canlı çıkarmayı başarmıştı.

Çok fazla başarısızlığa uğramışlardı. *Gereğinden fazla.*

Örümcek geri tırmanmıştı ve atlayışı tekrar denemek için hazırlanıyor gibiydi. Bruce, içinde yersiz bir öfke dalgası hissederek bir an için örümceği yumruğuyla ezmek istedi.

Savaşı kaybettiğini görmüyor musun?

Gemide düşündükleri aklına geldi. İngiltereli Edward'ı yenebileceğini düşünmekle en az bu örümcek kadar aptallık etmişti. Asla bu işe kalkışmamalıydı. Hayatta kalmak için kaçıp dostlarının ve destekçilerinin onun uğruna öldüğünü görmek yerine, şimdi Carrick'de bir evde karısı ve kızıyla yaşayıp arazisini yönetmekle meşgul olabilirdi.

Böyle bir hayat sürerek gayet mutlu olurdu. Tabii eğer tacın kendisine ait olduğuna dair içinde bu kadar sarsılmaz bir inanç besliyor olmasaydı. İskoçya'nın gerçek kralı oydu.

Ama artık bunun ne önemi vardı ki? Her şeyini ortaya koymuş ve kaybetmişti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Tanrı aşkına, öyle yorulmuştu ki... Gözlerini kapatıp uykuya dalmak ve bu kabusu geride bırakmak istiyordu. Başını çevirince, suyun kenarında Şahin'i, "Lider" diye bilinen İskoç Muhafız Alayı'nın başı Tor MacLeod'la konuşurken gördü. İki muhteşem savaşçı birlikte ona doğru yaklaştılar.

Uyku bekleyecekti.

Son birkaç ay içinde el attığı tek iyi şey bu gizli Muhafız Alayı'ydı. Bu savaşçılar takımı, beklentilerinin çok üzerine çıkmıştı. Ama Methven'deki hatasının yıkıcı sonuçlarını bertaraf etmeye onların bile gücü yetmemişti.

Savaşçılar yaklaştıkça Bruce, yüzlerindeki yorgunluk izlerini görebiliyordu. Artık azıcık yoruluversinler, bir zahmet. Onları, İskoçya'yı terk etmek zorunda bırakan bir dizi yenilgi, diğerlerinin aksine Kuzeylilerin moralini bozmuşa benzemiyordu. Gayet olağan hislerin getirdiği kırılganlıktan etkilenmiyorlardı; onları hiçbir şey sarsamaz gibiydi. Savaşçıların kararlılığını ve direncini takdir etse de, bu durum arada sırada kendi yaşadığı hayal kırıklığını bir zayıflıkmış gibi görmesine sebep oluyordu.

"Başınız nasıl?" diye sordu MacSorley. "Kötü bir darbe aldınız."

Bruce, devrilen gemi direğini hatırladı. Başının yan tarafındaki büyük şişliğe masaj yaparak ovdu. "Ölecek değilim." Şimdilik. "Neredeyiz?"

"Rathlin," dedi MacLeod. "Hedefimize sağ ve oldukça sağlam varmış bulunuyoruz."

MacSorley tek kaşını kaldırdı. "Bundan şüpheniz mi vardı?"

Kuzeylinin şaka niyetine kışkırtmalarına artık alışmış olan Bruce, başını hayır anlamında salladı. "Adamların geri kalanı ne durumda?" diye sordu.

"Güvendeler," diye cevap verdi Tor. "Bu mağara ancak bir düzine kişiyi barındırabildiği için yakınlardaki bir koya sığındılar. Avcı'ya ve Vurucu'ya yarın malzeme getirmek için kaleye gitmeleri talimatını verdim. Sir Hugh'nun bize yardımcı olacağından eminsiniz?"

Bruce omuz silkti. "Rathlin Lordu, Edward'a sadık ama aynı zamanda, bir dost."

Tor'un ağzı ciddiyetle bir çizgi halini aldı. "Burada uzun süre kalarak risk alamayız. İngilizler, artık Dunaverty'de olmadığımızı fark edince bütün donanmayı bizi aramaya yollayacaklar. Sizin İrlanda'yla olan bağlarınızdan dolayı, burası ilk bakacakları yerlerden biri olacaktır."

Antrim'de, İrlanda kıyı şeridi boyunca uzanan araziler yıllarca Bruce'un ailesine ait olmuştu. Karısı, Elizabeth de Burgh de İrlanda'daki en güçlü kontun kızıydı. Ama kayınpederi, Ulster Kontu, Edward'ın adamıydı.

"Malzemeler geldikten sonra, tekneleri tamir etmek ancak bir iki gün sürer," dedi Şahin.

Bruce başını salladı. Emirler vermesi gerektiğini biliyordu, ama üstüne çöken faydasızlık hissini atamıyordu bir türlü.

Ne fark edecekti ki?

Göz ucuyla örümceğin kayalık çıkıntıdan bir kez daha karşıya atladığını gördü. "Şu örümceği görüyor musun?" diye sordu, sağdaki duvarı işaret ederek. Adamlar ifadesizce baş salladılar. Bruce, adamların, onun aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ettiğine emindi. "Vazgeçmesini bekliyorum. Nerdeyse altı keredir karşıya atlamaya çalışıyor, ama her seferinde boşluğa düşüyor." Başını iki yana salladı. "Asla karşıya atlayamayacağını anlaması için daha ne kadar denemesi lazım, merak ediyorum."

Şahin, dişlerini göstererek sırıttı. "Bahse girerim bu örümcek de Kuzeylidir, lordum, başarana kadar denemeye devam edecektir. Kuzeyliler vazgeçmek nedir bilmez. Azimliyizdir."

"İnatçı ve dik kafalıyızdır demek istiyor olmayasın?" dedi Bruce alaycı bir tavırla.

Şahin güldü. "O da var tabii."

Bruce, sempatik denizcinin en sefil durumlarda bile espri yapabilmesine hayran kalmadan edemedi. Genellikle, Şahin'in güler yüzlü mizacı onlara güç verirdi ama bu gece, bu iriyarı İskandinav bile Bruce'u bu umutsuzluk halinden çıkartamazdı.

"Biraz uyuyun, efendim," dedi Tor. "Uzun bir gün geçirdik."

Bruce, başıyla onayladı. Başka bir şey yapamayacak kadar bitkindi.

Işık, göz kapaklarına vuruyor; tatlı bir sıcaklık, bir annenin yumuşak kucağı gibi yanağını okşuyordu. Bruce gözlerini, mağaradan içeri süzülen günışığına açtı. Önceki günkü kıyameti andıran fırtınayla tamamen zıt, parlak ve güneşli bir gün doğmuştu.

Bir an sonra, uyku sersemliği geçti ve görüşü netleşti. Bruce, başının üstündeki kayalara bakıp sövdü.

Olur şey değil.

İki kaya arasındaki aşağı yukarı otuz santimlik boşlukta, hayatında gördüğü en muhteşem ağ duruyordu. Dallı budaklı örülmüş ağ, görkemli bir taca ince ince işlenmiş elmaslar gibi güneşte pırıl pırıl ışık saçıyordu.

Başarmıştı. Örümcek, ağını örmüştü.

Bruce, örümceğin zaferini bir anlığına paylaşarak gülümsedi.

Methven. Dail Righ. Dostlarının ölümü ve yakalanışı. Karısından ayrı kalması. Fırtına. Belki de bunlar Tanrının intikamı değil, onu sınamasıydı.

Örümcek de elçisi.

Denizcinin biraz ötede kımıldandığını görüp onu yanına çağırdı. "Haklıydın," dedi yukarıyı işaret ederek.

Şahin, Bruce'un neyi kastettiğini hemen anlamadı, ama dönüp de örümcek ağını görünce sırıttı. "Aa, başarmış. Dirayete dair iyi bir ders oldu bu. Sizce de öyle değil mi?"

Bruce, düşünceli düşünceli başını salladı. "Bence de. Eğer başta başarılı olamazsan, tekrar tekrar ve tekrar dene. Özlü sözler bunlar."

Aynı zamanda unuttuğu sözler.

Örümcekten mi, yoksa yeni doğan günden mi bilmiyordu, ama önemi yoktu. Dünün kapkara umutsuzluğunu geride bırakmıştı ve onları bekleyen mücadele karşısında kendini yenilenmiş

hissediyordu. Edward onu kaç kez devirirse devirsin, nefes aldığı sürece Robert Bruce savaşmaya devam edecekti.

Çeteci Kral olsun olmasın, o İskoçya'nın gerçek kralıydı ve krallığını geri alacaktı.

"Bir planınız mı var, efendim?" diye sordu Şahin, Bruce'taki değişikliği fark ederek.

Bruce başını salladı. "Var doğrusu." Bir an durdu ve atılgan denizcinin hoşuna gidecek türden bir yüreklilikle planını açıkladı: "Kazanmak."

Şahin sırıttı. "İşte şimdi bir Kuzeyli gibi konuştunuz."

Bruce uygun zamanı kollayacaktı. Gelecek birkaç ay, sislere karışıp batı kıyısı boyunca uzanan yüzlerce ada arasında kaybolacak, kuvvetlerini bir araya toplayıp tekrar deneyecekti. Tekrar tekrar.

Başarana kadar.

Bir

İrlanda'nın kuzey kıyısı açıklarındaki Rathlin Körfezi
Hazreti Meryem yortusu, 2 Şubat, 1307

Erik MacSorley, asla bir iddiaya karşı kayıtsız kalamazdı. Bu iddia dile getirilmemiş olsa bile. Bir İngiliz kadırgasının, bir balıkçı teknesini takip ettiği gözüne ilişir ilişmez, bu gece de kayıtsız kalamayacağını biliyordu.

Yapması gereken, kadırgayı görmezden gelip görevine devam etmekti. İngiliz devriye gemisini fark edilmeden atlatıp, Dunluce Kalesi'nde İrlandalı paralı askerlerle buluşması gerekiyordu.

Ama bunun neresi eğlenceliydi ki?

Bruce'un kiralarını toplamak için ana karaya yaptıkları kısa süreli bir baskın ve ara sıra verilen keşif görevleri hariç, dört aydır saklanmaktan ve bir adadan diğerine atlamaktan başka bir şey yapmayan Erik ve adamları azıcık heyecan yaşamayı hak ediyorlardı.

Lent'de resmen keşiş hayatı sürmüş (kadınlar hariç ama Erik, Bruce'un İskoç Muhafız Alayı'na katıldığında bekaret yemini etmediğine kalıbını basardı), beladan uzak durmuştu. Fırtınadan ve Dunaverty'den kaçışlarından beri göreve çağrıldığı birkaç seferde, hiç âdet olmamasına rağmen ilgisiz davranmıştı. Ama Şeytan Ucu* resmen burunlarının dibindeyken, deniz kabarmışken ve

* Özgün adı: Devil's Point. (Çev. N.)

arkalarından kuvvetli bir rüzgar eserken bu fırsat kaçırılmayacak kadar cazip geliyordu.

Yirmi dokuz yaşında Erik, dizginleyemediği bir rüzgara, suyun gerek üstünde gerek altında kendini alt edecek bir adama, köşeye sıkıştıramayacağı bir gemiye ya da, düşüncesi karşısında muzipçe sırıttığı üzere, kendisine karşı koyabilecek bir kadına da henüz rastlamamıştı.

Bu gece de öncekilerden farklı olmayacaktı. Yoğun sis, gece vakti yarışmak için mükemmel bir ortam yaratıyordu. En çok da Erik, Antrim'in tehlikeli sahillerinde yolunu gözü kapalı bulabildiği için.

İrlanda'nın kuzey kıyısındaki Dunluce Kalesi'ne varmak için güneye doğru yol alırken, Rathlin Adası'nın kuzeybatı köşesinin etrafından dolandıkları sırada, Ballentoy Burnu'nun yakınlarında bir İngiliz devriye gemisi gördüler. O ayın başlarında, İngilizler, Dunaverty Kalesi'ni alıp Bruce'un İskoçya'dan gittiğini fark ettiğinden beri, düşman filo, kaçak kralı avlamak için Kuzey Kanalı'ndaki devriyelerini sıklaştırmıştı.

Ama varış noktalarının bu kadar yakınında bir devriye gemisi görmek Erik'in hoşuna gitmedi. İngilizlerin, planlarına karışmamasını sağlamanın en iyi yolu, onları kendisine sorun çıkaramayacakları bir yere sürmekti. Hem görünüşe bakılırsa, balıkçıların da yardıma ihtiyacı vardı.

İngiliz piçleri. MacLeod'un klanından insanların haince katledilmesinin anısı hâlâ tazeydi. Bir de *ona* korsan diyorlardı.

Şahin, yelkenlerin açılmasını emretti.

"Ne yapıyorsun?" diye panik halinde fısıldadı Sir Thomas Randolph. "Bizi görecekler."

Erik iç geçirerek başını iki yana salladı. Bruce'tan alacağı vardı. Kabul ettiği görevler arasında, kralın kaprisli yeğenine bakıcılık yapmak yoktu. Bruce, tacını geri kazandıktan ve Uzunba-

cak Edward'ı İngiltere'ye geri postaladıktan sonrası için kendine vadettiği Kintyre'daki topraklara bir iki kale eklemek zorunda kalabilirdi.

Randolph, şövalyelik ilkelerine öyle derinden bağlıydı ki, Alex Seton—seçkin İskoç Muhafız Alayı'ndaki tek şövalye (aynı zamanda tek İngiliz)—bile yanında sönük kalıyordu. İki aydır Randolph'u "eğittikten" sonra Erik, Seton'ın partneri Robbie Boyd'a karşı apayrı bir saygı duyar olmuştu. Kurallar ve şeref hakkında kendine lanet bir ömür boyu yetecek kadar nutuk dinlemişti. Randolph, adamın nam salmış rahat mizacını bile kötü etkilemeye başlıyordu.

Erik, aşırı miskin bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Onları uzaklaştıracaksak, zaten amaç bizi görmelerini sağlamak."

"Kahretsin, Şahin, ama ya bize yetişirlerse?" diye sordu Randolph, Erik'e *nom de guerre*'iyle—savaşçı adıyla—hitap ederek.

Görevdeyken, İskoç Muhafız Alayı'ndakilerin kimliklerini gizlemek için savaş adları kullanılırdı, ama bir denizci olarak Erik'in başkalarını işe dahil etmekten başka seçeneği yoktu. Kürek çekecek adamlara ihtiyacı vardı ve İskoç Muhafız Alayı'nın diğer üyeleri oraya buraya dağıldığı için kendi MacSorley klanından adamların yardımını istemişti. Bu gizli görevde kendisine eşlik eden bir avuç adam, Erik'in en güvendiği soydaşları ve kendi çevresinden kişilerdi. Erik'in gerçek kimliğini mezara kadar saklarlardı.

O ana kadar, kötü şöhretli "Şahin" yelkeni, Bruce'un hayalet ordusuyla ilgili köyden köye yayılan söylentilerle ilişkilendirilmemişti, ama Erik bunun her an değişebileceğini biliyordu.

Randolph'u duyabilecek uzaklıktaki kürekçiler delikanlının söylediğinin abesliğine dobra dobra güldüler.

"Ben yarış kaybetmeyeli..." Erik, yüzünde soru soran bir ifadeyle ikinci komutan Domnall'a döndü. Adam omuz silkti.

"Biliyorsam ne olayım, Kaptan."

Yüzünde kaygısız bir sırıtışla, "Bak," dedi Erik, Randolph'a. "Endişelenecek bir şey yok."

"Gümüş ne olacak peki?" diye sordu inatla genç şövalye. "İngilizlerin gümüşü ele geçirmesini riske atamayız."

Yanlarındaki elli sterlin değerindeki madeni para, paralı askerleri teminat altına almak için gerekliydi. Küçük keşif grupları, parayı kış ayları boyunca Bruce'un İskoçya'dan aldığı kiralardan toplamıştı. Gece vakti yapılan baskınlar, Bruce'un hayalet alayıyla ilgili yayılan söylentileri daha da alevlendirmişti. Düşman tarafından sızdırılan can alıcı istihbarat sayesinde, MacSorley ve diğer muhafızların bazıları, İskoçya'ya gizlice girip çıkabilmişlerdi. Erik, istihbarat kaynağını bildiğini düşünüyordu.

Bruce, paralı askerlerle savaş gücünü üç katına çıkarmayı umuyordu. Ek kuvvetler olmadan kral, İskoç kalelerini işgal eden İngiliz garnizonlarına karşı saldırıya geçip krallığını geri alamazdı.

Askeri oraya getirmek Erik'e düşüyordu. Saldırı zamanı yaklaşırken, Bruce, paralı askerleri sağlama bağlayıp, İngiliz filosunu geçerek, ayın on beşinde gerçekleştirecekleri saldırı için, kuvvetlerin zamanında Arran'a varmalarını sağlaması için Erik'e güveniyordu. Saldırıya iki haftadan az zaman kalmıştı.

"Rahat ol, aslanım Tommy," dedi Erik. Nasihatinin, kılıcını yutmuş gibi dimdik duran asilzadeyi daha da çileden çıkaracağını bile bile konuşuyordu. "Yaşlı teyzeler gibi konuşuyorsun. Ancak dümen suyumuza yetişirler."

Randolph, ağzını öyle sıkı kapamıştı ki, kızarmış suratına tamamen zıt bir şekilde dudakları bembeyaz kesildi. "İsmim Thomas," diye hırladı. "*Sir* Thomas, senin de basbayağı bildiğin gibi. Emirlerimiz, İngiliz devriyesine varlığımızı belli etmeden paralı askerleri sağlama alıp dayıma katılmalarını sağlamaktı."

Aslında o kadar basit değildi ama planın tamamını bilenlerin

sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu ve aralarında Randolph yoktu. Paralı askerleri Bruce'la bir araya getirmeyi değil, yalnızca bir sonraki buluşmayı ayarlıyorlardı.

Böylesi daha güvenliydi. Bruce'un, çetin İngiliz ordusuna karşı bir şansının olması için, kendi saflarında şaşırtma taktiğinin olması şarttı.

Yıllarca İrlanda'da özel bir sınıfa mensup paralı asker olarak hizmet verdikten sonra Erik, bilgiye dikkatli yaklaşmanın akıllıca olacağını biliyordu. Çoğu paralı askerin onurlandırdığı tek sadakat unsuru madeni paraydı ve McQuillanlar da, en hafif deyimiyle, haşin bir tayfaydı.

Kral, bıçak kemiğe dayanana kadar buluşma yeri ve nerede, ne zaman saldıracakları dahil planlarının ayrıntılı bilgilerini onlarla paylaşmazdı. Erik, İrlandalılarla saldırıya iki gece kala buluşacak ve orduyu oluşturmak üzere Bruce'la bir araya gelmeleri için Rathlin'e kadar onlara bizzat eşlik edecekti. Bir sonraki gece ise tüm filoya Arran Adası'na kadar öncülük edecekti. Bruce, buradan İskoç anakarasına kuzeyden yapacağı, 15 Şubat olarak belirlenen saldırıyı başlatmayı planlıyordu.

Zamanlamaya uyulması şarttı. Kral, kuvvetlerini iki koldan yapılacak saldırı için bölmüştü. Bruce, Turnberry'den saldırırken, kardeşleri aynı gün güneyde Galloway'den ikinci bir saldırı gerçekleştireceklerdi.

Zaman bu kadar darken ve yalnızca gece yol alabiliyorlarken, hataya yer yoktu.

"Sürpriz çıksın istemiyorum, Tommy. Bu sayede çıkmayacağından emin olacağız."

Hiçbir şey, Şahin'in görevine engel olmayacaktı, ama icrasını biraz eğlenceli hale getirebilirlerdi.

"Pervasızlık bu!" diye öfkeyle karşı çıktı Randolph.

Erik başını iki yana salladı. Delikanlı gerçekten umutsuz vakaydı. "Bak şimdi, Tommy, anlamını bilmediğin kelimeleri öyle

orada burada kullanma. Arkandan yaklaşıp kıçından ısırsaydı bile pervasız neymiş anlamazdın. Ancak bize yetişmelerine ihtimal olsaydı, yaptığımız pervasızlık olurdu ki, duyduğun üzere, öyle bir ihtimal yok."

Şahin'in adamları, dört köşe yelkeni çektiler. Yelken kumaşının hayvan yağıyla kaplı ağır yün dokusu rüzgarda sert bir şırak sesiyle açılarak, beyaz-altın çizgili fon önündeki dehşet verici, kara deniz şahinini gözler önüne serdi. Erik, bu görüntü karşısında her seferinde damarlarına bir heyecan dalgasının hücum ettiğini hissederdi.

Bir an sonra, suyun öbür tarafından yükselen bir haykırış duydu. Erik, yüzünde pişmanlıktan eser görülmeyen bir sırıtışla onu kınayan yoldaşına döndü. "Görünüşe göre artık çok geç, aslanım. Bizi gördüler." İki kılavuz halatını eline aldı, ani rüzgara karşı kendini hazırladı ve mürettebatına seslendi. "Haydi bu İngiliz köpeklerine kuyruklarından başka kovalayacak bir şey verelim. Benbane'e, aslanlar."

Adamlar, göndermeye güldü. İngilizleri, "kuyruk" üzerinden yapılan kinayeden nefret ederdi. Ödlek herifler.

Yelken rüzgarla doldu ve *birlinn*, dalgaların üzerinde süzülen bir kuş gibi havalanmış, teknesinin pruvasına kazınmış, yelkenini süsleyen, Şahin'e adını bahşeden sembolün hakkını veriyordu adeta.

Gemi, daha hızlı uçtukça, Erik de kanın damarlarında daha hızlı dolaştığını hissediyordu. Gemiyi, suyun üzerinde keskin bir açıda tutarken, kasları gerilmiş, saf enerjiyle kasılmıştı. Rüzgar saçlarının arasından esiyor, yüzüne küçük damlacıklar püskürtüyor, ciğerlerini hayat suyu misali dolduruyordu. İnanılmaz bir histi bu. Dizginlenemezdi. Özgürlüğün en saf haliydi.

Erik, bunun için doğmuş olduğunun bilincine vararak yaşadığını hissetti.

Takip eden birkaç dakika boyunca Erik, geminin yönünü, dosdoğru Antrim'in en kuzey ucu olan Benbane Burnu'na çevirdiği sırada adamlar sessiz kaldı. Klanından adamlar onu, ne planladığını bilecek kadar iyi tanıyorlardı. Erik, gelgitten ve tehlikeli kayalıklardan ilk kez yararlanıyor değildi.

Omzundan geriye doğru bakınca, taktiğinin işe yaradığını gördü. İngiliz devriyesi balıkçıları tamamen unutmuş, onların peşine takılmıştı.

"Daha hızlı," diye bağırdı Randolph rüzgarın gürültüsünü bastırarak. "Arayı kapatıyorlar."

Delikanlı, güzel bir anı zehir etmeyi kesinlikle iyi beceriyordu. Ama Erik, İngiliz kadırgasının sandığından daha yakın olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı. Kaptanı az biraz becerikliydi, az biraz da şanslı. İngiliz, Erik'in yararlandığı rüzgarın daha şiddetlisinden yararlanmıştı ve kürekçileri sayesinde hızını artırıyordu. Erik'in küreklerinden ise ses çıkmıyordu. Onlar daha sonra gerekecekti.

Birazcık İngiliz şansı, Şahin'i pek endişelendirmiyordu. Kör sincap bile arada bir, bir palamuda denk gelirdi.

"Maksat bu, Tommy. Onları kayalara sürükleyebileceğim kadar yakınlaşsınlar istiyorum."

Şeytan Ucu, İrlanda'nın en kuzey kıyısında, Benbane Burnu'nun hemen batısındaki sahilde, karadan bir parmak gibi denize çıkıntı yapmış bir kayalıktı. Deniz kabarmışken, kayalıklı resif çok geç olana kadar görünmez kalırdı. İşin sırrı, İngilizleri kendi gemisiyle kara arasına getirmekti ki, sivri kayaların parçalayacağı kendi gemisin olmasın. Son dakikada, Erik yetişmelerine izin verecek ve kayalığın sınırının hemen ötesinde seyrini bozmadan tam batıya dönüp İngilizleri dosdoğru şeytanın kucağına yollayacaktı.

Bu, tam da uyurken bile yapabileceği türden ustaca bir manevraydı.

"Kayalar mı?" diye sordu Randolph. Sesi telaşlı bir hal almıştı. "Ama bu siste nasıl bir şey görebilirsin ki?"

Erik iç geçirdi. Delikanlı, rahatlamayı öğrenmezse, kalbi yirmi üç yaşına kadar dayanmayacaktı. "Görmem gereken her şeyi görüyorum. Az güven bana, korkusuz genç şövalye."

Dağlık burnun görkemli yüksek uçurumları, ileride görünmeye başlamıştı. Havanın açık olduğu zamanlarda, zümrüt yeşili bayırlarla taçlanmış heybetli kara duvarlar, insanın nefesini keserdi. Ama bu gece, belli belirsiz gölgeler, akıllara musallat olacak türden tehditkar bir görünüme sahipti.

Erik, omzundan geriye doğru baktı ve yüzünde belli belirsiz bir takdir ifadesiyle tek kaşını kaldırdı. İngiliz köpek, hiç de fena değildi. Hatta Erik'in zamanlamasını bozacak kadar iyiydi. Kıyıya paralel ilerlemek işe yaramayacaktı; İngilizleri dosdoğru sürükleyip son anda, tam rüzgara karşı, dönmesi gerekecekti.

İngiliz kaptan iyi olabilirdi...

Ama Erik daha iyiydi.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bu beklediğinden de eğlenceli olacaktı.

Kuzeni Lachlan "Yılan" MacRuairi, kuzeyde kadınların yanında olduğundan ve Tor "Lider" MacLeod, kralın şahsi koruması olarak karayı terk edemediğinden, Erik doğru düzgün bir yarışın tadına varamayalı bayağı olmuştu. Kendine rakip olmasını beklediği en son kişi ise bir İngiliz'di.

Kıyı çizgisinin tam nerede başladığını görmek için etraf çok karanlık ve sisliydi, ama Erik yaklaştıklarını biliyordu. Hissedebiliyordu. Bundan sonraki birkaç dakikanın ne kadar tehlikeli olabileceğini düşününce damarlarındaki kan akışı hızlandı. Eğer herhangi bir şey ters giderse ya da hesaplamaları yanlış çıkarsa, kıyıya yüzen tek İngilizler olmayacaktı.

Erik, geminin kıç tarafında dümenin başındaki Domnall'a

döndü ve "Şimdi!" diyerek iskeleden sancağa tiramola emrini verdi. "Rotamızı çevirip bu İngiliz piçlerini cehennemin dibine gönderelim."

Mürettebattan hevesli bir kükreme yükseldi.

Hemen sonra yelken dalgalandı ve gemi sancak tarafına savruldu. Şeytan Ucu tam karşıdaydı.

Erik, arkasında yelkeninin çıkardığı şırak sesini duydu. İngilizler, ani kontra değişikliğini ustalıkla becermiş, peşlerinden geliyorlardı.

Neredeyse zamanıydı...

"Tanrı'nın inayetiyle İngiltere'nin Kralı Edward adına durun!" diye arkalarından biri İngilizce bağırdı.

"Ben, Bruce'tan başka krala hizmet etmem!" diye Galce karşılık verdi Erik. "*Airson an Leomhann*!" İskoç Muhafız Alayı'nın savaş narasını attı: Aslan uğruna.

Arkasından yükselen ses karmaşasına bakılırsa biri dediğini anlamıştı. "Vatan hainleri!" diye bir bağırtı duyuldu.

Ama Erik onları umursamıyordu. Dikkati tamamen, kapkara denizin üzerinde ileride gözüken dar boğaza odaklanmıştı.

Gemiye gergin bir hava hakimdi. Az kalmıştı. Elli metre daha. Erik, sol tarafındaki sahilin kayalıklarını gözleriyle tarayarak nirengi noktasını oluşturan sivri çıkıntıyı aradı. Ama kör edici sis, görmeyi zorlaştırıyordu.

Gözü kapalı, diye hatırlattı kendine.

Adamları, oturdukları yerde sabırsızca kıpraşıyor; kürekler ellerinde, emirleri bekliyorlardı.

"Ne oluyor?" diye tiz bir sesle sordu Randolph, gerginliğin farkına vararak.

"Hazır olun, aslanlar," dedi Erik şövalyeyi duymazdan gelerek. "Az kaldı..."

Kalbi, göğsünde sağlam ve istikrarlı bir ritim tutturmuştu. Si-

nirleri şimdi asıl sınavı verecekti. Tanrım, bu hisse bayılıyordu! Yaklaşan tehlike karşısında içgüdüleri tümüyle alevlenmiş, dönmesini haykırıyordu. Ama Erik kımıldamadı. *Daha değil...*

Birkaç metre daha ilerlerlerse, İngiliz kaptanın—becerikli olsun olmasın—Erik sayesinde kendisini bekleyen kayalıklı alandan kurtulamayacağından emin olacaklardı.

Erik, emri tam vermek üzereydi ki, felaket onları buldu. Serseri bir dalga, adeta bir yılanın çenesi gibi karanlıktan yükseldi ve *birlinn*in sancak tarafına çarptı. Gemiyi kıyıya doğru iterek, dikkatle kolladığı manevrasını yapacağı noktayla aralarını birkaç metre daha açmış oldu.

Erik, yelkenlerin halatlarını sıkıca tutarken bir küfür savurdu. Kayalar çok yakınlarındaydı. Ne kadar yakında olduklarının habercisi olan beyaz su şeritlerinin, kayaların su yüzüne çıkmış uçlarının etrafında dağıldığını görebiliyordu.

Planladığı keskin dönüş için yeterli alanı kalmamıştı. Kayalıkların etrafından dönmek için artık tek şansı dosdoğru rüzgara karşı çok riskli bir manevra yapmaktı.

Asıl şimdi işler gerçekten ilginç bir hal alıyordu. Erik, kalp atışlarının heyecanla hızlandığını hissetti. İşte becerilerinin ve sinirlerinin gerçekten sınandığı böyle anlar için yaşıyordu o.

"Şimdi!" diye bağırdı. "Asılın küreklere, aslanlar."

Domnall dümeni hizaladı, adamlar dönüş için keskin bir açıyla küreklerini daldırdı, Erik de gemiyi emniyete almak için yelkeni mümkün olduğunca rüzgara karşı tutmaya gayret etti.

Arkadaki kadırgadan seslerin yükseldiğini duyabiliyordu, ama kendini tamamen, önündeki başarması neredeyse imkansız işe vermişti. Deniz ve ivme, gemiyi üç metreden az ötedeki kayalara çekmeye çalışıyordu. Adamlar, biriktirdikleri enerjilerini son damlasına kadar kullanarak daha hızlı kürek çektiler. İngiliz kürekçilerde olmayan enerjilerini.

Teknenin ucu, kayalıklı çıkıntının köşesinin hemen ötesine geçerek kurtardı.

Birkaç metre daha...

Ama, *birlinn* felakete doğru karina ederken solundaki kayalar devamlı yaklaşıyor ve büyüyordu. Erik, arkasında Randolph'un bir küfredip bir dua ettiğini duyabiliyordu, ama dikkatini hiç dağıtmadı. "Daha hızlı!" diye bağırdı adamlarına. Halatları tutmaktan kollarındaki kaslar gerilmiş, yanıyordu. "Neredeyse oldu..."

Gemi, kayanın ucunu yalayıp geçerken nefesini tuttu, duyularıyla suyun altından gelen seslere dikkat kesildi. Çok geçmeden hafif bir gıcırtı duydu. Kayanın meşeye sürtündüğüne kuşku götürmeyen ses, birçok denizcinin yüreğinde korku uyandırırdı, ama Erik sakinliğini korudu. Ses, birkaç saniye daha devam etti ama yükselmedi. Dönmüşlerdi.

Erik'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. İşte bu! Dunaverty'den kaçarken onları vuran fırtınadan beri böyle heyecan yaşamamıştı. "Başardık, aslanlar!"

Bir tezahürat koptu. Arkalarından bir dikkat çığlığı, ardından da İngiliz gemisinin kayalıklara çakılmasının sağır edici sesi duyulunca, tezahürat daha da alevlendi. Erik, iki kılavuz halatını da adamlarından birine verip oturulacak yer görevi gören ahşap sandığın üzerine sıçradı ve az önce gemilerini paramparça eden kayalarda kendilerini kurtarmak için bata çıka ilerleyen İngiliz denizcileri açık seçik görebildiği manzaranın tadını çıkarmaya koyuldu. Ettikleri küfürler rüzgarda taşınarak kulağına çalınıyordu.

Erik abartılı bir reverans yaparak İngilizleri selamladı. "Eddie'ye benden selam söyleyin, çaylaklar."

Cevap niteliğindeki yeni bir küfür dalgasına ise ancak daha yüksek sesle gülmekle yetindi.

Erik sandığın üzerinden atladı ve Randolph'un sırtını sıvazla-

dı. Zavallı delikanlının yüzü hafiften hastalıklı bir renge bürünmüştü. "İşte *bu* riskliydi."

Genç şövalye, Erik'e, yüzünde az önce olanlara inanamıyormuş gibi bir hayranlıkla baktı. "Sendeki şans Şeytan'da yoktur, Şahin. Ama bir gün bu şans tükenecek."

"Evet, belki de haklısın." Erik, delikanlıya muzipçe göz kırptı. "Ama bu gece değil."

Ya da o öyle sanıyordu.

"Aziz Columba'nın kemikleri aşkına, Ellie! En son ne zaman eğlendin ki? Bildiğin sıkıcı olup çıktın." Matty, son söylediğini, sanki Ellie cüzzama benzer korkunç bir hastalığa yakalanmış gibi abartarak, on sekiz yaşındaki bir genç kızın dramatik edasıyla vurguladı.

Ellie, dikkatini yatağının üzerine serilmiş şerit şerit kumaştan ayırmadan, kardeşine cevap verdi, "Sıkıcı falan değilim, ayrıca öyle saygısızca konuşma." Gök mavisi renkte bir ipek kumaşı göğsüne doğru kaldırdı. "Bu nasıl oldu sence?"

"Al işte!" Matty umutsuzca kollarını yukarı doğru savurdu. "Söylemeye çalıştığım tam da bu. Benden sadece birkaç yaş büyük olsan da aynı bakıcım gibi davranıyorsun. Ama sürekli yüzünü buruşturarak gezen yaşlı Betha bile senden daha eğlenceliydi. Hem Thomas da devamlı 'Aziz Columba'nın kemikleri aşkına' diyor, ama kimse ona bir şey söylemiyor."

"Ben senden *altı* yaş büyüğüm, Thomas da bir hanımefendi değil." Ellie, aynadaki yansımasına bakıp burun kıvırdı ve mavi kumaşı, kendine yakışmayan renkler yığınına fırlattı. Şimdilerde herkesçe beğenilen açık pastel renkler, Ellie'nin koyu renk saçlarına ve gözlerine hiç gitmiyordu.

Matty—pastel renkler asıl ona çok yakışırdı—büyük mavi gözlerini kısarak baktı. Mathilda de Burgh'ü, insanların, ikiz er-

kek kardeşine tanınan özgürlüğe dikkat çekmesi kadar sinir eden bir şey daha yoktu. Sevimli çenesi inatçı inatçı kasıldı. Genç kız, bu haliyle serkeş bir yavru kediye benziyordu. "Bu çok saçma sapan bir gerekçe ve sen de bunun farkındasın."

Ellie omuz silkti. Kardeşinin söylediklerine ne katılıyor ne de katılmıyordu. "Böyle gelmiş böyle gider."

"İlle böyle gitmesi gerekmiyor." Matty, Ellie'nin elini avcuna alıp kardeşine yalvaran bir bakış attı. Onun ipek gibi sarı saçları, porselen gibi bembeyaz cildi, yay gibi kıvrımlı kırmızı dudakları ve büyük mavi gözleri karşısında direnmek güçtü. Ama Ellie bu konuda bayağı deneyim sahibiydi. Bire karşı dokuz—sekiz—kardeşi de açık renkli saçları ve gözleriyle gerçek olamayacak kadar muhteşem varlıklardı. Sadece Ellie ve Walter, babalarının Norman ırkına has koyu renklerini miras almışlardı.

Sıcak bir hüzün dalgası Ellie'yi sardı. Artık tek mirasçı kendisiydi.

"İşte bu yüzden bu gece çok eğlenceli olacak," diye yılmadan üstelemeyi sürdürdü Matty. "Bir tek bu gece erkeklerle yüzmemize izin var. Bu senin son şansın. Gelecek yıl kocan olacak nişanlınla İngiltere'ye gitmiş olacaksın." Genç kız hülyalı hülyalı iç geçirdi.

Yaklaşan nikahının konusu her açıldığında olduğu gibi, Ellie midesinin küçük bir takla attığını hissetti, ama aniden bastıran bulantı hissine karşı direndi. "Kızın Dalışı bizim konumumuzdaki kadınlar için uygun bir yer değil."

Sözlerini kendisi bile iç daraltıcı bularak dudağını ısırdı. Pagan kış bayramı Yule, Noel olarak kutlanmaya başlanınca, paganların genç bakire kızları Deniz Tanrısı Aegir'e kurban ettikleri kadim İskandinav kültürüne ait "Bakirenin Dalışı" da (kiliseyi daha da gücendirmemek için ismi Kızın Dalışı diye değiştirilmişti) yerini Noel mevsiminin bitişini simgeleyen Hazreti Meryem yortusu kutlamalarına bırakmıştı. Kilise, pagan kutlamalarına

karşı onaylamaz bir tavır takınmıştı, ama kutlamaları yasaklamaya kalkışmamıştı. Böyle bir girişimin başarısız olacağını bildiklerinden olsa gerekti.

Her 2 Şubat günü gece yarısı, yörenin kızları buz gibi denize atlar ve (İskandinav haklının eskiden kullandığı hamamlar yerine) kocaman şenlik ateşlerinin dibinde ısınmak için kıyıya kadar yarışırlardı. Soğuk denizde en uzun süre kalan kız Buz Prensesi tacını hak ederdi. Ellie, yarışmaya katıldığı son üç seferde de tacı almıştı. Soğuk su onu rahatsız etmediği için Walter eskiden, Ellie kesin yarı selki* olmalı, diye dalga geçerdi.

"Eskiden böyle düşünmezdin." Matty, Ellie'ye sanki bir yabancıymış gibi gözlerini dikerek başını iki yana salladı. "Anlayamıyorum, eskiden yüzmeye de Kızın Dalışı'na da *bayılırdın*."

"Eskidendi bunlar..." Ellie aniden durdu ve yutkundu. Boğazı sanki aniden daralmıştı. "O zamanlar küçük bir kızdım. Artık sorumluluklarım var."

Ellie yatağın üzerine serilmiş kumaşlara doğru dönerken Matty sessiz kaldı. Bu kumaşlardan Ellie'nin İngiltere'de, Kral Edward'ın sarayında, kralın eskiden damadı olan Ralph de Monthermer'in karısı olarak başlayacağı yeni hayatında giyeceği elbiseler dikilecekti.

"Bu haksızlık," dedi Matty usulca. "Onları tek özleyen sen değilsin. Ben de özlüyorum. Ama ne annemiz ne de Walter, sonsuza kadar onların yasını tutmanı isterdi."

Dunluce Kalesi'nin odalarını kasıp kavuran humma, yalnızca on dokuz yaşındaki erkek kardeşini değil, annesi Ulster Kontesi Margaret'ı da bu dünyadan almıştı. Humma, o zamanlar yirmi iki yaşında olan Ellie'den, başka bir şeyi daha alıp götürmüştü: İçindeki maceraya doymayan capcanlı genç kızı. Ailenin evlen-

* Selkiler, İskoç folklorunda denizde fok balığı olarak yaşayan, ancak karaya çıkınca deri değiştirip insana dönüştükleri rivayet edilen mitolojik yaratıklardır. (Çev. N.)

memiş en büyük kızı olan Ellie, annesinin kontes olarak yürüttüğü birçok görevi üstlenmişti. Buna, kardeşlerine göz kulak olmak da dahildi.

Yarı çıplak vaziyette denizde hoplayıp zıplayarak nasıl bir örnek oluştururdu?

Annesi ve kontluğun vârisi olan kardeşi öldüğünden beri ilk kez Dunluce Kalesi'ne dönüyorlardı. Ulster Kontu'nun ana müstahkem mevkii olan Carrickfergus'ta Ellie'nin nişanlısıyla buluşacaklardı, ama onun yerine, Kral Edward buraya gelmelerini buyurmuştu. Babası, gizli bilgileri onunla paylaşmasa da, Ellie bu değişikliğin Robert Bruce'un bir türlü yakalanamamasıyla ilgili olduğunu tahmin ediyordu.

Kardeşinin pırıl pırıl gözleri buğulandı. Ellie hemencecik kollarını genç kızın etrafında kavuşturdu. "Biliyorum onları sen de özlüyorsun." İç geçirdi. "Haklısın da. Sonsuza kadar onların yasını tutmamızı istemezlerdi."

Matty geri çekildi. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış, gözyaşlarından eser kalmamıştı. "O zaman geliyorsun demek mi bu?"

Ellie gözlerini şüpheli şüpheli kıstı. *Haspa*. Kardeşi, en az vaftiz babası, Kral Edward, kadar amansızdı.

Ellie daha karşı çıkamadan, "En azından bir düşünürüm de," diye Matty araya girdi.

Ellie'nin bu konuyu biraz bile düşünmeye hiç niyeti yoktu, ama istediğini nasıl elde edeceğini bilen bir tek Matty değildi. Kendilerine "hayır" denmesinden hoşlanmayan beş uzman dalavereciden daha sorumluyken, Ellie'nin hayatta kalmak için duruma ayak uydurması gerekiyordu. "Pekala, bir düşünürüm."

Matty'nin gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten mi?" Heyecan içinde ellerini kavuşturdu. "Çok eğleneceğiz—"

"Bir *düşünürüm*," diye sözünü vurguladı Ellie. "*Eğer* sen de bunlardan elbise dikilecek olanları seçmeme yardım edersen."

Kumaşları ayırmak için en ufak isteği bile kendinde bulamıyordu. Hem Matty renkten anlardı; o ise böyle bir yeteneğe sahip değildi. Ama isteksizliğinin tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Kendini bir tuhaf hissediyordu. Evliliğini her düşündüğünde içini kaplayan bulantı hissini başka türlü nasıl açıklayabilirdi? Hem de bu evlilik, tarafsızca düşünüldüğünde minnettar olması gereken bir evlilikse.

Pek gelecek vadeden bir başlangıç yakalayamamışsa da, nişanlısı, Edward'ın en değerli kurmaylarından biri, aynı zamanda eskiden de damadıydı. Ralph, Edward'ın kızı, Acre'lı Joan'a aşık olmuştu. Çift gizlice evlenmişti, ama evlilikleri ortaya çıktığında Edward, o zamanlar yalnızca sıradan bir şövalye olan Ralph'i idam ettirmekten ancak Durham Piskoposu'nun araya girmesiyle caymış ve onu kuleye hapsettirmişti.

Zamanla, Ralph ve kin dolu kayınpederi barışmışlardı. Ralph, Joan hâlâ hayattayken Gloucester ve Hereford Kontu unvanını bile almıştı. Şimdi ise Bruce firardayken Edward, Ellie'nin babasının desteğini aldığından emin olmak istiyordu. Dolayısıyla, minnettarlığını göstermek için, Ulster Kontu'na eski damadıyla akrabalık kurmayı teklif etmişti.

Ralph, yakışıklı, kibar bir adamdı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla etkileyici bir görünüşe sahipti ve herkesçe şanlı bir şövalye kabul ediliyordu. Kolayca hayran olunabilecek bir adamdı.

O halde neden ne zaman kendini onunla aynı odada bulsa Ellie'nin midesi burkuluyor, kalbi deli gibi çarpıyor, her yerini soğuk terler basıyor ve kendini bayılacak veya kusacak gibi hissediyordu?

Neden düğün günü yaklaştıkça, bu tuhaf huzursuzluk halinin içini bürüdüğünü hissediyordu? Bu duygu karşısında Ellie'nin içinden çılgınca bir şeyler yapmak geliyordu. Kumsalda yalınayak koşmak, tülbendini ve tokalarını çıkarıp esen rüzgarı saçlarında hissetmek gibi.

Ya da buz gibi denize dalmak gibi.

Ama Ellie'nin akıldışı duyguları durumu değiştirmiyordu. Babasının onun için seçtiği adamla evlenecekti. Aynı durum, ilerde Matty için de geçerli olacaktı. Onlar Ulster'ın kızlarıydı; kendi seçimleri, evlilik kararı verilirken etkili olmuyordu.

Bundan sonraki birkaç dakika, Matty'nin, önlerindeki büyük, gösterişli yün, damasko ve kadife yığınından kumaş şeritlerini çoğu zaman acımasızca eleyip, nadiren de olsa kullanılmak üzere kenara ayırmasıyla geçti. Genç kız işini bitirdiğinde geriye koyu kahverengi, yeşil, kızıl kahverengi ve koyu altın tonlarından oluşan çok daha ufak bir yığın kalmıştı. İçinde parlak veya pastel bir tek renkten eser yoktu.

Ellie, pembe, mavi, sarı ve kırmızı tonlar yığınına özlemle bakarak iç geçirdi. "Saraydaki en kasvetli hanımefendi ben olacağım," dedi somurtarak.

Matty kaşlarını çattı. "Çok güzel olacaksın. Sonbahar renkleri teninin altın tonlarını ve gözlerinin yeşilliğini ortaya çıkartıyor."

Ellie'nin ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Yeşil mi? "Benim gözlerim kahverengi."

Matty ağzını başkaldırırcasına büzüştürdü. "Senin gözlerin çok hoş, parlak bir ela bir kere."

Değil, kahverengi, diye içinden geçirdi Ellie. Kahverengiyle herhangi bir alıp veremediği yoktu. Ama tartışmanın yersiz olduğunun farkındaydı. Kardeşleri onu hep özel hissettirmeye çalışırlardı ve eğer başkaları Ellie'nin, ailenin göz kamaştırıcı dış görünüşünden yoksun olduğuna değinirse, kardeşler bunu kendine yapılmış bir hakaret sayarlardı. Normal bir ailede Ellie, idare eder güzellikte kabul edilebilirdi. Ama kendi ailesi normal değildi. Annesi ve babası kadar olağanüstü güzellikteki iki insanın, kendisi kadar sıradan görünüşlü bir çocuğu nasıl dünyaya getirdiğine Ellie ve görünüşe göre başkaları da, hep hayret etmişti.

Ama Ellie'nin sıradan görünüşü, kendinden çok kardeşlerinin canını sıkıyordu. Güzel olmanın, ille de mutluluk getirmediğini erken öğrenmişti. Zira annesine kesinlikle getirmemişti.

Ellie, sıradan olmaktan memnundu, ama ailesi onu özel biri olmanın dışında başka bir şey olarak görmeyi reddediyordu.

Matty, kardeşini sanki aklını okuyabiliyormuş gibi izliyordu. "Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Hepimizi toplasan, sen yine daha güzelsin. Senin güzelliğin, içinde ışıldıyor." Albenisiz için bir hüsnütabir olsaydı, herhalde bu olurdu, diye içinden geçirdi Ellie. "Kibarsın, cömertsin, tatlısın—"

"Ve sıkıcıyım," diye araya girdi Ellie. Kardeşinin övgü dolu sözlerinden rahatsız olmuştu.

Matty sırıttı. "Ve sıkıcısın. Ama bu uzun sürmeyecek. Bir düşünürüm, dediğini unutma. Geleceğim, de ne olur. Çok eğlenceli olacak, göreceksin." Gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Belki o yakışıklı nişanlın da orada olur."

Ellie bembeyaz kesildi. Aman gelmesin, diye umdu. Soğuk terler dökmeden adamın önünde iki kelimeyi bir araya getiremiyordu.

Matty kardeşine tuhaf bir bakış attı. "Senin neyin var anlamıyorum, Ellie. Sanki bu evliliği istemiyormuş gibi davranıyorsun. Ralph yakışıklı, genç bir adam." Gözleri hülyalı bir hal aldı. "Hele o koyu renk saçları, o yeşil gözleri..." Sesi kesiliverdi.

Ralph'in gözleri yeşil miydi? Ellie hiç fark etmemişti. "Çok şanslısın," diye sözünü sürdürdü Matty. "Senin yerinde olsam, onu derhal kapardım. Ben büyük ihtimalle babamdan daha yaşlı, pelte gibi elleri olan, nefesi kokan, gut hastası bir adamla evleneceğim." Kardeşine, sorgulayan gözlerle bakıyordu. "Ralph'ten hoşlanmıyor musun?"

"Tabii ki hoşlanıyorum," diye cevap verdi Ellie istemsizce.

Ama panik halinde kalp atışları hızlanmıştı. Hoşlanmayacak neyi vardı ki? "Eminim harika bir eş olacak."

"Aynı zamanda harika bir baba da," dedi Matty. Başını hafifçe yana eğdi. "Bu mu senin canını sıkıyor? Ralph'in kaç çocuğu var? On mu?"

"Sekiz." Beş kız, kontun vârisi ve iki oğlan daha. Hepsi on iki yaşın altında. Ellie'nin alışık olmadığı bir durum yoktu. Başını iki yana salladı. "Yoo, çocukları severim."

Matty eğildi ve kardeşini yanağından öptü. "Onlar da bizim gibi sana sahip olacakları için çok şanslılar." Zarif kıvrımlı kaşlarını muzipçe dalgalandırdı. "Ama bu öncesinde biraz eğlenemeyeceğin anlamına gelmiyor."

Ellie gözlerini devirdi ve kardeşini küçük odadan dışarı kovaladı. "Hadi git artık. Akşam yemeğinden önce küçük Joan ve Edmond'a bir bakmam lazım."

"Akşama görüşürüz," dedi Matty geriye doğru kurnazca bir bakış atıp.

Kardeşi ısrarcı değilse neydi? Ellie'nin tüm yaptığı yemek yiyip, dua edip, küçük çocuklara bakmaktan ibaretmiş gibi konuşuyordu.

Ellie, bu tanımın gerçeğe ne kadar yakın olduğunu fark ederek dudağını ısırdı. Fazla mı ciddileşmişti? Yoksa—zorlukla yutkunup devam etti—*sıkıcı* mı olmuştu?

Denizde yüzen, kırlarda koşan o vahşi afacan kız çocuğuna ne olmuştu? Zorluklarla yüzleşmeyi seven, eskiden macera hayalleri kuran, bir zamanlar buradan Norveç'e kadarki tüm adalara ayak basmanın yapılabilecek en muhteşem şey olduğunu düşünen o kız çocuğuna ne olmuştu?

Tüm bunlar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Hatta çok uzun zaman önce. Hayaller değişmişti. İnsanlar değişmişti.

Ellie artık yirmi dört yaşındaydı; saygın bir İngiliz şövalyenin

nişanlısı ve İrlanda'daki en güçlü asilzadenin fiilen kontesiydi.

Köylü kızı gibi ortalıkta boş boş dolaşamazdı.

Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de.

İki

Erik'in, İngilizleri kayalıklara yolladıktan sonraki neşeli hali pek uzun sürmedi. Gerek kendisi gerek mürettebatı, kaleye yaklaştıkça ters giden bir şeylerin olduğunu anlamışlardı. Saat gece yarısını geçiyordu ama Dunluce ışıklar içinde yüzüyordu. Kuzeydeki kumsalda, iki koca ateş, bir savaşçıyı Valhalla* yoluna hazırlayan odun yığınları gibi alev alev yanıyordu.

"Onlar ne?" siye sordu Randolph. Onun da gözü aynı yere takılmıştı.

Erik başını iki yana sallayıp gözlerini karanlığa doğru kıstı. Net görebilmesi için çok uzaktalardı, ama denizde yüzen insanlar olduğuna kalıbını basardı.

"Köylüler herhalde," dedi Domnall.

Erik, o günün tarihini hatırlayıp bir anda neşeleniverdi.

"Köylüler olduğu *kesin*," dedi. "Yani, köyün kadınları en azından."

Randolph yüzünde anlamamış bir ifadeyle ona baktı.

"Bakirenin Dalışı," diye açıkladı Erik.

Randolph kaşlarını çattı. "Pagan ayini mi? İrlandalıların hâlâ kafir bayramlarını kutladığını bilmiyordum."

"Hâlâ adaların pek çoğunda kutlanıyor. Bir çeşit ergenliğe geçiş ayini gibi. Ama genelde gençlerin eğlenmesi için bir bahane. Sakıncalı bir tarafı yok."

* İskandinav mitolojisinde, savaşta ölen kahramanların, Tanrıların babası olarak bilinen Odin'le sonsuza dek ziyafet çektiklerine inanılan salon. (Çev. N.)

Genç şövalye hâlâ onaylamaz tavrını bozmamıştı. "Uygunsuz bir eğlence."

Erik güldü. "Kesinlikle. İşte bu yüzden eğlenceli zaten. Eğer üzerinde içliğiyle soğuk sudan çıkan bir kadının görünüşü hoşuna gitmiyorsa, korkarım, sana hiç yardım edemem."

Randolph'un ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "Belki *az da olsa* iyi yanları olduğunu kabul edebilirim."

Erik güldü ve delikanlının sırtını sıvazladı. "Hah, şöyle. Belki de senin için hâlâ umut vardır, Sir Tommy."

Yelken, gemiyi mümkün olduğunca görünmez kılmak için tekrar indirilmişti. Erik, kalenin önünden kürek çekerek geçerken görünmemek için gemiyi kıyıdan oldukça uzakta seyrettiriyordu. Dunluce Kalesi, otuz metrelik uçurumları denize dimdik inen, üçgen şekilli, devasa bir yalçın kayalığın üzerinde tek başına görkemli biçimde yükseliyordu. Arkasında, kaleyi ana karadan ayıran derin bir yarık vardı. Kaleye, ancak dar bir tahta köprüden geçerek ulaşılabiliyordu.

Kalenin aşağısında, yerel halkın Denizkızı Mağarası dediği muhteşem bir dalga oyuğu vardı. Güneyde denizden, kuzeyde karada kayalıklı bir rampadan ulaşılabilen oyuk, kayanın içinde bir uçtan öbür uca yüz metre kadar uzanıyordu. On beş metre yüksekliğindeki tavanlarıyla mağara, uçsuz bucaksız bir yeraltı sarayıydı. Mağaradan denize kolayca ulaşılabildiği için burası, McQuillanlar ile buluşmak için ideal bir yerdi. İskoç soyundan olan McQuillanlar, özel bir sınıfa mensup paralı askerler olarak İrlanda'ya gelmiş ve Ulster Kontu için Dunluce'un koruyucuları olarak kalmaya karar vermişlerdi. Acımasız savaşçılar hâlâ dışarı adam kiralıyordu... ücretini almak şartıyla.

Erik, *birlinn*i mağaranın girişini koruyan kaya uzantılarının

etrafından döndürdü. "Tetikte olun, aslanlar," dedi fısıltı halinde. Bakirenin Dalışı, gecenin alışılmadık hareketliliğini açıklıyordu, ama yine de ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey vardı.

Gemi, girintili çıkıntılı girişten içeri doğru seyrederken, Erik'in bir gözü tepelerindeki kalede, diğeri derin mağaranın dibindeki uçtaydı. Yukarıdan kimsenin onları göremediğini biliyordu. Ancak, tedbiri elden bırakmayan biri olarak asla nitelenmeyecek olsa da, tehlikeye karşı aşırı duyarlı olmak, birçok kez postunu kurtarmıştı.

Karanlık, bir an gemidekilerin gözlerini kör etti. Ama sonra Erik, mağaranın karşı ucunda, kara dipsizliğin içinde turuncu ışık huzmelerinin titreştiğini gördü. Üç uzun dalga, ardından bir ara ve iki kısa dalga daha. Sonra tekrar baştan.

Parola doğruydu, ama Erik yaklaşıp McQuillan liderinin sağ kolu Fergal'ın kaba saba yüz hatlarını tanıyınca ancak rahatladı. Erik, yüzünde ender rastlanır bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kaşlarını çattı. Bulmayı beklediği Fergal değildi; bu değişiklik hoşuna gitmemişti.

Fergal McQuillan zalim, uğursuzun tekiydi. Para için öz annesini bile öldürür, üstüne bir de bundan zevk alırdı. Erik yıllar önce onun yanında savaşmıştı ve savaştaki hevesini ve cinnet halini takdir edebilirdi, ancak Fergal'ın kana susamışlığı mücadeleyle bitmiyordu. Gerçi, Erik'in adamı sevmesi de gerekmiyordu. Fergal, alçak herifin teki olabilirdi ama kılıcını sallamayı iyi biliyordu ve o an toplayabildikleri her savaşçıya ihtiyaçları vardı. Lider—diğer adıyla Tor MacLeod—bir keresinde Bruce'a, kazanmak için pis işlere bulaşmak gerektiğini söylemişti. Halkıydı da.

Fergal ve McQuillanlar'ın geri kalanı, sözlerine sadık kaldıkları sürece sorun yaşamazlardı.

Suyun kenarına iyice yaklaştıklarında Erik, teknenin yan ta-

rafından atlayıp, diz boyu suyun içinde kayalıklı kıyıya doğru yürüdü.

McQuillan savaşçısını, bileğinden sıkıca kavrayarak karşıladı. Diğer adamlar arasından adını bildiklerini de selamladıktan sonra, peşinden gelen Randolph ve Domnall'ı tanıştırma faslına girişti. McQuillan'ın canını sıkan bir şey var gibiydi. Tahminen Erik'in hoşuna gitmeyecek bir şey.

"Liderinizi görmeyi beklemiştim," dedi Erik sakin bir sesle. Lütfettiği zoraki gülümseme gözlerine yansımamıştı.

Fergal kafa salladı. Başı keldi; yavan hatları, kalın boynu ve pis kızıl sakalları, kafasının tuhaf sivri şeklini daha çok öne çıkarıyordu. "Plan değişti," dedi savaşçı. "Lider gelemedi. Ulster burada ve kale İngiliz kaynıyor. Yokluğu fark edilebilirdi."

Erik'in gözleri bir nebze kısıldı. İçgüdüleri haklı çıkmıştı. Az önce arı kovanının tam ortasına seyretmişlerdi. Eğer bu bir tuzak ise, Fergal'ın garip şekilli kafası uzun süre gövdesine bağlı kalmayacaktı. Savaş baltasının sapına uzanıp baltayı sallamak sadece iki saniyesini alırdı. İki saniye. Benliğinin büyücek bir parçası da mazereti memnuniyetle karşılardı.

Erik, İngiliz birliklerinin rampadan aşağı akmasını bekler gibi Fergal'ın omzundan öteye bakıp, soğuk bakışlarını savaşçıya çevirdi. "Lideriniz, Ulster, Carrickfergus'ta olacak, demişti sanıyorum."

"Bize de öyle söylendi, ama Edward'ın emriyle ansızın buraya geldi." Fergal, kralın ismini istemsizce tükürür gibi söylemişti. "De Monthermer—ya da artık kendi deyimiyle Atholl Kontu—da burada."

Bak sen, vaziyet enteresan değilse neydi? Bu, İngiliz devriyesinin kaleye neden bu kadar yakın olduğunu açıklıyordu. De Monthermer, Edward'ın donanmasındaki en büyük—ve de en deneyimli—kadırga filosunu kumanda ediyordu. Adam önceden

bir sefer Bruce'un yardımına koşmuşsa da, Erik bunu tekrar ya-
pacağına güvenemezdi.

De Monthermer burada ne halt ediyordu? Erik sormadan Fer-
gal açıkladı. "Ulster'ın kızlarından biriyle evlilik söz konusu."

Erik ciddi bir ifadeyle başını salladı. Yanlış istihbarata savaş
zamanında normalden daha sık rastlanırdı, ama bu türden bir
"hata" Erik'in ve adamlarının hayatına mal olabilirdi. Bir tek
yanlış hareketle, kafaları İskoçya'nın kalelerini süsleyen mızrak-
ların üstünde bitebilirdi. Böyle bir ilave pek hoş görünecek olsa
da, Erik kendi kafasına bayağı bağlıydı.

"Buradan bir an önce defolup gitmeniz lazım," diye üsteledi
Fergal. Paniğe kapılmak üzere olduğu belli oluyordu. "İngiliz ge-
mileri buralarda hep devriye geziyor."

"Biliyoruz," dedi Erik sakince. "Birine rastladık,"—sözün
gelişi—"birkaç kilometre geride."

"Parayı ver de olsun bitsin."

Besbelli buradan gitmek isteyen Randolph, beline bağladığı
keseyi çıkarmak için zırhının içine uzandı, ama Erik eliyle de-
likanlıyı durdurdu. "Daha değil. Neden önce hep beraber biraz
gevşemiyoruz? Çıkacağız buradan, ama öncesinde tartışmamız
gereken bazı ayrıntılar var sanırım."

Fergal, panik halinde tükürükler saçarak konuşmaya başladı.
"Ama vakit yok; İngilizler—"

"Kör olasıca baş belaları," dedi Erik muzip biçimde göz kır-
parak. "Biliyorum." Arı kovanında olsun olmasın, yerine getir-
mesi gereken bir görevi vardı. Muhafızlar o rampadan aşağı akın
etmeye başlayana kadar da işini aceleye getirmeyecekti. "Yanlış
anlaşılma olsun istemeyiz. Değil mi, Fergal?"

Adam başını hayır anlamında salladı.

Erik, keseyi Randolph'tan aldı ve eliyle tarttı. Fergal, yüzün-
de aç bir ifadeyle keseye bakıyordu. "Anlaştığımız gibi, yarısını

şimdi, diğer yarısını da üç yüz adamı Bruce'a getirdiğinde ala-
caksınız."

"Tek bilmemiz gereken nereye ne zaman getireceğimiz."

"Aydın Burun*'un yakınında bir kumsal var, bilir misin?"

Fergal, kafası karışmış bir ifadeyle başını salladı. "Bilirim."

"On üçü gecesi adamlarınla orada ol."

İrlandalının yavan yüzü şüpheci bir hal aldı. "Bruce saldırıyı
İrlanda'dan mı başlatmayı düşünüyor?"

Erik başını hayır anlamında salladı. "Yok. Ben seni krala biz-
zat götüreceğim." İrlanda anakarasının Rathlin'e en yakın nok-
tası olan Aydın Burun, Bruce'un askerlerle buluşmayı planladığı
yerdi.

Erik'in, kendini plandan haberdar etmeye niyeti olmadığını
anlayınca Fergal'ın ifadesi sertleşti. Ama Erik'in, McQuillan li-
derine güvenmeye niyeti yoktuysa eğer, Fergal'a hiç yoktu.

"Böyle anlaşmamıştık," dedi İrlandalı öfkeyle.

Erik, öne doğru bir adım attı. Fergal, ayı gibi iri ve kuvvet-
li—ve bir o kadar da acımasız—olsa bile, Erik ondan en az iki
karış daha uzundu. Kimin en iyi savaşçı olduğuna gelince... İkisi
de bu konuda şüpheye yer olmadığını biliyordu. Sadece bir avuç
adam, kılıçta veya savaş baltasında Erik'i yenebilmişti ve Fergal,
onlardan biri değildi.

Erik, attığı adımla, adamı üstü kapalı tehdit ederek gülüm-
sedi. "Bak şimdi, Fergal," dedi halinden memnun bir tavırla.
"Birkaç hafta önce, tam bu mağarada liderinle ne konuştuğumu
gayet iyi hatırlıyorum. Aynen böyle anlaşmıştık. Yarısı şimdi, ya-
rısı Bruce'la buluşunca. Bundan fazlasını bilmeye niye ihtiyacın
olsun?"

Fergal, meşale ışığında gözlerini başka yöne çevirdi. Erik'in
ne ima ettiğini anlamıştı. "Nereye gittiğimi öğrenmek isterim."

* Özgün adı: Fair Head. (Çev. N.)

"Zamanı gelince öğreneceksin. Şartlar böyle. Seçim sana kalmış," dedi Erik, keseyi uzatmış, kaygısızca omuz silkerek.

İrlandalı, keseyi çekip aldı ve *cotun*unun* içine soktu. "Oldu. On üçünde, Aydın Burun'un oradaki kumsalda. Biz orada olacağız," dedi köşeye sıkışmış bir köpek kadar şevkle. "*Sen* de orada olmaya bak."

Arkasından duyulan gürültülü su sıçrama sesi, Erik'in cevabını yarıda kesti. Hemen içgüdüsel olarak arkasını döndü. Savaş baltası elinde hazırdı. Adamların geri kalanı da silahlarına sarılmıştı.

"Neydi o?" diye sordu Fergal meşalesini yukarı doğru tutarak.

Erik karanlığa doğru gözlerini dikti. "Bilmiyorum."

İrlandalı, adamlarından ikisine dönüp, "Gidip öğrenin," diye emir verdi.

Vaziyet iyi değildi, hem de hiç iyi değildi.

Ellie, sudan çıkıp adamların, ellerinde meşalelerle rampadan aşağı doğru geldiklerini duyduğu an başının dertte olduğunu anlamıştı. Aslında niyeti plaja geri yüzmekti, ama su hatırladığından daha soğuktu—ya da kendisi adamakıllı yaşlanıyordu. O yüzden, mağaradan yürüyerek kumsala dönmeye karar vermişti.

Aslına bakılırsa, o ana kadar gerçekten iyi vakit geçirmişti. Matty onu görünce çok sevinmişti. Sırf genç kızın yüzündeki şaşkınlığı görmek için bile buna değmişti. Pelerinini çıkartıp suya atladığında ise, Ellie yüzmeyi ne kadar özlediğini fark etmişti. Dondurucu suda bile, özgürlük hissi içini coşkuyla doldurmuştu.

Belki de adamları görmezden gelip, tacını almaya kumsaldaki insanların yanına dönmek için rampayı tırmanmaya devam etmeliydi. Ama içinden bir ses, gecenin köründe kaba saba görünüşlü kalabalık bir grup savaşçıya, üstünde yalnızca sırılsıklam bir

* Dışı hayvan derisiyle kaplı, kapitone savaş kıyafeti. (Çev. N.)

içlikle sarınacak bir pelerini olmadan görünmemesi gerektiğini söylüyordu.

O yüzden, hemen buz gibi denize geri girdi. Niyeti, su ne kadar soğuk olursa olsun, geldiği yoldan geri yüzmekti ki, yaklaşan bir gemi, kaçış yolunu kesti.

*Birlinn*deki adamlara attığı bir tek bakış, kanını dondurmaya yetti. Ortalık karanlık olsa da, etrafını yeterince seçebiliyordu.

Aman Tanrım, Vikingler geliyor!

Dev cüsseli savaşçılar; burun siperlikli çelik miğferlerinin altından görünen sarı uzun saçlarıyla, kürk pelerinleriyle, tepeden tırnağa silahlı halde ve... dev cüsseli olduklarını söylemiş miydi? Onları yüzerek atlatmayı denemeyecekti bile. Adamakıllı kapana kısılmıştı.

Karanlıkta mağaranın yan tarafına sığınıp kendini yukarı çekerek, küçük sivri bir kayanın üzerine çıkmayı başardı ve soğuktan resmen dondu—soğuk gece havası, buz gibi suya hiç de yeğ değildi. Tüm vücudu ürpertilerle sarsıldı. Dişleri birbirine vurdu, saçları omuzları etrafında öbek öbek buz kesti. Kayanın eğimli, sivri yüzeyinde elinden geldiğince ayaklarını kendine doğru çekti ve kollarını dizlerinin etrafına sarıp ısınmaya çalıştı.

Ama uzun süre böyle kalamayacağını biliyordu. Adamlar işlerini çabuk bitirsin diye dua etti. Seslerini duyuyor, ama söylediklerini çıkartamıyordu. Hem, orada olmaması gerektiğini bilmek için, ne dediklerini anlamaya ihtiyacı yoktu.

Donarak ölmek mi, yoksa adamların onu bulması mı daha kötü olurdu? İki seçenek de o an kulağa pek umut verici gelmiyordu.

Bu işe girişmeye asla ikna olmamalıydı. İnsanlardan bu kadar uzağa da yüzmemeliydi. Küçük çocuklara da hep bunu tembih etmiyor muydu zaten? Ama kazanmak istemişti ve bu mağarayı çok seviyordu.

Ah, neden Matty'nin aklını çelmesine izin vermişti ki? Sıkıcı olmak o kadar da kötü değildi. Sıkıcı olmak insanı güvende tutardı. Sıcak tutardı. Kim bilir ne işlerle uğraşan korkunç Vikinglerle dolu karanlık bir mağarada, bir kayaya tünemiş, ayak parmaklarını hissetmeye çalışmaktansa, şimdi rahat, sıcak yatağında kürklere sarılmış uyuyor olabilirdi.

Vikinglerin ne yaptığını merak edemeyecek kadar üşümüş ve korkmuştu. Beni görürler korkusuyla gizlendiği yerin kayalıklarının arkasından başını uzatıp sahile doğru bir bakış atmaya bile cesaret edemiyordu.

Acele etselerdi keşke. Dişleri o kadar sert birbirine vuruyordu ki, yakında onu duyacaklarından korkuyordu. Kaygan kayanın üzerinde daha ne kadar tünemiş oturabileceğini bilmez vaziyette, artık hissedemediği...

Eyvah.

Ayakları, altından kayıverdi. Ellie, sendeledi, tutunmaya çalıştı ama iş işten geçmişti. Duyulmaması imkansız bir cup sesiyle suya düştü. Soğuğun şok etkisi ve birden bastıran panik dalgasıyla kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Tekrar karaya çıkmak için içinden gelen dürtüyü bastırıp dikkatlice başını suyun yüzeyine çıkardı.

Belki de duymamışlardı.

Ama kıyıya doğu bir tek bakış atar atmaz o kadar şanslı olmayacağını anladı. İki adam, suya atlayıp ona doğru yüzmeye başladı. Ellie, tekrar suya daldı ve var gücüyle yüzmeye başladı.

Ama gücü yetmedi.

Ellie, öncesinde buraya kadar yüzmekten üşümüş ve yorgun düşmüştü; ivme ise adamların avantajına işliyordu. Adamlardan biri, kadının bileğini yakaladı. Ellie, tekme atmaya çalıştı ama adam, oltaya takılmış balığı makarayla sarar gibi kadını kolayca kendine çekiverdi. Ellie, bundan sonra tabağına konan balığa eskisi gibi bakabileceğini sanmıyordu.

Bir kol beline yılan gibi doladı. Kaba saba savaşçı, Ellie'yi vahşice kendine doğru çekip sürükleyerek karaya çıkardı.

Hödük herif kaba bir küfür savurdu. "Kadının tekiymiş!" diye seslendi.

Ellie, adamların bir an şaşkınlıktan duraksadığını duydu. Sonra hoyrat bir ses, "Getir onu," dedi.

"Hay, lanet olsun! Su amma da soğukmuş," diye sövdü adam Ellie'nin kulağına doğru. Sesindeki öfkeden, ıslanmak zorunda kaldığı için onu suçladığı belliydi.

"Bırak beni!" diye bağırdı Ellie. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Benim babam—"

Ama Ellie, babasının ismini söyleyemeden adam sert, nasırlı elini kadının ağzına kapattı. "Sus," diye uyardı. "Senin yüzünden tüm alay başımıza üşüşecek; zaten başın yeterince belada."

Duydukları hoşuna gitmeyen Ellie, kıpırdanmayı kesti. Asker, onu kayalıklı kıyıdan yukarı doğru sürükleyip, kel kafalı bir adamın önünde yere gelişigüzel fırlattı. Adam—neyse ki—tanıdık görünüyordu. Ellie, donmuş beynini hatırlamaya zorladı, ama kafası istediği kadar hızlı çalışmıyordu. Adam, babasının adamlarından biri miydi? Kalenin askerlerinden biri miydi? Muhakkak ona yardımcı olurdu.

Bir gemi dolusu İskandinav'dan—Ellie, elinde olmadan ürperdi—ziyade, tanıdık bir yüzün ona anlayış göstermesi elbette daha muhtemeldi, değil mi?

Tam durumu açıklayacaktı ki, kel kafalı askerin gözlerini gördü. Kelimeler dilinin ucunda dondu kaldı. Adamın, kendisine yardım etmeyeceğini sormadan biliyordu. Yüzünde herhangi bir duygudan eser yoktu. Gözleri bir sürüngeninki gibi soğuk ve yavan bakıyordu.

"Söylenenlerin ne kadarını duydun? Neden bizi gözetliyordun?" diye sordu sertçe.

"B-bir şey duymadım. Sizi gözetlemiyordum." Ellie'nin dişleri hâlâ birbirine vuruyordu. "Yemin ederim... Ben... Y-yüzüyordum."

"Kumsalda eğlenen grupla birlikte gelmiş olmalı," dedi arkasından tok bir ses. Diğerleri gibi o da Galce konuşuyordu, ama sesinin sıcak, boğuk tınısında insanı sakinleştiren bir şey vardı.

Ellie, dişlerine besbelli söz geçiremediğinden, hevesle başını salladı ve adamın olduğu tarafa doğru bir bakış attı.

İçinde bulunduğu duruma rağmen nefesi kesildi.

Yüce Tanrım!

Ellie gözlerini kapatıp açtı, ama adam gerçekti. Göz alıcı görkemiyle adeta kardeşlerine rakip olabilirdi. Kısa kesilmiş koyu renk saçları, alnına düşen uzun bir tutam hariç, tam kulak hizasındaydı. Adamların çoğunun aksine sakalı yoktu. Mükemmel yontulmuş yüzünün sert çizgileri gözler önüne serilmişti. Geniş, biçimli kaşları, sert elmacık kemikleri, dört köşeli bir çenesi ve—yaptığı işe bakılacak olursa—şaşırtıcı biçimde düzgün, şekilli bir burnu vardı. Etraf, gözlerinin rengini görmek için çok karanlıktı, ama Ellie, gözlerinin mavi olduğundan emindi. Parlak mavi. Okyanus mavisi. İnsanın ruhuna işleyen bir mavi.

Ellie, adam kendisini ona bakarken yakalamasın diye hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Tanrım! Böyle adamların sadece efsanelerde var olduğunu sanırdı.

Adam ne kadar muhteşem görünse de, korsan olduğuna şüphe yoktu—uzun boylu ve fazlasıyla kaslı bir korsan üstelik. Fethetmek, yağmalamak ve Vikinglerin yaptığı kim bilir başka neleri yapmak için yaratılmış, arkasında, getirdiği yıkımın dehşet verici izlerini bırakan bir adam. Ellie'yi, kocaman elinin bir demir yumruğuyla ezerdi.

Sürüngen bakışlı adam tekrar konuştu. Bizi Ulster'a ifşa etme riskini göze alamayız."

Babasının ismini duyunca Ellie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu adamlar her ne yapıyorlarsa, babasının öğrenmesini istemiyorlardı. Kim olduğunu söylemenin sorununu çözmeyeceği aşikardı. Hatta daha beter hale bile getirebildi.

Ne yapacaktı peki? Islak içliğinin kenarıyla oynamaya başladı. Şu haliyle kesinlikle yanlış yerde, yanlış zamanda olma ödülünü alırdı. Durumunu açıklaması şarttı, ama soğuktan beyni uyuşmuştu.

Ellie, dişlerinin birbirine vurmasına zorla engel olarak konuştu. "Lütfen, ortada bir yanlışlık var. Denizde yüzüyordum, tesadüfen sizi buldum." Hızla ayağa kalktı ve sakin görünmeye çalıştı. Sağduyulu, kendine güvenli görünmeliydi. Korkudan aklını kaçıracak gibi değil. *Düşün. Ne yaptığını biliyormuş gibi davran. Buyurgan konuş.* "Arkadaşlarım beni merak eder. Beni aramaya çıkarlar..." Kararlı adımlarla uzaklaşmaya başladı, ama kaba saba görümlü İrlandalı adamlardan oluşan bir duvar yolunu kesti. Yüzündeki gülümseme söndüyse de, Ellie sesini sert ve özgüvenli çıkmaya zorladı. "Geçmeme izin verin; ben de işinizi bitirmenize—"

Kel kafalı adam Ellie'ye kulak asmayıp İskandinav'a döndü. "Onu öldürmemiz gerek."

Ellie, vücudunda kalan tüm kanın çekildiğini hissetti. Sert bir iç çekişle nefesini tuttu. Kendi kendine askerin öyle kastetmediğini söyledi, ama adamın gaddar suratına bir kez bakınca ciddi olduğu anladı.

Erik bir küfür savurdu. Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Dolambaçsız görevi az önce ters yöne sapmıştı.

Kadın bayılmasın, diye umdu, ama zavallı şey dehşete düşmüştü. Ne yapsın. Mağarada ne işi vardı? Gerçekten kumsaldan buraya kadar yüzmüş müydü? Yılın bu zamanında buna inanmak güçtü, ama kadın söylediğinde ciddi görünüyordu.

Yine de bunun bir önemi yoktu. Kadın her kim ise, ne yapıyorsa, az önce çok fena bir duruma denk gelmişti.

Ne yazık ki Fergal haklıydı. Eğer kadın herhangi bir şey duyduysa, Erik'in görevi tehlikeye girebilirdi. Hiçbir şey—ve hiç kimse—bu paralı askerleri sağlama almasına engel olamazdı. Kadının oradan öylece yürüyüp gitmesine izin veremezlerdi.

Ama öldürmek başkaydı. Tüm benliği, bir kadına zarar verme fikrine karşı isyan ediyordu.

Erik, kadınlara *bayılırdı*. Her kadına. Tenlerinin kokusuna, vücutlarının yumuşaklığına, yanına—ya da üstüne—kıvrıldıklarında ipek gibi saçlarının göğsünden dökülmesine bayılırdı. Kahkahalarının tınısına, o şen şakrak hallerine, konuşmalarını dinlemeye bayılırdı.

Kadınlarla ilgili her şeye bayılırdı. Ama en çok da o kadınsı cazibelerine. Ellerinde hissedebileceği, yüzünü arasına gömebileceği iri, dolgun göğüsler, vücudunun altında kavrayabileceği kıvrımlı basenler, yuvarlak kalçalar ve o en kadınsı derinliklere doğru kaydığı sırada belini sarmalayacak yumuşak bacaklar.

Erik şöyle bir iç geçirdi. Yaa, kadınlar güzel varlıklardı. Her biri teker teker güzeldi. Sadece onlara yakından bakmak lazımdı.

Ama, kabul etmesi gerekiyordu ki, ıslak keten kumaş her şeyi ne kadar meydana çıkarırsa çıkarsın, bu kadının pek bir özelliği yoktu. Kara kuru bir şeydi. Orta boylu sayılırdı, ama sıskalıktan neredeyse kemikleri gözüküyordu. Bu sırılsıklam haliyle en fazla kırk beş kilo ettiğine bahse girerdi. Hiç tipi değildi. Erik, kadının hafif balık etlisini severdi. Dolgun, kıvrımlı ve ele gelir olanını—kürdan gibisini değil. Neticede kendisi de iri bir adamdı. Ağırlığıyla birini ezdiğini düşünmek istemiyordu.

Kadının yüzüne ancak şöyle bir bakabilmişti, ama gözüne çarpan bir şey yoktu. Dalgaların içinden yükselen bir Venüs olmadığı kesindi. Koyu renk saçları kafasına yapışmış haliyle,

adeta sırılsıklam bir kedi gibi görünmüştü gözüne—pis, sefil ve üşümüş bir kedi.

Ama hakkını vermeliydi ki gözü pek bir kadındı. Olabildiğince cesaretini toplayıp, öylece yürüyerek oradan ayrılmaya çalışmasını takdir etmişti. Genç yaşına rağmen, buyurgan bir tavrı vardı. Her kim ise, insanların onun dediğini dinlenmesine alışık bir kadın olmalı, diye geçirdi içinden. Tıpkı eskiden ona emirler yağdıran bakıcısı gibi. Kadının hatırası aklına gelince kaşlarını çattı. Ada, damarına girilmesi imkansız bir kadın, Erik'in kusursuz sicilindeki tek gerçek başarısızlığıydı.

Ters gidebilecek onca şey arasından, bir kadının, kendisini buluşmalarının tam orta yerinde buluvereceği Erik'in aklının ucundan geçmemişti. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Hoşuna gitmeyecek bir şeyler.

Gel de çık şimdi işin içinden! Erik parmaklarını yeni kırpılmış saçlarının arasından geçirdi. Bit salgını bütün kampa yayılmasın diye, adamların çoğu saçlarını kısa kesmişti. Erik de ne kadar elverişli olduğunu görünce, saçını hep böyle kısa tutmaya karar vermişti.

Fergal'ın gaddar sözlerinden sonra kadının nihayet dili çözülmüştü. Sağduyulu olduğunu kanıtlayarak İrlandalıya yalvarmaya hiç kalkışmadı ve ince, soluk yüzünü ona çevirdi. "Lütfen, yapamazsınız bunu. Ben bir şey yapmadım. Hiçbir şey duymadım. Yemin ederim, kimseye bundan bahsetmeyeceğim. Ne olur gitmeme izin verin."

Erik kadına inanmak istiyordu. Ama ne yazık ki, inansa da bir şey fark etmezdi. Riski göze alamazdı. İşin ucunda yalnızca kendi görevi yoktu. Ulster'ı kendilerine düşman edecek bir harekette bulunmak, istediği son şeydi.

Bruce'un kayınpederiyle olan karmaşık bir ilişkisi vardı. Görünürde Ulster'ın Edward'a sadakati kuşku götürmezdi. Fa-

kat Bruce, geçen birkaç ayda yakalanmaktan kurtulabilmelerini Ulster'ın, onların varlığına ilişkin her türlü delile göz yummasına yoruyordu. Ama kont, burnunun dibinde adam toplanmasını göz ardı edemezdi—özellikle de lanet olası İngilizler etraftayken.

Randolph bir adım öne çıktı. "Tabii ki sizi öldür—"

"Fergal haklı." Erik, uyarı niteliğinde sert bir bakış atarak, Randolph'un sözünü kesti. Genç kahramanlık budalası, her şeyi mahvedecekti. Erik, kadını görmezden gelerek Fergal'a döndü. "Onu bırakmayı göze alamayız."

Fergal'ın yüzüne yayılan gülümseme Erik'in kanını dondurdu. Besbelli bu sorundan kurtulmayı dört gözle bekliyordu.

Erik, kendine bu uğursuz herife ihtiyacı olduğunu hatırlatarak iç geçirdi; ondan ne kadar iğrendiğini göstermek için o an bir çırpıda kafasını koparmamayı zorla başardı. Ama bu fikir aklını bayağı çelmişti.

Kadın, dehşet içinde yarı haykırır, yarı inler gibi bir ses çıkarıp her iki adama karşı geri çekilmeye başladı. Ama Fergal'ın adamlarından biri yanaşamadan Erik kolunu uzatıp kadını belinden tuttu. Kadın kurtulmaya çalıştı ama Erik daha sıkı kavradı. Bir yandan da içinden deli gibi kadının kemiklerini kırmamış olmayı diliyordu. Bu kadına kıyasla bir kelebek bile daha etine dolgun olurdu.

"Ben icabına bakarım," dedi Erik. Fergal araya girmeye fırsat bulamadan ona muzip bir bakış attı ve, "Öncesinde ben ve adamlarım kadınla az eğlenelim de," diye ekledi.

Fergal, karga gözü gibi kapkara boncuk gözlerini kıstı. "Ama onu benim adamlarım buldu." Tir tir titreyen kadını baştan aşağı süzdü. "Hiç zahmete değer görünmüyor."

Erik, kadını tutsun diye Domnall'a devretti ve kavgaya hazır vaziyette Fergal'ın karşısına geçti. "Benim adamlarım bir süredir denizde," diye yalan söyledi. "Şu an karşılarına ne çıkarsa gözlerine güzel görünür. Hem böylece bu meselenin ucu sana

varmaz. Öbür türlü bir sürü iş. Biz kadını denize atarız, kimsenin ruhu duymaz." Erik, kadının solgun yüzünü fark edince tekrar Domnall'a döndü. "Kadına bir tartan versen iyi olur." Zorla güldü. "İşimizi görene kadar sağ kalsın isteriz herhalde."

Fergal, çenesindeki kır sakalını sıvazlıyordu. Karşı çıkmaya hazırlanır gibi bir hali vardı. Kendi tarafında savaşsın diye silahaltına aldığı adamla, bir kadın yüzünden kavga etmek Erik'in istediği son şeydi.

Aniden mağaranın dışından gelen belli belirsiz bir kadın sesi duydular. "Ellie!"

Kadın, haykırmaya çalıştı ama Domnall ağzını eliyle kapamayı başardı.

"Birisi onu arıyor," dedi Erik. "Onlar sizi görmeden buradan tüyseniz iyi olur."

Fergal hiç hoşnut durmuyordu, ama başka seçeneği olmadığının da farkındaydı. Karşı çıkmak için zaman tükenmişti.

Erik sudan geçip tekneye atladı. "Ayın on üçü," diye hatırlattı Fergal'a. "Yüzümü kara çıkarma." Tehdit, lakayıt bir tavırla söylenmişti, ama Erik'in gözlerinde intikama ant içen çelik gibi bir ifade vardı.

Fergal, saldırgan tavrını bir nebze kaybederek biraz olsun kendine geldi. Erik'i nelere muktedir olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ona ihanet ederse saklanacak delik bulamazdı.

İrlandalı başıyla onayladı ve karanlığın içinde kayboldu.

Erik ve adamları da ona uydu ve geldikleri gibi sessizce mağaradan ayrıldılar. Ne yazık ki, yanlarında fazladan bir yolcu daha vardı.

Ama bu yolcu uzun kalmayacaktı. Erik, en kısa sürede ondan kurtulacaktı.

Üç

Adi haydutlar ona tecavüz edip öldürmeyi tartıştığı sırada Ellie'nin tuttuğu gözyaşları, kız kardeşinin sesini duyunca yanaklarından aşağı boşanıverdi.

"Matty!" diye seslenmeye çalıştı, ama zapt edeni onu ancak daha da sıkı tutup kocaman, etli (pek temiz olmadığından da emin olduğu) eliyle ağzını kapatıverdi.

Ellie, adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama nafile. Az önce onu belinden kavrayan, o şeytan suratlı Viking kaptan gibi, bu izbanduttan farksız adam da yerinden kımıldamıyordu. Çeliği eğmek ya da taş bir duvarı kırmak bundan daha kolay olsa gerekti.

"Şşş..." diye fısıldadı kulağına adam. "Sana zarar vermeyeceğiz, kadın, ama sessiz olman lazım."

Adamın kibar, insanı sakinleştiren bir sesi vardı ve onu tutmadan görebildiği kadarıyla neşeli, babacan birine benziyordu. Ama kaptanları soğukkanlılıkla ona tecavüz edip, cesedini denize çöp atar gibi "atmaktan" az önce bahsetmişken, adam, Ellie'nin kendisine inanmasını gerçekten bekleyebilir miydi? Hiç sanmıyordu.

Ellie, adamın elini sertçe ısırdı ve karşılığında gafil avlanan adamın homurtusunu duydu. Ama adam elini gevşetmedi. Karşı koyma gayreti ancak onu daha sıkı tutmasına yaramıştı—en azından dişleri birbirine vurmayı kesmişti. Koca tartan ve adamın etrafına sıkıca doladığı kolları sayesinde, Ellie artık kendini

donarak ölecekmiş gibi hissetmiyordu. İçinde bulunduğu durumda, bu ona ufak bir teselli olmuştu.

Kalbi korku ve çaresizlikle sıkıştı. Bu olanlar gerçek olamazdı. Sanki dehşet saçan korsanlar—hem de en dehşet saçanları, *Vikingler*—tarafından kaçırıldığı korkunç bir kabusun içindeydi.

Sessizce ağladı. Üşümüştü, tedirgindi ve kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Kurtuluş sadece bir çığlık ötedeydi, ama gemi denize açıldığı sırada, kız kardeşinin, ailesinin ve yuvasının karanlık, sisli gecenin içinde kayboluşunu izlemekten başka elinden bir şey gelmedi.

Onları bir daha ne zaman görecekti? Onları *bir daha hiç* görebilecek miydi?

Buradan canlı kurtulursa, bir daha suya adımını atmayacağına dair kendi kendine yemin etti. Yüzünde bir gülümsemeyle Ralph'le evlenir, evlilikle ilgili tüm saçma sapan kaygılarını geride bırakır ve onun hanımı ve çocuklarının—sekizinin birden—annesi olarak örnek, edep abidesi bir yaşam sürerdi. Ne kadar iç daraltıcı ve sıkıcı olursa olsun.

Ailesi, Ellie'nin kayıp olduğunu ne zaman anlayıp onu aramaya başlardı acaba? Omuzlarındaki kalın tartana rağmen, aklına bir anda gelen dehşet verici düşünce karşısında Ellie'nin her yanı buz kesti. Onu aramaları gerektiğini *bilemeyebilirlerdi* bile. Ellie'nin boğulduğunu düşünüp kaçırıldığını fark etmeyebilirlerdi.

Bu korkunç olasılığın verdiği bir anlık güçle, zapt edeniyle tekrar mücadeleye girdi ve bu sefer adamın kollarından bir tanesini, midesine dirseğiyle sertçe vuracak kadar gevşetebildi.

Adam acı, boğuk bir sesle inledi. Bir anlığına kadını elinden bırakınca Ellie, adamın elini sertçe ısırdı, kendini kurtardı ve ayağa fırladı. Güverteden denize atlayıp uzakta görünen kalenin ışıklarına doğru yüzmeye niyetlenerek küpeşteye doğru bir adım attı.

ca, kaçışının yarıda kesildiğini anladı. Uzun kaslı bir kol Ellie'yi kanca gibi belinden kavradı ve oldukça geniş—bir o kadar da sağlam—bir gövdeye doğru sertçe geri savurdu. Ellie ayaklarının havada asılı kaldığını hissetti.

Sarsılmanın şokuyla soluğu kesildi. Ama hissettiği başka bir şey daha vardı...

Ellie bir şeyin farkına varmıştı. Bir an hareket etmeyi tamamen kesti ve kapıldığı yoğun güçsüzlük hissini anlamaya çalıştı. Onu yakalayanın kim olduğunu dönüp bakmadan biliyordu. Demir parmaklıklar gibi kendini tutan kollarından asla kurtulamayacağını da biliyordu. Adamın kasları kaya gibiydi ve vücudunu tepeden tırnağa kaplıyordu anlaşılan. Sanki tenine değen rölyefli bir harita gibi, adamın vücudunun keskin hatlarını ve adalelerini hissedebiliyordu. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu yakınlığın verdiği samimiyet huzursuz ediciydi. Aynı zamanda sıcacıktı. Adamın vücudu sanki etrafına ısı yayıyordu. Ellie artık tir tir titremiyordu.

Adam, onun kulağına doğru alçak sesle güldü. Ellie, gülüşünün sıcak, boğuk sesinin arkasında yankılandığını duyabiliyordu. Sırtından aşağı garip bir karıncalanma hissinin yayıldığını hissetti. Denizin tuzlu, keskin havasını hafif bir baharat kokusu sardı.

"Bence bu gecelik yeterince yüzdün," diye alaylı alaylı fısıldadı adam ve Ellie'yi tutmakta olan adama döndü. "Ufak tefek kadın sana biraz sorun mu çıkardı, Domnall?"

Aman Tanrım, o ne sesti öyle! Kalın, boğuk ve hafiften alay eder gibi, arsız tınısıyla insanı sarmalayan ve bırakmayan türden bir sesti. Ateşin etrafında hikayeler anlatmak, şiir okumak, ya da öyle bir yüzle birlikte kuvvetle muhtemel olarak, kadınları baştan çıkarmak için yaratılmış bir sesti. Büyüleyici, cezbedici ve namuslu bir kadının bile aklını başından alacak bir sesti.

Ellie, adamın o sesini tamamlayan muhteşem bir gülümseme-

si de olduğuna her şeyiyle—ki o an elindekiler buz gibi bir içlik ve ödünç aldığı bir tartandan ibaretti—bahse girerdi.

Neyse ki kendisi böyle saçmalıklardan etkilenmezdi. Erkeksi güzelliğinin pırıltısı er ya da geç sönecekti—hep sönerdi. Bir dizi gerçek olamayacak kadar muhteşem varlıkla devamlı beraber vakit geçirmiş olmanın, Ellie'ye kesinlikle faydası dokunmuştu.

Adam onu nihayet yere indirip yüzünü görmek için kendine çevirdiğinde, Ellie hiç de yanılmadığını gördü. Yüzündeki alaylı gülümseme en az beklediği kadar çekiciydi. Kalbi, böyle girişimleri yıllardır kanıksamış olmasına rağmen tekleyiverdi. Ama o sarı saçlı, mavi gözlü, adeta altından bir tanrıya benzeyen görünüşüne kanmadı. Sırıtışı ne kadar içten görünse de, acımasız bir barbar olduğu uzun boylu, edepsizliğe kaçar derecede kaslı savaşçı fiziğinin her bir karışından okunuyordu.

Adamın koruyucu kolları olmadan Ellie tartanı delip geçen soğuk rüzgarı tekrar hissetmeye başladı. Tartanını başının etrafından sıkıca sarıp boynunun hizasında eliyle tuttu.

"Ufak tefek ölüm perisinin kemikleri sivri," diyerek karnını ovarken inledi yaşı daha büyük olan savaşçı. "Dişleri de."

Kaptanın yüzündeki sırıtış daha da büyüdü, ağzının her iki yanındaki derin gamzelerini, düzgün bembeyaz dişlerinin ışıltısını ve gözündeki parıltıyı ortaya çıkardı. Hem büyüleyici, hem de, koşullar göz önüne alındığında, tamamen absürt görünüyordu. Kafasında planladıklarına rağmen, hangi katı yürekli canavar onunla öyle dalga geçip yüzüne bakarak sırıtabilirdi?

Adam, Ellie'ye abartılı bir reverans yaptı. "Yürekten tebrik ederim. Adamlarım nadiren böyle..." Bakışlarıyla Ellie'yi tararken besbelli gülmemeye çalışıyordu. "Çıtı pıtı bir rakip karşısında yenik düşmüşlerdir."

Delirmemek işten değildi. Adamın niyeti Ellie'yi ölümüne cezbetmek miydi? Nasıl hainçe bir plan düşünmüştü? Çapkın tecavüzcüyü mü oynuyordu? Yoksa cömert katili mi?

Ellie daha fazla dayanamadı. Korku baskın çıktı, yanaklarından aşağı yaşlar boşandı. "Ne olur yapmayın," diye yalvardı. "Yemin ederim ben bir şey duymadım." Sulu gözlerle adama baktı. Bir yandan da buz gibi rüzgar yanaklarına iğne gibi batıyordu. "Lütfen bana zarar vermeyin."

Tasasızlığın tüm izleri adamın yüzünden siliniverdi. Ellie onun nadiren ciddileştiği izlenimine kapıldı, ama o an ciddiydi. Gözlerini anlamlı anlamlı gözlerine dikmişti. *Gözleri mavi olmalı*, diye saçma sapan bir düşünce Ellie'nin aklından geçti.

"Ben ve adamlarımdan korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğiz."

Sesi öyle kibar, öyle içtendi ki. Ancak Ellie'nin gözyaşları boğazını yakarak, burnunu tıkayarak daha da boşanıverdi. Çaresizce ona inanmak, ne kadar zayıf olursa olsun, umuda tutunmak istiyordu. "Ama ne dediğini duydum," dedi yutkunarak.

Adamın ağzı ciddiyetle bir çizgi halini aldı. Vücudunun geri kalanı gibi geniş ağzı da son derece biçimliydi. Enfes, arsız çizgileri yumuşak biçimde kıvrılıyordu. "Öyle konuşmak zorundaydım. Ortağım pek merhamet göstermeye niyetli değildi. Söylediklerimi söylemeseydim, gitmene izin vermeyecekti."

Ellie duyduklarına inanamıyordu. Adam doğruyu söylüyor olabilir miydi? "O zaman beni geri götürecek misin?" diye sordu sesinin umut dolu çıkmasına engel olamayarak.

"Ne yazık ki götüremem. En azından şimdilik."

Ellie'nin göğsündeki heyecan dalgası söndü. "Neden ki?" Buna bir cevap vermek zor değildi. Diğer adam gibi o da, ya Ellie bir şeyler duyduysa diye risk almak istemiyordu. "Yemin ederim ben bir şey duymadım. Ne yaptığınız hakkında en ufak bir fikrim yok." Gerçi korsanlık ve kaçakçılık akla geliyordu. "Kimseye tek laf etmeyeceğim, ne olur beni ailemin yanına götürün."

Puslu ay ışığında adamın yüzünde bir yumuşama belirtisi ara-

dı, ama yüzündeki kararlı ifade de vücudunun geri kalanı gibi sert ve uzlaşılmazdı.

Adam sanki Ellie'nin yakarışlarından rahatsız olmuş gibi öylece kaskatı duruyordu. "İnan bana, kadın, senin burada olmamanı ben de en az senin kadar isterdim. Ama şimdilik, durumu böyle idare etmek zorundayız. Sözüm sözdür, ortam güvenli olur olmaz seni ailene geri götüreceğim."

Adam, yine o insanı büyüleyen gülümsemesini takındı, ama Ellie adamın gülümsediğini fark etmedi bile. Uğradığı hüsran, içinde biriktikçe birikiyordu. Haksızlıktı bu. Bir şey bildiği *yoktu*. Neden ona inanmıyordu? "Ben de bir İskandinav korsanının sözüne güveneceğim, öyle mi?"

Adam, bu suçlama karşısında şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı ve sanki Ellie gülünç bir şey söylemiş gibi gülümsedi. "Sadece yarı İskandinav'ım."

Adalıydı demek. Adamın konuşmasını duyduğu zaman anlamalıydı. Adam *Gall-Gaedhillerdendi*: yarı İskandinav, yarı Adalı İskoç. Ama özbeöz korsan. Korsanlıkta, Adalılar da en az İskandinav ataları kadar nam salmıştı. Adamın, yaptığı işle ilgili söylediğine karşı çıkmaması Ellie'nin gözünden kaçmadı.

"Sana başka söz veren olmadığına göre," dedi adam ve ekledi: "Benimkiyle yetinmek zorundasın."

Ellie, adamın haklı olduğunu bilerek burnundan soludu.

"Adın ne senin, kadın? Var mı seni bekleyen bir kocan?"

Adamın sorusu Ellie'yi gafil avlamıştı. Neden böyle bir soru sorduğuna anlam veremeyerek adama dikkatle baktı. Karşılığında fidye koparıp koparamayacağını ya da—Tanrı affetsin!—onu kendisiyle evlenmeye zorlayıp zorlayamayacağını mı öğrenmek istiyordu?

"Ellie," diye cevap verdi dikkatlice. Matty ona seslendiğinde adam adını duymuş olsa gerekti. "Evli değilim. Dediğim gibi, Kızın Dalışı için kumsaldaki insanlarla beraberdim."

Adamın bakışı bir anlığına titreşti. Ellie onun kendisini kandırmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Köydensin o zaman?"

Ellie, damarlarında İrlanda'nın en güçlü asilzadesinin kanını taşıdığından, neredeyse çenesini kaldırıp ona elinde olmadan kibirli kibirli "tabii ki hayır" diyecekti. Ama dikkatli olması gerekiyordu. Kim olduğunu ele vermek istemiyordu, ama mevkiinin, haydutları uzak durmaya iterek kendisine belli bir koruma sağladığının da farkındaydı.

Cevap bir anda aklına geliverdi. "Kontun çocuklarının bakıcısıyım." Hem saygın bir konum, hem de az çok doğru diye düşündü acı acı. Her adam bakıcısını severdi, değil mi?

Adam, bir anlığına tuhaf bir biçimde yüzünü ekşitti, ardından başını salladı. Açıklamasını, Ellie'yi dehşete düşüren bir gönül ferahlığıyla kabul etmişti. Ama üzerinde pahalı elbiseleri ve parlak mücevherleri olmaksızın sadece düz içliğiyle bir tartana sarılmış haldeyken Ellie'nin asaleti ancak bir... korsanınki kadardı.

Aslında bu düşünce karşısında gülerdi, ama o an bu adamın gerçekten asil bir yanı olduğunu fark etti. Omuzlarının gururlu duruşunda, buyurgan mizacında, gözündeki o kibirli parıltıda belli bir asalet vardı.

Ellie, düşüncelerini yola getirmek için şöyle bir silkindi. Az önce kendini kaçıran uğursuz herifle ilgili nasıl bu kadar saçma düşüncelere kapılabilirdi? Bu gece besbelli uzun bir gece olmuştu.

Adam boynundaki tokayı açtı ve omuzlarının üstüne giydiği kürk pelerinini çıkardı. "Al," dedi. "Böyle donuyorsundur."

Ellie gerçekten de donuyordu, ama adam düşünceliliğiyle onu hazırlıksız yakalamıştı. Görünüşe göre, hem çekici *hem de* kahraman bir korsan tarafından kaçırılmıştı.

Ellie gururlu olabilirdi, ama aptal değildi. Pelerini, başının

belli belirsiz bir hareketiyle aldı ve kalın katmanlarına sarındı. Kendini sanki cennette gibi hissetti. Her yeri hâlâ ıslaktı ıslak olmasına, ama pelerin vücudunu hiç beklemediği kadar sıcak tutuyordu. Yine de adama oh çektiğini duyma zevkini tattırmadı.

"Sessiz duracağına güvenebilir miyim, yoksa seni Domnall'a bağlatmam mı gerekir?" Ellie, adamın gözündeki muzip parıltıdan, ikinci dediğini yapmayı umduğu izlenimine kapıldı.

Öfkesini gizleyerek, adamın edepsiz gülüşüne, erkek kardeşleri her tepesini attırmaya çalıştığında takındığı bezgin bakışla karşılık verdi. Adama tepeden bakarak restine testle karşılık verdi. "Ben sana güvenebilir miyim?"

Adamın ağzının bir köşesi kibirli sırıtışla kıvrıldı. "Göreceğiz." Ellie'ye yapmacıktan bir reverans yaptı ve "Leydim," diyerek teknenin kıç tarafındaki yerine döndü. Bir de kasıla kasıla yürüyordu.

Ellie, adamın Domnall dediği yaşça büyük savaşçının yanına, rahatsız sandıktaki yerine geri oturtuldu. Artık insan görünümlü bir buz saçağına dönüşme tehlikesi kalmamıştı ve saatler gibi gelen bir süredir ilk defa ısındığını hissediyordu. Basık, kara sise doğru bakıp, küreklerin suya her dalışıyla geminin onu evinden biraz daha uzağa götürüşünü izlemeye daldı.

Korkusu biraz geçmişti ama umutsuzluğu aynen kalmıştı.

Adamın dediklerine inanabilir miydi? Ona gerçekten zarar vermek niyetinde değil miydi? Onu ailesine geri götürecek miydi? Söylediklerinde samimi görünüyordu; hem Ellie de ona inanmayı deli gibi istiyordu.

Kirpiklerinin perdesinden adamı gizlice izlemeye koyuldu. Mağaradayken, onun yardımına koşmaya niyetlendiğini sandığı koyu renk saçlı genç savaşçıyla bir şey tartışıyor gibi görünüyordu. Bu genç savaşçıda diğerlerinden farklı olan bir şey vardı. Sırf saçının rengi değildi; aralarında, Kuzeylilerin tercih ettiği hafif *cotun*dan savaşçı zırhı yerine zincir gömlek giyen bir tek oydu.

Arada bir, genç savaşçının gözü, Ellie'ye doğru kayıyor, onun hakkında tartıştıklarını ele veriyordu—ki bu da iyiye işaret olamazdı. Kaptan korsan onun için kim bilir ne kadar alçakça bir plan hazırlıyordu?

Ellie doğruldu, kararlılıkla sırtını dikleştirdi. Yakışıklı bir yüz ve pervasız bir cazibeyle oyuna gelmeyecekti. Onu kaçıran kişi bir korsandı ve açıkça nahoş bir işin içindeydi. Tabii ki ona güvenemezdi.

Bakışını tekrar önünde uzanan karanlık ufuk çizgisine çevirdi. Etrafı gözlüyor, en ufak bir işareti bekliyordu. Niyeti, kaçmak için bir fırsat çıktığında hazır olmaktı.

Kadınla arasında geçen konuşma, Erik'in kabul etmek istemediği kadar canını sıkmıştı. Mesele onu korsan zannetmesi değildi—Erik daha kötülerini de duymuştu; hem şüphesiz korsan nitelemesinde biraz gerçeklik payı vardı. Aslına bakılırsa, öyle olduğuna inanması muhtemelen işine gelirdi. Kadın, Erik'in korsan olduğunu düşünüyorsa, Bruce'la arasında bağlantı kuramazdı.

Mesele, ilk başta Erik'ten korkması da değildi. O koşullar altında korkmasını hem anlıyordu hem de haklı buluyordu.

Yok, mesele kadının ona verdiği tepkiydi—ya da daha ziyade *vermediği* tepki demek gerekti. Onu rahatlatmak için gösterdiği tüm gayretlere, insanı çileden çıkartır derecede duyarsız kalmıştı. Erik, annesi onu dizinde ilk kez zıplattığı zaman ne yaptıysa, gülücüklerinin her seferinde kendisine tapan annesinin ve beş kardeşinin sevgi dolu sesleriyle karşılandığı zamandan beri ne yapıyorsa, yine aynısını yapmıştı.

Çok iyi bildiği üç şey vardı: Gemiyle denize açılmak, savaşmak ve kadınları memnun etmek. Nasıl denizde balık, gökte kuş olacağından eminse bu kabiliyetinden de o kadar emindi. O kadınları ne kadar seviyorsa, onlar da onu o kadar seviyordu. Bu böyle gelmiş, böyle giderdi.

Dolayısıyla, her tür direncini kıracak şekilde kadına gülümsemiş, onunla kibarca konuşmuş ve sorularına sabırla cevap vermişti. Gel gör ki, kadın onun zahmetsizce hallolması gereken—zira genelde öyle halloluyordu—bir iş için girdiği zahmetleri fark etmemişe benziyordu.

Erik yüzünü astı. Bir kadını cezbetmek için nadiren bu kadar uğraşırdı. Emeğinin böyle boşa gittiğini görmek de anlam veremediği bir şekilde huzurunu kaçırıyordu.

Belki de bu bakıcılara has garip bir rahatsızlıktı. Kadının bakıcılık yaptığını öğrenince hiç şaşırmamıştı. Daha önce fark ettiği o sert, duygusuz özgüvenine iyi gidiyordu. Bir de Erik'e tepeden bakıp o küstah gülümsemeyi takınınca, ona çok belirgin şekilde Ada'yı—şu huysuz kocakarıyı—anımsatmıştı.

Bu kadınla ilgili bir şey sinirini bozmuştu. Onu başından savabileceği zaman gelince memnun olacaktı. Randolph'a da bunu anlatmaya çalışıyordu. "Ortam güvenli olduğu an onu geri götüreceğim," diye tekrarladı alçak sesle. Dunluce'tan uzaklaşmış olabilirlerdi, ama kesinlikle tehlikeyi atlatmış sayılmazlardı. De Monthermer'in adamları buralarda kol geziyor olabilirdi. "Ki şu an, o an değil," diye ekledi, gün gibi ortada olması gereken gerçeğe dikkat çekerek.

Randolph'un çenesi inatçı bir tavırla kasıldı. "Bu yaptığımız doğru değil. Masum kadınları kaçıralım diye katılmadım ben dayıma. İngilizlerin bize yakıştırdığı barbar korsan adına yaraşır bir hareket bu."

Erik delikanlıya delici bir bakış attı. "Kadını, McQuillan'la adamlarına mı bıraksaydım yani?"

Genç şövalye sırtını dikleştirdi. "Tabii ki hayır. Ben ısrar edecektim—"

Erik delikanlının saflığına güldü. "İstediğin kadar ısrar et, biz mağaradan çıkar çıkmaz kadının boğazını keserlerdi. Onu oradan ancak böyle kurtarabilirdim."

Randolph'un yüzü kızardı. "Madem onu geri götüremiyoruz, o zaman neden başka bir yerde kıyıya bırakmıyoruz? Bırakalım evinin yolunu bulsun."

"Bunu yapabilsem yapardım, inan. Sen yanımızda oraya buraya bir kadını sürüklemeye ne kadar meraklıysan, ben de o kadar meraklıyım. Ama benim bir kadın uğuruna görevimizi ve dayının ondan çalınanı geri alma şansını tehlikeye atmaya niyetim yok. Senin var mı?"

"Kadın, ben bir şey duymadım—"

"Biliyorum ne dediğini kadının, ama ya yalan söylüyorsa?" Erik sorusunu havada asılı bıraktı ve kafa salladı. "Bu riski göze almayacağım."

"O zaman onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Erik de bunu bir bilseydi... Kuzeninin Islay'deki sarayı, Finlaggan'da Bruce ve diğerleriyle bir araya gelmesi, görüşmesini rapor etmesi ve saldırı için hazırlanması gerekiyordu. Eğer kadın gerçekten planlarından bihaberse de, Bruce'u gördüğü an durum değişecekti. Diğer yandan, kadını krala ne kadar erken götürürse, ondan o kadar çabuk kurtulabilirdi. Bu da şu an kulağa oldukça hoş geliyordu.

Önünde uzanan denizi gözleriyle taradı. Tek görünen sis ve karanlıktı. Etraf sessizdi. Neredeyse fazla sessiz. İngiliz gemileri orada bir yerlerdeydi. "Şu an tek derdim gemiyi İngiliz devriyesinin yolundan uzak tutmak. Kadınla sonra ilgilenirim."

"Ben bu işi sevmedim," dedi Randolph inatla.

Erik, davetsiz yolcusuna bir göz attı. İnce vücudu tamamen, verdiği kürk pelerine sarılmıştı. Yüzünün baktıkça göze daha güzel gözükür bir hali yoktu. Çirkin değildi, ama güzel de değildi—ikisinin ortasında bir yerdeydi. Kesinlikle onu tahrik edecek türde bir kadın değildi. Tahrik etmiş olması ise, yarı çıplak vücudu kendi vücuduna değdiği için gayet doğaldı, diye düşündü

Erik. Bu kadar cılız bir şey olmasına rağmen, beklemediği kadar yumuşaktı.

Kadına bakarken sırtından aşağı tuhaf bir ürpertinin yayıldığını ve teninin karıncalandığını hissetti. Aynı hissi, kadını kendine yasladığı sırada da hissettiğini fark ederek kaşlarını çattı.

Belki de canını en çok sıkan tepki *buydu*. Hiç hoşuna gitmemişti.

İlk kez Erik, Bruce'un yeğeniyle aynı fikirdeydi. "Ben de sevmedim, aslanım, ben de."

Asıl, kısa bir süre sonra hiç mi hiç sevmedi.

Erik, kadının gözünü bağlayıp, onu Bruce'a rapor verecegi sırada *birlinn*in güvertesinde bırakmaya karar vermiş halde, Islay'e doğru doğuya dönme emri vermişti ki, birdenbire arkalarında bir yelkenli gözüne takıldı.

Ama endişeye kapılmadı. Yelkenleri inikken gemisi, karanlık ve sisin kalın perdesinden neredeyse görünmezdi. Olur da diğer gemi onları görürse de, Erik istediği zaman yelkenleri açıp önden kaçabilirdi.

Yok, arkadaki yelkenli Erik'i hiç endişelendirmiyordu. Ama önlerinde gecenin içinden bir anda belirip, kıyıya paralel yüzerek son sürat onlara doğru gelen üç beyaz noktaya gelince, işte *onları* görmezden gelemezdi.

Erik bir inilti koyuverdi. Zaten yeterince uzun olan bu gece, daha da uzamak üzereydi. Bu kör olasıca İngilizler hiç uyumaz mıydı? Kahrolası bir arı kovanı işte, diye içinden geçirdi tekrar. Umut verici başlamasına rağmen, bu "ufak" Dunluce yolculuğu başına tam bir bela olma yolundaydı.

Gemilerin üçü önünde, biri arkasındayken, İrlanda kıyıları da sağında kalmışken, onları atlatmak için tam kuzeye—dosdoğru rüzgara karşı—dönmekten başka çaresi yoktu.

Randolph'un yüzü kızardı. "Madem onu geri götüremiyoruz, o zaman neden başka bir yerde kıyıya bırakmıyoruz? Bırakalım evinin yolunu bulsun."

"Bunu yapabilsem yapardım, inan. Sen yanımızda oraya bu- raya bir kadını sürüklemeye ne kadar meraklıysan, ben de o ka- dar meraklıyım. Ama benim bir kadın uğruna görevimizi ve da- yının ondan çalınanı geri alma şansını tehlikeye atmaya niyetim yok. Senin var mı?"

"Kadın, ben bir şey duymadım—"

"Biliyorum ne dediğini kadının, ama ya yalan söylüyorsa?" Erik sorusunu havada asılı bıraktı ve kafa salladı. "Bu riski göze almayacağım."

"O zaman onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Erik de bunu bir bilseydi... Kuzeninin Islay'deki sarayı, Finlaggan'da Bruce ve diğerleriyle bir araya gelmesi, görüşme- sini rapor etmesi ve saldırı için hazırlanması gerekiyordu. Eğer kadın gerçekten planlarından bihaberse de, Bruce'u gördüğü an durum değişecekti. Diğer yandan, kadını krala ne kadar erken götürürse, ondan o kadar çabuk kurtulabilirdi. Bu da şu an kulağa oldukça hoş geliyordu.

Önünde uzanan denizi gözleriyle taradı. Tek görünen sis ve karanlıktı. Etraf sessizdi. Neredeyse fazla sessiz. İngiliz gemileri orada bir yerlerdeydi. "Şu an tek derdim gemiyi İngiliz devriye- sinin yolundan uzak tutmak. Kadınla sonra ilgilenirim."

"Ben bu işi sevmedim," dedi Randolph inatla.

Erik, davetsiz yolcusuna bir göz attı. İnce vücudu tamamen, verdiği kürk pelerine sarılmıştı. Yüzünün baktıkça göze daha gü- zel gözükür bir hali yoktu. Çirkin değildi, ama güzel de değil- di—ikisinin ortasında bir yerdeydi. Kesinlikle onu tahrik edecek türde bir kadın değildi. Tahrik etmiş olması ise, yarı çıplak vü- cudu kendi vücuduna değdiği için gayet doğaldı, diye düşündü

Erik. Bu kadar cılız bir şey olmasına rağmen, beklemediği kadar yumuşaktı.

Kadına bakarken sırtından aşağı tuhaf bir ürpertinin yayıldı- ğını ve teninin karıncalandığını hissetti. Aynı hissi, kadını kendi- ne yasladığı sırada da hissettiğini fark ederek kaşlarını çattı.

Belki de canını en çok sıkan tepki *buydu*. Hiç hoşuna gitme- mişti.

İlk kez Erik, Bruce'un yeğeniyle aynı fikirdeydi. "Ben de sev- medim, aslanım, ben de."

Asıl, kısa bir süre sonra hiç mi hiç sevmedi.

Erik, kadının gözünü bağlayıp, onu Bruce'a rapor verece- ği sırada *birlinn*in güvertesinde bırakmaya karar vermiş halde, Islay'e doğru doğuya dönme emri vermişti ki, birdenbire arkala- rında bir yelkenli gözüne takıldı.

Ama endişeye kapılmadı. Yelkenleri inikken gemisi, karanlık ve sisin kalın perdesinden neredeyse görünmezdi. Olur da diğer gemi onları görürse de, Erik istediği zaman yelkenleri açıp önden kaçabilirdi.

Yok, arkadaki yelkenli Erik'i hiç endişelendirmiyordu. Ama önlerinde gecenin içinden bir anda belirip, kıyıya paralel yüzerek son sürat onlara doğru gelen üç beyaz noktaya gelince, işte *onları* görmezden gelemezdi.

Erik bir inilti koyuverdi. Zaten yeterince uzun olan bu gece, daha da uzamak üzereydi. Bu kör olasıca İngilizler hiç uyumaz mıydı? Kahrolası bir arı kovanı işte, diye içinden geçirdi tekrar. Umut verici başlamasına rağmen, bu "ufak" Dunluce yolculuğu başına tam bir bela olma yolundaydı.

Gemilerin üçü önünde, biri arkasındayken, İrlanda kıyıları da sağında kalmışken, onları atlatmak için tam kuzeye—dosdoğru rüzgara karşı—dönmekten başka çaresi yoktu.

Önündeki yelkenlere dikkatle baktı. Hâlâ vakit vardı. Sessiz oldukları sürece, sıvışıp—

Sessiz. Hay, lanet olsun. Gözlerini kadına bir saniye geç çevirmişti. Domnall'ın neye uğradığını şaşırmış halde sövdüğünü duydu, ardından da hafif bir cup sesi.

Erik düşünmeden hareket etti ve kadının peşinden—tepeden tırnağa giyinik ve silahlı vaziyette—suya daldı. Suyun zırhını sararak hızla kendini aşağı çekmesine karşı koymadan birkaç saniye dengelenmesini bekledi. Vücudunu buzdan dikenler gibi delen, kemiklerine işleyen soğuk suyun şok etkisini hayal meyal hissetti. Tek düşündüğü, kadın bağırıp İngilizlere orada olduklarını belli etmeden önce ona yetişmekti.

Onun yüzdüğü yöne doğru ilerledi. Hemen bulamayınca geri su yüzüne çıktı. Dalgalar bir alçalıp bir yükseliyordu ama kadından eser yoktu. Hades aşkına, nereye kaybolmuştu?

Baş belası kadın, Erik'i, sözde bir kahramanlıkla onun cılız postunu kurtardığına daha şimdiden pişman ediyordu. Ona bir yetişsin, postunu kendisi yüzecekti.

Geminin güvertesinden sarkan adamlarına baktı. Onlar da gözleriyle karanlığı tarıyor, kadını bulmaya çalışıyorlardı. "Bir şey görüyor musunuz?" diye fısıldadı Erik.

Adamlar başlarını iki yana salladılar.

Erik sövdü ve tekrar suyun içine daldı. Aptal kadın boğulup gidecekti. Neden onun dediğini dinlememişti?

Çünkü korkuyor.

Benden korkuyor.

Bunun farkına varmak Erik'in canını sıktı. Kadınların ondan kaçması, alışık olduğu bir durum değildi.

Erik, bir kol, bacak ya da kalın bir tutam saç yakalamayı umarak suyun karanlığını eliyle yokladı; hiçbir şey bulamadı. Kadının bu kadar uzun süre nefesini tutmuş olamayacağını bilerek tekrar su yüzüne çıktı.

Gerçekten de tutmamıştı.

İnsanı yerinden sıçratırcasına yüksek sesli bir haykırış gecenin karanlık havasını deldi geçti. Kadın, "İmdat!" diye İngilizce avazı çıktığı kadar bağırdı. "Buradayım, ne olur yardım edin. Beni korsanlar kaçırdı."

Hiç de aptal değildi. Erik, onu hafife almıştı. Çoğu insanın yapacağı gibi dalıp ileri doğru yüzmektense, geminin altına batıp kimsenin bakmadığı öbür tarafından çıkmıştı. İmdat diye bağırmadan önce otuz metre kadar ilerlediğine göre güçlü bir yüzücüydü de. Erik, kendi başına bir yığın dert açmayacak olsa, gayretini takdir edebilirdi.

Haykırışını duymuşlar mıydı acaba? Erik, kadının tekrar kulak tırmalayan bir çığlık atmasıyla irkildi. İrlanda'nın yarısı şimdiye onu duymuştu herhalde. Ama şimdilik, İngiliz kadırgaları rotalarını değiştirmemişti.

Erik tekrar suya daldı ve elinden geldiğince hızlı yüzdü. Haykırışını hâlâ duymamışlarsa bile yakında duyacaklardı. Kadın bu gecelik yeterince oturup kalkmıştı; Erik artık buna bir son verecekti.

Ne yazık ki, bunu başarmak o kadar kolay değildi. Islak *cotun*u ve ağır silahları, güçlü akıntıya karşı ağırlık yapıyordu. Kadına yetişmek, olması gerekenden uzun sürdü. Yetiştiğinde ise artık çok geçti.

Erik tekrar su yüzüne çıktığında doğudaki gemilerin güvertelerinden gelen bağrışmaları duyabiliyordu. Gemilerin üçü de yönlerini değiştirmiş, hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

Görülmüşlerdi.

Eğlence bitmişti. Erik'in en kısa zamanda kadını alıp gemiye dönmesi gerekiyordu. Baş belası bakıcı kadın, hâlâ birkaç metre ötesindeydi. Tüm gücüyle yüzüyor, bir yandan da haykırmaya çalışıyordu. Ama güçten düşmeye başlamıştı. Şaşmamak lazım-

dı. Onca talime rağmen, soğuk Erik'in bile gücünü tüketiyordu.

Tam kadının peşinden yüzecekti ki, Domnall'ın, "Kaptan, arkana bak!" diye bağırdığını duydu.

Erik arkasına baktı ve beş metre kadar geride, suyun yüzeyinde birinin çırpındığını, kafasının denize bir batıp bir çıktığını gördü.

Hay aksi, bu gecenin macerası hiç mi bitmeyecekti?

Kör olasıca budala Randolph, görünüşe göre şövalyecilik oynamaya karar vermiş ve kadını kurtarmaya kalkışmıştı. Ama akıntıyı ve üzerindeki ağır zincir zırhını hesaba katmayı ihmal etmişti. Bir dalga gelip delikanlıyı yuttu ve Randolph bir daha su yüzüne çıkmadı.

Domnall gemiyi çevirmiş, Randolph'a doğru geliyordu, ama Erik daha yakındı. Hemen kadına dönüp onun ne durumda olduğuna baktı. Kadın yüzmeyi ve bağırmayı bırakmış, gücünü muhafaza etmeye çalışıyordu. Karanlıkta bakışları birbirine kenetlendi. Erik, tuhaf bir şekilde nabzının hızlandığını hissetti. Ağzının inatla dile getirmeyi reddettiği o sessiz imdat yakarışını kadının gözlerinden okuyabildiğine yemin edebilirdi.

Tüm benliği o sessiz yakarışa karşılık vermesini haykırıyordu, ama kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Kadının daha zamanı vardı, ancak kralın yeğeninin pek kalmamıştı.

Erik, basınçtan ciğerleri iflas edecek, kulakları patlayacak gibi hissedene kadar derine dalarak hayatında hiç yüzmediği kadar hızlı yüzdü.

Zincir zırhının ağırlığıyla Randolph bir kaya gibi batıyordu. Erik, delikanlıya zar zor yetişebildi. Yetiştiğinde ise onu su yüzüne çıkarmak, kalan gücünü son damlasına kadar bitirdi. Körpe şövalye adeta üç Kuzeyli savaşçı kadar ağırdı.

Neyse ki onlar sulu mezardan çıkana kadar gemiyi yakınlaştırmış olan Domnall, Randolph'un hareketsiz vücudunu güventeye çekebildi. Adamları, delikanlının ciğerlerindeki suyu çıkartırlardı—bu arada yerine belki de biraz da sağduyu koyarlardı.

Erik, kadını görebilmek için hemen gözleriyle karanlık, çalkalanan denizi taradı. Bir yandan, göz ucuyla İngiliz yelkenlilerinin tehlikeli derecede yaklaştıklarını görebiliyordu. Derin derin nefes alıp verirken, son bir gayretle, "Kadın nerede?" diye sorabildi.

Domnall başını iki yana salladı. "İzini kaybettim."

Erik duyduklarına inanmak istemiyordu. Çılgınlar gibi karanlığı tararken içinden öfke ve çaresizlikle feveran ediyordu. Kör olasıca akılsız kadın, sadece İngilizleri üzerlerine salmakla kalmamış, bir de gidip kendi canından olmuştu.

Dört

Ellie'nin zafer anı kısa sürdü. Onu kaçıran adamlardan kurtulduğu ve İngiliz devriye gemilerine orada olduklarını belli ettiği için hissettiği memnuniyet, çalkantılı deniz, buz gibi sularıyla etrafını sarınca çabucak söndü.

İşin garip tarafı, Ellie'yi yenilgiye uğratan soğuk, yorgunluk ya da güçlü akıntı değildi; çok daha tekinsiz bir şeydi. Vücudunun yan tarafında ufak ufak başlayan kramp, kaslarının kontrolünü hiç acımadan bir çırpıda kesen bir bıçak gibi her bir yanına yayıldı. Daha şimdi hafif hareketlerle suyun üzerinde dururken, hemen sonra kıpırdayamaz olmuştu.

Bir an her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Kaptan korsan, imkansız denebilecek bir hızla yüzerek peşinden geliyordu. Bakışları birbirine değdiğinde gözlerinde bir şeyler görmüştü. Korsan olsun olmasın, ölmesine izin vermeyeceğine emindi.

Ama hemen sonra Ellie diğer adamı gördü. Peşinden suya bir adam daha atlamıştı ve kaptan korsanın arkasında çırpınıyordu. Kaptanla tekrar göz göze geldiğinde ise Ellie, onun ne yapacağını anlamıştı. Ya Ellie'yi, ya kendi adamını kurtaracaktı.

Kendi adamı kazandı.

Onu seçmedi diye Ellie'nin adamı suçladığı falan yoktu. Zira kendi kendini o hale düşürmüştü.

Su üstünde kalmaya bak. Seni kurtarmaya gelecek.

Ama zamanı tükenmişti.

Adam denizin altında kaybolduktan biraz sonra, sanki üzerine yıldırım düşmüş gibi vücudu belinden büküldü; kolları ve bacakları kaskatı kesildi. Suyun onu aşağı çekmesine karşı koyamadı.

Bir ışık demeti içinde cennete giden yolun görünmesini bekledi. Bekledi ki, mutlu anılar zihnine hücum etsin, huzur onu ele geçirsin. Ama suyla dolan ciğerleri yanmaya başlayınca, panik duygusu üzerine çökünce, karanlığın içinde gözleri daha da açılınca, tek düşünebildiği bunun korkunç bir ölüm olduğuydu.

Özellikle de henüz yaşamaya pek bir fırsatı olmamışken.

Erik, bu kadar çabuk pes etmeyi reddederek, yükselip alçalan dalgalara doğru gözlerini dört açmış bakıyordu. Kadın suya batalı pek fazla zaman geçmiş olamazdı.

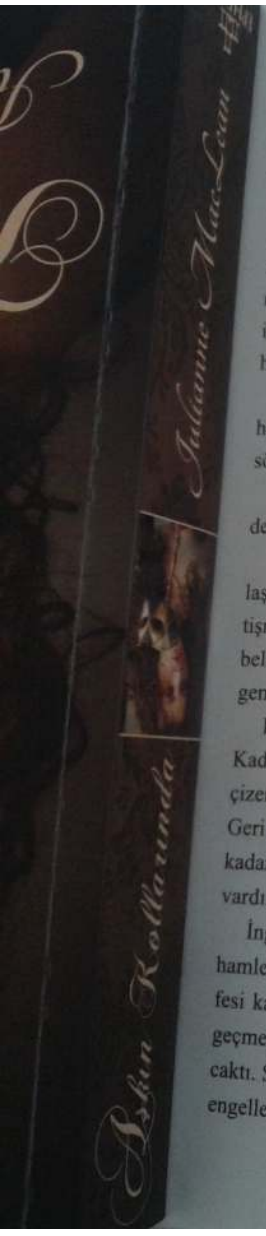
Domnall, onu *birlinn*in güvertesine çekmek için elini uzattı, ama Erik adamın elini uzaklaştırdı. "Bana bir dakika ver." Gözünün ucuyla karanlıkta solgun bir şeyin—yoksa bir el miydi o?—bir an görünüp kaybolduğunu gördü. "Orada!" dedi. "Gördün mü?"

"Zamanımız yok, Kaptan," dedi Domnall, ilerisini işaret ederek. "Buradan gitmemiz lazım. Neredeyse bize yetiştiler."

Erik, Domnall'ın haklı olduğunu biliyordu ama kadını bırakamazdı—İngilizleri başlarına musallat ettiği için bırakması yerinde olsa bile. Bakışları birbirine değdiğinde kadının gözlerindeki o ifade gözünün önünden gitmiyordu. Eğer kadını bulamazsa, o bakışı—o sessiz yakarışı—ona sonsuza dek rahat vermeyecekti.

"Yelkenleri açın," dedi Domnall'a. "Ve hazır olun." Bu ilginç gece, daha ilginç hale gelmek üzereydi.

Erik, hareketi gördüğü yöne doğru atıldı. Aniden yükselen bir enerji dalgası bitkin düşmüş kollarına ve bacaklarına güç veriyordu. Dalgaların arasından suya dalıp rastgele etrafı yoklamaya

başlamıştı ki, parmakları su gibi bir tutam saça dolanınca azminin karşılığı almış oldu. Bir an sonra kolunu kadının beline dolayıp hızla su yüzüne çıktı.

Kadının yüzü başka yöne dönüktü ama Erik, öksürüğünün ve derin derin nefes alışının tatlı sesini duyabiliyordu. Ona zamanında yetişmişti. Kadını kendine bu kadar yakın tutarken, kalbinin deli gibi çarpışını ve havayı içine çekme gayretiyle göğsünün inip kalkışını, küçük göğüslerinin koluna hafifçe değişini en ufak hareketine kadar hissedebiliyordu.

"Sakin ol," diye kadını yatıştırdı, dudaklarını onun kulağına hafifçe sürterek. "Güvendesin, *te bheag*." Küçüğüm. Bu sevgi sözcüğü, fark etmeden dudaklarından dökülüvermişti.

Adeta bir bebek gibi kollarına yerleşen kadını adamlarına devrederken biraz gönülsüzdü.

Domnall, kadını gemiye çıkarmak için uzanırken, Erik yaklaşan kadırgalara gözlerini dikti. İngilizler neredeyse onlara yetişmişti. İngiliz okçularının menziline girmelerine bir dakika—belki de saniyeler—vardı. Onu takiben birkaç dakika içinde de, gemiler etraflarını sarmış olacaktı.

Kuzeye doğru, rüzgara karşı ilerlemek artık mümkün değildi. Kadırgaların kürek gücü yüksekti. Erik'e bir ileri bir geri zikzak çizerek rüzgara volta vurmaya kalkışacak kadar alan kalmıyordu. Geri dönüp geldikleri yoldan giderek aralarına mesafe koyacak kadar zaman da yoktu. Güneyde kayalıklı kıyı şeridiyle İrlanda vardı.

İngiliz gemileri, Erik'in tek seçeneği olduğunu düşündükleri hamleyi yapmasını bekleyerek, aralarında bir okun uçuş mesafesi kadar alan kalacak şekilde açıldılar. Eğer Erik aralarından geçmeye kalkarsa, *birlinn*i iki taraftan da ok yağmuruna tutulacaktı. Sağında kalan kadırga, etrafından dolaşmaya kalkışmasını engellemek için kıyıya doğru hafifçe yan dönmüştü.

Erik'in seçenekleri hızla azalıyordu. İngiliz kadırgaları etrafını çeviriyordu. Ortadaki biraz daha geriden yaklaşırken diğer ikisi, mahkumun boynundan ilmeği geçirir gibi etraflarından dolaşmak için önden gidiyordu. Ama Erik'in idamı izlemek için oralarda takılmaya hiç niyeti yoktu.

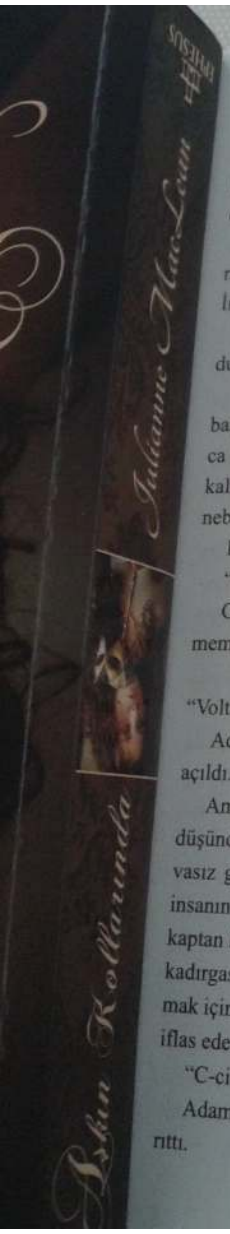
Adamlarından birinin elini yakalayıp ahşap küpeştenin üzerinden kendini yukarı çekti. Güverteye ayak basar basmaz, emirler yağdırmaya başlamış, halatların kontrolünü eline almıştı. Birisi omuzlarına bir kürk dolamıştı, ama soğuk o an Erik'in endişe ettiği en son şeydi.

Adamları, ne yapacağını anladığında gemideki havanın heyecanla dolup taştığını hissedebiliyordu. Yapacağı şey hem tehlikeliydi hem de yürek isterdi—kendi için bile.

Dosdoğru baskın taarruzuna geçmek gibisi yok, diye içinden geçirdi yüzünde beklenti içinde bir gülümsemeyle. Buradan kurtulmanın en çabuk yolu, onların kurduklarını sandıkları tuzağın tam ortasında doğru ilerlemekti. Tek yapması gereken, oraya dıştaki iki gemi rotalarını ona göre ayarlayıp yolunu kesmeden önce varmaktı.

Kıl payı kurtulacaklardı, ama hayatı yaşamaya değer kılan da böyle kıl payı atlatılan anlardı zaten. Erik, arkasındaki rüzgarın sert esintisini hissedince, tanrıların onun tarafında olduğunu anlayarak gülümsedi.

Ne geceydi ama! Üstelik daha bitmemişti bile. Yaklaşan anın beklentisiyle damarlarındaki kan daha da hızlandı. Tüm duyuları, başarması gereken işe odaklanmıştı. Ellerini hizaya getirerek, avuçlarına iğne gibi batan kenevir halatları sıkıca tuttu ve yelkeni hafifçe saldı. Rüzgar yelkeni doldurunca halatlar gerildi, Erik ayaklarını sağlam basarak dengesini sağladı ve *birlinn* ortadaki gemiye doğru fırladı. Ortadaki gemiyi hedef alarak diğer iki geminin okçularının menzilinden çıkmış oluyorlardı. Ancak, yine de ortadaki geminin oklarıyla karşı karşıya geleceklerdi.

Randolph, etrafına bakıp olan biteni anlayacak kadar başını göğsünden kaldırdı. Delikanlı, soğuktan titriyordu ve sesi az daha boğulduğundan zayıf ve çatallı çıkıyordu. "Ne yapıyor?"

Erik, kadının cevap verecek kadar kendini toparladığını görüp rahatladı. "Yanılmıyorsam," diye söze başladı kadın, "Niyeti üç İngiliz kadırgasını birden alt etmek."

Randolph başını iki yana salladı. "O zaman yanılmıyorsunuzdur. Bu kulağa tam onun yapacağı türden bir şey gibi geliyor."

Bolca su yutmuş şövalye, olan biten umurunda değilmiş gibi başını tekrar dizlerinin arasına yasladı. Eğer Erik gece boyunca delikanlının bitmek bilmeyen şikayetlerini dinlemek zorunda kalmayacaksa, bütün bu olanların bir faydasını göreceği söylenebilirdi.

Erik, kadının gözlerini üzerinde hissetti.

"Hepimizi öldürmeye mi çalışıyorsun sen?"

Gözlerini İngiliz hedeften bir anlığına ayırıp kadına halinden memnun bir tavırla sırıttı. "Voltayı ilk onlar alırsa, hayır."

"Voltayı almak"la ne demek istemişti ki?

Adamın niyeti kafasına dank edince, Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. Hayır... gerçekten onlara dosdoğru—

Ama adam aklına koymuştu bir kere. Ellie'nin, onun, tam da düşündüğü şeyi yapmaya niyeti olduğunu anlaması için, o pervasız gülümsemesine bir bakış atış atması yetti. Her aklıselim insanın köşeye sıkıştığında yapacağı gibi teslim olmak yerine, kaptan korsan, doğrudan saldırıya geçmeyi düşünüyordu. İngiliz kadırgasının üzerine dosdoğru ilerleyerek, *onları kendinden* kaçmak için dönmeye zorlayacaktı. Hangi babayiğidin sinirleri önce iflas edecek diye yapılan ölümcül bir atlı mızrak dövüşüydü bu.

"C-ciddi olamazsın," dedi Ellie dili dolaşarak.

Adam ise, son derece ciddi olduğunu belirterek yalnızca sırıttı.

"Ama ya zamanında dönmezlerse?" diye sordu Ellie. "Kendimizi denizde buluruz."

Adam omuz silkti. "Onların bize yapmayı planladığı şey bundan daha az kötü değil. Hem," dedi ona göz kırparak, "benim adamlarım yüzme biliyor."

Ki aynısı İngilizler için söylenemezdi herhalde. Denizciliğin tuhaf ama gülünç taraflarından biri, çoğu denizcinin yüzme bilmemesiydi.

Adam gerçekten bunu yapacaktı.

Hem riskliydi. Hem tehlikeliydi. Hem de saldırgan, cüretkar bir hareketti. Ellie, adam için de çoğu zaman böyle denebileceğini düşündü. Ona, kuşku ve istemediği halde hayranlıkla karışık bir ifadeyle baktı. Kimdi bu adam? Ya deliydi ya da pek gözü karaydı—belki de ikisi birdendi. Şu haline bak, sanki ölümün ya da yakalanmanın eşiğinde değilmiş de çok eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. Ayakları geniş açılmış, kolları kasılmış, vücudundaki her kas rüzgarın gücünü dizginlemek için gerilmiş halde, tamamen rahat ve duruma hakim görünüyordu—adeta bir öğleden sonra Adalar'ın etrafında hoş bir gezintiye çıkmış gibi.

Adamı bu şekilde izlerken, Ellie onun asla pes etmeyeceğine dair en ufak şüphe duymuyordu. İki metrelik, kaslı vücudunun her zerresinden özgüven ve kuvvet akıyordu. Teslim olmaktansa bir celal ateşiyle savaşıp devrilirdi. Ellie'nin elinden gelen tek şey, İngiliz kaptanın da aynı direnci göstermemesi için dua etmekti.

Her şey çok hızlı oluyordu, ancak her saniye işkence gibi yavaş geçiyordu. Ellie'nin tek yapabildiği geminin kıç tarafındaki yerinde, korkudan sus pus olmuş vaziyette İngiliz gemisinin gitgide yaklaşmasını izlemekti.

Domnall dümenin başına geçtiği için Ellie'yi teknenin zeminine, iki kürekçinin arasına sıkıştırmış ve eğilmesini emretmiş-

lerdi. Onu kurtarmak için az daha boğulan adam—ona önceden yardım etmeye çalışan koyu renk saçlı savaşçıyla aynı kişi—karşısında yere kıvrılmıştı.

Ellie, hissettiği vicdan azabını bastırmaya çalıştı. Puslu ay ışığında bile adamın iyi görünmediğini seçebiliyordu. Delikanlının benzi kül gibi olmuş, her yanı tir tir titriyordu. Diğer adamlar onun omuzlarına birkaç battaniye atmıştı atmasına, ama daha fazlasını yapmaya vakitleri olmamıştı. Ellie gibi geminin müretebatı da denizde olan bitene odaklanmıştı. Ama onun aksine onlar doyasıya eğleniyor gibi görünüyorlardı. Besbelli kaptanlarına güvenleri sonsuzdu—kaptan onları ölüme gönderecek olsa bile.

"Hey Kaptan, sence adam yoldan çekilmeden önce mi sonra mı altına edecek?"

"Herif kahrolası İngiliz'in teki," diye ilgisizce cevap verdi korsan. "Bence hem önce hem sonra."

Bunu, İngilizler sola mı sağa mı dönecek, dönüp peşlerinden gelmeye çalışırken gemiyi alabora edecekler mi etmeyecekler mi diye karşılıklı bir espri ve bahis atışması takip etti.

Ellie erkekleri asla anlamayacaktı. Böyle bir zamanda insan nasıl espri yapıp bahis tutuşabilirdi? Ölüp denizin dibini boylayacak olsalar, önce kim varacak diye yarışırlardı. Ellie, sudan çıktığında adamların üstünkörü omuzlarına sardığı kürk tartanın kenarlarını parmaklarıyla sıkıca kavradı. Artık her şey an meselesiydi...

Gemiler birbirlerine doğru ürkütücü bir hızla yaklaşıyordu.

Hemen sonra Ellie, bir adamın İngilizce açık seçik, "Hazır ol..." diye bağırdığını duydu. Adam bir an durduktan sonra, "Ateş!" diye haykırdı.

Kaptan korsan hazırlıklıydı. "Siper alın, aslanlar!"

Kadının etrafındaki adamların hepsi birden kalkanlarını başlarının üzerine doğru kaldırıp İngilizlerin ok yağmuruna karşı ahşap ve deriden koruyucu bir siperlik oluşturdu. Ellie, korkunç bir

zınk sesiyle irkildi ama bunun sadece okun kemiğe değil, ahşaba saplanma sesi olduğunu anlayıp rahatladı.

Okların saldırısına rağmen, gemi hiç yavaşlamadı. İleriye doğru atıldı; daha da hızlandı, daha da yaklaştı. Ellie'nin nabzı da aynı ritmi tutturmuştu.

İngilizler, saldırıya uğrayanın *kendileri* olduğu anlamışlar mıydı? Hiç sanmıyordu.

İngilizce konuşan ses dalgaların arasından bu sefer daha yüksek çınladı. "Durun! Tutuklusunuz."

Kaptan korsan, Ellie'yi tepeden tırnağa ürperten derin, boğuk bir sesle güldü. "Sen de yolumun üstündesin."

"Yol verin," diye buyurdu İngiliz ama sesi o kadar kararlı çıkmıyordu artık.

Üzerlerine birkaç ok daha atıldı, ama kaptan korsan hiç taviz vermedi. Kafasını nişan alan bir oktan kaçmak için eğilse bile rotasında dümdüz ilerlemeye devam etti. "Hadi ama beyler, ablam bile bundan daha iyi nişancı."

Sesi öyle sakindi ki! Ellie ise öyle korkmuştu ki, ne kadar üşümüş ve rahatsız olduğunu bile unutmuştu.

Birkaç saniye sonra İngilizce konuşan ses tekrar çınladı: "Yol verin, dedim! Yol verin!" Ardından artan paniğin, savrulan küfürlerin, kabaran öfkenin sesleri duyuldu. "Derhal!"

Ellie, kalbinin durduğunu hissetti. Sis kadar kalın ve yoğun olan gerginlik her yanını sarmıştı. Saldıranlar on beş metre ötedeydiler ve hızla yaklaşıyorlardı. Ellie, İngiliz kadırgasının pruvasını tam önlerinde açık seçik görebiliyordu. Sadece birkaç metre daha. İngiliz gemisinin dönmesi için sadece birkaç kısacık saniye daha. Korsan ya yanıldıysa? *Dön, seni İngiliz budala! Dön!*

Artık bakamıyordu.

Bakmaktan kendini *alamıyordu*.

Bir gözü, ölümcül bir çarpışmaya doğru giden yolda, diğeri

ise gemiyi kumanda eden adamdaydı. İri yarı Viking, korktuğuna dair hiç işaret vermedi. Gülümsemeyi hiç kesmedi. Ve hiç pes etmedi.

Ama İngilizler etti.

Ellie tam artık bir saniye daha dayanamayacağını düşünürken, gerginlikten soluğu tamamen kesilmişken, yol ver emrinin haykırıldığını duydu ve İngiliz kadırgasının başının sağa doğru yön değiştirdiğini gördü.

Birlinn, afallamış İngiliz denizcilerin kadırgasının yanından hızla geçip giderken korsanlardan sevinç çığlıkları yükseldi.

Başarmışlardı! Ellie, içinde öyle bir coşku dalgası hissetti ki, bir an, içinden onların tezahüratına katılmak geldi. Ta ki, kurtuluşunun İngilizlere bağlı olduğunu ve onları en başta kendisinin uyardığını hatırlayana kadar.

Hem daha her şey bitmemişti. İngiliz kadırgaları, peşlerinden gelmek için yön değiştirince, sonraki birkaç dakika da neredeyse bir o kadar gergin geçti. Az önceki mızrak dövüşünü kaybeden ortadaki geminin kaptanı, alabora olmadan dönmeyi başarmıştı—korsanlardan bazılarını hüsrana uğratarak da olsa. Bu "barbar" Adalıların, onların denizcilik kabiliyetlerini ne kadar hor gördüklerini bir bilseler, İngiliz donanmasının gururu gerçekten derin bir yara almış olurdu.

Ellie'nin hesabına göre peşlerinde dört gemi vardı. Arkalarındaki gemi, ucuz atlatılan çarpışmayı bizzat görmeye yetişebilmiş ama herhangi bir yardımı dokunamamıştı. Fakat doğru yönde seyrediyor olduğu için diğer gemilerin önündeydi ve aralarında kurtulması en güç olandı.

İngiliz kadırgası daha büyüktü ve içinde en az iki kat fazla kürekçi vardı. Ama rüzgar korsanın tarafındaydı. Ve, Ellie'ye öyle geliyordu ki, adamın ondan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Ellie, adamın yelkenleri rüzgara karşı gerdikçe gerip gemi-

yi dalgaların üzerinde hızlandırdıkça hızlandırmasını hayretler içinde izledi. Karanlığın içinde yol gösterecek bir tek üzeri sisle örtülü ay ışığı varken, adamın bu hızla gemiye nasıl yön verdiğine dair en ufak fikri yoktu, ama o nereye gittiğini gayet iyi biliyormuş gibi görünüyordu.

Ellie arkasına dönüp geride dağınık halde duran kadırgaları gördü. Geri çekiliyorlardı, ama hâlâ yakınlarındaydılar.

Hemen sonra, Ellie, sanki adamın çağrısına kulak vermiş gibi rüzgarın hızını artırıp iyice sert estiğini hissetti. Adam geriye yaslandı ve vücudundaki heybetli kasların her birini (ki sayıca şaşırtıcı derecede çok vardı) rüzgarın artan kuvvetine karşı kastı. Ellie, kendini sanki bir adamın tek başına doğayla güreşip galip geldiğini izliyormuş gibi hissediyordu. Devasa dört köşe yelken öyle gergin ve havayla öyle doluydu ki, yırtılıp paramparça olacak sandı.

Bunu başarmanın nasıl bir güç gerektirdiğine akıl erdiremiyordu. Adamın kolları... inanılmazdı. Belinin aşağısında tuhaf bir kıpırtı hissetti. O kasların şişkinliğine avcuyla dokunup gerçekten göründükleri kadar taş gibi sert olup olmadığını anlamak için garip bir istek uyandı içinde. Hissettiği bu dürtü onu dehşete düşürdü. Ona ne haller oluyordu böyle?

Işık hızıyla dalgaları yararak seyrediyor, Ellie'nin mümkün olduğunu hiç düşünmediği kadar süratli ilerliyorlardı.

Tüyleri diken diken oluyordu.

Nefesi kesiliyordu.

Bu, Ellie'nin hayatında yaptığı en heyecan verici şeydi. Daha önce hiç buna benzer bir şey yaşamamıştı. İçinde yükselen bu coşku dalgası, kalbini sıkıştıran bu heyecan, dalgaların üstündeki bu çılgın, baş döndürücü hızlı seyir. İçinden çığlık atmak geliyordu, ama tek yapabildiği rüzgar saçlarını arkaya doğru tararken, yüzünü denizin serpintisiyle damla damla ıslatırken, gözlerini

yaşartıp ciğerlerini havayla doldururken yüzünde muzip bir ifadeyle gülümsemekti.

Yine üşümeye başlamıştı, ama bunun o an hiçbir önemi yoktu. Bu çılgınlığın ortasındayken haftalardır—yıllardır—ilk kez Ellie yaşadığını hissediyordu.

Aniden *birlinn*, sancak tarafına doğru yatmaya başladı. Ellie, ahşap güverteden aşağı kaymamak için küpeşteye tutunmak zorunda kaldı.

"Herkes iskeleye!" diye rüzgara doğru bağırdı kaptan.

Adamlar iskele tarafına geçti ama ağırlık bir tarafa toplanmışken bile Ellie geminin daha da yattığını hissedebiliyordu. Öncesinde ona yardım etmeye çalışan koyu renk saçlı adamın tutunmakta güçlük çeker gibi bir hali vardı; öyle ki birkaç kürekçi, adamın yardımına geldi—gerçi o bu yardımı kabul etmekten pek de memnun olmuşa benzemiyordu.

Ellie'nin onu izlediğini fark edince, adamları savuşturdu. Ellie de adamı daha fazla utandırmamak için hemen başka yöne baktı.

Gemi büyük bir dalgayla yükselip öyle şiddetle geri indi ki, ciğerleri nefessiz kaldı. Yüce Tanrım, adam daha ne kadar halatları böyle bir kuvvete karşı tutmaya devam edebilecekti acaba? Kolları şimdiye yanıyor olmalıydı. Ellie o yöne doğru bir bakış attı, ama adamın gayet keyfi yerindeydi—hiç zorlanmıyor gibi duruyordu.

Ellie'nin kalbi güm güm atıyordu. Adeta denizin dikine seyrediyorlardı. Kara dalgalar tam altında gibiydi. Eklemleri bembeyaz kesilmiş yumruğunu, sımsıkı tuttuğu küpeşteden ayırabilse, resmen uzanıp parmaklarını dalgalarda gezdirebildi.

Artık kalbi bunu daha fazla kaldıramayacaktı. "Yavaşla! Çok hızlı gidiyoruz!" diye buyurdu. "Devireceksin bizi."

Tam emin olamadı, ama sanki korsanın bakışları bir an karanlıkta parlamıştı. Ancak o beyaz dişlerini görmemek mümkün

değildi. Ellie, geç idrak ettiği bir korkuyla hatasını anladı. Gözünü *daldan budaktan esirgemeyenle asla iddialaşma*. Adam, onun uyarısını hodri meydan olarak anlamıştı.

"Sıkı tutun," dedi eğlendiğini belli eder bir sesle.

Koyu renk saçlı şövalye, Ellie'ye bir bakış attı ve "Aklın neredeydi?" der gibi kafa salladı.

Kaptan yelkeni sertçe çekip daha da gerdi. Ellie'nin kalbi tekledi. Geminin dalgaların üzerinde havalandığına yemin edebilirdi. Ve uçuyorlardı. Denizin üzerinde bir kuş gibi süzülüyorlardı.

Bu Ellie'nin yaşadığı en muhteşem şeydi—aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Ancak tam İskoçya kıyılarının karşıda görünmek üzere olduğunu düşündüğü sırada, kaptan yavaşladı ve Domnall'a kuzeye dönme emrini verdi. Halatları ustaca ayarlayarak gemiyi tekrar suda dümdüz doğrulttu ve adamlar da küreklerinin başına geçebildi.

"Görünüşe göre izimizi kaybettirdik, kaptan," dedi bir oğlan. Yaşı on altıdan büyük görünmüyordu. Filika dümencisi olsa gerekti.

"Güzel."

Ellie, heyecana kendini kaptırıp peşlerindeki diğer gemileri tamamen unuttuğunu fark etti, ama oğlan haklıydı: Ömründe görmediği bir süratle ve ustaca manevralarla kaptan korsan, dört İngiliz kadırgasını atlatmıştı.

Kadının gözleri tekrar onu buldu. Adamlarına yelkeni indirmede yardım ediyordu ki, *birlinn* tekrar gecenin içinde kaybolabilsin—yeniden bir hayalet gemi halini alsın. Ellie etkilenmek istemiyordu, ama etkilenmişti işte. O kibirli sırıtışı ve daima kendinden emin tavrıyla çalım satan korsan, Batı İskoçya'daki denizciler arasında en iyilerinden biri olmalıydı.

Adaların ve orada yaşayan adamların bu kadar vahşi olması

ne acıydı! Ellie'nin kayınbiraderi, İskoçya tacını Edward'tan geri kazanmayı umuyorsa, bu korsan gibi adamlar işine yarayabilirdi. Ama Robert'ın davası ümitsiz görünüyordu. Ellie, kardeşinden aylardır haber almamıştı. Beth'in güvende olması için dua ediyordu.

Sanki birinin onu izlediğini sezmiş gibi Ellie'nin ensesinde ki tüyler kalktı. Bakışlarını kaptandan ayırınca, genç koyu renk saçlı korsanın kendisini izlediğini gördü. Kaptana bakarken yakalandığı için al al olan yüzünü gizleyen karanlığa şükretti. Ama düşünceleri, sandığından daha bariz okunuyor olmalıydı.

"Onda sadece beceri değil, aynı zamanda şans da var," dedi delikanlı ilgisiz bir tavırla. Mükemmel bir saray ağzı Fransızcasıyla konuşuyordu. "Ben böyle şey görmedim. Bu adam lağıma düşse güzel kokarak çıkar."

Delikanlının ses tonundaki bir şey Ellie'nin dikkatini çekmişti. "Kendisini pek sevmiyorsun herhalde?" Hâlâ zaferlerini kutlayan adamların şamatası altında pes perdeden konuşmaya çalışıyordu.

Delikanlı, Ellie'ye sanki kafadan birkaç tahtası eksikmiş gibi baktı. "Tabii ki seviyorum. Herkes sever. Sevmemek elde değil ki."

Ellie, delikanlının cevabı karşısında şaşırmış halde başını yana doğru eğdi. Sonra nihayet anladı: Delikanlı, kaptanı kıskanıyordu. Böyle hissetmesi anlaşılabilir, diye düşündü. Koyu renk saçlı korsan, uzun boylu, ince yapılı ve kendine göre yakışıklı olsa da gençti ve erkekliğinin doruğunda adeta altından bir tanrıya benzeyen, o dalyan gibi deniz cengaverine rakip olmayı aklından bile geçiremezdi.

Küstah gururu ve saf karizmasıyla adamlarının ölümüne peşinden gideceği destansı, ilah gibi bir adam olan kaptan korsan, etrafına tutku ve kudret yayıyordu. Alevlerin güveyi çağırdığı

gibi, o da adeta mıknatıs gibi insanları kendine çekiyordu. Sanki sırf ona yakın olmakla, o altın ışıltısı etrafındakilere de sıçrarmış gibi.

Onu öpmek nasıl olurdu acaba?

Meryem Ana'nın rızası için, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Yoktan var olmuştu. Ellie, daha önceden böyle bir şeye kafa yorduğunu hiç hatırlamıyordu. Ralph'in onu öpmeye çalıştığı tek seferde neredeyse hasta düşmüştü.

Düşüncelerinin aldığı biçimden rahatsız olarak konuyu değiştirdi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Üşüyorum, sırılsıklam oldum ve hiç rahat değilim, ama sanırım siz de aynı durumdasınız."

Delikanlı, önceye göre çok daha iyi görünüyordu. Gerçi Ellie, öyle hissetmeseydi, adamın bunu itiraf edeceğinden şüpheliydi. Teninde hâlâ hastalıklı bir parlaklık vardı ama en azından titremesi durmuş görünüyordu. Geminin güvertesinde küpeştenin altında oturmak rüzgarı biraz kesiyordu.

"İsmin nedir?" diye sordu Ellie.

Delikanlının yüzü gergin bir ifadeye büründü. Cevap vermekte tereddüt etti. "Thomas."

"Bu söyleyeceğimi mazur gör, Thomas, ama sen ne korsana benziyorsun, ne de korsan gibi konuşuyorsun. Onlarla değilsin, değil mi?"

Delikanlı ağzını açtığı gibi tekrar sımsıkı kapadı. "Ben Adalı değilim, ama onlarlayım."

Ellie, soylu bir aileden geldiği her halinden belli olan—sadece konuşma tarzı değil, üstündeki pahalı zırh da bunu ele veriyordu—bu genç adamın bir grup *Gall-Gaedhil* korsana katılmasını tuhaf bularak kaşlarını çattı. Ama delikanlının bu konuda daha fazla konuşmayacağını sezerek, "Önceden mağarada benim için yaptığın şey için teşekkür ederim—suda atlayıp peşimden geldiğin için de," dedi.

Delikanlı, sanki kadının minnet sözlerinden utanmış gibi kıpırdandı. "Bir dahaki sefere bir kadını boğulmaktan kurtarmaya kalkıştığımda önce zırhımı çıkaracağım. Böyle, ne kadar ağır olacağını ya da"—kadına yarım bir gülümsemeyle baktı—"suyun ne kadar soğuk olacağını kestiremedim."

Delikanlı, Ellie'nin saçları gibi parça parça donmuş koyu renk saçlarını salladı. Konuşmaya tam devam edecekti ki, ani bir öksürük lafını kesti ve sanki adam hâlâ ciğerlerindeki suyu boşaltıyormuşçasına giderek daha sert, daha vahim bir hal aldı. Öksürük bir türlü durmayınca, Ellie telaşlanarak elini uzatıp delikanlının zırhının üzerinden sırtına koydu. Şifacı falan değildi, ama bu öksürük kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Delikanlının kıyıya ulaştırılıp kuru ve sıcak tutulması gerekiyordu—ki bunları düşünmek, Ellie'nin de hoşuna gitti. Kürkü sıcaktı, ama delikanlının da açıkça göreceği şekilde üşüyordu, sırılsıklamdı ve olduğu yerde hiç de rahat değildi.

Nihayet delikanlı öksürmeyi kesti, Ellie de sıkılgan bir tavırla elini çekti. "Özür dilerim," dedi. "Kimseye zarar vermek istemedim." Gecenin dehşeti içini kapladıkça boğazı düğümleniyordu. "Sadece evime dönmem için bir şans verilsin istiyordum."

Delikanlı, halden anlar gibi bir ifadeyle ona baktı. "O size zarar vermez, cidden. Söylediğini yapacaktır. Ortam güvenli olunca, sizi evinize götürecek."

Ellie, delikanlıya gerçekten inandığını fark ederek şaşırdı. Nedenini anlamasa bile kaptan korsan onun canını kurtarmıştı. Hangi korsan değersiz bir tutsak için kendi hayatını tehlikeye atardı ki? Ama kaptan korsan onun hayatını kurtarmıştı—hem de iki kere, eğer onu o mağarada bırakmakla ilgili söylediklerine inanmak gerekirse. "O ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Thomas.

Ellie bu cevapla yetinemezdi. Eve dönmek zorundaydı; ailesine iyi olduğunu haber vermek zorundaydı. Sonsuza dek bir gemide oradan oraya gezemezdi. Daha bir de evlenecekti! Bu evlilik için pek de istekli olmadığını, hissettiği çaresizlik içinde işine gelerek unutuvermişti.

Kaptan korsana, kendisiyle ne yapacağını söylemesini istemek için ona doğru döner dönmez, niyetini tekrar gözden geçirerek aniden durdu. Adamın yüzü asıktı ve ifadesindeki bir şey Ellie'yi huzursuz etti. Kovalamacanın heyecanına kendini kaptırınca, durumunun aslında ne kadar sallantıda olduğu bir anlığına aklından çıkmıştı. Kaçmaya çalışarak başına saldığı bütün o beladan sonra adamın büyük ihtimalle kendisine çok kızgın olduğunu fark ederek dudağını ısırdı.

İstekleri beklese de olurdu.

Ama Ellie tekrar arkasını dönemeden, adam parmağını hafifçe bir hareketiyle ona yanına gelmesini işaret etti. Adam adeta bu hareketi daha önce defalarca yapmış gibiydi.

Ellie, bir anda sırtını dikleştirdi. Adamın kibirli hareketindeki bir şey onu uyuz etmişti. Sanki karşısında çadırında bir köşeye uzanmış, kendine yeni cariye seçen bir Arap sultan vardı. Ellie hem geçici, hem de kafasının dikine giden bir tutsak olabilirdi ama onun kölesi değildi. Bir dediğini iki etmeyecek bir kadın da değildi. En küçük kardeşi Edmond bile bu adamdan daha iyi yol yordam biliyordu. Hem altı yaşındaki küçük oğlan bu kendini beğenmiş, fazlasıyla yakışıklı, izbandut gibi Viking'e—*yarı* Viking diye düzeltti—göre çok daha sevimliydi.

Ellie, başını sertçe geriye atarak arkasını döndü.

Ancak göz ucuyla adamın uzun adımlarla ona doğru geldiğini görünce hatasını anladı. Adama attığı bir tek bakış, kanını dondurmaya yetti. Aptal aptal kafa tutarak onun tepesini attırmıştı. Bir adamın, sempatik bir çapkından, gaddar bir Viking'e dönüşmesi herhalde daha ürkütücü olamazdı. Sarı saçları ve buz gibi

Kuzeyli yüz hatlarıyla, tepeden tırnağa soğukkanlı, kalpsiz bir barbar gibi görünüyordu.

Ellie'nin içinden, haç çıkarmak geldi. Korku sırtından aşağı damla damla yayılıyordu. Ona ne yapacaktı acaba?

Adamın arkasında durduğunu hissedince birazdan öğrenecek-ğini anladı.

İstese de istemese de hesap vermenin vakti gelmişti.

Beş

Erik, gece boyunca yaşadıkları maceraları adamlarıyla anımsayarak iyi vakit geçirirken, geriye doğru bakıp kadının Randolph'la konuştuğunu gördü. Keyifli hali hamam taşlarına değen su gibi bir anda buharlaşıp uçuverdi.

İçinden deli gibi, Randolph'un aklını başına toplayıp Bruce'la ilgili bir şeyi ağzından kaçırmamasını umdu. Kadın ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Zaten başına yeterince iş açmıştı. Başına iş açmak demişken, diye gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla içinden geçirdi, bakıcı Ellie'yle karara bağlaması gereken yarım kalmış bir mesele vardı.

Ellie arkasına doğru dönüp onunla göz göze gelince Erik yanına gelmesini işaret etti. Kadın dosdoğru gözlerinin içine bakıp arkasını dönünce resmen şaşkınlıktan serseme döndü. Sadece çağrısını önemsememekle kalmayıp (deneyimlerine—ki bayağı deneyimliydi—bakılırsa kadınlar parmağını şöyle hafifçe kıvırmasına bayılıyordu) bir de onu başından savması o kadar olasılık dışı geliyordu ki, başını geriye atmasaydı (doğrudan ona bakıyor olsa bile) onu görmediğini farz edebilirdi.

Öfkesi, kuru çıra tutuşur gibi bir anda alevlendi. Normalde, Erik'in tepesini attırmak için takdir-i ilahi misali bir şeyin olması gerekirdi, ama bu ufak tefek bakıcı kadın sadece başını geriye atarak bunu başarmıştı işte. Gerçi birini defedercesine başı geriye atmalar söz konusuysa, kadınınki oldukça muhteşemdi. Ellie,

o minicik sivri çenesini kaldırmış, incecik burnu havada, gözlerini kısarak bakmış ve sanki kahrolası İngiltere'nin kraliçesiymişçesine bir yığın halinde donmuş koyu renk dalgalı saçlarını savurmuştu.

Erik, bir kadının onu başından savmasına da emirlerine uyulmamasına da alışık değildi, dolayısıyla ikisini de hazmedemiyordu. Bu ufak tefek, alelade bakıcı kadın kendini ne sanıyordu? Zoraki yolcu olsun olmasın, bu geminin kaptanı Erik'ti. Ellie, burada emir komuta zincirinin nasıl işlediğini öğrense iyi ederdi. Amirane tavırlı bir bakıcının geminin düzenini bozmasına izin vermeyecekti. Zaten bir gecede başlarına açtığı bela yeter de atardı.

İngilizlerle çarpışmadan hiç yara almadan kurtulmuş değillerdi. Soydaşlarından birinin koluna bir ok isabet etmişti—ciddi bir durum yoktu, ama yine de yaraya bakılması gerekiyordu—ve Randolph da neredeyse boğulduğu dalışından şifayı kapmış görünüyordu.

Erik, İngilizleri, Islay'deki Bruce'a yönlendirme riskini göze almak istemeyerek, İskoçya sahilinde Kintyre'ın uç noktasıyla Ayrshire arasındaki sayısız adacıktan birinde gecelemeye karar vermişti. Böylece, Bruce ve diğerlerinin yanına dönmeden önce adamlarıyla ilgilenip İngilizlerin arayışlarından sıkılmalarını bekleyebilirdi.

Domnall'a kadını ona getirmesini emretmeliydi, ama o kadar öfkeliydi ki kadının yanına koşar adım kendisi gitti.

Kadının ona doğru dönmesini bekledi ama Ellie, onun tam arkasında durduğunun farkında değilmiş gibi oturmaya devam etti. Ama aslında farkındaydı. Sırtının hafifçe dikleşmesinden ve iç çekişinden—tuhaf biçimde kulağa erotik gelen iç çekişinden—farkında olduğu anlaşılıyordu.

Erik, kendini bir anda huzursuz hissederek boğazını temizledi.

Kadın sanki kralmışçasına öyle şahane bir tavırla başını çevirdi ki, Erik boynundaki ve omuzlarındaki kasların düğümlendiğini hissetti.

"Sana gelmeni işaret ettim," dedi Erik.

Ellie ona bakmak için başını hafifçe yana yatırdı. "Öyle mi? Hmm.... Fark etmemişim."

Erik, dişlerini acıyana kadar sıktı. Bu kadındaki bir şey, her daim güler yüzlü olan mizacını ters etkiliyordu. Kadına doğru tehditkar bir adım atarak tepesinde dikildi. "Bir dahaki sefere seni yanıma çağırdığımda, laf dinleyeceksin," dedi alçak bir sesle. "Anlaşıldı mı?"

Ellie, gözleri fal taşı gibi açılmış halde başıyla onayladı.

Bir anda Erik, iki şeyin birden farkına vardı: Kadın aslında göründüğü kadar kendinden emin değildi ve o an ondan korkmuştu. Erik, bıyık altından söverek bir adım geri çekildi. Bir yandan da bana neler oluyor böyle, diye düşünüyordu. Daha önce bir kadını cüssesiyle tedirgin etmeye çalıştığını hiç hatırlamıyordu.

Öfkesi ne kadar çabuk parladıysa o kadar çabuk dinmişti. Erik kadınları tedirgin etmezdi; etmesine gerek yoktu. Kadınla kötü bir başlangıç yaptıklarını fark ederek gülümsedi ve kadının karşısına, bir sandığın üstüne oturdu. "Bana öyle bakmana gerek yok; seni yiyecek değilim."

Ellie, ağzının bir köşesini hafifçe yukarı kaldırarak onu dikkatle süzdü. "Ben daha ziyade bir pagan ayinine kurban gideceğimden korkuyordum."

Erik güldü. Kadın hâlâ onun İskandinav kökeninde kalmıştı. "Güven bana, tamamen evcilimdir." Kadın, ona bir an bile inanmadığını belli eden bir bakış atınca, alaylı alaylı gülümsedi. Aferin, kadın akıllıydı. "Sen bana fena diyorsan, bir de kuzenlerimi gör."

MacRuairilerin yanında Viking ataları bile medeni kalıyor-

du. Kuzeni Lachlan'ın İskoç Muhafız Alayı'na katılmasına herkes kadar Erik de şaşırmıştı. Yılan lakabı gerçeği yansıtmıyor değildi. Lachlan'ın vicdanı ve ahlak anlayışı ancak bir yılanınki kadardı—diğer bir deyişle, yoktu. Erik, Lachlan'ın kuzeyde neler yaptığını merak ediyordu. Alayın ikiye ayrılması gerekince, piç kuzeni hanımefendilerle birlikte kuzeye gitmeye gönüllü olarak onu şaşırtmıştı. Kendi gibi Lachlan da denizde doğmuştu. Bu kadar süre karaya kısılıp kalmak kuzenini hafiften delirtecekti—Bella MacDuff önce davranmazsa tabii. Zira Bruce'a taç giydirerek her şeyini riske atan isyankar Buchan Kontesi, MacRuairi'den hiç hazzetmediğini daha bariz gösteremezdi.

Kadın ürperdi. "Teşekkür ederim, böyle iyiyim sanırım."

Erik, kadının ona bakmasını bekledi. "Korkacağın bir şey yok. Güvende olacaksın derken ciddiydim."

Gözleri bir an birbirine kenetlendiğinde kadının ona inandığını sezdi.

Ellie bakışlarını aşağı çevirdi ve ayaklarının etrafındaki kürkle oynamaya başladı. "Olanlardan sonra bana kızgınsındır sanıyordum." Kirpiklerinin altından ona göz ucuyla baktı ve utangaç bir sesle, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Vücuduma kramp girmişti, kıpırdayamıyordum," dedi.

Haa, Erik de ne oldu acaba, diye merak etmişti. "Orada yaptığın şey çok riskliydi. İngiliz gemileri sana zamanında ulaşamazdı. Ben birkaç dakika daha gecikmiş olsaydım boğulmuştun."

Kadın zarifçe tek kaşını kaldırdı. "*Sen* mi *bana* risk konusunda ahkam kesiyorsun?"

Erik, pişmanlıktan eser taşımayan bir ifadeyle sırıttı. "Sonucu biliyorsan yaptığın riskli değildir. Rüzgar benim arkamda. Daima."

Ellie, gözlerini pek de gizlemeden devirerek onun böbürlenen tavrını savuşturdu. "İngiliz kaptanın, okçularını hazır edip senin

ona gelmeni beklemek yerine seninle boy ölçüşmeye kalkacağından nasıl bu kadar emin olabildin?"

Erik'in bakışları kadının söylediklerini değerlendirir gibi bir hal aldı. Geminin kaptanı kadın olsaydı, İngilizler daha yararlı çıkabilirdi. Beklemek aslında tam da o İngiliz'in yapması gereken şeydi. Böylece sadece diğer gemilere yardıma gelmeleri için zaman tanımış olmaz, aynı zamanda yön değiştirip bütün okçularını üzerlerine salarak Erik'in adamlarının daha fazla yaralanmasına neden olurdu. "İngilizlerin mağrur gururu sayesinde," diye cevap verdi gülümseyerek. "Her seferinde işe yarar."

"Peki ya korsanların mağrur gururuna ne demeli?" diye sordu kadın açıkgöz bir tavırla.

Erik gür bir kahkaha patlattı. "Ondan da her daim emin olabilirsin."

Kadın şaşırtıcı biçimde bayağı eğlenceli biri çıkmıştı. Erik kadınların kendisine takılmasına alışık değildi. Genelde ona zevk vermek için çırpınırlardı. Bir şeylerin değişmiş olmasını yarı umar gibi kadının soluk yüzünü inceledi. Ama Ellie karşısında aynı soluk, sıradan yüz hatlarıyla ona bakıyordu. Yine de gözlerinin artık korkuyla bakmadığını gördüğüne memnundu.

Erik de ona takılmadan edemedi. "Bu arada, beni bir nebze bile olsun kandıramadın."

Ellie soru sorar gibi ona gözlerini dikti. "Kandıramadım mı?"

Erik kafa salladı. "Hayır." Dalgaların üzerinde uçtukları sırada Ellie'nin yüzündeki ifade dikkatinden kaçmamıştı. O an ilk defa korsesinin ipleri fazla gerilmiş gibi görünmemişti gözüne. Erik, ayaklarını uzatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok eğleniyordun."

Karanlıkta bile onun kızardığını görebiliyordu. "Ödüm kopmuştu," diye karşı çıktı kadın. Gözlerini gözlerinden ayırmayarak foyası ortaya çıkmış gibi hafifçe gülümsedi. "Ama çok heyecan vericiydi. Hayatımda hiç o kadar hızlı yol almamıştım—bırak

geceyi, gündüz vakti bile." Bakışlarını yüzüne çevirince, Erik, sanki kadın onun içini dışını olduğu gibi görebiliyormuşçasını çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. "Kimsin sen?" diye sordu kadın düşünceli bir ses tonuyla.

Erik bir an durup ona ne söyleyeceğini düşündü. "Adamlarım bana Şahin der."

"Yelkeninin niye öyle olduğu şimdi anlaşıldı."

"Evet, teknenin pruvasının da." Karanlıktan görülmese de pruvadaki kabartmaya eliyle işaret etti.

"Tıpkı ejderli gemiler gibi," dedi Ellie bir ürpertiyle.

Erik sırıttı—yine Vikinglere dönmüşlerdi. "O ejder, deniz canavarlarından ve diğer korkunç yaratıklardan korunmak için var."

"Peki senden korunmak için neye ihtiyaç var?"

Erik kendi kendine güldü. Kadın gerçekten insanı eğlendiriyordu.

Ellie başını hafifçe yana yatırdı. Puslu ay ışığı yüzünün çizgilerine hayalet gibi bir parıltıyla vuruyordu.

"Adını hiç duymadığıma şaşırdım."

"Niye duyasın ki? Ben sadece bildiğim tek yolla kıt kanaat geçinmeye çalışan sıradan bir korsanım."

Erik, kadının çıkardığı sesten, yalandan alçakgönüllü tavrına bir an bile kanmadığını tahmin etti. "Korsanlık yaparak yeteneklerini boşa harcıyorsun. Becerilerini kanunlara aykırı olmayan bir iş için kullanmayı hiç düşündün mü?"

"Kimin için?" Erik onun, gerçekten bir şeyler duyup duymadığını öğrenmek isteyerek dikkatle izledi. "Kral Edward için mi?"

Kadın omuz silkti. "Başkaları da var tabii. Benim kayınbi—" Konuşmayı o kadar ani kesti ki, Erik acaba ne söyleyecekti diye

merak etti. "Pek çok insan senin becerilerine sahip bir adama iyi para verir."

Erik, kadının bir şeyler sakladığına gemisi üzerine bahse girerdi. Ama kaldı ki, kendisi de bir şeyler saklıyordu. "Tavsiyen eksik olmasın," diyerek güldü. "Ama ben kendimden başka kimseye borçlu olmamanın verdiği özgürlüğü tercih ederim."

"Evli değilsin o halde?"

Erik'in içinden kesin bir tavırla "yok daha neler" diye karşılık vermek geldi. Bunun yerine, kadına takılırcasına göz kırptı. "Henüz değilim, ama eğer bu pozisyona başvurmayı düşünürsen, ben her zaman değerlendirmeye açığım." Ellie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha cevap veremeden, Erik konuşmaya devam etti: "Ama seni uyarmalıyım, oldukça rekabet var."

Kadının ifadesi bir an bile değişmeyerek Erik'i hayal kırıklığına uğrattı. Bunun yerine, gözleri Erik'i belli belirsiz rahatsız eden bir şekilde yüzünde dolaştı. "Ben sadece iddiasında varım." Erik'e tam bir küçümseyen bakıcı kadın gülümsemesiyle baktı. "Gelip geçici bir cazibe eğlenceli olabilir tabii... Bir süreliğine."

Erik suratını astı. Gelip geçici mi? Gelip geçici derken neyi kastediyordu? Kadının tepkisini çekmeye çalışırken, kadın bir anda *onu* savunma konumuna geçirivermişti. Bu, Erik'in alışık olduğu bir konum değildi ve hiç hoşuna gitmemişti.

Kadın hiç de davranması gerektiği gibi davranmıyordu.

Ellie, onun afallamış sessizliğinden istifade ederek konuştu: "Lütfen, sen makul birine benziyorsun. Beni geri götürmeyecek-sen bile en azından gitmeme izin verir misin? Ben yolumu—"

"Maalesef bunu yapamam," dedi Erik ricasını yarıda keserek.

"Ama neden?" diye karşı çıktı Ellie. "Yemin ederim o adamla ne konuştuğunuzu duymadım. Bana neden inanmıyorsun?"

Erik, onun yakarışlarına arzu ettiği derecede kayıtsız kalamıyordu. Kadınları bir şeyden mahrum etmekten nefret ederdi. El-

lie üstelemeyi bıraksın diye bakışlarını sertleştirdi. "Yalvarman boşuna. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ortam güvenli olur olmaz seni geri götüreceğim—daha önce değil."

Karanlıkta kadının gözlerinde şimşekler çaktı, dudakları büzüldü. "Saçmalıyorsun. Bu yaptığın delilik. Nereye gittiğini bile biliyor musun ki?"

"Tabii ki nereye gittiğimi biliyorum." *Sanki kaybolmam mümkün,* diye geçirdi içinden.

Ellie, ona inanmıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. "Bütün gece böyle seyretmeyi düşünüyor olamazsın. Bir yerde gecelemen şart. Neredeyse şafak sökecek; İngilizler de seni arıyor olacaklar. Hem,"—Randolph'u işaret etti— "adamına birinin bakması lazım."

Şart, demek? Erik, ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı, özellikle de başının üzerine tek eliyle kaldırabileceği ufak tefek bir kadın tarafından. Bakıcı Ellie'nin burada sözü geçenin kendisi olmadığını öğrenmesi lazımdı. Sesindeki o buyurgan ton karşısında dişlerini gıcırdatası gelse de, Erik gülümsedi. "Hatırlattığın için sağ ol."

Ellie'den önceden istediği tepkiyi asıl şimdi almak üzere olduğunu içinden geçirdi—hem de on katını. Kadın istediği kadar çabalasın, onunla başa çıkamazdı. Yine de denemesini izlemek keyifli olacaktı.

Ellie kaşlarını kırıştırdı. "Ne hatırlatması?"

"Seninle bir anlaşma yapmıştık." Erik sahte bir kederle başını iki yana salladı. "Birbirimizi daha yakından tanıyana kadar bunu yapmak istemezdim. Ama sana ayrıcalık tanıyacağım." Ayağa kalkıp Domnall'a işaret etti. "Bağlayıver kadını."

Kadının öfkeyle iç çekmesiyle, artık savunma konumunda olanın kendisi olmadığına dair kendini tam anlamıyla telkin edecek kadar tatmin olmuştu. Oh, dünya tekrar rayına oturmuştu.

***

Seni azman... Küstah... *Korsan!*

Ellie, ömründe hiç bu kadar alçakça muamele görmemişti. Alelade bir tutsak gibi elleri, kolları, ağzı bağlanmıştı! Kendini daha öfkeli mi, yoksa daha aşağılanmış mı hissettiğine karar veremiyordu. Keten iplerin bol bağlanmış olması ya da bu cezayı tamamen hak etmesi bir yana—lanet olası korsanın bundan bu kadar zevk alması gerekmiyordu. Ama yüzündeki geniş gülümsemeden ve ona her baktığında gözlerinin kenarlarının kırışmasından, Ellie, adamın, onun bu halinin her bir anının tadını çıkardığını biliyordu.

Kahramanmış, hah! Adam, pis uğursuzun tekiydi. Ellie bunu unutmasa iyi ederdi.

Uyku öfkesini nihayet yutmadan önceki saatin büyük kısmını, erkek kardeşleriyle geçirdiği yıllar boyunca oluşturduğu geniş küfür repertuvarından seçmelerle adama içinden lanet okuyarak geçirdi.

Annesinin sımsıcak kollarında tatlı tatlı sallanırken uyandı. Rahatından hoşnut bir şekilde iç geçirerek yün tartanın kabarık yumuşak tüylerine yanağıyla sürtündü, mersin ağacının hoş kokusunu içine çekti ve başını yasladığı sert göğse daha da sokuldu—

Gözleri bir anda açıldı. Artık çocuk değildi. Annesi ölmüştü; hem zaten o da mersin ağacı değil, gül kokardı ve göğsü asla sert değildi.

Ellie, aniden irkildi. İlk tepkisi hemen kurtulmaya çalışmak oldu, ama adamın kollarının kıskacındayken hareket edemiyordu.

"Niyetin denizde iki kulaç daha atmak değilse," diye ağır ağır konuştu kalın bir ses, "bence kıpırdanmayı kes ve bana seni düşürmem için bahane yaratma."

Korsan. Öyle ya. Sanki ona bu kadar cüretkar bir tavırla dokunmaya sonuna kadar hakkı varmış gibi başka kim onu böyle taşıyabilirdi ki? Bir kolunu bacaklarının altından, diğerini sırtının etrafından dolamış, başını kucağında bir bebek taşır gibi kendi göğsüne yaslamıştı. Ama kolunu o şekilde tutarken... parmakları, göğsünün kıvrımına değecek kadar yakındı. Üstüne üstlük, vücudu, onun kendisine bu kadar yakın oluşuna tepki vererek Ellie'yi daha da utandırıyordu. İnce ketenden içliğinin altında göğüs uçları sertleşivermişti ve bunun için soğuğu suçlayamayacağını çok iyi biliyordu.

Adamın elinin, göğsünün o kadar yakınında olması bir yana, daha da kötüsü, Ellie, kalçasının, onun karnın alt tarafında kalan çok belirgin bir şişliğe değdiğini hissediyordu. Aklını başka yöne çekmeye çalışsa da adam ileri her adım attığında, kendi vücudu onunkine çok mahrem bir biçimde dokunuveriyordu. Adamın vücudu, değdiği yerde beklediğinden daha... sert bir his bırakmıştı. Ama çok hafifçe temas ediyordu. İçini, teması artırıp onun vücuduna doğru daha da sokulmak için çok tuhaf bir istek kaplayıverdi.

Kendi bedeninin ihaneti karşısında yanakları al al oldu. Ortalık hâlâ karanlık olmasına rağmen, adam tepkisini görür korkusuyla yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek, başını onun göğsüne yumduğu yerden kaldırmadı. Ellie adamın yakınlığının bu kadar bilincindeyken, onun çok büyük ihtimalle vücutlarının birbirine nasıl değdiğinin farkına bile varmadığını düşündükçe, kendini daha da aşağılanmış hissediyordu. Kuşkusuz, adam devamlı bu pozisyonda—ve başka pek çok pozisyonda—kadınlarla yakınlaşıyordu. Ama Ellie, o an hayatında ilk kez kendini bir erkeğin bu kadar yakınında buluyordu.

Kendini aptal, mahcup bir bakire gibi hissediyordu—ki bu tabire tamamen uyuyordu. Ancak daha önce hiç böyle bir duyguya kapılmadığından, kadınlık gururu büyük bir darbe almıştı.

Kendini böyle toy kızlar gibi davranmaz sanırdı. Hele bu adam gibi iflah olmaz çapkınların cazibesine kapılmamak gerektiğini kesinlikle bilirdi.

Ama korsanda şeytan tüyü olmadığını da söyleyemezdi. Thomas haklıydı: Bu adamın insanın hoşuna gitmemesi zordu. Çekiciydi, zekiydi ve yanında olması kesinlikle heyecan vericiydi. Ama o göz alıcı gülümsemesine çok uzun süredir sırtını dayıyordu. Ellie, onun başkalarını tanımak için zaman ayırdığından—ya da başka kimsenin kendisini yakından tanımasına izin verdiğinden—şüpheliydi. Hayat onun için bir oyundu. Hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Cilveleşirdi cilveleşmesine—hem de büyük ustalıkla, kuşkusuz—ama asla bundan öteye gitmezdi.

Ellie'nin vücudu bu gerçeği aklı kadar iyi kavrayamamışa benziyordu. Bu tamamen mantık dışı bir şeydi. Şüphesiz, adamın yakışıklı yüzünden etkilenmişti. Ama bir sürü yakışıklı erkek varken—Ralph de dahil olmak üzere—daha önce hiç böyle hissetmemişti. Vücudunun ona verdiği tepkiyi kontrol edememek çok asap bozucuydu. Ama neyse ki, kıyıya sadece birkaç adım kalmıştı.

*Birlinn*in su çekimi az olduğu için kolayca karaya çekilebiliyor ve gerekli olduğunda dar kıyı şeridinin üzerinde sürüklenebiliyordu. Model aldığı Viking yelkenlisi gibi Batı İskoçya *birlinn*i de sığ sulara çabuk girip çıkmak için tasarlanmıştı. Bu özelliği sayesinde saldırılar ve baskınlar için biçilmiş kaftandı. Korsanlar için de tabii.

Adam, onu kayalıklı kumsalda yavaşça yere bırakınca Ellie rahat bir nefes aldı. Korsan, bir yandan eliyle gösteriş icabı nazik bir hareket yaparak, "Buyurun, leydim," diye dalga geçti.

Adam, kahraman bir şövalyeyle taban tabana zıt olsa da, onu öfkeden kudurtmuş olsa da, Ellie bu taklit karşısında ağzının gülümser gibi hafifçe kıvrıldığını hissetti.

Aniden ellerini bileklerine götürdü. "Bağları çözmüşsün," dedi şaşkınlık içinde kollarının serbest olduğunu fark ederek.

"Şimdiden seni geri bağlamamı mı istiyorsun? Biraz yalnız kalana kadar bekleriz diye düşünmüştüm. Ama madem ısrar ediyorsun..."

Adamın yaptığı bariz bel altı gönderme karşısında, Ellie garip bir sıcaklık dalgasıyla içinin gıcıklandığını hissetti. Bu acayip tepkiye getirebildiği tek açıklama ise, onun vücuduna o kadar mahrem bir biçimde yaslanmış olmanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olmasıydı.

Korsanın sesindeki imalı tonu fark etmemiş gibi yapıp yüzüne son derece durgun bir ifade yerleştirerek kendine çeki düzen verdi. "Neredeyiz?"

Ellie'nin cilveleşmeye gelmeyeceğini anlayınca, yüzündeki alaycı gülümseme siliniverdi. Neredeyse suratını asmış denebilirdi. "Yine ölüm perisi gibi çığlık atmak niyetindeysen, İngilizlerin seni duyamayacağı bir yerdeyiz."

"Bir kere ben—" Ellie, adamın onu yalnızca kışkırtmaya çalıştığını anlayarak konuşmayı kesti. Adama onu galeyana getirmek için daha iyisini yapması gerektiğini söyler gibi hafifçe gülümsedi ve etrafına bakındı. Önlerinde uzanan hilal şeklindeki kumsalın bitiminde kayalıklı bir falez yükseliyordu. Tüm bunlar karanlığın perdesi arkasından göründüğü için, ne tür bir yerde olduğunu pek iyi seçemiyordu, ama batı sahilinin büyük kısmında arazi buna benzerdi. Ellie, keşke uyumasaydım, diye geçirdi içinden. O zaman nerede olduklarını daha iyi kestirebilirdi. En iyi tahminine göre İskoçya kıyılarındaki küçük adalardan birindelerdi.

Çenesini yukarı doğru kaldırıp adamla göz göze geldi. "Beni gizli korsan inine mi getirdin?"

Adamın ağzı hafifçe kıvrıldı. "Öyle bir şey. Buradaki insanlar

bana sadıktır, o yüzden şu... eee, vaziyetinle ilgili onlardan medet umma."

"Kaçırılmamla ilgili demek istiyorsun."

"Adına ne dersen de, ama bu konuda benimle zıtlaşma." Yüzünün aldığı sert ifade, az önceki dalga geçer haliyle hiç bağdaşmıyordu. "Burada olduğumuz sürece ayak altında dolaşma ve sana söyleneni yap; o zaman hiç sorun yaşamayız."

"Aman ne güzel," dedi Ellie kuru kuru.

Adam besbelli Ellie'nin ses tonunu beğenmemişti. "Hoşgörümü zayıflık sanma sakın. Olan bitenden dolayı sana yumuşak davrandım. Korkmuş olduğunu anlıyorum, ama bir daha öyle bir şeye kalkışırsan pişman olursun. Burada kaldığın süreyi ne kadar rahat geçireceğin sana bağlı."

Ellie, onun dediğini yapacağından bir an bile şüphe etmedi. O sempatik mizacının altından sesinin soğuk ve çelik gibi sert tınısı duyabiliyordu. Bütün o fiyakalı tavırlarına rağmen, adamın ters düşülmeyecek türden biri olduğunu seziyordu—hem tekrar elini kolunu bağlasınlar istemiyordu.

Adam, kumsalın birkaç metre ötesinde koyu renk saçlı savaşçıya yardım eden adamları işaret etti. "Zaten başımıza yeterince bela sardın."

Ellie, pişmanlığa kapılarak dudağını ısırdı. "Onu nereye götürüyorlar?"

Adam, eliyle kayalıkları gösterdi. "Orada dinlenebileceği bir mağara var. Birini ona göz kulak olması için—"

"Öyle yapamazsın!"

Adam sırtını dikleştirdi. Sevecen maskesi yüzünden bir anda silinivermişti. Çenesini sert bir çizgi halinde kasınca, Ellie'nin kalbinin ritmi bozulur gibi oldu.

"Ben sana emanet biri değilim, *bakıcı* hanım. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeyeceksin. Bu gemide bir tek kaptan var. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, seninle o kadar iyi geçiniriz."

Ellie hemen adamın gururunu okşamaya girişti. Erkekler bu gibi konularda çok alıngan davranıyordu. "Ben senin erkekliğini tehdit etmek istememiştim—"

Sözü kesilmeden adamın dişlerinin arasından bir homurtu duyar gibi oldu. "Bir şeyi tehdit etmedin zaten. Hele erkekliğimi hiç. Ben sana sadece bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğini anlatıyorum."

Ellie, adamın yüzünü inceler gibi başını hafifçe yana eğdi. "Biliyor musun, bir zamanlar senin gibi bir tazım vardı."

Adam, onun dediğini iyi duyamamış gibi başını iki yana salladı. "Ne?"

"Sürekli sözü geçenin kendisi olduğunu kanıtlamaya çalışırdı. Yanına yaklaşan her köpeğe meydan okurdu."

Adam, Ellie'nin gözlerine bir süre baktı ve ardından bir kahkaha patlattı. "Ah, kadın, sen de amma matrak çıktın." Ellie, tek kaşını kıvırdı. Gülünç olmaya çalışmıyordu ki.

"Ama gördüğün üzere aramızda önemli bir fark var."

"Neymiş o?"

Adam, ona gereğinden fazla yakın durarak, birden fazla kadının dizlerinin bağını çözmüş olduğunu düşündüğü türden bir bakış attı. O kadar yakınında duruyordu ki, Ellie bir an onun sıcak erkeksi kokusunu duyar gibi oldu.

"Hiçbir şeyi kanıtlamama gerek yok," dedi adam.

Bakışlarının gücü altında Ellie'nin nefesi kesildi. Boğuk sesi, onu kendisine karşı çıkmaya kışkırtırcasına, korkulu bir dokunuş gibi tüm vücudunda yankılandı. Ellie, karşı çıkamadı. Adam haklıydı. Hiçbir şeyi kanıtlamasına gerek yoktu. Güç ve hakimiyet, her yanından adeta davul sesi gibi gümbür gümbür yayılıyordu. Yoksa bu Ellie'nin çarpan kalbinin sesi miydi?

Uykusuzluktan artık aklını kaybetmeye başladığını düşünerek, sesinin kendi hissettiği kadar telaşlı çıkmayacağını umup, en başta söylemek istediğine geri döndü. "Tek *söylemeye* çalış-

tığım," diye vurgulu vurgulu konuştu, "bu iş mağarayla olmaz. Thomas'ın sıcak ve kuru bir yerde kalması lazım. Yakınlarda onu götürebileceğin bir ev veya kulübe yok mu?"

"Sen şifacı mısın?"

Ellie, erkek kardeşini düşünerek göğsünde sert bir yumru hissetti. Şifacılıkla hiçbir ilgisi yoktu. Kardeşinin yatağının başında geçirdiği onca saat hiçbir şeyi değiştirmemişti. Karanlıkta gözünde biriken yaşların görünmediğini umarak başını iki yana salladı. "Hayır ama belirtilerini anlayacak kadar hummaya yakalanan adam gördüm. Ne kadar erken tedavi edilirse o kadar iyi."

Kardeşi inatla belirtileri görmeyi reddetmişti. Onu nihayet yatağa yatırdıklarında ise ateşler içinde yanıyordu. Ellie, annesiyle birlikte gece gündüz kardeşine bakmıştı ama çok geç kalmışlardı.

"Lütfen," dedi adamın kolunu tutarak. Aman Tanrım, kolu kaya gibi sertti! Sağlam kasları, parmaklarının dokunuşuyla kasılmıştı. "Onu götürebileceğin bir yer yok mu?"

Erik, kadının koluna değen elinin fazlaca farkındaydı. Parmaklarının hafif baskısı *cotun*unun derisini yakıp geçiyordu. Ona bakınca göğsünde bir şeylerin rahatsızca kıpırdandığını hissetti. Kadın gerçekten kaygılı görünüyordu. Hatta, dokunsa ağlayacak gibiydi.

Erik, kadınların ağladığını görmekten nefret ederdi. Kilise kıyafetleri içinde bir oğlan çocuğu gibi kıvrım kıvrım kıvranası gelirdi.

Randolph'u götürebileceği pek çok yer vardı. Adayı iyi biliyordu.

Robert Bruce ve takipçileri de, kendilerinden önce William Wallace gibi Kaşık Adası*'nın Kuzey Kanalı'ndaki stratejik konumunu sadece sığınmak için değil, aynı zamanda bir gözetleme

* Özgün adı: Spoon Island. (Çev. N.)

yeri olarak da kullanışlı bulmuştu. Edward Bruce, geçen eylül ayında Kintyre'ın uç noktasından kolayca görülebilen bu adaya konuşlandırılmış, Erik, Bruce'u Dunaverty Kalesi'nden kaçırdığı sırada onlara gözcülük etmişti.

Erik, adanın sakinlerinin desteğine güvenebileceğini bilse de, köylüleri—ki çoğunluğunu balıkçılar ve aileleri oluşturuyordu—gelişinden ve durumundan haberdar etmek için sabahı beklemek istemişti. Ama yakınlarda onları götürebileceği bir yer pekala vardı.

Suratını astı. Kadın zaten patronluk taslamaya bu kadar yatkınken, bu şekilde onun dediğini yerine getirerek kötü emsal oluşturduğunun farkındaydı. Ama haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı: Randolph iyi görünmüyordu. Kadın da güzelce kurulansa iyi olurdu aslında. Bundan öte, kadın birkaç metre ötesinde uyumuyorken, adamlarıyla ateşin başında daha huzurlu bir uyku uyuyabileceğini düşündü. Vücudu hâlâ epey bir huzursuzdu.

Ellie'yi gemiden buraya taşımak kötü bir fikirdi. Onu kollarında tutmanın verdiği his hiç hoşuna gitmemişti. Lanet olsun, on üç yaşında bir delikanlıyken köyün kadınlarından biri büyük bir hayırseverlikle onu tensel zevklerle tanıştırmayı önerdiğinden beri bir kadının varlığının bu kadar bilincinde olmamıştı.

Böyle ufak, sıradan bir serçenin, şehvetini—kabul etmek lazım, son zamanlarda biraz yavan hale gelmişti—bu derece körüklemesi biraz asabını bozmuştu. Özellikle de, o delici gözlerinde belli belirsiz bir tahammül ifadesiyle ona baktığında.

Bu durum doğaya aykırıydı. Tam tabiri buydu işte. Doğaya aykırı. Kadınlar *daima* onu severdi. Hades aşkına, bu kadının nesi vardı böyle?

Erik, bu rahatsız edici düşünceleri kafasından atarak söze başladı: "Yakınlarda bir yer var ama—"

"Ah, teşekkür ederim!" deyiverdi kadın, Erik daha lafını bitiremeden. Yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Bu gülümseme onu sarsıverdi. Bir anlığına Ellie, gözüne ay parçası gibi olmasa da çok güzel görünmüştü. Daha sık gülümsemeliydi.

Erik, göğsünde tuhaf bir his duyarak *cotun*unu düzeltti. "Ama kaçmaya çalışmayacağına ve Meg'den yardım isteyerek onun iyi niyetini suiistimal etmeyeceğine dair bana söz vereceksin. Bizimle nasıl buraya geldiğine dair tek laf etmeyeceksin."

"Meg mi?" Kadının eli, kolunu tuttuğu yerden kayınca, bir anlığına Erik içinden, o dokunuşu geri kolunda hissetmeyi istedi. "Benim de mi gitmemi istiyorsun?"

"Biraz uyku uyuman lazım. Orada daha rahat edersin. Ama mağarada benim yanımda uyumayı tercih edersen..."

Normalde bunu imalı bir tonla söylerdi, ama onun kulak asmayacağını bildiğinden uğraşmadı bile.

"Yok," dedi Ellie aceleci bir tavırla. *Fazla* aceleci, diye düşündü Erik.

Sorduğu soruyu kendi sorusuyla başka yöne çevirdiği gözünden kaçmamıştı. Önceden sözünü almayı ihmal etmişti, ama ikinci sefer bu kadar dikkatsiz davranmayacaktı. "Bana söz vermen gerek, Ellie."

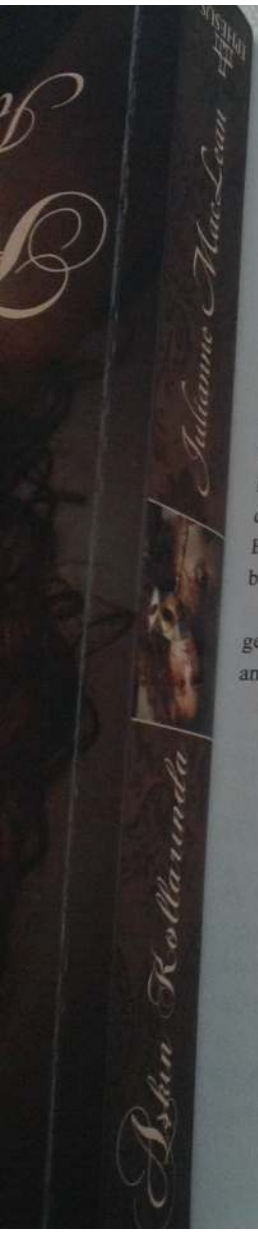
Kadın başıyla onayladı—gönülsüz bir hali vardı. "Söz veriyorum. Bu gece hiçbir şey yapmayacağım."

Erik gözlerini kıstı. "Sabah da. Hatta burada kaldığın sürece de."

Ellie, onun, kelime seçimindeki boşluğu yakaladığına besbelli sinir olmuş şekilde burnunu kıvırdı. "Pekala. Söz veriyorum."

Erik, karanlığı delip geçen bakışlarını gözlerinden ayırmadı. "Sözünde duracağına inanıyorum. Güvenimi boşa çıkarma sakın."

Kadın, gözleri hafifçe büyümüş vaziyette başını salladı. Görünüşe göre ses tonundaki tehdidi duymuştu.

Erik, adamlarına emir vermek için ayrıldı. Yanında Ellie, Randolph, onu adeta omuzlarında taşıyan iki adam ve okla yaralanan soydaşı Duncan'dan başka bir adamı daha getirdi.

İçinden güvenmek gelse de, Ellie fazla zekiydi. Evin dışına nöbet tutmak için görevlendirdiği iki adam onun sözünde durmasını sağlardı.

Kaçmaya kalkışsa bile fazla uzağa gidemezdi, ama Erik işi şansa bırakmayacaktı. Bruce ve Alay'ın diğer muhafızları ona güveniyordu. Bu da onun çok önem verdiği bir şeydi.

Bruce'a esasen, Adalar Lordu olan kuzeni, Angus Og MacDonald'ın vasiyeti üzerine, klanının vatanını MacDougall-lardan geri almak için katılmıştı. Ama daha sonra, bu savaşçı kralı takdir eder olmuştu. Edward'a kafa tutabilecek biri varsa, o da Bruce'tu. Bir zamanlar kuzenine gösterdiği sadakati böylece Bruce'a ve İskoç Muhafız Alayı'ndaki yoldaşlarına göstermeye başlamıştı.

Başarısızlık düşünülemezdi. Hiçbir şey Erik'in görevine engel olmayacaktı. İnsanın başına bela açmaya meyilli, sıska ve ancak şöyle böyle güzel bir bakıcı kadın asla.

Altı

Mathilda de Burgh daha önce hiç bu kadar sefil görünmemişti. Meleklere has sarı bukleleri, deniz suyundan birbirine dolanmış, arapsaçına dönmüştü; kocaman bebek mavisi gözleri kızarmış ve saatlerdir ağlamaktan şiş şiş olmuştu ve o küçük hokka gibi burnu devamlı akıyordu.

Saat kaç olmuştu? Şafak sökmek üzereydi herhalde. Ellie ortadan kaybolalı saatler geçmişti ve hâlâ hiç haber yoktu. Matty, kardeşinin yitip gittiğini, aptal bir kızın muzipliği yüzünden boğulduğunu düşünmeye dayanamıyordu.

Kendi muzipliği yüzünden.

Hepsi benim suçum. Neden o kadar üstelemişti ki? Son birkaç yıldır Ellie'nin onlar için yaptığı onca şeyden sonra nasıl bu kadar insafsız olabilmişti? Ellie bir gecede azıcık yaşlı ve pısırık birine dönüşmüş gibiyse ne olmuştu yani? Matty, ondan daha cömert, daha sevecen bir kardeş düşünemiyordu. Çocukluklarını paramparça eden o dehşet verici hummanın ardından Ellie, ipleri eline alıp aileyi bir arada tutmuştu.

Matty, hâlâ denizden çıktıktan sonra üzerine geçirdiği kürk pelerine sarılmış vaziyette kontun oturma odasında oturuyordu. Yanında babası ve kalan üç erkek kardeşinden ikisi vardı: John ve ikizi Thomas. En küçük olanlar, sıcak yataklarında uyandıklarında kendilerini bekleyen kabustan habersiz hâlâ mışıl mışıl uyuyorlardı.

Berbat sessizliği sadece ateşin çıtırtısı, rüzgarın panjurları tı-
kırdatması ve genç kızın ara sıra burnunu çekmesi bozuyordu.
Annesinin ve ağabeyinin ölümünden beri ev ahalisi hiç bu kadar
vakur görünmemişti. Babası ona bakmayı kaldıramıyordu bile.
Onu suçluyordu. Hepsi onu suçluyordu. Haklıydılar da. Taze
gözyaşları genç kızın gözlerini yaktı. Sadece Ellie'yi tekrar gü-
lerken görmek istemişti; bunların olmasını hiç...

"Özür dilerim," dedi sessizliğe daha fazla dayanamayarak.
Bir süre kimse tek laf etmedi. Nihayet John ona acıdı. "Suç
sende değil, Matty. Bir kaza oluverdi işte."

İrlanda'daki en güçlü asilzade olan Ulster Kontu, Richard de
Burgh kara, cam gibi gözlerini Matty'ye çevirdi. Kırk sekiz ya-
şında hâlâ yakışıklı bir adamdı, ama yüzü o akşamın gerginliği-
nin izlerini taşıyordu.

Babası, sabrı pek zorlanacak türden bir adam değildi. Do-
ğuştan beri bir hak bilinci içinde yetişmiş ve işlerin istediği gibi
yürümesine alışmıştı. İşler istediği gibi yürümediğinde—karısı
öldüğünde veya kızının kocası, Robert Bruce, krala karşı ayak-
landığında—ne yapacağı önceden kestirilemezdi. Birdenbire
değişiverirdi. Matty onun dikkatini kendi üzerine çekmekle iyi
etmemişti; sinirini boşaltması için kendini bir hedef haline ge-
tirmişti.

"Aklından ne geçiyordu? Nasıl bu kadar sorumsuz olabildin?
Görevlerini ve konumunu nasıl hiçe sayabildin? Dağda bayırda
adeta bir... *köylü* gibi eğlence peşinde koşarak. Bir de ablanı dol-
duruşa getirip—"

"Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum. Ellie son zaman-
larda çok üzüntülüydü. Düğün, bu durumu değiştirir diye düşü-
nüyordum ama resmen daha kötü hale getirdi."

Babası, ürkütücü bir ifadeyle çenesini kilitledi. "Ellie'nin bir
şeyi yoktu."

Matty, babasının bile bile olan biteni anlamamaktaki ısrarına

karşı içinde bir öfke kıvılcımının alevlendiğini hissetti. "Vardı!
Ama siz bunu görmek istemediniz. Siz uğraşmak zorunda kalma-
yın diye her şeyle o ilgileniyorken hele."

Babası bir an irkildi. "Yeter bu kadar, Mathilda," dedi öf-
keyle. "Bence bugünlük söyleyeceğini söyledin—yapacağını da
yaptın."

Matty, haddini aştığını anlayarak dilini ısırdı ve başını salla-
dı. Babası yalnızca Ellie'nin eleştirisini kabul ederdi—çünkü o,
eleştirisini öyle ustaca dile getirirdi ki, babası çoğu zaman eleşti-
rildiğini fark etmezdi.

Ralph bir anda odaya dalınca hepsi birden kapıya döndü.
Matty, Ralph'i ilk gördüğü andan itibaren her seferinde olduğu
gibi nabzının yine teklediğini hissetti. Ellie nasıl bu adamla ev-
lenmek istemezdi? Matty, hayalinde mükemmel bir İngiliz şö-
valye canlandıracak olsa, aynı Ralph de Monthermer'e benzeyen
birini hayal ederdi. Uzun boyu, ince yapısı, gür, koyu renk saçları
ve berrak yeşil gözleriyle, yakışıklı, güçlü ve tümüyle onurlu bir
adamdı. Eskiden kralın kızıyla evlenerek her şeyini riske atmış
olması, adamı genç kızın gözünde daha da romantik biri haline
getiriyordu.

Bir anlığına bakışlarını birbirine değdikten sonra ikisi de baş-
ka yöne baktılar.

"Haberlerim var," dedi Ralph. Matty'nin kalbi duracak gibi
oldu. Adam sadece bir anlığına duraksadı ama o bir an, haberin
iyi mi kötü mü olduğunu öğrenmeyi bekleyen Matty için geçmek
bilmedi. "Adamlarım bu yakınlarda bir kadın görmüş. Anlaşılan
kadın suya atlamış ve yardım istiyormuş ama adamlarım ulaşa-
madan onu tekrar yakalamışlar."

"Ellie miymiş?" diye sordu Matty duyduklarına inanmaya ce-
saret edemeyerek.

Ralph tekrar ona baktı. Yalnızca bir anlığına göz göze geldiler

ama o an Matty'nin adamın gözlerindeki şefkati görmesine yetmişti. "O olmalı. Zamanlama da tasvir de uyuyor."

Matty, gözlerini yumup şükretti. Babasının da "Tanrı'ya şükür" diye mırıldanması kulağına çalındı. Sesinde onun gerçekten rahatladığını duyarak şaşırdı. Kont, bütün çocuklarını sevse de pek duygusal bir adam değildi. Belki de annesinin ve ağabeyinin ölümleri adamı, Matty'nin sandığından daha çok etkilemişti. Belki de sırf kardeşi söz konusu olduğu içindi. Ellie ailenin dayanak noktasıydı.

Ama bu rahatlama yerini çabucak öfkeye bıraktı. "Tekrar mı yakalamışlar? Ne demek tekrar yakalamışlar?" diye sordu babası. "Kim yakalamış?"

Ralph'in çenesi sert bir çizgi halini aldı. "Bilmiyorum. Ama geminin şahin işlemeli bir yelkeni olduğunu söylüyorlar."

İki adam da gözlerini çevirip birbirine bakınca Matty bu bilginin önemli bir şeyler ifade ettiğini anladı.

"Hakkında söylentiler duyduğumuz adam mı?" diye sordu babası.

Ralph başını salladı.

"Edward bu işe sevinecek, Dunaverty'den kaçtıklarından beri onu arıyor."

Matty'nin gözleri iri iri açıldı. John ve Thomas bile, kayınbiraderlerinin Ellie'yi kaçıran adamlarla bir bağlantısı olduğunun ima edilmesi karşısında afallamışlardı.

"Robert böyle bir şey yapmaz," dedi Matty hararetle. "O, Ellie'ye asla zarar vermez."

İki adam da genç kızın feveranını duyduklarını gösteren bir hareket yapmadılar. Matty'yle hemfikir olup olmamalarının bir önemi yoktu. Ralph bir zamanlar Edward'ın yakın dostuydu. Babasının, damadına karşı olan duygularını nitelendirmek ise daha güçtü. Damadına açıkça yardım etmeyecek olsa da, Matty kimi

zaman babası için yoksa onun amacına ulaşmasını mı istiyor, diye merak ediyordu. Her ikisi de Edward'ın adamıydı. Şahsi duyguları ne yönde olursa olsun görevlerini yerine getirirlerdi. Ve Robert'ın bu işle bir alakası olduysa...

Matty ürperdi. O zaman babasının öfkesi Edward'ınkiyle yarışırdı.

"Nasıl kaçtılar?" diye sordu John.

Ralph'in bakışları sertleşti ve ağzı öfkeden bembeyaz kesildi. Kuvvetli, belirgin bir ses tonuyla, fazla ayrıntıya girmeden denizdeki karşılaşmayı ve ardından adamlarının takibini anlattı.

"Bu şahin gemisi, etrafını dört kadırganın çevirmesine rağmen kaçtı mı yani?" diye sordu Thomas duyduklarına inanamayarak.

Matty, onu susturmaya çalışır gibi ikizine bir bakış attı ama artık çok geçti.

Ralph sırtını dikleştirdi. "Öyle görünüyor."

Matty, adamın gururunun ağır bir darbe almış olduğunu görebiliyordu. Ralph kendi komutası altındaki kadırga filosunun standardını yüksek tutmuştu, dolayısıyla adamlarının başarısızlığını kendi başarısızlığı olarak görüyordu. Genç kız, ona doğru bir adım atıp kendi kendini durdurdu. Ralph'i teselli etmek ona düşmezdi.

"Neye mal olursa olsun umurumda değil," dedi babası merhametten eser taşımayan bir sesle. Tepeden tırnağa İrlanda'nın en güçlü kontu olarak konuşuyordu. "Bulun onu."

Yedi

Gözleri *gerçekten* maviydi. Güneşli bir günde okyanusun göründüğü gibi pırıl pırıl mavi.

Ellie kendini buna hazırlamıştı. Onu hazırlıksız yakalayan ise adamın gamzeleriydi. Her iki yanağında da vardı. O iflah olmaz sırıtışın iki yanına mükemmel biçimde hizalanmış iki derin çukur. Ve beraberinde gür, güneşten rengi açılmış saçlar, beyaz dişler ve şimdiye kadar mutlaka açılmış olması gereken altın rengi bronzluk...

Ellie, sinirli sinirli dudaklarını büzdü. Bu kadar da olamazdı. Hiçbir erkeğin bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu—hele kişiliği de bir o kadar insanı kendine çekiyorsa. Bir insanın tek başına başa çıkması için haksız miktarda ikramiyelerdi bunlar. Ancak o bunu ustalıkla beceriyordu.

Tabii ki bunu tek fark eden Ellie değildi.

Eski kulübenin kapısını ilk çaldıkları andan itibaren Şahin—Meg de adamı bu isimle, çığlık atarak karşılamış, aralarındaki ilişkinin boyutuna dair Ellie'nin aklında tek şüphe bırakmamıştı—bütün dikkatleri üzerinde topladı.

Heyecan o geceliğine yatışmıştı, ama ertesi sabah adam kulübenin kapısından avare avare içeri girdiği andan itibaren tekrar alevlenmişti. Bu adamın işi gücü yok muydu? Altın bulmak için çapulculuk yapmaz mıydı? Ufak ülkeler fethetmez miydi? Başka masum kadınlar kaçırmaz mıydı?

Görünen o ki, hayır. Hayran kitlesine ayırmak için istemediği kadar zamanı var gibiydi. Küçük oda, bayan ziyaretçilerle dolup taşmıştı. Adalı kadınların Şahin'in geldiğini öğrenmeleri fazla uzun sürmemişti. Öğrendiklerinden beri de Meg'in kapısını çalar olmuşlardı.

Ellie, Meg'den İskoçya'nın Kintyre sahilinin açıklarında bir adada olduklarını öğrenmişti. Odada yedi kadın saydıktan sonra, adanın evlenmemiş kadın nüfusunun yarısı Meg'in sobasının etrafında oturuyor deseler şaşmazdı—tabii kadınların evlenmemiş olduğunu sadece varsayıyordu.

"Tabii ki özledim seni, güzelim. Bana gitmeden yaptığın kekin tadını nasıl unutabilirim ki?" diye adamın sesini duydu Ellie. "Hayatımda tattığım en güzel şeydi." Gözlerinde yaramaz bir pırıltı olduğunu görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu, ama yine de baktı. "Daha ziyade hayatımda tattığım en tatlı *ikinci* şeydi."

Son söylediğini aralarından birine özellikle atfetmeden, sanki her birine ayrı ayrı yöneltmiş gibi havaya söylemişti.

Ellie, adamın yetenekli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu izlemek usta bir zanaatkarı iş başında izlemek gibiydi. Karizması etrafına yayılıyor, soğumuş krema gibi her yanından damlıyordu. Ustaca bir samimiyetle çevresine azar azar iltifatlar dağıtıyor, ilgisini hiç eksik etmiyordu ve her kadına bir prenses gibi davranıyordu. Neden herkesin onu sevdiğini anlamak güç değildi.

O halde neden kadınlar ona kuyruk sallarken adamı dinlemekten çenesine ağrı giriyor ve dişleri sanki birbirine yontulmuş gibi hissediyordu? Kadınlar, Şahin sanki haremini ziyaret eden bir Arap sultanmış gibi, sandalyesinin etrafına üşüşmüş, ağzının içine bakarak onu dinliyorlardı. Adam bir kolunu gelişigüzel Meg'in omzuna atmışken, bir kadın da sandalyenin koluna yaslanıyor gibi yaparak yarı yarıya onun kucağında oturuyordu.

Oynaşmayı yalnızca kadınlara bıraktığı yoktu. Ellie, hayatında hiç bu kadar çok popo okşandığını ve "hoş geldin" için bu kadar uzun öpüşüldüğünü görmemişti. Burası İskoçya'daki en misafirperver ada olsa gerekti!

Ellie, somurttuğunu fark ederek yüzünü Meg'in kahvaltı için önüne koyduğu peynir ekmeğe çevirdi. Ona dokunmadığı sürece adamın kime dokunduğu onu ilgilendirmezdi. Şikayet etmek için sebebi olan tek kişi Meg'di. O da rekabeti umursamıyor gibi görünüyordu.

Ellie, küçük salonun bir tarafında duran masadaki yerinden gizlice, oturan kafileyi izliyordu. Dün geceki o selamlaşmadan sonra, Meg'in adamın metresi olduğundan emindi. Kızıl saçlı hoş kadın gerçekten bu role uygun görünüyordu. Kendinden birkaç yaş büyük olsa gerekti. Kocaman, dost canlısı bir gülümsemeye, al al yanaklara ve Ellie'nin hayatında gördüğü en geniş göğüslere sahipti. Dolgun cazibesiyle, Ellie'nin olmadığı her şeyi simgeliyordu. Ona kıyasla, Ellie kendini yaşlı, kart bir kadın gibi hissediyordu. Ama şimdi ikisini beraber izlerken, ilişkilerinin boyutundan o kadar da emin olamadı. Şahin, herkes gibi ona karşı da aynı çapkın güler yüzlülükle davranıyordu.

İnsanı çileden çıkartacak derecede *cana yakındı*. Ancak Ellie, adamın bu sempatikliğini herkesi kendinden belli bir mesafede tutmak için bir maske olarak kullandığını düşünmeden edemedi. Onu çok iyi tanıdığını sanan bütün bu insanlar muhtemelen onunla ilgili aslında hiçbir şey bilmiyordu.

Adı bile kendi başına bir gizemdi. Kadınların hepsi ona "Şahin" diyordu. Bu ad ona yakışmasına yakışıyordu. Denizin üzerinde süzülüp saklandığı yerden aniden saldırarak avlanan vahşi ve özgür avcı kuş, bir korsan için mükemmel bir nitelemeydi.

Ellie, ustayı iş başında dinlerken tabağındaki yemeği yavaş yavaş yemeğe koyuldu. O miskin sırıtışın ardında iyi gözlemci olan bir adam gizleniyordu. Maura'ya saçının yeni halini, Deidre'ya yeni elbisesini ve Bessie'ye oğlunun geçen yıl ağaçtan düşüp bacağını incittikten sonra iyileşip iyileşmediğini soruyordu. Kadınların her biriyle kişisel olarak ilgilenmeye özen gösteriyordu ama ona sorulan soruları sırıtarak ya da bir şakayla—genellikle de arsız bir şakayla—geçiştiriyordu. Bunu öyle ustaca yapıyordu ki Ellie, acaba kadınlar onun ne yaptığının farkında mı diye içinden geçirdi.

Korsanın bu hali karşısında, altın kaplamanın arkasındaki esas adamı merak eder olmuştu.

"Bir şey mi var, Ellie?" diye sordu Şahin.

Güruhtakiler meraklı yüzlerini ona doğru çevirdi. Dikkati o kadar başka yerdeyken, Ellie, onun orada olduğunu bile fark ettiğine şaşırmıştı.

"Bu sabah her zamanki şen şakrak halin yok da," diye masumca ekledi adam, bir yandan o muzip mavi gözleri neşeyle ışıldayarak.

Ellie, gözlerini kıstı; onu tamamen görmezden gelemeyecek kadar bitkindi. Hem, dün gece kendisinin nasıl onun yanında geldiğine dair Meg'e uydurduğu hikaye yüzünden hâlâ onu affetmemişti. "Gayet şen şakrak bir halim var benim," diye homurdandı. *Bir gemi dolusu Viking tarafından yuvasından kaçırılıp sadece iki saatlik uyku uyuyabilen birisi için hele.*

Adam gülmemek için kendini zor tutuyormuşçasına ona baktı. "Yaa, görebiliyorum."

Bir de, Ellie'nin sabahları çok huysuz olmasından dolayı diğer kadınlara fısıldayarak—duyulacak şekilde hem de—özür dileyince Ellie, ona tekrar ters ters bakmamak için dişlerini sıktı.

Adamın sataşması isabetli olduğundan daha bir sinir bozucuydu. Ellie, (annesinin kibarca tabir ettiği gibi) normal şartlarda da—ki bugün şartlar kesinlikle normalin dışındaydı—sabahları hep geç kalkardı. Meg, yemek pişirmek için sabahın köründen

beri ayaktaydı. Ellie, Thomas ve Duncan'la—şu okla vurulan adam—ilgilenmesinde ona yardımcı olduktan sonra, daha birkaç saat önce ateşin başındaki derme çatma ot yatağın üzerinde bitap düşüp uyuyakalmıştı.

Adam, onun orada olduğunu tekrar unutup dikkatini etrafını çevreleyen hayran kitlesine vermiş görününce Ellie, kendini bundan memnun olduğuna inandırmaya çalıştı.

"Bu sefer ne kadar kalacaksın?" diye sordu kadınlardan biri.

Nihayet dinlemeye değer bir şey çıkmıştı.

"Meg'in muhteşem yemeklerinden kopmaya ne zaman katlanabilirsem o zamana kadar." Adam ev sahibine döndü. "Bu sabah yaptığın güveç çok güzeldi, tatlım. Adamlarım, zahmet ettiğin için sana teşekkür ediyor... Ben de teşekkür ederim."

Meg, zevkten pespembe oldu. "Hiç zahmet olmadı. Öyle hemencecik pişiverdim işte."

Sabahın köründe, diye nezaketsizce belirtmek istedi Ellie içten içe. Adam yine soruya cevap vermemişti.

Erik, sanki oradan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi sandalyesinden yavaşça kalktı. Salon büyükçe—altıya on beş metre civarında—olmasına rağmen boyu ve geniş omuzlarıyla odayı olduğundan çok daha küçük gösteriyordu. Etrafındaki her şeyin üzerinde egemenlik kuruyordu.

"Artık adamlarımın yanına dönmem gerek ne yazık ki," dedi üzgün üzgün. Klasik itirazlar baş gösterdi, ama adam hepsini savuşturdu. "Zaten sadece Meg'e misafirperverliği için, bir de adamlarımla ilgilendiği için teşekkür etmeye uğramıştım."

Duncan ve Thomas, sabah ilk iş inatla kumsala, diğerlerinin yanına dönmekte ısrar etmişlerdi. Ellie, ikisinin de—kendi gibi—biraz daha dinlenmekle iyi edeceklerini düşünerek kalmaları için üstelemişti, ama adamlar onun önerisini hakaret olarak almıştı.

Meg yüzünü astı. O da adamların kalmasını sağlamaya çalışmıştı. "Genç olan, gözüme pek iyi gözükmedi. Ona göz kulak ol. Erkekler bazen öyle inatçı ve budala olabiliyor ki..." Kadın, adama imalı bir bakış attı. "Ellerin için bir şeyler yapmamı istemediğinden emin misin?"

Adam sırıttı. "Eğer ellerim için bir şey yapmana izin versem, adamlarımın yanına dönene kadar saatler geçer."

Meg, adama hafifçe bir fiske vurdu ve Ellie dışında herkes gülmeye başladı. Bu adam hiç mi bir şeyi ciddiye almazdı? Hem ellerinin nesi vardı ki?

Adam gitmek üzere döndü ve hemen sonra bir şeyi—görünüşe göre Ellie'yi—unutmuş gibi durdu. Onu kastederek, "Sana zahmet olmaz, değil mi?" diye sordu sanki Ellie hemen oracıkta oturmuyormuş gibi.

Meg, kafa salladı. "Eminim bana çok iyi arkadaşlık edecektir."

Erik eğilerek kıvrımlı, kızıl saçlı kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana borcum olsun, güzelim."

Meg, gamzelerini gösterdi. "Ödetmesi çok zevkli olacak."

"Yaramaz kadın seni," dedi adam, yine kadının poposunu okşayarak.

Bakışlarını Ellie'ye çevirdi. "Başını belaya sokma sakın," diye emretti karşısında bir çocuk varmış gibi.

Ellie, adama dil çıkarmak için, içinde uyanan saçma sapan isteği bastırdı.

Hay Tanrım, neler oluyordu ona böyle? Adamın yanında daha yirmi dört saat bile geçirmeden, beş yaşındaki kız kardeşi Joannie gibi davranıyordu.

Bakışları biraz fazla uzun birbirine kenetli kaldı. Adam surat asmıştı ama gözleri Meg'e kaydığında tekrar gülümseyiverdi. "Ona iş ver. Yapabileceği bir şeyler vardır elbet." Ses tonundan bu konuda kuşkuları olduğu aşikardı.

Ellie içinde bir öfke kıvılcımı hissetti. Bir sürü şey yapabildiğini söyleyerek itiraz etmek istedi, ama dilini tutup kendini doldurușa gelmemeye zorladı. Adam, onu ne kadar sinir ettiğini bilse ancak daha çok cesaret bulurdu. Hem doğrusu Ellie, bir hanımefendi olarak becerilerinin Meg'e ve küçük kulübesine nasıl yardımının dokunacağından emin değildi.

Kalenin hizmetçilerini yönetmenin yanı sıra ortalığın temizlenmesini, yemeğin pişmesini ve hayvanlarla ekinlerin bakımını denetlemeyi bilirdi, ama hiç kendi başına ekmek veya yahni pişirmemiş, hasırları değiştirmemiş, çarşaf yıkamamış, süt sağmamış ya da arpa hasat etmemişti. Kalenin dışında becerilerinin ne kadar işe yaramaz olduğunu görmek bir hayli aşağılayıcıydı.

Adam gittikten sonra diğer ziyaretçilerin de kalkması uzun sürmedi. Adamın söyledikleri tüm tazeliğiyle aklında olduğundan Ellie, Meg'e kahvaltıdan kalan tabak, çanak ve bardakları masadan toplama konusunda yardım etti.

"Eline sağlık," dedi Ellie işleri bittiğinde. "Yemek çok lezzetliydi." Alışık olduğu yemeklerden çok daha basit olsa da, bu mütevazı öğün ilginç bir şekilde doyurucuydu. Kulübe de bir o kadar tastamamdı. Meg'in evi küçük bir köy evi olmasına rağmen rahat, temiz ve düzenliydi. "Kaptanın teşekkürüne ilaveten ben de beni böyle misafir ettiğin için teşekkür ederim."

Meg, Ellie'nin ellerini avcunun içine alıp anaç bir tavırla sıktı. "Zavallı kızcağız. Şahin seni hemencecik evine geri götürecektir," deyip güldü. "Bundan sonra bir daha kolay kolay gemilerde saklanmazsın sanırım. Ama evine döndüğünde anlatacak maceraların olacak."

Ellie'nin yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Gerçeği söyleyerek onun sözlerine kaşı çıkmak istiyordu ama sözünden de cayamazdı. Şahin'in, önceki gece Meg'e kendisinin nasıl onun yanında geldiğini birkaç kelime fısıldayarak nasıl açıkladığını hatırlayınca, yine içinden adama lanet okudu.

Korsan, dertli dertli başını iki yana sallamıştı. "Kadın kendini aşık sanıyor. Ben de ona artık gitmem gerektiğini söyleyince"—sanki bu sık sık olan bir şeymiş gibi omuz silkmişti—"kederden deliye dönüp gemimin yelkenlerinin altına saklanmış. Adamlarımdan biri onu bulduğunda artık onu geri götürmek için çok geç olmuştu. Onu evine geri götürene kadar kendimi ondan sorumlu hissediyorum."

Şahin bunları söylerken Ellie'nin gözlerinden ateş fışkırıyordu—bunu görmek de onu ancak daha da keyiflendirmişti. Küstah uğursuz herif, gözleri gerçekten ateş saçmadığı için şanslıydı.

Oysaki Meg, adama sanki az önce beyaz atının üzerinde içeri girmiş gibi bakmıştı. "Tabii ki hissetmelisin." Kadın, Ellie'ye dönüp başını iki yana sallamıştı. "Zavallı kadın."

Sonra da onu saçı başı dağılmış haliyle kollarına alıp öyle sıcak kucaklamıştı ki, Ellie'nin itiraz etmeye yüreği elvermemişti.

Ellie, adamın uydurduğu hikayenin mi, yoksa Meg'in ona bu kadar çabuk kanmasının mı daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

O sırada gözleriyle Ellie'yi izleyen Meg, sıkıntısının kaynağını yanlış anlamıştı. "Utanmana gerek yok. Şahin, namuslu bir kadının bile aklını başından alabilecek bir adam."

"Peki ya senin?" diye ağzından kaçırıverdi Ellie. Ne dediğini fark edince gözleri iri iri açıldı. "Şey, yani düşünmeden edemedim de..." Durumu daha da kötüleştirdiğini fark ederek dudağını yemeye başladı.

Ama kadın gücenmek yerine sadece güldü. "Belki bir süreliğine. Colin'imi kaybettikten sonra..."

Gözleri yaşlarla dolarak konuşmayı kesti. Bir süre sonra tekrar gülümsedi. "Şahin bana tekrar yaşadığımı hissettirdi ve bunun için de onu sonsuza dek seveceğim. Ama senin bahsettiğin türden bir sevgi, ıh"—başını iki yana salladı—"o yalnızca bir kere başa gelir—şanslıysan tabii."

Ellie, Ralph'i düşündü. *Bir de bir kontun kızı değilsen tabii.*

O tür bir sevgiyi bilmiyor olabilirdi, ama birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Meg'in elini tutup halden anlar gibi sıktı. Kadın şaşırmış gibi göründü ama Ellie, hareketinin minnetle karşılandığını görebiliyordu.

"Bunu şu an duymak istemediğini biliyorum," dedi Meg nazikçe. "Ama Şahin'in niyeti seni kırmak değildi."

Ellie bir şey söylemedi—ne diyebilirdi ki? Kadın, besbelli onu adama aşık sanıyordu. Destansı İskandinav tanrısının ardından acı çeken zavallı, sefil bir bakıcı kadın olduğunu.

"O kadınları sever, kadınlar da onu. Bundan fazlasını bekleyen yalnızca bela bulur."

Ellie, "Neden?" diye sormadan edemedi.

Meg halden anlar gibi gülümsedi. "O, kadınları sadece bir tanesiyle yetinemeyecek kadar çok seviyor."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Ellie, adamı ilk gördüğü anda anlamıştı. Adam tıpkı babası gibiydi: Bir tek kişiye bağlanamayacak kadar herkes tarafından sevilmeye düşkün. Kaptan gibi bir adama aşık olmak ancak ömür boyu ıstırap getirirdi. Ellie, bunu unutmuş olan zavallı kıza acıyordu.

Erik, kayalıklı falezin gerisindeki tepeciğe doğru yol alırken alacakaranlık çökmüştü. Düzlüğe yaklaştığında Meg'in hemen ilerideki kulübesinin kıvrılarak yükselen dumanını görebiliyordu.

Hâlâ Ellie'nin sinirlerini bozmasına izin verdiği için kendine kızıyordu. Onun ne düşündüğü niye umurundaydı ki? Ama ufak tefek bakıcı kadın, onu tasvip etmediğini, Meg'in ufak salonu şöyle dursun, bütün İskoçya'da duyulacak kadar yüksek sesle ilan etmişti.

Yine de, onunla dalga geçmemeliydi. Hele o kadar yorgun görünüyorken.

Bir kadına karşı bu kadar ilgisiz davranmak Erik'in hiç huyu değildi ama bu kadın tanıdığı diğer kadınlardan biri gibi bile davranmıyordu ki. Verdiği tepkiler kafasını karıştırıyordu—sinirini bozuyordu. Önceden başka herhangi bir kadının bunu yaptığını hatırlamıyordu.

Eh neyse, yakında bu cadalozdan kurtulacaktı nasılsa. Bir iki gün daha geçsin, yola çıkarlardı. Acele etmek için bir neden yoktu; kovalamaca nasılsa yatışacaktı.

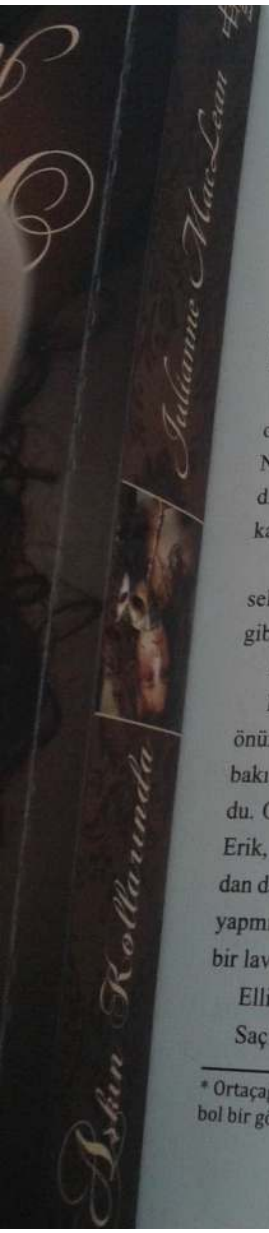
Adayı çevreleyen su yollarını iyice görebilmek için Erik, Domnall'la beraber Koruluk Tepe*'ye tırmanmıştı ve gördükleri beklediğinden kötü çıkmıştı. Resmen İngiliz donanmasının tamamı kanaldaydı. Erik'in görebildiği kadarıyla, İngilizler, kuzeyde Adalar'a, güneyde Man Adası'na ve batıda Rathlin veya İrlanda'ya gitmek için her türlü girişimi engelleyecek şekilde bütün ana kesişim noktalarının yakınına konuşlanmıştı.

Gerekirse İngilizlerin arasından sıyrılabileceğine şüphesi yoktu. Ama kızdan bir an önce kurtulmak ve Bruce'la diğerlerine yanına dönmek istemesi dışında, yakalanmayı ya da Bruce'un yerini İngilizleri belli etmeyi göze almak için mazereti yoktu. Bu arada, Lider'e—İskoç Muhafız Alayı'nın önderine—haber gönderip ona tehlikeyle ilgili bilgilendirmenin bir yolunu bulmaya çalışırdı. Zira Bruce yakında Rathlin'e geçerdi.

Ama sabır, Erik'in güçlü taraflarından biri değildi ve önündeki birkaç günün ağır aksak geçeceğini hissedebiliyordu. Yerinde duramamaya başlamıştı bile.

Kayalığın tepesine ulaşınca durup aşağıdaki körfeze göz gezdirdi. Her şey normal görünüyordu. Birkaç küçük balıkçı teknesi dağınık vaziyette limanın açıklarında duruyordu, ama onların adada olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Önceden, adamlarıyla birlikte *birlinn*i mağaraya taşıyarak, şansları yaver gidip onların

* Özgün adı: Wood Hill. (Çev. N.)

yerini tespit edebilecek devriye gemilerinin göremeyeceği şekilde saklamışlardı.

İngilizler onları aramaya kalkabilirdi, ama İrlanda ve İskoçya arasında onlarca adacık varken, bulmak için yardıma ihtiyaçları olacaktı. Saklanacak yer çoktu. Köyün sakinleri bu konuda çıt çıkarmadığı sürece güvendeydiler—zaten Erik'in buraya gelmesinin bir başka sebebi de buydu. MacDougall onlardan çalana kadar Kaşık Adası, MacSorleyler'e aitti ve adalılar Erik'i hâlâ gerçek klan liderleri olarak görüyordu. Bruce tacını geri alınca, Erik de hakkıyla öyle olacaktı.

Taş ve sazdan yapılan eski kulübeye doğru ilerledi. Orada olmasına gerek yoktu ama Ellie'ye bir bakmadan edememişti. Nihayetinde bunu yapmak vazifesiydi, diye telkin etti kendi kendini. Onu evine geri götürünceye ya da Bruce'a teslim edinceye kadar kadından o sorumluydu.

İyileşene kadar orada nöbet tutma görevini verdiği Duncan'a selam vermek için elini kaldırdı, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı itti.

Hay, lanet olsun.

Erik, bu sabahtan kalma en ufak kızgınlık kalıntısını dahi önündeki huzur dolu manzara karşısında unutuverdi. Ufak tefek bakıcı kadın, şöminenin önündeki sandalyede kıvrılmış uyuyordu. Omuzlarına bir tartan örtülmüş, ayaklarını altına toplamıştı. Erik, kadının üzerindeki temiz *leine*den* ve çehresinin etrafından dalga dalga dökülen yaş buklelerinden yakın zamanda banyo yapmış olduğunu çıkardı. Odanın hararetli havasında hâlâ hafif bir lavanta kokusu duyuluyordu.

Ellie artık sırılsıklam bir kedi gibi görünmüyordu.

Saçları çok güzeldi. Yeni taranmış gür ve parlak dalgalar ha-

* Ortaçağda hem erkeklerin hem kadınların günlük hayatlarında giydiği bol bir gömleğe benzeyen ketenden giysi. (Çev. N.)

linde omuzlarından aşağı kapkara ağır bir pelerin gibi dökülüyordu. Erik, saçlarının sırf görünüşünden, teninde ipekten tül gibi bir his bırakacağını biliyordu.

Böyle uyur vaziyetteyken, ona bu kadar sorun yaratabilecek bir kadın gibi görünmüyordu. Erik, ona o denli umursamazca bakmış olan o küçük yüzü inceledi. Kadına güzeller güzeli denemezdi, ama yine de çehresinin sevimli bir havası vardı. Solgun yanakları, ateşin sıcaklığından tatlı bir pembeye bürünmüştü. O inatçı duran çenesi kasılmıyorken, büzdüğü dudakları hafifçe aralanmışken, olan biten hiçbir şeyi kaçırmayan kara gözleri kapalıyken yüzü çok daha yumuşak... çok daha genç... ve çok daha kırılgan görünüyordu.

Erik, göğsünde kuşku uyandıracak şekilde suçluluk duygusuna benzeyen, rahatsız edici bir sızı hissetti. Başlarına açtığı bütün o belaya rağmen, olanların hiçbiri kadının suçu değildi. Kendi suçu da değildi ama bu, onu en yakın zamanda sağ salim evine geri götürmek için kendini sorumlu hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Ellie, uzun kirpiklerini araladı ve sıçrayarak uyandı. Erik'i orada öylece ayakta dururken görünce yanakları kızarıverdi. "Ne yapıyorsun burada?"

Çabucak altına topladığı bacaklarını indirerek kıvrımlı, çıtı pıtı bir çift ayağı onun gözleri önüne serdi. Minicik parmaklı, küçük, solgun ve şirin mi şirin ayakları vardı. Etrafına patronluk taslayan bir bakıcı kadın için fazla şirindiler. Kadın, onun gereğinden fazla baktığını fark edince, hemen ayaklarını tartanının altına gizledi.

Erik, kendini nedenini açıklayamadığı bir şekilde kızgın ve biraz da bir eli bal kavanozundayken yakalanmış bir oğlan çocuğu gibi hissederek ağzını sımsıkı kapadı. "Meg nerede?"

Ellie'yle yalnız kalmayı sevmiyordu. Bu düşüncenin absürt-

lüğü karşısında neredeyse kahkaha atacaktı—etrafta bir kadın varken kendini rahatsız hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

"Köylülerden birine bakmaya gitti. Adı Mhairi'ydi galiba. Yakında doğuracakmış."

Erik, hiçbir şey söylemeden, sanki böyle huzursuz olması bir şekilde onun suçuymuş gibi kadına gözlerini dikti.

"Ona söylememi istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu Ellie cesaretlendirici bir tavırla. Erik ondan ne kadar uzaklaşmak istiyorsa, onun da bunu o kadar istediği belliydi.

Erik başını salladı. "Yok, sonra konuşurum onunla."

Gitmek için arkasını dönmüştü ki, Ellie onu durdurdu. "Thomas iyi mi?"

Erik, bunu sorarken sesindeki endişeyi fark ederek suratını astı. "İyi." Bir an duraksadı. "Duncan'ı da merak etmiyor musun?"

Kadın, gözlerini Erik'e çevirdi. "Kapıyı açıp ona bizzat sorabilecekken bunu neden sana sorayım ki?"

Erik, kadının sinirlendiğini göre göre, hiç istifini bozmadan omuz silkti. "Omzu iyileşene kadar bir şey yapması gerekiyordu."

"Bana karşı casusluk yaptırmak aklına gelen tek şey miydi? Bir anlaşma yaptık sanıyordum."

"Yaptık. Duncan, benim, senin bu anlaşmayı unutmamanı sağlamak için belirlediğim teminatım."

Kadın gözlerini kıstı. "Ellerine ne oldu?"

Erik, konunun bir anda değişmesiyle afallamıştı. "Bir şey olmadı."

Ellie, o inatçı duran çenesini Erik'in sevmediği şekilde kasarak ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Bakayım."

Erik, tam kadına o lanet burnunu onun işine sokmamasını söyleyecekti ki, Ellie, bir eliyle onun bileğini kavradı. Tanrım,

elleri yumuşacıktı. Hem de öyle küçücüklerdi ki. Parmakları bileğinin yarısını zor sarabiliyordu. Erik'in aklı hemen vücudunun başka bir yerine kayıverdi. O parmakların, kalın ve nabız gibi atan bir şeyin etrafını sardığını hayal etti.

İçinde bir sıcaklık alevleniverdi. Kendini geri çekmek yerine, Ellie'nin, elini döndürüp kesik içindeki kanlı avucunu görmesine izin verdi.

Ardından, kadının soluğunu tutuşunu duyunca ise—bir de yüzündeki sarsılmış ifadeyi görünce—keşke izin vermeseydim, diye içinden geçirdi. "Nasıl oldu bu?"

Erik, onun bu endişeli halini başından savar gibi omuz silkti. "Halatlardan. Önemli bir şey değil. Hep olur." Yelkeni hissetmeyi sevdiği için kolçak giymezdi.

"Berbat görünüyor. Canını acıtmıyor mu?"

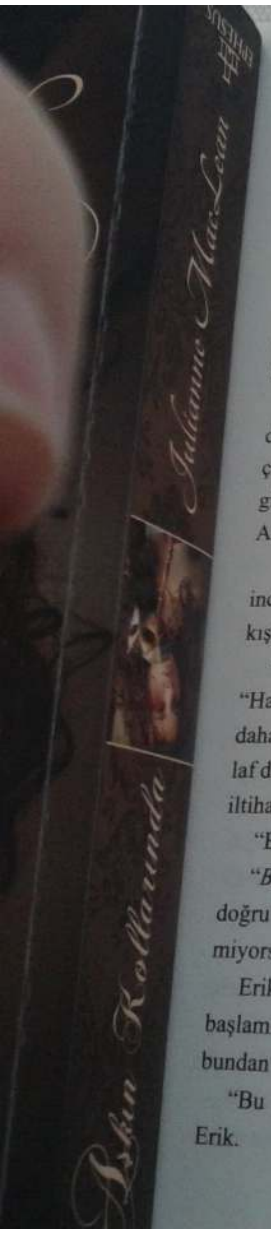
"Yok," dedi Erik istemsizce.

Kadın gözlerini kıstı. "Dur tahmin edeyim: Uzun boylu, tepeden tırnağa kaslı korsanlar acı hissetmez, öyle mi?"

Erik, kulübeye girdiğinden beri ilk kez sırıttı. "Tepeden tırnağa kaslı demek? Fark etmedin sanmıştım."

"Kör değilim ya," dedi Ellie burnundan soluyarak. Ateşin titreşen ışığında gözleri parlıyordu. Erik, gözlerini kahverengi sanmıştı, ama ona bu kadar yakın dururken içlerinde altın yeşil benekler olduğunu görebiliyordu. Hem sıra dışı hem de çok hoştular. Bir an sonra kadın, çok lazımmış gibi lafını sürdürerek gözlerinin büyüsünü bozuverdi. "Etrafta tüylerini tüm haşmetiyle açıp dolaşan bir tavus kuşu olsa, onu da fark ederim."

Erik'in hiç olmadık şekilde şaşkınlıktan dili tutuldu. İlk defa lafı gediğine koymak için aklına bir şey gelmiyordu. Ellie az önce onu kahrolası bir tavus kuşuna mı benzetmişti yani? Önce köpek, şimdi de kuş demek? Erik, Kuzey İskoçya'daki en korkulan savaşçılardan biriydi, kralın özel muhafızıydı, Batı Ada-

ları'ndaki en güçlü önderlerin soydaşı ve sağ koluydu, ayrıca kadim bir klanın da lideriydi.

Kadının deminden beri, söyledikleri sinirine dokunmakla kalmışsa, şu an resmen batıyordu.

"O babayiğit havalarınla da ilgilenmiyorum," dedi Ellie. "Ayrıca dikkatimi dağıtmaya çalışma."

Erik, tam da bunu yapmanın birkaç yolunu düşünüyordu. Şöminenin sıcaklığı ve kadın yakınlaştıkça daha da yoğunlaşan o hafif lavanta kokusu, ona tuhaf şeyler yapıyordu.

Genelde bakirelere bulaşmazdı. Cilveleşmekten zevk alıyordu almasına, ama yatağını paylaştığı kadınlar konusunda hep seçici olmuştu. Şehvetten anlayan ve aşık olduklarını düşünmek gibi bir hataya düşmeyecek, deneyimli kadınları tercih ederdi. Ama vücudu buna pek kulak asmıyor gibiydi.

Kadın, parmaklarını açık yaraların etrafında gezdirerek elini inceledi. Erik, hiç kıpırdamadan durdu; onun, derisini kanırtıp sıkıştırmasının canını feci şekilde yaktığına dair hiç renk vermedi.

"Hâlâ kum var burada," dedi Ellie onu suçlar gibi bir sesle. "Halatın iplikleri de." Karşısında sanki kendinden otuz santim daha uzun ve aşağı yukarı iki kat ağırlığında bir erkek değil de laf dinlemeyen bir çocuk varmış gibi ona dik dik baktı. "Bu halde iltihap kapabileceğini bilmiyor musun?"

"Ben daha sonra çaresine bakacağım."

"*Ben* şimdi çaresine bakacağım." Ellie, çenesini onunkine doğru kaldırdı. "Bunları bir şeyle sarana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Erik başını iki yana salladı. İşte yine ona emirler yağdırmaya başlamıştı. Bu artık kötü bir alışkanlık haline geliyordu—kadını bundan vazgeçirmesi gerekecekti. Önce ellerini bir bıraksın da.

"Bu kadar umurunda olduğunu bilmiyordum," diye takıldı Erik.

Ellie, onu duymamış gibi davranıp—bunu öyle kolaylıkla yapabiliyordu ki—onu sandalyeye götürdü. "Otur," diye emretti.

Bu ses tonunu da biraz düzeltmek lazımdı. Ama kadın, hazır birkaç dakikadır başında yaygara koparıyorken, Erik biraz daha patronluk taslamasına izin vermeye karar verdi. Buna alışabilirdi. Ayrıca kadın, aslında Erik'e kesinlikle çaktırmak istemediği kadar onun varlığının bilincindeydi.

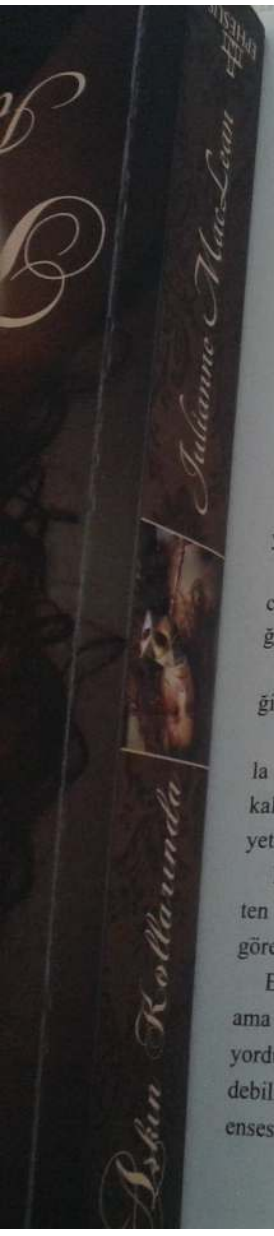
Ellie, ihtiyacı olan şeyleri bir araya getirmek için odanın içinde oradan oraya koşuştururken, Erik'in onu izlediğini fark ettikçe tedirginliği artıyormuş gibi görünüyordu. Dizlerinin arasına doğru hafifçe sokulup önünde dikildiğinde ise tedirginliği daha da bariz hale gelmişti.

Erik, kendini biraz Bruce'un dediği ağ ören örümcek gibi hissediyordu. Kadın, ağına yakalanmıştı, ama henüz bunun farkında değildi.

Bacağı, onun kalçasına sürtündüğünde, aniden soluğu kesilir gibi olduğunu duydu. Sıcak su kabını, sandalyenin yanındaki masaya koyarken elleri titriyordu. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki, boynunda atan nabzın belli belirsiz hızlandığını bile görebiliyordu.

Erik gülümsedi. Böyle olmalıydı işte. Bu ufak tefek bakıcı kadın, ona karşı tamamen duyarsız değildi. Onu böyle eli ayağına dolaşmış halde görmek, kendisine çektirdiği onca belaya neredeyse değmişti... neredeyse.

Erik de tamamen duyarsız sayılmazdı—özellikle de kadın, onun elini sıcak su kabına koymak için öne doğru eğildiğinde, saçları önüne doğru kalın, ipeksi bir tül gibi dökülüp vücuduna değince. Başını biraz aşağı doğru eğerek onun o sarhoş edici, çiçeksi kokusunu burnuna çekti. Bir yandan da yüzünü, kara buklelerine gömüp adeta dalga dalga, ipeksi bir bulutun içinde

kaybolur gibi kendini o inanılmaz yumuşaklığa bırakmamak için savaş veriyordu.

Hararetli, loş oda resmen Erik'e oyun oynuyordu Oturduğu yerde hafifçe kıpırdanmasıyla, kadının yaptığı işten telaşla başını kaldırması bir oldu.

"Bir şey mi oldu? Canını mı acıttım?"

Erik, başını hayır anlamında salladı. "Hiç de bile." Acıdan ziyade, ısrarla nabız gibi atan bir çarpıntı hissediyordu. Bunun üzerine, kadına takılmadan edemeyecekti. "Bana istediğin zaman dokunabilirsin."

Ellie sadece hafifçe gülümseyerek başını eğince, onun, sesindeki imayı kaçırdığını sanmıştı—ki kadın, elini pek de nazik olmayan bir şekilde sıkıverdi.

Erik yüzünü buruşturdu. "Ah!" Küçük şeytan bunu bilerek yapmıştı. "Bak bu acıttı işte."

Ellie o büyük, yeşil benekli, ela gözlerini ona çevirip masumca kırpıştırdı. Erik, kirpiklerinin ne kadar kalın ve isli göründüğünü önceden fark etmemişti.

"Öyle mi?" diye sordu kadın. "Göründüğün kadar güçlü değilsin demek; daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Erik, gözlerini kıstı. Ellie, işini bitirene kadar ona daha fazla takılmamaya karar verdi. Ama aslında takılmasına da gerek kalmamıştı; çünkü ona bu kadar yakın oluşu aklını karıştırmaya yetiyordu.

Kadın ona bakmasa da, ellerini kum ve kirden arındırıp keten bir beze kurularken, yanaklarının ateş basmış gibi kızardığını görebiliyordu.

Ellie, etkilenmiyormuş gibi görünmek için çenesini kasmıştı, ama ağzının çevresindeki minicik beyaz çizgiler onu ele veriyordu. Erik, onun vücudundan yayılan titreşimleri adeta hissedebiliyordu; tüm benliğiyle tetikte olduğunun farkındaydı. Hatta ensesindeki tüylerin bile dikildiğine bahse girerdi.

Hah, şimdi olmuştu işte. Bu, dilinden anladığı tür bir tepkiydi. İşler şimdi rayına oturmuştu. *Onun* rayına.

Kadın, raflarda bulduğu merheme uzanmak için öne doğru eğildiğinde göğsü yanlışlıkla omzuna sürtününce ise, Erik resmen gülümsemesini bastırmak için çabaladı. Kadın, sanki vücudu tenini yakmış gibi geri sıçramıştı—sanki o yay gibi bedeni daha önce hiçbir erkeğinkiyle temas etmemiş gibi.

Gerçekten öyle miydi? Erik, kaşlarını çattı. Bu yaşta bir kadının—yirmilerinin ortasında sayılırdı—bir erkeğin dokunuşunu hiç tatmamış olması çok yazıktı. Başkalarınınkine bakmak yerine, şimdiye kendinin bir iki tane çocuğu olabilirdi. Yaşı buna müsaitti. Neyi bekliyordu ki?

Ellie, konsantre olmuş vaziyette başını eğmiş, soğuk merhemi onun yaralarına sürüyordu. Ardından, keten bandajı, Erik'in parmaklarını hareket ettirebileceği şekilde serbest bırakarak, başparmağıyla işaret parmağı arasından geçirip avuçlarının etrafına dikkate sardı. O böyle bandajla uğraşa dursun, Erik, dayanamayıp bir bacağıyla onunkine değiverdi. Kadının parmakları diğer elindeki en son düğümü atarken bocalayınca da bayağı keyiflendi.

Şöyle bir itelese, kadın kucağındaydı.

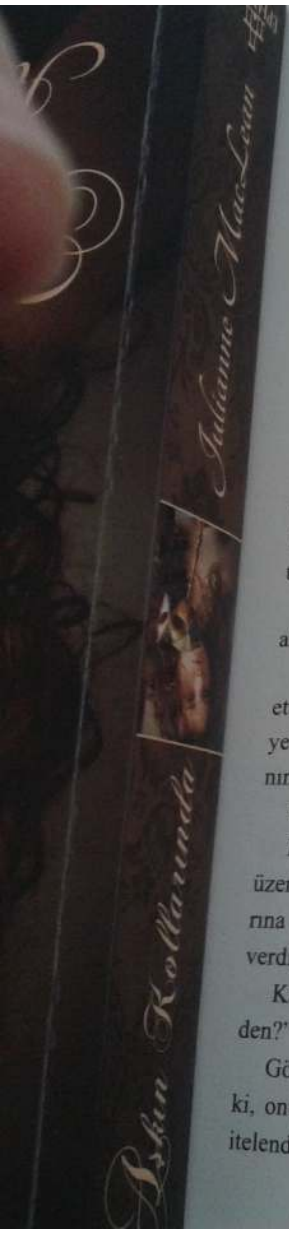
Fikir çok cezbediciydi—feci derecede hem de. Erik, uzun süredir ilk kez bu kadar tahrik olmuştu.

Ellie, işini bitirir bitirmez geriye doğru dönmeye çalıştı. "Al bakalım," dedi sanki kendi vücudu onu çağırmıyormuş gibi zoraki bir canlılıkla. "Bitti."

Erik, kadını bileğinden tutup kendine doğru yasladı. Henüz onu bırakmaya hazır değildi. "Teşekkür ederim." Sesi beklenmedik biçimde boğuk çıkmıştı.

"Rica ederim," dedi Ellie onunla göz göze gelmeden.

Başını başka yöne çevirmeye çalıştıysa da Erik, çenesini kavrayıp gözlerini kendininkilere bakmaya zorladı. Dudakları ara-

landı; boynunda nabzı,Erik'in elinin kemiklerinin değdiği yerde adeta bir kelebeğin kanatları gibi pır pır atıyordu.

Erik, ne yapmak istediğinden emin değildi, ama onu böyle etekleri tutuşmuş halde görmeye ne kadar bayıldığını düşünmeden edemiyordu. Eteklerini daha da tutuşturmak istediğini de. Hem bu yaşa gelip bir erkeğin dokunuşunun nasıl bir şey olduğunu bilmemek ne kadar acı vericiydi!

"Bırak beni," diyebildi Ellie titrek bir sesle.

Zavallıcık daha önce hiç öpülmemiş bir kızcağız gibi ürkekti.

Hay, lanet olsun. Muhtemelen daha önce *hiç* öpülmemişti.

Erik'in gözleri kadının ağzına doğru kaydı. Dudakları, incecik bir çizgi halinde ayıplarcasına büzülmediği zaman gayet hoş duruyordu—yumuşak, cezbedici bir kıvrımla dolgun ve pembemsiydiler. Böyle dudakları bakire bırakmak günahtı. Düpedüz ona iyilik ediyordu. Ağzının bir köşesi muzipçe kıvrıldı. Farz olmuştu artık.

Bir kereye mahsus "bakirelere oynaşmak yok" kuralını askıya alabilirdi.

Başparmağının, kadının çenesine doğru kaymasına müsaade etti; o fazlasıyla inatçı duran ucunu nazik bir okşayışla gevşemeye bıraktı. Kaymak gibi pürüzsüz ve kadifemsi tenine dokunmanın verdiği his neredeyse gerçek dışıydı.

Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. "N-ne y-yapıyorsun?"

Erik, başparmağını, onun alt dudağının dolgun yumuşaklığı üzerinde kaydırarak gülümsedi. İç çekişini duyunca ise kasıklarına bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Seni öpüyorum," diye cevap verdi.

Kadının göz bebekleri koyulaştı. Nefes almıyordu adeta. "Neden?" diye sordu tiz bir sesle.

Gözleri, Erik'in yüzünü öyle yoğun bir ifadeyle süzüyordu ki, onun bacağının usulca hareketiyle kucağına doğru yavaşça itelendiğinin farkında değil gibiydi.

Erik, bandajlı elini kadının beline dolayıp kalçasının yumuşak kıvrımına yasladı. "Daha önce hiç öpülmedin, değil mi Ellie?"

Kadın, yalan söylemeyecek kadar sersemlemiş vaziyette, hiç ses çıkarmadan başını hayır anlamında salladı.

Erik, onun yüzünü kendininkine yaklaştırdı. Başparmağını tekrar dudaklarında gezdirirken ağzının hafifçe titreşip aralandığını hissederek keyiflendi.

Bu geri çevrilemeyecek kadar nazik davetin üzerine, dudaklarını dudaklarına değdirdi. Hafifçe. Kibarca. Belli belirsiz bir dokunuşla. Onu bu hisse alıştıra alıştıra.

Erik, daha önce yüzlerce kez yaptığı bir şeyi yapıyordu, ama duyuları bu temasla birlikte dolup taşmıştı. Kendini ayağını boşluğa atmış gibi hissediyordu. Bir kadının nasıl böylesine yumuşak, böylesine tatlı dudakları olabilirdi? O dudaklarda kendini kaybetmeyi, onun derinlerine ilerlemeyi arzuluyordu.

Biraz afallamış halde geri çekildi ve Ellie'nin yarı kapalı gözlerine baktı. Yaa, işte böyle görünmeliydi. Gözlerinde yumuşak, hülyalı bir ifade, dokunuşunu bekleyen bir yakarış. Artık duygusuz ve umursamaz görünmüyordu.

Erik, kalbinin güm güm atışını ve Ellie'yi bu kadar çok öpmek isteyişini tuhaf bularak alnını kırıştırdı.

Dudaklarını tekrar fethetti. Bu sefer daha baskın, daha derinlerini tadarak ilerledi.

Tatlı ne kelime? Ağzı, sanki onun dudaklarının altında dağılan ılık bir şeker küpüydü.

Onu daha da sertçe öptü. Dudakları büyük bir açlıkla onunkilerle karışıyor, farzı marzı aklından siliyordu. Tek düşünebildiği onun kadifemsi cildi, yumuşak, tatlı dudakları, bal gibi tadı ve teninin baştan çıkarıcı kokusuydu. Kendini enfes bir şehvet girdabının içinde kayboluyormuş gibi hissediyordu—adeta damla damla akan ihtirasın içinde boğuluyordu.

Bir tek öpücüğün onu bu kadar tahrik ettiğine inanamıyordu. Erkekliği lanet bir çivi gibi sertleşmişti. Kendini biraz rahatlatmak isteyerek kadını kendine doğru çekip tümüyle kucağına yasladı. Ama kalçasının erkekliğine deyişinin verdiği his—aralarında sadece incecik ketenden bir kumaş vardı—ıstırabını ancak daha da artırdı; onu daha fazlasına muhtaç etti. Çok daha fazlasına.

Sertliğinin, kendi vücuduna bu kadar mahrem bir şekilde değdiğini hissedince, Ellie'nin dudaklarından bir nida döküldü. Biraz şaşkınlıktan soluğunu tutmuş gibi, biraz da daha derinlerden gelen bir sesti bu. Erik'in beklemediği ama keşfetmeye fena halde hevesli olduğu bir arzunun habercisiydi adeta.

Erik, ellerindeki bandajlara aldırmadan parmaklarını kadının saçlarının arasından geçirdi, başının arkasını kavradı ve dudaklarını kendininkilerle iyice kenetledi.

Yalnızca tadına bakacağım, diye kendi kendine yemin etti ve dudaklarıyla onun dudaklarını araladı.

Tanrım. Dilini, ağzının içinde tek sefer gezdirmek, saf bir hazla inlemesine yetmişti.

Ellie, bu beklenmedik işgal karşısında irkildi, ama daha geri çekilemeden, Erik onu tekrar tadıverdi. Dilini cesur, baştan çıkaran bir okşayışla onunkine dokundurdu. Kadının, kucağında gevşediğini hissedene kadar onu tekrar tekrar okşadı.

Ellie'nin bu hali hoşuna gitmişti. Kollarında eriyormuşçasına sıcacıktı. Teni alev alev, nefesi kesik kesikti; vücudu onun dokunuşuyla çiçek açıyordu. Ona duyduğu arzuyla ıslanmış mıydı acaba? Sıcaklık bacaklarının arasına akın etmiş miydi? Kadınlığının o dolgun dudakları irileşmiş miydi? Titriyor muydu? Dokunuşu için kıvranıyor muydu?

Tanrı aşkına, nesi vardı böyle? Erik arzudan anlardı ama bu... arzunun ötesinde bir şeydi. Bu kadında farklı olan bir şeyler vardı, ama ne olduğunu zerre kadar bilmiyordu. Etrafını saran sı-

caklık daha da boğucu bir hal aldı. Her yanına tümüyle hakim olmuştu. Yalnızca kasıklarına değil.

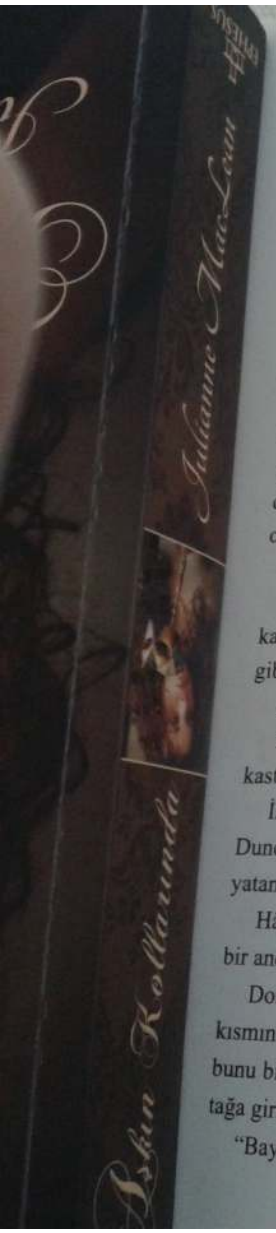
Aniden kendini huzursuz hissederek geri çekilmeye başladı—eğer kadının, dilini ürkek ürkek kendininkine değdirdiğini hissetmeseydi gerçekten de geri çekilmişti. Bu masum karşılık Erik'e bir şeyler yapmıştı. Sanki o ufak dokunuş içinde bir yangın başlatmıştı.

Geri çekilmek yerine onu kendine daha da yakınlaştırdı, kollarıyla daha da sıkıca sarıldı. Göğüslerinin kendi vücuduna yaslandığını hissettikçe, onu daha derinden öpüyor, diliyle onun dilini sarıyor, sarmalıyordu. Tanrım, öyle bir hisli ki bu.

Ellie de ona karşılık veriyordu; onun okşayışına kendininkiyle eşlik ediyordu. Dokunuşları ürkek başlayıp Erik'in inlemelerinden güç alarak daha cüretkar bir hal alıyordu. Erik, kadının kollarını boynuna doladığını hissedince, içinden erkeksi bir gururla kükremek geldi. İhtirası, tecrübesizliğini fazlasıyla telafi ediyordu. Böyle bir ihtirasa, solup yok olsun diye kilit vurmak ne kadar yazıktı. İçindeki şehvet, resmen Tanrı vergisiydi.

Ellie'nin verdiği karşılıklar Erik'in üzerinde tuhaf bir etki bırakıyordu. Kontrolün elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Öpüşmeleri daha tahrik ediciydi. Daha ıslak. Daha şehvet dolu. Erik, sanki kadını çılgınca düzmek ister gibi öpüyor, ağzının içini talan ediyordu.

Kadın öyle arzu doluydu ki, resmen kollarında eriyordu. Tadına doymak mümkün değil gibiydi. Erik, bir eliyle göğsünün ufak kıvrımına dokunuverdi. Göğüsleri, alışık olduğu iri, hamur gibi göğüslerin aksine, sıkı ve yumuşaktı; elinin içini anca dolduruyordu. İçinden onları avuçlamak, ovmak geldi. Göğüs uçlarının o minicik tomurcuğunu sertleşene kadar parmakları arasında sıkıştırmak istedi. Ama avucunun değdiği yerde kalbinin pır pır atışını duymak onu ağırdan almaya itti.

Ellie, göğsüne değen elin ona dokunduğunu unutana kadar, dudakları ve diliyle onu baştan çıkarmaya devam etti. Ardından göğüslerini kavradı. Nazikçe, başparmağıyla tomurcuğunun etrafında daireler çizdi. Ta ki kadın inleyip vücudunu eline doğru yay gibi kıvırana kadar.

Erik'in tek düşünebildiği, dudaklarını onun boynundan aşağı doğru kaydırmak, üstündeki *leine*yi yırtarak omuzlarından aşağı indirmek ve dilini o küçük, sımsıkı boncuğun etrafını sarıp onun doyasıya tadına varmaktı.

Vücudu alevler içindeydi, kalbi güm güm atıyor, damarlarında akan kan kulaklarında uğulduyordu. Pervasızca bir şeyler yapmanın eşiğinde olduğunu biliyordu, ama kendini durduramıyordu. Kadının içinde olmayı arzuluyordu; onun zevkten tuzla buz olmasını hissetmek istiyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Bir anda kapı ardına kadar açılıverdi.

Ellie, kaynar suyla yanmış gibi sıçrayıp kucağından hemen kalktı. Erik ise sanki başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissederek, neredeyse onun kadar çabucak doğruldu.

Bu da neydi böyle?

Bunu, öpüşmelerini mi yoksa kapının aniden açılmasını mı kastederek sorduğunu bilmiyordu. Serseme dönmüştü. *Serseme!*

İstemsizce belindeki kamaya uzandı, ama gelenin Domnall ve Duncan olduğunu anlayınca bıraktı. Adamlar, hareketsiz halde yatan Randolph'u taşıyorlardı.

Hâlâ küt küt atan nabzını yatıştırmaya çalışırken bile, zihni bir anda berraklaştı. "Ne oldu?"

Domnall, Erik'e afallamış bir bakış attı—olan bitenin az bir kısmını anladığı belliydi. Ellie, Erik'in tipi değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Genelde sıska, sıradan, ufak tefek serçelerle yatağa girmezdi.

"Bayıldı. Ateşi fırlamış."

Ellie'den endişeli bir nida yükseldi. "Şuraya yatırın." Adamları, duvarın içine döşenen yatağa doğru götürdü. Kadın insanı dehşete düşüren bir hızla, tekrar işini bilir bakıcı kadına dönüşüvermişti—sanki az önce kollarında erimiyormuş gibi.

Erik, bir küfür savurup ellerini saçından geçirdi. Randolph'a mı yoksa kendine mi kızgın olduğundan emin değildi. İçlerinden *biri*, o öpücükle sarsılmıştı, ama sarsılanın kadın olmadığı bes-belli ortadaydı.

Sekiz

"Ellie!"

Ellie, Şahin'in bu güneşli kış gününün huzurunu bozan gümbür gümbür sesiyle irkildi. Neredeyse taşıdığı yeni yıkanmış çamaşırları düşürüyordu.

Yüce Tanrım, bu sefer ne yaptım acaba?

Aklını kaçırıp Şahin'in kendisini öpmesine izin verdiğinden beri geçen yaklaşık kırk sekiz saattir, adam onu görmezden gelmiyor, ama her yaptığında bir kusur buluyor gibiydi.

Bizzat *kendisi* ona bir işe yaramasını tembihlemişti ama ne yapsa yaranamıyordu. Adamlara yiyecek götürmek için Meg'e yardım etmek istese, ayak bağı olduğunu söylüyordu (Mağara *mezbeleye* dönmüştü; üstelik Ellie, adamlara arkalarını toplamalarını sadece *tavsiye etmişti*). Köylü kadınlara dikiş dikmede yardımcı olmak istese, kaçmak için onların iyi niyetini kullanmakla suçlanıyordu (kendisine de belirttiği üzere hikayeyi en başta uyduran oydu; Ellie üstüne eklemeler yapıyor diye onda kabahat bulamazdı). Duymaması gereken bir şeyi duyar korkusuyla, havale geçiren Thomas'la ilgilenmesini bile yasaklamıştı (Hırsızların bu denli önemli sırları olduğu kimin aklına gelirdi?). Neyse ki önceki gün Thomas'ın ateşi düşmeye başlamıştı. Eski kuvveti yerinde değilse de genç korsan iyileşeceğe benziyordu.

"Ellie!" diye bağırdı adam tekrar ve Ellie, bir kez daha omuzlarını kulaklarına doğru kaldırarak irkildi.

Kendini tekrar nahoş bir karşılaşmaya hazırlayarak sırtını

dikleştirdi ve yavaşça arkasını döndü. Döner dönmez de Şahin'in kayalıkların kenarından çimenleri arşınlayarak koşar adım ona doğru geldiğini gördü. Yüzündeki öfkeli ifadeye bir tek bakış atınca, içinden birkaç metre ötedeki kapıya doğru bir koşu koparmak geldi.

Meg ve Thomas'la aynı odada olsa bu kadar yüksek sesle bağırmaz mıydı acaba? Ama Duncan'ın bahçenin öbür tarafında olması onu rahatsız etmişe benzemediğine göre hiç sanmıyordu.

Kaptan korsan, kendisi *hariç* herkese o dillere destan güler yüzlü halini gösteriyor gibiydi. Thomas bile bunu fark etmişti ve Şahin'i daha önce hiçbir kadına karşı böyle asabi görmediğini söylemişti. Eğer öfkesinin ceremesini çekmek zorunda olan kendisi olmasaydı, Ellie bu durumdan fevkalade hoşnut olurdu.

Tanrı şahidi olsun, adam öyle azametliydi ki! Ağzı bir çizgi halinde sımsıkı kapanmış, gözleri parlak mavi renkte iki yakıcı ışık huzmesi gibiydi. Teninin İskandinav ırkına has açık rengi bir çırpıda buz gibi ve duygusuz bir hal alabiliyordu. Ellie, artık adamın ona zarar vereceğinden korkmasa da, öfkeli, iri kıyım bir korsanın kendisine avaz avaz bağırması, insanı hiç de tedirgin etmeyen bir deneyim sayılmazdı.

Ellie, yeni yıkanmış çamaşırları bir kayanın üzerine bırakıp adamla yüzleşmek için doğruldu. Şahin'in silahlarından ve siyah deri *cotun*una iliştirilmiş metal parçalardan yansıyan güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Ama kendisinin de çok iyi bildiği üzere, adam üzerinde zırhı olmadan da göz kamaştırıcıydı.

Adam, aralarında ancak otuz santim kala durunca, Ellie, vücudunun kendisine ihanet ettiğini hissederek, ona ne kadar yakın durduğunun bilinciyle kızardı. Bu kadar güzel kokmak zorunda mıydı? Bir de adeta bir koçbaşı kadar iri olmak? Ellie'nin tek duyabildiği sabununun baharatlı aroması sinmiş, ılık teninin

kokusuydu; aklından geçen tek şey ise etrafını saran kollarının ne kadar güçlü olduğu ve göğüslerini yaslan dığı gövdesinin ne kadar sert olduğuydu. Bu durumda nasıl doğru düzgün düşünebilirdi ki?

"Sana seslendiğimi duymadın mı?" diye sordu Şahin hiddetle.

Ellie'nin bakışları adamınkine kenetlendi. En azından bu sefer yüzünü başka yöne çevirmemişti. Yüreğindeki sızı azalmıştı, ancak tam olarak geçmemişti. Adamın, onu öptükten sonra benimsediği aksi tavrından ve ondan uzak duruşundan incinmediğine kendini inandırmaya çalıştı.

"Bence bütün ada duydu," diye cevap verdi acı acı.

Şahin'in mavi gözlerindeki parıltının sıcaklığı, ancak sırtına asılı dev iki elle tutulan çelik kılıcınki kadardı—onu öperken gözlerindeki o kemiklerine işleyen, alev alev bakışla alakası yoktu.

Ellie, bunu düşünmeyi reddetti. Ama gözleri, adamın dudaklarına kayınca, o harikulade ağzının kendininkine tattırdığı sıcak hisleri tüm canlılığıyla hatırladı.

Bir öpücüğün böyle olabileceği hiç aklına gelmezdi. Arzunun çekim gücünün bu kadar kuvvetli olabileceği de. Bir şeyi, benliğinin her köşesiyle bu kadar çaresizce *isteyebileceğini* de.

Dudaklarının ve dilinin her bir marifetli okşayışıyla onu baştan çıkaran ağzı ne kadar yumuşak, ne kadar sıcaktı! Orada, karanlığı, viskiyi ve günahkar, tarifsiz zevkleri tatmıştı.

Ona verdiği tepkinin şiddeti Ellie'yi serseme çevirmişti. Kendini tensel ihtiraslardan etkilenmez bilirdi. Ama daha önce kendini hiç öyle hissetmemişti. Duyuları hiç o kadar baskın çıkmamıştı. Tadına bir kez bakmakla arzu sarhoşu olmuştu. Onun kollarında erimişti. Ona daha da yakın olmak istemişti. Kalçasına sertçe baskı yapan erkekliğini fazlasıyla hissetmişti. Hele eli göğsünü kavradığında...

O cezbedici tuzağına ne kadar çabuk kurban gittiğini hatırladıkça ürperdi. Bunu yaparken aklından ne geçiyordu ki?

Ellie, tıpkı adamın kolayca yaptığı gibi, unutmaya yeminli olduğu şeyi hatırladığı için kendi kendine öfkelenmişken sabırsızlığını gizlemeye ihtiyaç duymadı. "İstediğin bir şey mi var? Meşgulüm."

Şahin'in gözleri tehlikeyi haber veren yarıklar halinde kısıldı. "Eminim öylesindir. Adamlarımı, emrettiğim gibi idman yaparken değil de mağaranın içinde ateşin etrafında yarı çıplak otururken bulmamın belli bir sebebi var mı?"

Ellie, adamı daha da hiddetlendireceğini bildiği halde umursamazca omuz silkmekten kendini alamadı. "Bilmem. Belki biraz temizlenirler diye kılıç idmanını sonraya bırakıp yüzmelerini önerdim."

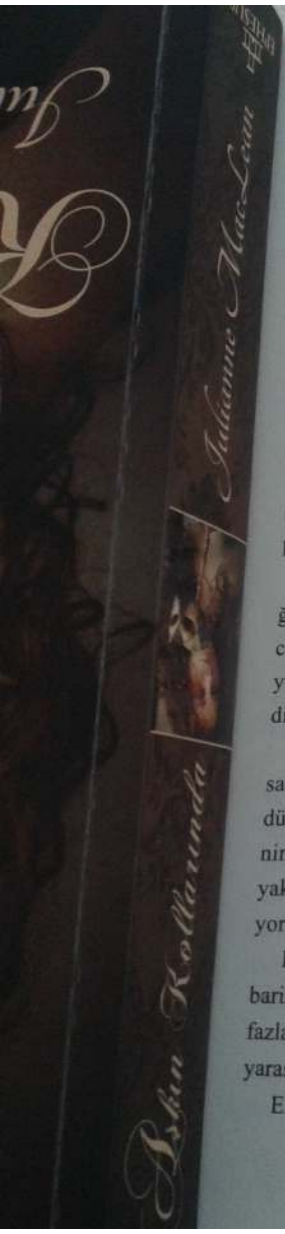
Şahin, resmen patlayacak gibi duruyordu. Hadi ama, onu bu halde görmekten bu kadar zevk almamalıydı.

"Adamlarıma yüzmelerini mi emrettin?"

"Önerdim," diye düzeltti Ellie, en bilmiş ses tonunu takınarak. "O sırada yapılacak en mantıklı şey bu gibi gözüktü. Çamaşırlarının kirlendiğini gördüm ve yıkamayı teklif ettim. Yünlüler için yapabileceğim pek fazla şey yoktu ne yazık ki; ancak içlerini fırçalayabildim.

Adamları, Batı Adaları'ndaki çeşitli halklara ait, İskoçlara has kemerli *leine*, tartan ve *cotun*, İskandinavlara has kısa dar pantolon üstüne renk renk tunik ve şövalyelerin giydiği dizlik ve yünden—ya da daha kaliteli malzeme kullanılacaksa, deriden—paçalık gibi kıyafetler giyerdi. Sadece Thomas zırh yeleği ve zincirden paçalık giyiyordu, ama kaptanın siyah deri *cotun*u ve metal parçalarla kaplanmış paçalıkları da bir o kadar kaliteli duruyordu. Korsanlığın kârlı bir meslek olduğu aşikardı.

"Bu ilk yarısı," dedi Ellie, yerde duran çamaşırları işaret ederek. "Geri kalanı öğleden sonraya bitmiş olur."

Bakışlarını Şahin'in üstünde gezdirip havayı koklar gibi yaparak o insanı sarhoş eden erkeksi kokusunu içine çekti. Kokusu pis olmaktan çok uzak olsa da, sanki öyleymiş gibi burnunu kıvırdı. "İstersen sen de çamaşırlarını çıkarıp şuradaki yığına ekle. Yıkayıp sana geri veririm."

Şahin'in yüzü öyle öfkeli bir ifadeye büründü ki, Ellie neredeyse sataştığına pişman oldu. Neredeyse. Ama önce onu allak bullak edip sonra da sanki o öpüşme hiç yaşanmamış gibi davrandığından, Ellie, onunla dalgasını geçmek için her fırsatı değerlendiriyordu.

Kendi aklını başından alan öpücük, onun için hiçbir şey ifade etmemişti. Şüphesiz, önceden sayısız kadınla yüzlerce kez yaptığı bir şeydi. Şimdi bile, kendi vücudu, adamın dokunuşunun teninde bıraktığı hatırayla boğuşurken, o bundan bihaber, hiç etkilenmemiş görünerek karşısında dikiliyordu.

Tam da adamın bu tepkisi—ya da daha ziyade bu tepkisizliği—yüzünden ondan uzak durmak gerekiyordu. Asla hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ve hiçbir şey, o sempatik halinin arkasında yükselen duvarı aşamıyordu. Yani kendisi hariç herkese gösterdiği sempatik halinin.

Ellie, bunları düşünmekle bile aptallık ediyordu. Şahin onu sadece ona acıdığı için öpmüştü. Acınacak halde olduğunun düşünülmesinden daha onur kırıcı bir şey varsa, o da kendisinin adama ne kadar çabuk teslim olduğuydu. Görünüşe göre o yakışıklı yüzüne gösterdiği direnci, marifetli ağzına gösteremiyordu.

Hiçbir anlamı yoktu, dedi kendi kendine. Adam bunu daha bariz ifade edemezdi. Başka türlü düşünen—bir tek öpücüğe çok fazla anlam yükleyen—bir kadının tek bulacağı, hüsran ve gönül yarasıydı.

Ellie'nin, annesinin yaşadığı trajediye kurban gitmeye hiç

niyeti yoktu. Gönlünü ille kaptıracaksa, bu, onu alıp bir kenara fırlatacak bir kişi olmayacaktı. Babası, gönlünde sadece bir tek kişiye yer ayıramayacak kadar vefasızca sevmişti. Önünde duran adamın da ondan bir farkı yoktu. Ama bütün bunları niye düşünüyordu? Aşk, Ellie'ye göre değildi ki.

Şahin önünde duran çamaşırlara baktı. "Bütün bunları kendi başına mı yıkadın?"

Ellie, yanaklarının kızarmasına engel olmaya çalıştı—başaramadı. "Köydeki kadınlardan bazıları yardım etmeyi önerdi." Ne kadar zorlandığını görünce ona acımış olmalıydılar.

Adam çenesini kastı; dudakları bembeyaz oluverdi. "Ellerini göster."

Ellie, adamın dikkatini başka yöne çekmeyi umarak, nefret ettiğini bildiği şekilde başını arkaya attı ve yerdeki çamaşırları almak için eğildi. "Benim bunları geri—"

Adamın bandajını çıkardığı eli bileğini kavrayınca, Ellie, tenlerinin birbirine temas etmesiyle soluğunu tuttu. Cildi, sanki ufak tefek yıldırımlar düşmüşçesine ürperdi.

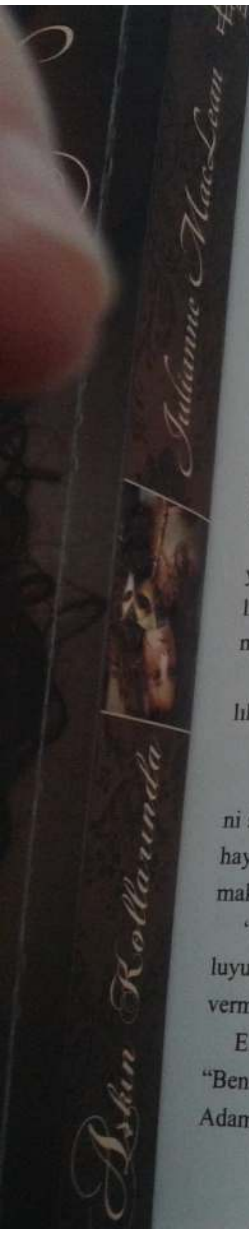
"Ellerini göreyim, Ellie," diye hırladı adam, sırtından aşağı bir ürperti indiriveren bir sesle. "Derhal."

Ellie dudaklarını kenetledi. Bu adam zorbanın önde gideni değildi de neydi? Elini geri çekmeye çalıştı ama adam zorla avuçlarını kendine doğru döndürüp ağza alınmayacak bir laf etti.

"Önemli bir şey değil," diyerek elini geri çekti Ellie. Hem öyle ağzını bozan laflar etmemelisin. Zayıf bir iraden olduğunu gösterir."

Azarlar gibi konuşmasının adamın dikkatini dağıtacağını düşündüyse de öyle olmadı.

"Ne yapıyordun, Tanrı aşkına? Ellerin sanki çamaşır suyuna batırıp kayaları yumruklamışsın gibi yara bere içinde."

Ellie çenesini dikleştirdi. Meg söyleyene kadar çamaşır suyunu suya olması gerekenden on kat daha fazla koyduğunu itiraf edemeyecek kadar çok utanıyordu. Yine de hepsi adamın suçuydu. "Yardım etmemi söyleyen sendin." Parmağıyla Şahin'in göğsünü dürttü ama bu resmen granitin içine delik delmeye çalışmakla aynı şeydi. "O yüzden, şimdi yardım ettim diye şikayet etmeyi kes."

Şahin, gözlerini göğsüne değen parmağına doğru çevirince, Ellie hemen elini çekiverdi.

"Ben, sana git hizmetçilik yap demedim. Hayatında hiç çamaşır yıkamadığına bahse girerim."

Ellie, yanaklarına ateş bastığını hissetti. "Ne fark eder ki? Yapılması gereken bir şey gördüm ve gidip yaptım." İtiraf etmek gerekirse, biraz yardım alarak yapmıştı.

Adamın çenesinin aşağısı, hiç de iyiye alamet gibi görünmeyen bir şekilde seğirmeye başladı. Bu öfke belirtisi karşısında Ellie hayrete düşmüştü—o hiçbir şeye aldırmıyormuş gibi görünen maskenin üzerinde ufacık bir çatlak gibi duruyordu adeta.

"Neyse, bir daha böyle bir işe kalkışmayacaksın. Çamaşırcılık günlerin sona erdi."

"Niye? Senin için ne fark eder ki?"

Şahin, onun sorgulamasından hiç hoşlanmamış gibi dişlerini sıktı. Bu adam istediğini elde etmeye fazlasıyla alışıktı. Ellie, hayatı boyunca birinin ona "hayır" dediği seferlerin bir elin parmaklarını geçmediğine kalıbını basardı.

"Çünkü seni evine tek parça halinde götürmekten ben sorumluyum. Ona buna gidip seni ağır işe sürdüğümü iddia etmene izin vermeyeceğim."

Ellie, ateşle oynadığının farkındaydı ama gülmeden edemedi. "Ben de Vikingler insanları köle olarak almayı sever sanırdım." Adamın gözlerinde şimşekler çaktı, ama cevap veremeden Ellie

sözünü sürdürdü: "Başkasının dediği neden umurunda ki? Sen bir *korsansın*."

Dediğine karşı çıkması için ona kafa tutuyordu. Adam, bir korsan gibi görünse de kesinlikle öyle davranmıyordu—ya da en azından Ellie'nin bir korsandan davranmasını beklediği gibi davranmıyordu. Korsanlar, gaddar ve kural tanımaz olurdu—denizden gelip her şeyi talan eden bir musibetti onlar. Tutsaklarını (iki kez) kurtarıp, geri götürmeye söz verip, ellerini azıcık ve yara olmuş halde pütür pütür görünce endişeye kapılan güler yüzlü bir çapkından korsan olmazdı.

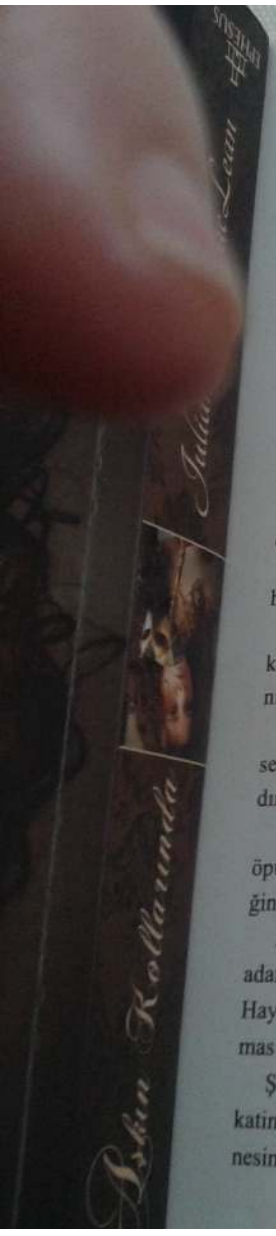
Bu işte bir iş vardı. Ama o mağarada başka ne yapıyor olabilirdi ki? Bir de İngilizlerden neden kaçıyordu?

Şahin, Ellie'nin gözlerindeki meydan okuyan ifadeye hiddetli bir bakışla karşılık verdi ve ona doğru bir adım attı. İki metrelik, dalyan gibi bir savaşçının, burnunun dibinde dikilmesinin onu ne kadar sarsacağını sanki biliyor gibiydi.

"Şüphelerin mi var, Ellie?" *Lady Elyne*, diye düzeltecekti Ellie onu az daha. Sadece ailesi onu Ellie diye çağırırdı, o yüzden adamın o kalın, boğuk sesiyle kendisine bu kadar samimi bir şekilde hitap etmesine alışamıyordu. "Bu konuyu aştık sanıyordum."

Ellie, bir adım geri atmak için içinden gelen dürtüyü bastırmaya çalıştı. Adam neden bu kadar uzun boylu olmak zorundaydı ki? Hem *kimin* omuzları bu kadar geniş, kolları bu kadar kaslıydı ki? Savaşarak yontulmuş...? Hiç sanmıyordu. Muhtemelen, sırf kadınların başını döndürüp onları serseme çevirmek için bilerek kendi kendini bu kadar güçlü görünür hale getirmişti.

Şahin'in gözlerinin içine bakabilmek için Ellie'nin başını geriye doğru eğmesi gerekti. "Aştık—Aştım yani," diye düzeltti. Onun, böyle elini ayağına dolaştırmayı becermesinden nefret ederek, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Bir kor-

san için alışılmadık bir asalet damarı var sende. Hem köylülerden biri neden seni *taoiseach* diye çağırdı?" Bu, klan lideri için kullanılan başka tabirdi.

Onu bu kadar yakından izliyor olmasa, miskin sırıtışının arkasına gizlemeden önce gözlerinde beliren kaygı parıltısını gözden kaçırabilirdi.

"Dur tahmin edeyim, yaşlı Mangus mu öyle çağırdı? Çoğu zaman kendi adını unutur o." Adam bir an duraksadı. "Galiba neden böyle aniden fikrini değiştirdiğini biliyorum."

Ellie, tek kaşını kaldırdı. "Biliyor musun?"

Adam başıyla onayladı. "Biliyorum." Bakışları, dudaklarına kaydı. Sanki eriyik ateşten bir yudum içmiş gibi Ellie'nin her yanını bir sıcaklık dalgası sarıverdi. "Bence bir korsanın öpücüğünden nasıl zevk alabildiğine bir anlam veremediğin için."

Ellie'nin yanaklarında öfkeden alev alev lekeler belirdi. "Ben hiç de zevk—"

Şahin, ona öyle bir bakış attı ki, itirazı yarıda kesiliverdi. Bir kelime daha ederse, adamın ona aksini kanıtlamaya sonuna kadar niyetli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ellie daha da kızarınca, Şahin lafını sürdürdü: "O yüzden sen de benim başka bir şey olmam gerektiğine kendini inandırdın."

Ellie'nin içini bir utanç dalgası kapladı. Adam haklı mıydı? O öpücük gerçekten olanı görmesine engel olup ona görmek istediğini mi gösteriyordu?

Hayır! Adamda görünenden fazlası vardı; bundan emindi. Bu adam korsana benzemiyorsa, Thomas daha bile az benziyordu. Hayatı boyunca Ellie'nin etrafında hep şövalyeler olmuştu. Thomas da sapına kadar şövalyelik ilkelerine bağlıydı.

Şahin—gerçek adı neydi ki?—sadece yakınlığıyla onun dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordu. İşe yarıyordu da. Çenesinin keskin hatlarını gizleyen sert sakalını, gülümsemekten

ve güneşin alnında geçirilen uzun günlerden gözlerinin etrafına kazınmış ince çizgileri, *cotun*unun yakasının hemen yukarısında kalan V şeklindeki bronzlaşmış tenini ve kendisinden birkaç santim ötedeki o muhteşem dudaklarının yumuşak cezbedici kıvrımını görebilecek kadar ona yakın duruyordu.

Ellie'nin bakışları o dudakların üzerinde bir süre oyalandı.

Adamın hiç hareket etmediğini fark etti. Adeta vücudundaki her kas gerilmişti. Göz göze geldiler. Ellie, gözlerindeki yoğun ifade karşısında şaşakaldı. Ona öyle bir bakıyordu ki sanki...

Sanki kendini çok ince bir ipe tutunarak zapt ediyordu. Ama neyden? Onu boğazlamaktan mı? Hayır, adam öfkelenmişti, ama Ellie'nin tam olarak tanımlayamadığı bir şey daha vardı. Sıcak ve yoğun bir şey. Sanki aniden teninin içinde rahat değilmiş gibi kendisini tuhaf—huzursuz—hissettiren bir şey. Bacaklarının arasındaki o mahrem yer, yine karıncalanmaya başlamıştı.

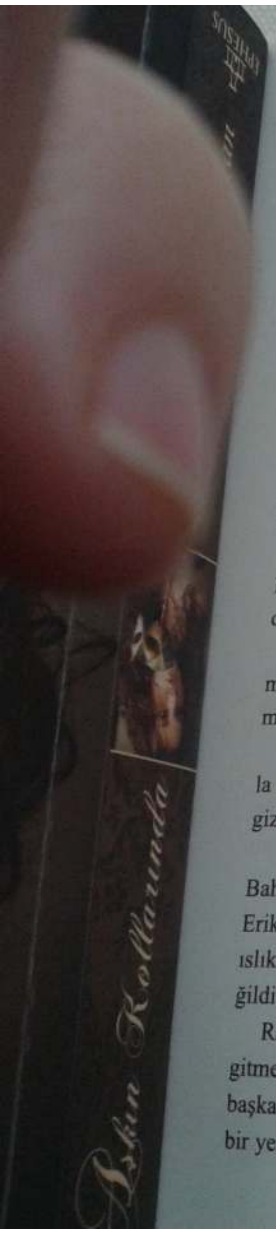
Ellie, vücudunun tepkisinden utanarak bakışlarını yere çevirdi.

Şahin, adeta kendine hakim olmaya çalışıyormuş gibi, vücudunun iki yanında yumruklarını sıkıp durdu. İşe yaramış olsa gerekti. "Bir daha çamaşır yıkamak ya da emir vermek yok. Adamlarımla ben ilgileneceğim."

Ellie'nin bakışları anında adamınkilere geri döndü. Bütün bunların sebebi bu muydu? Onun yetki alanına el uzattığı için mi öfkelenmişti? Ellie sadece yardım etmeye çalışmıştı.

"Öyle olsun. Bir dahaki sefere adamların pis, kirli kıyafetlerle ortalıkta koşuşturup o leş kokularıyla İngilizleri dosdoğru sana yönlendirsinler. Diğer tüm suçlularla bir İngiliz zindanında kıyamete kadar çürü istersen. Bana ne ki?"

Şahin, gözlerini itiraz edecekmiş gibi kıstı, ama sonra, görünüşe göre fikrini değiştirdi. Muhteşem bir gülümseme takındı; o sempatik, dünya umurunda olmayan, çapkın adam hallerine geri

dönmüştü. Ellie, ilk defa bundan rahatsız olmadı. Bu hali daha güven vericiydi.

"Yaa," dedi ağzını yayarak. Mavi gözleri ışıldıyordu. "Makul olmak hiç de zor değil."

Ellie, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir hıh sesi çıkardı. "Sanki sen makul olmaktan çok anlarmışsın gibi," dedi alçak sesle.

"Ne dedin, Ellie? Duyamadım."

"Bir şey demedim, " dedi Ellie inatçı bir tavırla. "Lütfedip nihayet beni evime geri götüreceğin o meçhul güne kadar ne yapacağım? Rica ediyorum, söyle."

Adam omuz silkip yürümeye koyuldu. "Akıllı bir kadınsın sen. Yapacak bir şeyler bulursun, eminim. Thomas kendini daha iyi hissediyor; neden gidip ona emirler yağdırmıyorsun mesela?"

"Ben emir falan—" Ellie, dişlerini sıkarak konuşmayı kesti. İtiraz etme zahmetine değmezdi. Adama laf anlatmak imkansızdı.

Şimdi ise yumruklarını sıkan kendisiydi. Bir yandan da adamın güle oynaya—bir de ıslık çalıyordu, lanet herif!—uzaklaşmasını izliyordu.

Bir gün Şahin'in o küstah, karşı konulmaz sırıtışının, o fazla yakışıklı yüzünden silindiğini görecekti. Belki o zaman, neler gizlediğini keşfederdi.

Bahçede Ellie'yle aralarında geçen bu olaydan iki gün sonra, Erik, Meg'in küçük kulübesine doğru salına salına yürürken hâlâ ıslık çalıyordu. Kendini temin ettiği üzere, niyeti kızı görmek değildi; Randolph'un nasıl olduğuna bakacaktı.

Randolph rahatsızlanınca, Erik'in Islay'e, Bruce'un yanına gitmek yerine Kaşık Adası'nda kalıp doğru zamanı kollamaktan başka çaresi kalmamıştı. Ama aylardır firarda oldukları için, Erik bir yerde bu kadar uzun kalmaya alışık değildi ve kendini tuhaf

bir şekilde huzursuz hissediyordu—ya da en azından kendi kendine sebebinin bu olduğunu söylüyordu.

Kulübenin sakinlerinden hiç beklemediği kadar az haber almıştı. Bundan şikayet eder bir hali de yoktu. Hiç de bile, küçük cadaloz nihayet yola gelip adamlarının işine karışmayı ve her fırsatta ona kafa tutmayı kestiği için seviniyordu.

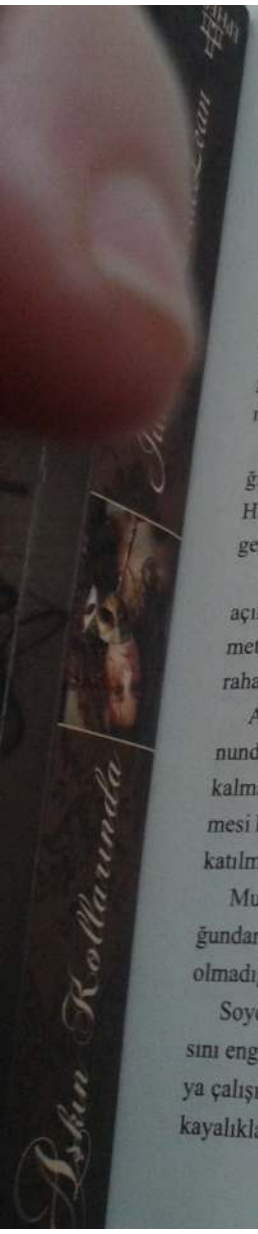
Adalıları, şahin gemisiyle ilgili sorgulamak için, önceki gün adaya demirleyen bir kadırga dolusu İngiliz askerini gözetlemekle zaten yeterince meşguldü. Neyse ki, adanın güney ucuna demir atıp bölgede ancak üstünkörü bir arama yapmışlardı. Ayrılırken bir dolu tehdit savurmuşlardı, o kadar.

Evet, halinden memnun olması için bir sürü neden vardı. İngilizlerin güven verici şekilde uzakta olmasının ve kızın en sonunda dediğini yapmasının yanı sıra, her bir başarıyla tamamlanan görevin ardından hissettiği o neşe seliyle hâlâ dolup taşıyordu.

Kahretsin, kadının, adamlarının kıyafetlerini yıkamış olmasına biraz fazla tepki göstermiş olabileceğini kabul edecek kadar bile yüce gönüllü hissediyordu kendini. Mağaradaki kötü koku *gerçekten* azalmıştı. Ama adanın öbür ucunda bir görevinden dönüp, adamlarını kıçları açık, yüzleri mahcup halde mağarada saklanırken görünce öfkeden deliye dönmüştü. Amirane tavırlı ufak tefek bakıcı kadın, Hıristiyan aleminin en korkulan savaşçılarından bazılarını—*Erik'in* savaşçılarını hem de—kıyafetlerini ona vermeleri için kandırmıştı. Ellie'nin, işine bu kadar karıştığı yetmişti artık.

Tanrı aşkına, kadın onun esiriydi—tam olarak olmasa da—ve bir esir gibi davranmaya başlasa iyi ederdi. Biraz daha laf dinlese iyi olurdu... başlangıç için.

Ama Ellie hiç de davranması gerektiği gibi davranmıyordu. Sorun da buydu. Eğer öyle yapsaydı, Erik onu düşünmeyi bırakırdı belki.

Saçmalıktı bu. Cılız, alelade bir bakıcı kadın, onun düşünerek vakit harcayacağı türden bir kadın değildi—o masum öpücüğü kanını ne kadar kaynatmış olursa olsun.

Erik, klanının refahını ve saygınlığını yükseltmeyecek biriyle evlenmeyi düşünmezdi. Ayrıca, yatakta tercih ettiği kadınlar hem bakire değillerdi hem de... işte, daha güzellerdi—ve çok daha iri göğüslülerdi. Ellie, nur gibi tenine, alışılmadık renkteki gözlerine, isli isli görünen uzun kirpiklerine ve uçları ellerinin altında onu öylesine tahrik ederek boncuk gibi sertleşen o baştan çıkarıcı göğüslerine rağmen, her iki alanda da kesinlikle dereceye giremiyordu.

Ama Erik, teninin o sıkı, ufak tepeciğini avucunun içine aldığında hissettiği... hiç de bir şeyler eksikmiş gibi bir his değildi. Hatta, muhteşem bir hisli. Ama bu, kadınla ilgilendiği anlamına gelmiyordu.

Bu da, bahçede onu tekrar öpmesine neden ramak kaldığını açıklamıyordu. Vücudunun uyarılması için adeta kadının birkaç metre yakınında durması yetiyordu. Saçma olmak şöyle dursun, rahatsız edici bir durumdu bu.

Ama kafayı taktığı yoktu. Neredeyse bütün bir haftayı koynunda bir kadın olmadan geçirdikten sonra, herhalde mahrum kalmanın belirtileri kendini gösteriyordu. Böyle bir gafleti gidermesi kolaydı. Randolph'a bir baktıktan sonra belki de diğerlerine katılmak için köyün birahanesine giderdi.

Mutluluk verici düşüncelere bunu da ekleyerek, kışın soğuğundan kırağı düşmüş tepeyi aştı ve Duncan'ın nöbet yerinde olmadığını görüp şaşkın vaziyette suratını astı.

Soydaşına, kadına göz kulak olmasını tembih etmişti. Kaçmasını engellemekten ziyade—fazla uzaklaşamazdı zaten—kaçmaya çalışırsa başına bir şey gelmesin diye. Onun gözetimi altında kayalıklardan sıvışamazdı. Kendi himayesinde olduğu sürece

Erik, ondan sorumluydu. O öpücükten sonra bu sorumluluğu kuzenine devretmeye karar vermişti.

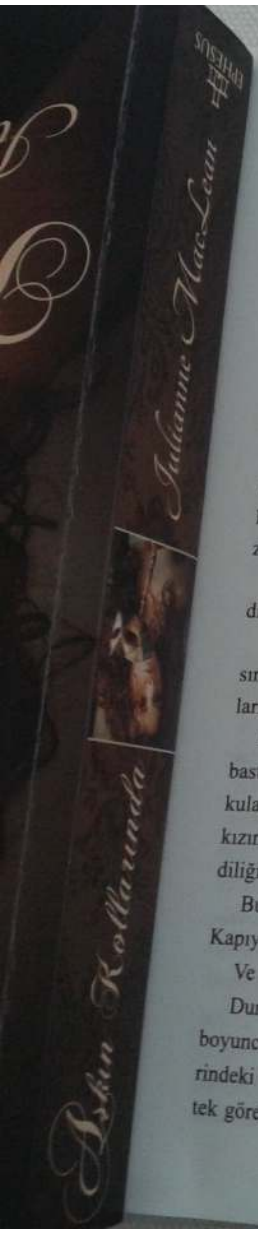
Ama bu belalı misafir—ve kendinin en az o kadar belalı düşünceleri—yakında geride kalacaktı. Bölgede İngilizlerin varlığı hatırı sayılır boyutta olsa bile, eninde sonunda vazgeçeceklerdi. Erik'in bunu bilecek kadar İngiliz piçleri tarafından kovalanmışlığı vardı. Vazgeçmezlerse de, ihtiyacı olduğunda onları atlatabilirdi. McQuillanları Rathlin'e götürmek için onlarla bir araya gelmesine daha bol bol zaman vardı.

Bu arada, Bruce'a haber göndermenin bir yolunu bulmuştu. Kuzeni Angus Og MacDonald'ın Dunaverty'deki kalesi, Kaşık Adası'na üç kilometre ötede olunca orayı kullanmak elindeki en bariz seçenekti—tabii bir de en çabuk ve dolambaçsız olanı. Ne gariptir ki, Dunaverty, Erik'in Bruce'un dört ay önce kaçmasına yardımcı olduğu kalenin aynısıydı. Şu anda kaleyi İngilizler istila etmiş olsa da, kuzeninin hâlâ içeride adamları vardı. Angus Og'a bir haber yollayabilirse, o bunu bir şekilde Bruce'a ulaştırırdı.

Angus Og'un adamları, batı kıyı şeridi boyunca geniş bir ağ oluşturuyordu. Erik bu ağı iyi bilirdi; Bruce, onu İskoç Muhafız Alayı'na seçmeden önce, neredeyse on yıl boyunca, Batı Adaları'ndaki en nüfuzlu adamlarından olan kuzeni, Islay Lordu'nun sağ kolu olarak görev yapmıştı.

Erik, onun için onca şey yapmış olan bu adama hizmet etmeyi bırakmak istememişti. Babası öldüğünde sadece yedi yaşında bir çocukken, ona yardım ediyormuş gibi görünen MacDougall klanından soydaşlarının çıkarcılığından ve haksız yere toprak kazanmak için çevirdikleri dolaplardan kendisini koruyamayacak kadar küçüktü. Ona ve ailesine kol kanat geren ve sadakatin anlamını öğreten Angus Og olmuştu. Onu yetiştirip adam eden de.

Ama kuzeni, Bruce'a katılması için ısrar etmişti ve Erik ona, karşı gelemeyecek kadar çok şey borçluydu. Bu, aynı zamanda

babasının ölümüyle MacDougallların çaldığı toprakları da geri almak için de bir yoldu.

Somerled'in iki güçlü kolu—MacDonaldlar ve MacDougallar—arasındaki üstünlük savaşı Batı İskoçya'daki siyasi düzene yön verir nitelikteydi. Mevcut durumda, Edward'ın safına geçmiş olan MacDougalllar üstün konumdaydı, ama Bruce tacını geri kazandığında bu durum değişecekti. Lorn'lu John MacDougall'ın acı çektiğini görmek, Edward'ın kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış halde İngiltere'ye geri postalandığını görmek kadar tatmin edici olacaktı.

Erik, haberi gemiyle ulaştırmaya çalışabilirdi, ama yüzerek ulaştırmak çok daha basitti—en azından kendi için. Kalenin muhafızları, yaklaşan bir gemiye karşı tetikte olurlardı, ama bir yüzücüyü bekliyor olmazlardı.

Erik keyifli keyifli sırıttı. Böylesi beklenmedikti. Tehlikeliydi. Sınırları zorluyordu. Tam da sevdiği gibi.

İşe yaramıştı da. Önceki gece Kaşık Adası ve Dunaverty arasındaki üç kilometrelik mesafeyi yüzüp haberi kuzeninin adamlarından birine iletmişti.

Erik, Meg'in evinin kapısına yaklaştıkça içeriden, Duncan'ın bastırdığı kahkahanın gür sesiyle karışık, bir kadının gülüşünün kulağa çok daha ince gelen tınısını duydu—neredeyse küçük bir kızınki gibiydi. Gülüşün Meg'e değil, Ellie'ye ait olduğunu kendiliğinden biliyordu adeta.

Bu gülüşün tınısındaki bir şey Erik'in pek hoşuna gitmemişti. Kapıyı öylesine tıklatıp itti.

Ve donakaldı.

Duncan, elleriyle Ellie'yi belinden kavramış, tavanın kenarı boyunca uzanan kirişlere monte edilmiş büyük kiler raflardan birindeki bir şeye uzanabilsin diye havaya kaldırmıştı. Ama Erik'in tek görebildiği, soydaşının kadının kalçasına diktiği gözleriydi.

Ellie'nin üzerindeki ödünç alınmış eski *leine*nin giyile giyile aşınmış kumaşı, onun beklemediği kadar şekilli görünen kalçasının kıvrımlarını gün gibi gözler önüne seriyordu.

Kapının açılmasıyla Ellie de, Duncan da irkildi. Duncan'ın eli onun belinden kayıverince, Ellie düşecek gibi olup çığlık attı. Ama Duncan kollarıyla onu yere çarpmadan yakalamayı başardı.

Tam zamanında, diye içinden geçirdi Erik, bütün sinir uçlarının öfkeyle kabardığını hissederek.

Ellie'nin yüzündeki şaşkın ifade, Duncan'la göz göze gelince eğlenir bir hal aldı ve ikisi birden bir kahkaha koyuverdi. Erik'in orada olduğunu tamamen göz ardı ediyorlardı.

"Neticede merdiveni alsaydık iyi olurdu bence," dedi Ellie. Ardından bir anda gözleri endişeli bir ifadeye büründü. "Koluna bir şey oldu mu?"

Duncan güldü. "Kolumun bir şeyi yok, kızım, dedim ya. Senin kadar ufak tefek bir şey olsun,—yaralı veya değil—tek kolumla kaldırırım. Bana kanıtlamam için bir şans daha vermen lazım, yoksa gururumun aldığı yara bir daha iyileşmez." Kadına şöyle bir göz kırptı. "Hem, böylesi merdivenden çok daha keyifli."

Erik, Ellie'nin, kuzeninin cilveleşmek için gösterdiği zayıf gayretlerine göre çok daha üstün olanlarından hiç etkilenmediğini bildiğinden, neredeyse soydaşına acıyordu. Kadının tam lafı oturtmasını bekliyordu ki, yanaklarının mahcup olmuş gibi kızardığını görüp şaşakaldı.

Erik, bu durumda normalde beyninden vurulmuşa dönerdi, ama o an Ellie'yi kuzeninin kollarından söküp alıp, ardından belki bir de Duncan'ın o yavşak sırıtışının ortasına bir yumruğunu yapıştırmaktan başka bir şey düşünemiyor gibiydi.

Gözlerini adama çevirdi. Annesi kuzenlerin birbirine benzediğini söylerdi, ama Erik bir benzerlik göremiyordu. Duncan'ın saçları daha koyu renkliydi. Hem Erik, kendinden üç yaş küçük

olan bu soydaşından en az beş santim daha uzundu ve kaslarıyla ona yirmi kilo fark atardı.

Ellie, nihayet Erik'in orada olduğunu hatırladı. Ona—hemencecik—bir göz atıp, Duncan'a onun olduğu yöne doğru başıyla işaret etti. "Bir daha denemeden önce istersen kaptanın ne istiyormuş onu öğrenelim."

Duncan, Ellie'yi bırakmak için hiç de acelesi varmış gibi görünmüyordu—ta ki Erik'le göz göze gelene kadar. Kafası karışmış halde kaşlarını çatarak, istemeye istemeye kadını yere bıraktı.

Erik, nabzının yatıştığını hissetti—büyük ölçüde.

"Bir şey mi istediniz, Kaptan?"

Erik, soydaşına karşı hissettiği nedeni bilinmez öfkeyi bastırdı. "Neden nöbet yerinde değilsin?" diye tersledi.

Ellie, bir adım atıp Duncan'ın önüne geçti. Erik, bu koruyucu harekete bu denli sinir olmasa gülerdi. "Benim yüzümden," dedi kadın. "Meg, Thomas uyanmadan tentür hazırlamamı istedi. Ama ben tavandan sarkan biberiyeye uzanamadım. Öyle olunca, Duncan'dan dışarıdaki merdiveni getirmek için bana yardımcı olmasını rica ettim."

Duncan, kadına minnettar bir ifadeyle sırıttı. "Ben de ona merdivene gerek olmadığını söyledim."

Savaşmaktan başka bir şey düşünmeyen kuzeni ne zaman böyle çapkın olup çıkmıştı?

"Duncan çok yardımcı oldu," dedi Ellie.

Erik, dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu. *Eminim öyledir.* "Maalesef, Duncan'a aşağıda kampta ihtiyaç var."

Kuzeni, sanki Erik'in yalan söylediğini anlamış gibi tek kaşını kaldırdı. "İhtiyaç mı var?"

Ama Erik'in suratındaki ifade, onu ikna etmiş olsa gerekti. "Ne yazık ki biberiyeyi indirmek başka zamana kaldı, kadın," diye af diledi Duncan. "Ama geri geleceğim."

Nah geleceksin. Erik, kuzeninin kendine hakim olmasına güvenemiyorsa, kadına kendisi göz kulak olmak zorundaydı. Neticede, ondan sorumlu olan kendisiydi. Bir tek öpücük, uçkuruna hakim olamayacağı anlamına gelmiyordu. Alt tarafı, bu kadar sıradan bir kadının onu bu kadar... azdırabilmesine şaşırmıştı. O ilk alevin söndüğüne emindi.

Ama Duncan'ın ardından kapı kapanınca, oda bir anda çok küçük gelmeye başladı. Ellie, gözleriyle onu izleyerek ateşin yanına doğru yürüdü. Sanki odadaki tuhaf havayı o da sezmişti. Fakat bu, Erik'in içinde biriken huzursuzluğu ancak daha da körükledi. Ateşin ışığında, göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlı siluetini görebiliyordu.

Kadına daha kalın kıyafetler giydirmek gerekti. Şöyle yünden, güzel bir entari lazımdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ellie.

Kaşlarını çattığını fark eden Erik, lakayıt bir ifade takındı. "Yoo."

"İstediğin bir şey mi var?"

Sen. Erik, bu davetsiz düşünce karşısında sinirlenerek, kestirip atarcasına, "Thomas'a bakacaktım. Nerede o?" diye sordu.

Ellie, odanın karşı ucundaki duvarın dibinde yataklar için ayrılan köşeyi işaret etti. "Orada dinleniyor. Meg, şu an ona en iyi gelecek şeyin bu olduğunu söylüyor." Erik'in soracağı soruyu tahmin ederek sözünü sürdürdü: "Mhairi'nin bebeği nihayet dün gece doğdu. Meg de ona bakmaya gitti. Bebek oğlan oldu. İsmini Alastair koydular."

"Güzel bir isim," dedi Erik. *Babamın ismi.* Birçok adalı, klan liderlerinin isimlerini çocuklarına vererek onları onurlandırırdı. Yıllardır süren MacDougall egemenliğinin ardından gelen bu sembolik hareket, Erik'i duygulandırmıştı.

Ellie, yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu. "Sen bi-

raz farklı görünüyorsun," dedi nihayet. "Daha önce hiç seni zırhın olmadan görmemiştim."

Dışarıdan nasıl göründüğüyle ilgilenmek, Erik'in önceden hiç yapmadığı bir şeydi. Ama o an, kadının hiçbir şeyi kaçırmayan o ela bakışlarının altında bu duyguya kucak açmıştı adeta. Yüzmeden önce vücudunun her yerine sürdüğü fok yağı çıksın diye yıkanıp yeni tunik giymişti—kesinlikle kadın bir şey söyledi diye değil yoksa.

"Yazıktır ki bu gece ganimet toplamaca ya da kız kurtarmaca yok," dedi sırıtarak. "Korsanlar bile ara sıra bir geceliğine işi bırakır."

Kadının ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı.

Bu daha bir başlangıç, diye düşündü Erik.

Ellie, Erik'e doğru birkaç adım attı ve onu tamamen hazırlıksız yakalayarak elini uzatıp üstündeki canlı koyu kırmızı renkteki ipekten tuniğin koluna parmaklarıyla dokundu. "Çok güzelmiş," dedi hayranlıkla. Erik, alevlerin ışığının vurduğu o ufak çehreye baktı. Tuhaf bir an için, Ellie de çok güzel görünmüştü. Sanki üstündeki tunik dar gelmiş gibi Erik, göğsünde garip bir duygu hissetti. "Nakış işçiliği çok ince."

"Kız kardeşim yaptı benim için," dedi Erik, sesi pürüzlü gibi bir acayip çıkarak.

"Kız kardeşin mi var?"

"*Bir* değil, beş tane."

"Erkek kardeşin? Ağabeyin?"

"Tek erkek benim."

"Haa," dedi kadın, aniden bir şeyi anlamış gibi başını sallayarak.

Erik, sesinin tonunu pek beğenmemişti. "Ne?"

Ellie omuz silkti. "Hiç. Bu durum bazı şeyleri açıklıyor, o kadar." Ama Erik buna nasıl bir yanıt vereceğini daha düşünemeden, onu yine gafil avlayarak alnındaki bir tutam saça doğru uzandı. Erik nefesini tuttu. Vücudu onun dokunuşuyla kaskatı kesilmişti—*tüm* vücudu hem de. Yine onun kokusunu duyuyordu. Lavanta sabunu kullanan yüzlerce kadın vardı—neden onda bu kadar farklı kokuyordu ki? Bir de o uzun, ipek gibi yumuşak saçları yok muydu... Yüzünü o saçların arasına gömüp göğsüne tel tel dökülüşünü seyretmek istiyordu.

Kadınlar devamlı Erik'e dokunurdu. Hiç farkına vardığı bir şey değildi bu. Ama şimdi farkına varıyordu. Tüm vücuduyla farkına varıyordu. Tanrım, nefes alamıyordu. Sıcaklık kasıklarında birikmişti; nabzı sertçe hızla atıyordu. Kolunu kadının beline dolayıp onu kendine çekmesine saniyeler kalmıştı. Neredeyse onun sertleşmiş göğüs uçlarının kendi tenine tırmalarcasına sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Kadın, onun duyularını nasıl kasıp kavurduğundan habersiz, ilgisizce, "Saçında bir şey var," dedi. Erik'in aklını başına toplayabilmesine olanak tanıyarak, elini onun saçından çekti ve parmaklarına bulaşan şeyi ovuşturdu. "Bir tür kara yağ kalıntısıymış."

"Kamp ateşinden kalan is olsa gerek," dedi Erik tekdüze bir sesle.

Ellie burnunu kıvırdı. "İs gibi görünmüyor." Ona öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki, Erik, yağ kalıntısıyla ilgili daha da sorguya çekeceğini sandı. Ama onun yerine, kadın gülümseyip, "Saçın çok kısa. Kuzeyliler, uzun saç ve sakal severler sanırdım—Viking atalarınınki gibi," dedi.

Erik güldü. "Bazıları öyle sever." Bir yandan da çenesini ovarak, "Kaşıntı yapması benim hoşuma gitmiyor," dedi. Ardından, kendine hakim olmaya fırsat bulamadan, "Sen beğenmedin mi?" diye soruverdi.

Kadın, gözlerini devirdi. Onun soruyu sorarken ciddi olduğu-

nu anlamamıştı. Erik ise, soruyu *gerçekten* ciddi ciddi sorduğunu fark ederek, bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin olamadı.

"Benden iltifat bekliyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek. Zaten, gördüğüm kadarıyla, çoğu insana bir ömür boyu yetecek kadar iltifat almışsın."

Erik sırıttığını fark etti. Kadın haklıydı, ama nedense onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu. "Sen de bu kadar genç bir kadına göre fazlasıyla kuşkucusun. Anlat bakalım, kontun hizmetine nasıl girdin? Bakıcılık yapmak için çok genç duruyorsun."

Ellie bakışlarını yere kaydırdı. "Annem için." Sesi yumuşadı. "Yerine ben geçtim işte..."

O öldükten sonra. Erik, başını salladı. Usulün genelde böyle olduğunu biliyordu. Tam olarak soylu ailelerde ev idaresiyle ilgili çoğu önemli konumun nesilden nesle aktarıldığı gibi olmasa da, bakıcıların göreve gelmesi gerçekte sık sık böyle işliyordu.

"Başın sağ olsun, kadın. Ne kadar oldu?"

Kadının omuzları titredi. Erik, onu kollarına alıp avutmak için, içinde dayanılmaz bir istek hissetti. Dakikalar önce hissettiği şehvetten çok daha sarsıcı bir istekti bu. Çoğu kadın karşısında tereddüt etmezdi, ama Ellie'ye dokunmakla ilgili bir şeyler onu ihtiyatlı davranmaya itiyordu—alevi parşömene çok yakın tutuyormuş gibi bir hisli bu.

"Mayıs'ta üç yıl olacak." Kadın gözlerinin içine bakınca gördüğü, o ciddi, sağlam duruşun arkasındaki kırılganlığın izleri karşısında Erik'in içinde bir şeyler sıkışır gibi oldu. "Humma vuralı."

Erik, içinde verdiği mücadeleye dair hiç renk vermeden başını salladı.

Ellie nihayet başka yöne bakıp da kendi aklı başına gelince rahatladı.

"Ran—" deyip tuttu kendini. Kahretsin, bunu az daha ağzından kaçırdığına inanamıyordu. "Thomas iyileşiyor mu?"

Kadın başıyla onayladı. "Hâlâ pek fazla bir şey yiyemiyor, ama bir iki güne ayağa kalkar hale gelir."

"Sevindim." Bu gerçekten iyi haberdi. Rathlin'e, Bruce'un yeğeni hasta ve ateşler içindeyken dönme fikri Erik'in pek hoşuna gitmiyordu.

"Bugün size katılmak istedi ama Meg, doğrulmaya kalkışırsa onu geri yatağa bağlamakla tehdit etti."

"Onun için gireceği zahmete değmezdi," dedi Erik ilgisizce. Bu lafının üzerine, Ellie ona nutuk çekmek yerine gülünce şaşakaldı.

Bir an göz göze geldiler. Hemen sonra Erik, aralarındaki ortak anlayışın yarattığı bu yakınlıktan kendini içgüdüsel olarak uzaklaştırarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bunlar, ona yabancı gelen şeylerdi. Böyle kişisel sohbetlere girmezdi. Çevresindekileri eğlendirirdi. İnsanları güldürürdü. İnsanların ondan beklediği de buydu. Ellie dışında herkesin beklediği.

Neyse ki, Meg tam o sırada geldi ve aralarındaki bu tuhaf, görünmez etkileşim bozuluverdi. Meg'le her şey tekrar aşina olduğu gibiydi. Gecenin geri kalanında, Erik, açık denizlerde yaşadığı bir dolu maceradan renkli hikayelerle bayanları—ve uyanınca tabii Randolph'u da—eğlendirdi.

Ellie bile hoşça vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ama bir iki sefer onun görmesini istediğinden çok daha fazlasını gören o küçük, dikkatli gözleriyle kedisini izlerken yakalamıştı ve içine sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi bir his doğmuştu.

İşin anlam veremediği tarafı ise bunun neden canını sıktığıydı.

O akşam birahaneye hiç gidemedi. Akşam yemeğinden sonra, kulübenin dışında Duncan'ın nöbetini devraldı. Kadın onun sorumluluğundaydı. Bu onun vazifesiydi. Onun yanında geçireceği zamanın geri kalanında da ona bizzat kendisi göz kulak olacaktı.

Altından kalkamayacağı bir şey değildi.

Dokuz

Finlaggan Kalesi, Islay

"Çarmıhtaki İsa aşkına, nerede bu adam?" Robert Bruce, elini sertçe tahta masaya vurunca, yerdeki kabaca çizilmiş haritanın üzerine dikkatle yerleştirdiği işaretler her bir yana dağılıverdi. "Şimdiye ondan haber almamız gerekirdi."

Bu ender rastlanan feveran karşısında konsey odasında toplanmış olan adamlar afallayarak sessizliğe gömüldü. Hepsi kralın yakın çevresini oluşturuyorlardı—ya da ondan geri kalanı.

Bruce'un bir zamanlar geniş olan şövalye heyetinden yanında geriye sadece Neil Campbell, James Douglas, Robin Hay, James Stewart ve kardeşi Edward kalmıştı. Yere göğe sığdıramadığı İskoç Muhafız Alayı'ndan da yalnız Tor "Lider" MacLeod, Gregor "Nişancı" MacGregor ve az önce yanlarına gelen Robbie "Akıncı" Boyd vardı.

Boyd'un gelişiyle beraberinde getirdiği korkunç haberlerin etkisi salondaki herkes tarafından hissediliyordu.

Bruce'un gözleri yandı. Hâlâ taze olan acısı neredeyse dayanılmazdı. Çok sevdiği kardeşi Nigel ölmüştü. Beraberinde, Methven'de onu kurtaran değerli dostu Sir Christopher Seton da. Ve ona sadık olan Atholl Kontu da. İki yüzyıldan uzun süredir ilk defa İskoçya'da bir kont idam edilmişti.

Seton, çarpışmanın ardından sığındığı Loch Doon'da MacNab tarafından ihanete uğramıştı. Bruce, İskoçya'dan ayrıldıktan kısa süre sonra, Kildrummy Kalesi'nde Boyd'la birlikte yakalanan Nigel'ın ve kontun Berwick'te başı kesilmişti. Boyd kaçmayı başarmış ve onlara bu korkunç haberi getirmişti. Bu, Bruce'un Dunaverty'den kaçıp Batı Adaları'nın kasvetli dünyasına sığındıktan sonra ailesi ve dostlarıyla ilgili aldığı ilk haberdi. Bir yanı, bundan sonra neler öğrenebileceğinden korkarak karanlığa geri dönmek için can atıyordu.

Karım ve kızım güvende, diye kendi kendini telkin etti. Güvende olmak zorundalardı.

Ama, yüce Tanrım, ya kardeşine ne demeli! Dört kardeşi içinden yakışıklı ve çapkın Nigel hep en sevdiği olmuştu. Tıpkı nerede olduğunu bilmedikleri denizcileri gibiydi—gözü kara, destansı ve her daim esprili. Kadınların akın ettiği, erkeklerin yerinde olmak istediği türden bir adamdı.

MacLeod, gözleriyle boyuna Bruce'u süzdü. "Şahin burada değilse bir sebebi vardır. Mümkün olur olmaz bize haber yollayacaktır. Hâlâ yeterince vakit var."

Ama bir haftadır MacSorley'den haber almamışlardı. Denizcinin, İrlandalılarla görüştükten sonra Islay'e, onların yanına gelmesi gerekiyordu. Bruce'un krallığını geri alması için iki koldan gerçekleştirecekleri saldırıya sadece bir hafta kalmıştı. Kardeşleri Thomas ve Alexander, güneyde Galloway'den yapacakları saldırı için İrlanda'da hazır bekliyorlardı. Kuzeyde Turnberry'den yapılacak olan saldırı için Bruce'un adamlarının Arran'da olması gerekiyordu.

"Nasıl böyle insanı sövdürtecek kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu Bruce. "Kardeşlerim güneydeki saldırı için kuvvetleri sağlama aldı, ama paralı askerlerim nerede? Bir iki gün içinde Rathlin'de bir ordu toparlamamız gerekiyor." Rathlin'den

Arran'a yelken açacaklardı. "Adamlarım olmadan nasıl saldırıya geçebilirim?"

"Orada olacaklar."

MacLeod'un o lanet olası damarlarında akan kan buz kesmişti adeta. Kuzeyli'nin yüzündeki taş gibi ifade hiçbir duygu kıpırtısına meydan vermiyordu. "Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü Şahin'i tanırım. Ona güvenebilirsiniz. İrlandalı askerleri Arran'a yüzdürmesi gerekse, onu da yapar."

"O halde niye hâlâ ondan haber alamadık?"

"Alacağız," dedi MacGregor, en az kaptanınınki kadar güven dolu bir sesle. "Eminim bir yerlerde gizlenmiş, bize bir haber yollamak için fırsat kolluyordur. Kanal'da İngilizler cirit atarken tedbiri elden bırakmak istemiyordur o kadar."

"Şahin mi?" diye sordu Bruce inanamayarak. "Tedbir nedir bilmez ki o."

"Benim de sizi bulmam biraz zaman aldı, efendim," diye belirtti Boyd.

"Nasıl buldun?" diye sordu Bruce. Hayatta kalması, devamlı nerede olduğunu bilen sadece bir avuç seçilmiş kişinin olmasına bağlıydı—bunlar, o an odada bulunanlar ve İskoç Muhafız Alayı'nın diğer üyeleriydi. St. Andrews piskoposu olan dostu William Lamberton bile şimdi onu bulmakta zorlanırdı. İşte güvende olduğunu umduğu insanlardan biri daha.

İri kıyım savaşçı Bruce'la göz göze geldi. "Ortak bir dost sayesinde," dedi bakışlarında çetin bir pırıltıyla.

Bruce, Boyd'un öfkesinin kaynağını anlayarak başını salladı. Arthur Campbell umduğundan çok daha iyi bir iş çıkarıyordu—İskoç Muhafız Alayı'ndaki kimse, bunun için ona minnet duyacak durumda değildi ya gerçi. Campbell, görevlerin birinde "başarısız" olduktan sonra Alay'ı terk etmek zorunda kalmış ve gidip düşmanın hizmetinde şövalye olmuştu. Ya da işin görünen

kısmı buydu. Esasında, Campbell, Bruce için keşif yapan bir casustu.

Bruce, bu gerçeği çok az kişi hariç herkesten—Campbell'ın İskoç Muhafız Alayı'ndaki yoldaşlarının çoğu dahil—gizli tutmanın hayati önem taşıdığını düşünmüştü. Şimdi geriye dönüp baktığında, böyle yaparak belki de hata ettiğini görüyordu ama Alay'dakiler arasındaki yakın kardeşlik bağına o da daha yeni yeni alışıyordu.

"Peki karımdan hâlâ bir haber yok mu?"

Boyd, üzüntüyle başını hayır anlamında salladı. "Yok, efendim. İngilizlerden önde Kildrummy'den kaçtıklarından beri haber alamadık."

Boyd ve İskoç Muhafız Alayı'ndaki partneri olan genç İngiliz şövalye Alex "Ejder" Seton, Nigel'ın kadınlara kaçmaları için zaman kazandırmasına yardım etmek üzere geride kalmışlardı. Boyd ve Seton esir düşmüş, ama idam edilmeden—yardım alarak—kaçmayı başarmışlardı. Ancak bundan kısa bir süre sonra, Alex kardeşinin Loch Doon'da ihanete uğradığını öğrenince ayrı düşmüşlerdi.

"Emin ellerdeler, efendim," dedi Boyd.

Bruce başını salladı. Lachlan MacRuairi—diğer adıyla Yılan—ile birlikte kadınlara eşlik eden Alay'ın diğer iki üyesine de güvenebileceğini umuyordu: "Tapınakçı" adıyla bilinen William Gordon ve "Aziz" adıyla bilinen Magnus MacKay'e.

"Yeğeniniz gibi," diye ekledi MacLeod, Şahin'le beraber denize açılan Randolph'u kastederek.

Tanrı affetsin, diyerek öyle olmalarını umdu Bruce. Her şey, Şahin'in adamları kendisine zamanında ulaştırmasına bağlıydı. Daha fazla başarısızlığı kaldıramazdı. Bruce, kıl payı kurtulmak için tüm haklarını tüketmişti. Kedinin bile ancak dokuz canı vardı.

Okçuluktaki yeteneği kadar o mükemmel yüzüyle de bilinen MacGregor alaylı alaylı gülümsedi. "Şahin'i iyi tanıyorsam, şimdi bir yerlerde kumsala oturmuş, artık hangi köyde veya adada gizleniyorsa oranın kadın nüfusunun yarısını etrafına toplamış eğlendiriyordur."

"Biz ondan haber alana kadar, bu oran dörtte üçü bulur," dedi Boyd ilgisizce.

Islay'e varıp, beklediklerinin aksine Şahin yerine Boyd'u onları beklerken bulduklarından beri, Bruce ilk kez gülümsedi. "Haklısındır muhtemelen."

Kapının dışındaki bir hareketlik dikkatini çekti. MacLeod ne olup bittiğine bakmaya gitti. Bir an sonra yanında genç bir balıkçıyla geri döndüğünde, Bruce, adamın ağzının kenarı bir gülümsemeye en yakın bu kadar kıvrılabilir herhalde, diye içinden geçirdi.

"Neymiş?" diye sordu.

Dehşet saçan Alay lideri Bruce'la göz göze geldi. "Haber geldi."

Balıkçı öne doğru itelendi. Odadaki adamlardan tedirgin olduğu besbelli bir halde tekleyerek konuştu. "Ufak bir gecikme oldu. Adamlar sağlama alındı. Planladığımız gibi devam edin."

Balıkçı odadan çıkartıldı. Bruce, adamın karnının doyurulması ve oraya kadar yaptığı yolculuk karşılığında mükafatlandırılması için talimat verdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında, kardeşine—ona kalan üçünden tekine—döndü. "Edward, Akıncı'yla beraber Arran'a gidip Broderick yakınlarındaki araziyi keşfe çıkmanızı istiyorum—özellikle de Lochranza Kalesi'ni. Geri kalanlarla, planladığımız gibi Rathlin'e geçip Şahin'i bekleyeceğiz.

"Gördüğünüz gibi, efendim," dedi MacGregor. "Endişelenecek bir şey yok."

Çarmıhtaki İsa aşkına, Bruce, adamın haklı olmasını diledi. Yalnızca kendisi değil, bir ulusun geleceği de az önce haberi ulaşan denizciye bağlıydı.

On

Ellie, başını yastığına daha da gömerek duyduğu korkunç sesi bastırmaya çalıştı. Ama içten kahkahanın sesi, öbek öbek kırpılmış kıvırcık koyun yününü kolaylıkla delip geçiyordu.

Tanrım, saat kaçtı ki?

Başının etrafına sardığı yastığı çekip gözlerini araladı ve anında geri kapattı. Yatağın perdelerinin arasından süzülen güneş ışığı, adeta delici bir hançer gibi kafatasına saplanmıştı.

Bir homurtu koyuverdi. Sabah olmuştu. Çoktan.

Yorgun argın iç geçirerek kendini kaçınılmaz olanla yüzleşmeye hazırladı. Kalkma vakti gelmişti artık. Kulübenin karşı tarafındaki mutfaktan gelen kahkahaları ve konuşmaları elinden geldiğince duymazdan gelerek sabah duasını edip elini yüzünü yıkamaya koyuldu. Duncan sabahları bu kadar gürültü yapmazdı ki. Günün bu lanet saatinde bu kadar komik ne olabilirdi?

Kulübenin batı cephesine kurulan yataklar, ayrı bir oda içinde olmasa bile, iki direk arasında tahtadan bir paravanla salondan ayrılmıştı. Thomas'ın uyuduğu, karşı duvarın içine döşenmiş yataklara göre, eve giren çıkan ziyaretçilerin görebileceğinden daha kuytudaydı.

Ellie, yüzünü yıkayıp, saçlarını tarayıp, dişlerini temizledikten sonra, günle yüzleşmek için paravanın arkasından çıktığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Ama kahkahanın kimden gel-

diğini anlayınca gerisin geri dönüp bir süre daha başını yastığa gömüp yatmak geldi içinden.

Kahkaha atan Duncan değildi. Kaptan korsan, önceki gece giydiği hoş tuniği çıkarmış, savaş kıyafetlerini kuşanmıştı. Deri kaplı uzun bacaklarını önüne uzatmış, o fazlasıyla neşeli yüzünde geniş bir gülümsemeyle Meg'in tahta sandalyelerinden birine yayılmış oturuyordu.

Bir insan sabahleyin nasıl bu kadar mutlu görünebilirdi? Kendisi en azından kuşluk vaktine kadar bitap düşmüş bir kocakarı gibi görünürdü.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Bak, kim uyanmış nihayet. Bütün gün uyursun sanmıştık."

Görebildiği kadarıyla gün daha yeni doğmuştu. Şafak sökeli çok olamazdı. Günler uzasa bile, kış güneşi saat sekizi geçmeden ufukta görünmüyordu.

"Günaydın, Ellie," dedi Meg, bir o kadar neşeli bir sesle. "Kahvaltını her zamanki gibi mi etmek istersin?"

Ellie, minnetle başını salladı ve masanın başındaki tahta sıraya oturdu. "Olur, sağ ol, Meg."

Bu basit kahvaltılıklara bayılır olmuştu: Taze ekmek, haşlanmış yumurta, dilimlenmiş füme jambon ya da balık ve yanında da Meg'in gizli tarifi olan baharatlarla demlenmiş suyla yapılan özel bir meşrubat vardı. Ellie oradan ayrılmadan bu tarifi öğrenmeyi aklının bir köşesine yazmıştı—bir de pişirilirken izleyebilecek kadar erken kalkabilse.

"Duncan nerede?" diye sordu. Bir yandan da bir parça ekmek koparıp ağzına atmış, çiğneyerek yulaf ve arpanın muhteşem birleşiminin tadını varıyordu.

Kaptanın bakışları neredeyse algılanamayacak kadar hızlı keskinleşiverdi. "Kolu yeterince iyileşti; artık görevlerinin başına dönebilir. Korkarım, önümüzdeki birkaç gün bana kaldın."

Ellie'nin nabzı telaşla fırlayıverdi. "Bunu yapmana hiç gerek

yok, gerçekten," dedi çabucak. "Benim bakıcıya ihtiyacım yok. Hem sana söz—"

"Nasıl olduysa oldu bir kere," diye sözünü kesti adam, Meg'e anlamlı bir bakış atarak. "Seni ailene geri götürene kadar benim korumam altındasın."

Ellie, hatasının farkına vardı: Orada kendi iradesi dışında tutulduğunu Meg'in bilmediğini unutmuştu. Gerçi, ailesi için ve onların kendisiyle ilgili ne düşündüklerinden endişe etmese, neredeyse kendisi bile unutacaktı. Geçen birkaç gün hem korkutucu, hem heyecan verici, hem de—o öpücüğü hatırlamak gerekirse—sıkıcı olmaktan alabildiğine uzak geçmişti. Dahası, Meg'le yaşamak, devamlı bir görev bilinciyle, ayrıcalıklar içinde sürdüğü kendi korunaklı hayatından bambaşka bir dünyayı görmesini sağlamıştı.

Bu durumun ne kadar tuhaf ama bir o kadar da gülünç olduğunu fark etmemiş değildi: Esir düşmüşken hiç olmadığı kadar özgürdü. Sorumlulukları yoktu. Yerine getirmesi gereken vazifeler, beklentiler yoktu. Gelecek kaygısı yoktu. Ve bu durumdan fazlasıyla zevk aldığı için kendini suçlu hissediyordu.

Kendisine karşı dürüst olması gerekirse, böyle hissetmesinin karşısında oturan adamla alakalı olduğunu biliyordu. Şahin başlı başına heyecan verici biriydi. Sadece onun etrafında olmakla bile kalbi daha hızlı atıyordu. Altından bir tanrıydı adeta—sadece saçının ve teninin rengiyle ya da yakışıklı olmasıyla değil, kişiliğinin o dizginlenmeyen gücüyle de öyleydi. Alevlerin güveyi çağırdığı gibi adamın da onu kendisine çektiğini hissediyordu, ama fazla yaklaşmamak gerektiğini iyi biliyordu.

Çünkü tabii ki, felaket bir zamparaydı. Asla hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ve o kendine has kibirli gülüşüyle de fazlasıyla kendine güvenliydi. Ama bazen, Ellie, bu görünenden daha derin bir şeyler var mı diye merak ediyordu. Yoksa babası gibi bir

şeyler hissetmekten aciz değil de, gerçekten duyguları olan biri olabilir mi diye.

Önceki akşam, bu yanını görür gibi olmuştu. Ailelerinden bahsettiklerinde aralarında gerçek bir bağın oluştuğunu hissetmişti. Ona yalan söylemekten nefret etmiş, bir an için gerçeği söylemeyi içinden geçirmişti. Ama Meg döndüğünde tekrar birlikte vakit geçirmesi zevkli olan, ama asla ciddiye alamayacağı o alaycı, eğlendirici çapkın adam olup çıkmıştı.

Adam hoşuna gitmiş olabilirdi, ama bunun, ona güvenmesi gerektiği anlamına gelmediğini biliyordu. Şahin bir iş peşindeydi ve Ellie'nin mağarada olanlardan çıkardığı kadarıyla bu işin babasıyla bir ilgisi vardı. O yüzden böylesi daha külfetsizdi.

Anlamadığı şey ise adamın neden bir anda kendini onun koruyucusu ilan ettiğiydi. Önceki gece, adamın Duncan'a sinirlenmiş gibi göründüğünü hatırlayıp, umarım benim yüzümden değildir, diye umdu. Son birkaç gündür Duncan'a kanı bayağı bir ısınmıştı. Ona, yakın zamanda kendini ispat etmiş olan ve savaşla dövüşten başka hiçbir şey konuşmayan kardeşi John'u hatırlatıyordu.

Maalesef,—ne kadar denerse denesin—kaptanla ilgili, ona erkek kardeşlerini hatırlatacak hiçbir şey bulamıyordu ve onun devamlı başında olması Duncan'ın olması kadar kolay olmayacaktı.

Ne işler çeviriyordu bu adam?

Gözlerinde şüpheyle ona dik dik baktı. "Sen bilirsin, dedi ilgisizce omuz silkerek. "Umarım kayanın üstünde rahat edersin."

Tabii ki, bu işin sonunu bu kadar kolay bırakmayacaktı. Arkasına yaslanıp, erkekliğinin saf halini gözler önüne sererecesine kaslarını şişirerek kollarını kavuşturdu. Ellie'nin resmen dibi düşmüştü. Aman Tanrım! Çorbasından bir yudum alarak bir anda

kuruyan ağzını ıslatıverdi, ama karnındaki kıpır kıpır hissi gidermek için bir çare bulamadı.

"Yapmam gereken bir iş var," dedi Şahin. "Bana eşlik etmek istersin diye düşündüm."

Yalnız başına? Onunla? Hiç sanmıyordu. Her ne yaramazlık peşindeyse onun bir parçası olmayı hiç istemiyordu. Meg'in onu izlediğinin fark ederek, "Bugün olmaz korkarım," dedi zoraki bir üzüntüyle. "Meg kendi işleriyle ilgilenirken, benim Thomas'a bakmam lazım." Ki, Ellie'nin görebildiği kadarıyla, Meg'in gerçekten bir sürü işi vardı—kendi kulübesiyle ilgilenmekten adanın şifacısı ve ebesi olarak hizmet vermeye kadar.

"Hani Thomas'ın dinlemeye ihtiyacı vardı?" diye sordu Şahin.

"Var gerçekten," diye itiraf etmek zorunda kaldı Ellie.

"Delikanlıya bir şey olmaz," diye araya girdi Meg. "Siz ikiniz gidip eğlenin."

Ellie, kadına yarım bir gülümsemeyle baktı. Bir yandan ona minnet duyar gibi görünüp, diğer yandan teklifini kibarca reddetmenin bir yolunu arıyordu.

"Hem hava da çok güzel," dedi adam, sanki çocuğa şeker uzatır gibi onu kışkırtırcasına. "Adanın başka yerlerini görmek istersin belki diye düşündüm."

Orada, o kibirli, pek de masum olmayan gülümsemesini takınmış öylece oturuyordu. Ne yaptığının gayet farkındaydı. Lanet olası düzenbaz, gıcık herif, bir de aklını çeliyordu. Adayı keşfe çıkmayı çok istediğini nereden biliyordu? Kafadan atıp tuttурmuştu şüphesiz. Zira duygularının bu kadar kolay okunabildiğini düşünmek onur kırıcıydı.

Ellie'nin sağduyusu, maceracı ruhuna karşı mücadele veriyordu adeta. Ya orada kalıp Thomas uyanınca onunla yine taşlarla on el kadar dama oynayacaktı ya da görmek için can attığı üzere adayı gezme fırsatı bulacaktı.

Karar vermek pek zor olmadı.

"Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?" dedi acı acı.

Adamın yüzünde en az kendisi kadar iflah olmaz bir gülümseme belirdi. "Edemezsin."

"Ne zaman gidelim?"

"Sen üstünü giyer giymez," diye cevap verdi Şahin.

Ellie, giydiği, ödünç alınmış *leine*ye bakarak kaşlarını çattı. Neden bahsediyordu bu adam? Üstündeki eski olmasına eskiydi, ama kılığında herhangi bir terslik yoktu ki—binlerce İskoç ve İrlandalı kadın her gün aynı şekilde giyiniyordu.

"Şahin öyle düşünceli ki," dedi Meg. "Bak sana ne almış." Tahta sıranın üzerinde, yanı başında katlı duran, yeşil yün bir entariye benzeyen şeyi işaret etti. "Üşüyorsundur diye düşünmüş."

Ellie, adamın bu ilgisi karşısında şaşkın halde alnını kırıştırdı. Bir kez daha onun ne işler çevirdiğini merak etmeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi ona dönüp. Meg, cömertçe davranıp ona lime lime olmuş içliğinin üzerine giymesi için geleneksel keten *leine*, çorap ve bir çift eski deri pabuç vermişti, ama sık dokunmuş yünden bir elbise—asla normalde giydikleri kadar kaliteli olmasa da—o sırada üstünde olanlara kıyasla büyük bir lükstü. "Nereden buldun bunu?"

Şahin, Meg'le bir ara göz göze geldi; ardından ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "Korsanlık sırrı, maalesef."

Baskınları sırasında yağmaladığı ganimetlerden miydi yoksa? Ellie, adamın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. Sadece onunla kafa bulduğuna karar vererek bir çalım elbiseye uzandı ve paravanın arkasında kayboldu.

Birkaç dakika sonra, kendini günlerdir olmadığı kadar özüne dönmüş hissederek çıktı. Elbisenin bel ve göğüs kısmı bol gelmişti—ki bu hiç de beklenmedik bir durum değildi—ama boyu neredeyse tam olmuştu. Ellie'nin içinden kendi etrafında zevkten

fırıl fırıl dönmek geliyordu, ama onun yerine adama dönüp başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Gidelim mi?"

Meg'e veda edip kulübeden ayrıldılar ve güneye, adanın iç kısımlarına doğru yola çıktılar.

Şahin haklıydı. Hava gerçekten muhteşemdi. Güneş parlıyordu, gökyüzü açıktı ve havada hoş bir serinlik vardı. Sis, kırlarla kaplı bozkırda hâlâ puslu bir duman gibi tütüyordu. Havanın tazeliğinde denizin tuzlu, hoş meltemi duyuluyordu. Ellie, yürürken yüzünü güneşe dönüp, tenini okşayan o ılık, tatlı hissin tadını çıkardı.

Bir an için, sanki tekrar İrlanda'nın yemyeşil bayırlarında, pabuçları çamura bulanana, elbisesi kırışıp çimden leke leke olana kadar koşup oynayan küçük bir kız oluvermişti. O günlerin her anını nasıl da severdi.

Şimdi o günler nasıl da uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyordu. Ellie'nin içi, özlem ve kederle sızladı. O günlere asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Özgür olduğunu hissettiği bu günler de yakında sona erecekti.

Kendisi için ayak uydurması rahat, ama adama kısa geldiğini düşündüğü adımlarla yan yana yürüdüler. Ama Şahin'in acelesi varmış gibi bir hali yoktu. Zaten hiçbir zaman öyle bir hali olmamıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ellie.

Şahin esrarengiz bir gülümseme takındı. "Görürsün."

Ellie, ona söylesin diye ısrar etmek için ağzını tam açmıştı ki durdu. Söylemeyeceğinden kesinlikle emindi emin olmasına ama, aynı zamanda, dışarıda olduğu için öyle mutluydu ki, nereye gittiklerini umursamıyordu. Şimdilik ona uymaya razıydı.

Göz ucuyla adama şöyle bir bakış attı. Güneş bile onu kucaklıyor gibiydi. Saçının kumral telinde, koyu bronz teninde parlıyor, onu ılık, altından bir ışıltıyla yıkıyordu adeta. İnsanı neredeyse kör eden bir ışıltıydı bu.

Rüzgar benim arkamda, demişti bir seferinde. Haklıydı da. Herkes tarafından bu kadar sevilmek nasıl bir şeydi acaba? Peki, böyle sarsılmaz bir özgüvenle yaşamak? Tanrı yadigarı yakışıklı yüzü, güçlü vücudu ve Ellie'nin görebildiği kadarıyla olağanüstü savaş becerileri dışında, adamın, aynı zamanda, komik, cana yakın ve insanın hemen kanının ısındığı bir yaradılışı vardı.

Güzel bir şey olsa gerekti. Ama biraz da insanı yalnızlaştırıyor muydu yoksa? Zira her şey çok tek taraflı görünüyordu. İnsanlar, Şahin'in onlara—gerek kelimelerle, gerek dokunuşlarıyla—verebileceği şeyler için etrafını sarıyordu, ama o karşılığında insanlardan ne alıyordu? Belki de kendisini farklı kılan buydu: Ellie ondan hiçbir şey istemiyordu.

"Adamlarından bu kadar uzun süre ayrı kalabilmene şaşırdım. Yapacak işin yok mu? O koca kılıcını ortalıkta sallaman falan gerekmiyor mu?"

Adamın ağzının köşesi muzipçe kıvrıldı. "Emin ol, kılıcımı asla ortalıkta sallamam." Onun, silahını değil de bambaşka bir şeyi kastettiğini anlayınca, Ellie'nin yanakları kızardı.

"Benin kastettiğim..." diye bocaladı.

Şahin, onun böyle elini ayağına dolaştırmaktan fazlasıyla zevk alarak güldü. "Beni gözetliyor muydun, Ellie?"

"Tabii ki gözetlemiyordum!" diye karşı çıktı Ellie, ama yanakları daha da alev almıştı. Şahin, yalan söylediğini biliyordu—kahrolası şeytan.

Ellie, kalkıp onun izini sürmüş falan değildi. Yalnızca geçen gün uçurumun kenarına biraz yakın dururken, aşağı, kumsalda adamların kamp kurduğu yere doğru bakacağı tutmuştu ve Şahin'i kılıcı, savaş baltası ve balyozuyla idman yaparken görmüştü. Aklını başına toplayana kadar bir süre, onun "idman" niyetine savurduğu acımasız darbeleri izlemeye kendini kaptırmış, her bir vuruşa yüklediği güç ve kuvvet karşısında hayran kalmıştı.

Şövalyelerin resmi dövüşlerini izlemeye alışıktı, ama Kuzeylilerin dizginlenemeyen, gaddar dövüş tarzında medenilikten eser yoktu. Onun merakını uyandırması gayet doğaldı. Ellie, merakının özellikle etkileyici görünümlü tek bir kişinin üzerinde odaklanmasını, işine geldiği gibi göz ardı etti.

Şahin sessizlik içinde yürümekten memnun gibiydi, ama ara sıra bir çiftliği gösterip kime ait olduğunu söylüyor veya ilginç bir bitkiyi ya da manzarayı işaret ediyordu. Böyle yürüyüş yapmak çok huzurluydu. Fazlasıyla tatmin ediciydi. Sanki onun yanında böyle yürüyüş yaparak daha uzun zaman mutlu olabilirmiş gibi.

Bu sapkın düşünce Ellie'yi sarsarak gerçek dünyaya döndürdü. Tanrı yardımcısı olsun, tamamen aklını yitirmeden evine geri dönmesi lazımdı. "Burada daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye soruverdi boş bulunup.

"Ayağını denk al, kadın," dedi adam yüzünde o büyüleyici gülümsemelerinden biriyle, "yoksa bana, benimle vakit geçirmekten hoşlanmadığını düşündürüp hassas duygularımı inciteceksin."

Ellie gözlerini devirdi. "Hiç zahmet etme," dedi. "Git o karşı konulmaz gülümsemeni değerini bilecek bir başkasına karşı takın."

Adamın mavi gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Karşı konulmaz demek? Hakikaten öyle mi düşünüyorsun?"

Bu adam gerçekten iflah olmazdı. Ellie, çocukken nasıl olduğunu düşünemiyordu bile. İçinden onun eski bakıcısına acımak geldi. "Pek çok kadın öyle buluyordur tahminimce."

"Ama seni hiç etkilemiyor, öyle mi?" Şahin başını iki yana salladı. "Etkilemesi zor bir kadınsın, bakıcı hanım."

"Zor değil, sadece ne olduğu baştan belli olan numaralardan etkilenmem."

"Demek öyle?" diye sordu, gözlerinde meydan okur gibi bir pırıltıyla. "Geçen gece hiç de etkilenmemiş görünmüyordun."

Ellie, nabzının bir anda deli gibi atmaya başladığını örtecek şekilde sesinin zorla sakin çıkmasına uğraştı. "O gece olan biten bir hataydı," dedi ihtiyatla.

"Demek sen böyle diyorsun?" diyerek alaylı alaylı kafa tuttu adam.

Onun bu kibirli hali Ellie'nin çok sinirine dokunmuştu. Şahin'in gözünde, kendisi gibi bir adam, ona bir anlık ilgi gösterdi diye minnettar kalan, zavallı, sıradan bir bakıcı kadından ibaretti. Ellie, o öpücükten ne kadar etkilendiğini ona asla belli etmeyecekti. Şimdi bile, güneşin altında ona bakıp, yumuşak dudaklarına yerleşmiş çarpık gülümsemesini görünce, tek düşünebildiğinin o dudakların kendininkilere değişini hissetmenin ne kadar muhteşem bir duygu olduğunu da. Bu acizlik hissi gururunu kırıyordu.

Adam öylesine kendinden emindi ki. Madem öyle, o da kendinden emin olacaktı ve onun ağına düşmeyecekti.

Ellie, en kayıtsız, en soğukkanlı ifadesini takındı. "Olan bitenin hiçbir anlam ifade etmediğini ikimiz de biliyoruz. Yakınlaşmamız, saatin geç oluşunun ve ortamdaki hararetin doğal bir sonucuydu sadece. Senin yerine kim olsa aynı şey olurdu."

Şahin yürümeyi bırakıp onu kolundan tuttu. Dudaklarının hafifçe kasılması dışında yüzü ifadesizdi. "Olan bitene böyle olgunlukla yaklaşman doğrusu çok güven verici."

Ellie, sesindeki sert tınıyla vücudunun hararetle gerildiğini hissetti. "İkimiz de yetişkin insanlarız. Gözümü sana dikeceğim diye endişelenmene gerek yok," diyerek tedirgin tedirgin güldü. "Senin gibi bir adama kendimi kaptıracak değilim."

Şahin çenesini kilitledi ve mavi gözlerini dosdoğru Ellie'nin gözlerine dikti. "Demek öyle?" dedi kelimelerini yaklaşan tehlikeyi haber verircesine uzatarak.

Gözünü daldan budaktan esirgemeyenle asla iddialaşma. El-

lie, hatasını derhal anlayıp, bu söylediğiyle ona meydan okumak gibi bir niyeti olmadığını anlatmaya çalıştı. O yalnızca gerçekçi düşünmeye çalışırken, adam, kendisini eleştirdiğini sanmıştı. "Sadece çok farklı insanlar olduğumuzu söylemek istedim. Bir kendine, bir de bana bak." Aralarındaki farklılıklar gün gibi ortadaydı. "Senin normalde öpüştüğün türden bir kadın olmadığım kesin."

"Beni o kadar iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Tarzını biliyorum. Böyle neşeli, albenili, serinkanlı kadınlar. Onlar sana bayılıyor, sen de onlara bayılıyorsun. Hepsine. Hayatı kendi kendine yaptığın bir şakadan ibaret görüyorsun ve hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun."

"Yanlışın var," dedi adam tehditkar bir sesle. "Bazı şeyleri çok ciddiye alırım."

Şahin ona öyle baktıkça Ellie'nin kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Sanki tam olarak söylemek istediğini ona göstermek niyetindeymiş gibi görünüyordu ve, Ellie, bu sefer bunun basit bir öpücükle olacağını sanmıyordu. Böyle bakarken çok daha tehlikeliydi. Benliği insanın içine işliyordu. Öfkeliydi. Yüzünden vahşi bir erkeksilik okunuyordu. Ellie, donakalmış halde orada öylece dururken kalbi tekler gibi oldu. Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama ayaklarını hareket etmeye zorlayamıyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Ellie? Bence o öpücük senin bayağı bir hoşuna gitti. Bence daha bile fazlasını istedin. Çok daha fazlasını. Bir kere olsun dizginleri bırakıp hayatını yaşamak *istedin*. Öyle uzun zamandır sorumluluk üstlenip, kendini herhangi bir şey hissetmekten öyle bir koparmışsın ki, hayattan nasıl zevk alınacağını unutmuşsun."

Adamın gerçeği resmen teğet geçmesi karşısında Ellie'nin soluğu tutuldu. Duyguları gerçekten o kadar meydanda mıydı? Kulaklarının arkasında korkunç bir yanma hissetti. "Yani beni,

bari biraz eğlensin dediğin kart bir bakire olarak gördün ve acıyacağın tuttu, öyle mi?

Şahin'in gözleri alevlendi. Öne doğru bir adım atmasıyla vücudunun ısısı Ellie'nin her yanını sarar gibi oldu. "Hissettiğimin acımakla hiç alakası yoktu."

Ellie, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. *Arzu*. Şahin, hissettiğinin arzu olduğunu kastetmişti. Bunun farkına varınca, Ellie'nin zaten aşınmış olan sinirleri hararetle gerildi. Adamın, onun gibi birini arzulayabileceği fikri çok anlaşılmaz geliyordu. Öyle erkekler ona dönüp bakmazdı bile.

Ellie, Şahin'in ona ne kadar yakın durduğunu göz ardı etmeye çalıştı, ama adam, uzun, kaslı vücuduyla, pırıl pırıl güneşin altında yani başında dikiliyor, o vahşi erkeksiliğiyle onu sarmalıyordu. Bir elini onun kalçasına koydu. Bu dokunuşla adeta onu damgalamış gibiydi. Onu kendinin yapmış gibi.

Ellie'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Tanrım, onu yine öpecekti. Tedbiri elden bıraktığı bir an için—basireti ve kendini koruma içgüdüsü ağır basmadan—öpülmek istedi. Ama vücudunun nasıl yoğun bir tepki verdiğini onun bilmesine izin veremezdi. Bilse, bunu sadece ona karşı kullanırdı. Ellie, kendini onun için bir oyun haline getirmeyecekti. Bir meydan okumaya konu olmayacaktı. Onun emrine amade bir başka kadın olmayacaktı. Yağmacı bir Viking'in fethettiği bir dizi kaleden biri daha olmayacaktı.

Vücudundaki her bir içgüdü, duyularına teslim olmasını haykırsa bile kendini adamın önünde yılmadan dimdik durmaya zorladı. Onu ne kadar etkilediğine, vücudunun onun için nasıl da kıvrandığına dair adama bir tek ipucu bile vermedi. "Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemene ihtiyacım yok. Sen kimsin ki beni yargılıyorsun? Birine gerçekten bağlanmaktan kaçınmak için ona buna sırıtıp, her şeyi bir şaka olarak gören adamın tekisin ancak."

Şahin'in çenesi öyle bir kasıldı ki, Ellie, çok mu ileri gittim acaba, diye düşünmeden edemedi.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ama biliyordu işte. Hayatı boyunca etrafı mükemmeliyetle sarılı olarak yaşamıştı ve bu mükemmeliyete aşık olmanın getirdiği yıkımı görmüştü. "Sana her şey kolay. İnsanlar hiç çaba sarf etmeden sana ısınıveriyorlar. Neden ısınmasınlar ki? Yakışıklısın, zekisin, cana yakınsın—karşı konulamaz biçimde sempatiksin. Sende öyle bir şeytan tüyü var ki, daha derin bir şeyler elde etmek için çabalamana hiç gerek yok."

"Daha derin bir şeyler elde etmek istediğimi de nereden çıkardın? Belki de halimden gayet memnunumdur."

Ellie onun yüzüne baktı. Ağzının bir kenarı acı acı gülümser gibi hafifçe kıvrıldı. "İşte tam da bunu demek istemiştim."

Bu adam, onun kalbini çalacak türden bir erkek değildi. Ellie, o derin bağı hissetmek istiyordu. Şahin, hiçbir şeyi ciddiye almıyordu, kendisi ise her şeyi ciddiye alıyordu. Ondan etkilenmiş olabilirdi, ama etkilendiği özellikleri—o heyecanı, o asi, dizginlenemeyen ruhu—asıl onu kendisi için sakıncalı kılan özelliklerdiydi. Bıraksa, yalnızca kalbini kıracaktı.

Erik, halinden gayet memnundu. Hatırlayabildiği en dolgun, en öpülesi dudaklara sahip ağzında bilmiş bir tavırla, ela gözlerini kocaman açıp sopa yutmuş gibi duran, ufak tefek bir bakıcı kadının karşısına geçip ona nutuk çekmesine ihtiyacı yoktu.

İnsanlar onu seviyorsa, bu onun suçu muydu?

Bu kadın niye her konuya lanet olası bir ciddiyetle yaklaşmak zorundaydı ki? Gevşeyip azıcık eğlenemez miydi?

Erik, neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyordu. *"Senin gibi bir adama kendimi kaptıracak değilim."* Her şeyi bu laf başlatmıştı. Ellie kendini ona kaptırmadı diye şükretmeliydi aslında.

Ama bunu söyleme tarzındaki bir şey—çünkü öyle duygusuzca söylemişti ki—ona kendini eksik hissettirmişti. Sanki kadın, bir çeşit görünmez ölçü çubuğu çıkartıp bakıcı kıstaslarına göre boyunu ölçmüş de boyu yetmemiş gibi. Bu durum öyle gülünç... öyle saçma... öyle aptalcaydı ki. Zira Erik hayatı boyunca, yetmediği hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

Hem Ellie'nin olan bitenle ilgili o denli *mantıklı* bir tavır takınması şart mıydı sanki? Mantığın sesi kendisiydi bir kere: "önemli bir şey değildi," "böyle olması gayet doğal"—bunlar *onun* kurduğu cümlelerdi. Darbeyi yumuşatarak kadını başından kolayca savmaya çalışan kendisi olmalıydı.

Erik, kadının boynunun hemen aşağısında çırpınırcasına atan o narin nabzını fark edip gözlerini kıstı. Belki de ona düşündürtmek istediğinden daha fazla etkilenmişti.

Hem de çok daha fazla.

Bunu kanıtlama isteği aklını çeliyordu—fena halde çeliyordu hem de. Ellie'yi o direncini kırana kadar zorladıkça zorlamak, o amirane tavırlarının ardına sakladığı o meraklı, maceracı kadını serbest bırakmak için içinde sapkın bir arzu hissetti. Onun da diğerlerinden hiç de farklı olmadığını ispat etmek için.

Ama bu işin ucunun nereye varacağını öğrenmek istediğinden emin değildi—çünkü nereye varacağını galiba gayet iyi biliyordu. Kendini üstte, kadını altta bulacaktı. Ya da, Ellie'yi tanıdığı kadarıyla, muhtemelen onu üstte, kendini altta bulacaktı.

Al işte! Erik, rahatı bozulmuş gibi kıpırdandı. Uçları sertleşmiş küçük göğüsler. Elleriyle etrafını kavrayabileceği incecik bir bel. Kadın ona nasihat eder gibi üstünde hararetle kaydıkça, omuzlarından aşağı savrulan uzun, kara saçlar. Erik, bu sahneyi gözünde bir kere canlandırdı mı, aklından silmesi zor oldu.

Ama bu iş asla yürümezdi. Erik, iddiasız kadınları severdi; Ellie ise, o delici gözleri ve kurcalayan sorularıyla onun vermek

istediğinden çok daha fazlasını isterdi. Erik, bu haliyle hayatından gayet memnundu.

Kadının kolunu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Bu haftanın sonuna doğru yola çıkacağız."

Randolph iyileşmiş olsun olmasın, ayın on üçünde McQuillanlarla bir araya gelmesi gerekiyordu.

Ellie gözlerini uzun süre onunkilerden ayırmadı. Erik, o an onun ne düşündüğünü öğrenmek için bir ay boyunca—ya da en azından birkaç gün daha—düzüşmekten vazgeçerdi. Onu öpmediği için mi hüsrana uğramıştı? Yoksa kendisini başlı başına bir hüsran kaynağı olarak mı görüyordu?

Huzursuz geçen bir duraksamanın ardından, "Beni nereye götüreceksin?" diye sordu.

Erik, onun esas neyi sorduğunu biliyordu ama onu evine geri götüremezdi. Daha vakit vardı. "Gel," dedi onu patikadan yönlendirerek. "Az kaldı."

On beş dakika daha yürüdükten sonra havadaki esintiyi daha yoğun bir denizin kokusu sardı ve varacakları yer göründü. Kadın, kuzeyden güneye yaklaşık bir buçuk kilometre, doğudan batıya da belki biraz daha geniş uzanan adayı baştan sona arşınladıklarını fark etmiş miydi, emin değildi.

Ellie, uçurumun kenarındaki kemerli dev kayayı görüp heyecan içinde Erik'e döndü. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet." Erik, onun bu hevesi karşısında gülümsedi. Kemerin üstünden aşağı bakmak muhteşemdi, ama, aynı zamanda, İngilizlerin konumunu izlemek için de güney ve batı yönündeki su yollarına bakan mükemmel bir gözetleme noktasıydı. İngiliz kadırgası, birkaç gün önce bu noktaya yakın bir yere demir atmıştı.

"Üstüne tırmanabilir miyim?" diye sordu Ellie.

Kadının huyu Erik'e hafiften bulaşıyor olmalıydı ki muzip bir

cevapla karşılık vermek için içinde en fazla şöyle böyle bir heves uyanmıştı. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyorsan ancak. Buradan göründüğünden çok daha tehlikeli aslında."

Ellie, ona küçümseyen bir bakış atıp resmen uçuruma doğru koştu. Erik'in kalbi, birkaç kez duracak gibi olsa da, kadın, hayret verici bir çeviklikle tepeye çıkmayı başardı.

"Çok güzel," dedi yüzünde saf bir coşku ifadesiyle ona dönerek.

İşte o zaman kalbi durdu.

Esas *o* çok güzeldi. Etrafa ışık saçıyordu adeta. Yüz hatları değişmemişti, ama bir şeyler farklıydı. Sanki Erik onu ilk kez görüyordu. Bütünüyle görüyordu. Sadece yüz hatlarının tümünü veya göğüslerinin iriliğini değil, bambaşka bir şeyi görüyordu. Gerçek ve kayda değer bir şeyi.

Ellie, buyurgan, zahmetli ve fazlasıyla ciddi olabilirdi ama, aynı zamanda, ailesine altı üstü bir elveda bile diyemeden yuvasından koparılmış, zeki, duyarlı ve cömert bir genç kadındı. Zor koşullara insanı şaşırtan bir direnç göstererek göğüs germişti. Ağlamadan, şikayet etmeden içinde bulunduğu durumu sessizce, kararlılık ve metanetle kabul etmişti. Ayrıca, Erik'e adeta yaramaz bir oğlan çoğuymuş gibi ağzının payını vermekten de hiç çekinir bir hali yok gibiydi.

Kahretsin, kadın onu çileden çıkarsa da, Erik yine de onu takdir ediyordu.

Düşüncelerinin gidişatından rahatsız olmuş vaziyette, "Bakıyorum, önceden böyle tırmanmışlığın var," dedi.

Ellie gülümsedi. "Çok eskiden."

Erik çok da eskiden olmadığına bahse girerdi. Kızarmış yanaklarında ve ışıldayan gözlerinde, onun küçük bir kız olduğu zamanlardaki halini hâlâ görür gibi oluyordu.

Ellie, göz ucuyla ona baktı. "Güleceksin ama, küçük bir kız-

ken en ama en büyük hayalim, İrlanda ve Norveç arasındaki bütün adaları ziyaret etmekti."

Erik, kadına uzun bir bakış attı. "Bence bunda gülünecek hiçbir şey yok." Neden böyle bir isteği olduğunu çok iyi anlıyordu. Fazlasıyla iyi anlıyordu. Birbirlerine Erik'in bilmek istediğinden çok daha fazla benziyorlardı. Ellie'nin maceracı bir ruhu vardı. Yeni yerler keşfetmenin, yeni şeyler görüp içinde yaşadığı dar dünyanın sınırlarının genişletmenin heyecanını Erik de bilirdi. Böyle bir kayanın üstünde, sanki dünyanın sınırındaymış gibi durup, kendinden önce orada duran insanları merak etmenin heyecanını.

Erik, yüzünü başka yöne çevirmeden daha fazla duramadı. İçinde hissettiği tuhaf kıpırdanmalar hiç hoşuna gitmemişti.

Kendiliğinden kemerli kayalığın tepesinde durup önlerinde uzanan uçsuz bucaksız maviliğe baktılar.

"Ne kadar sessiz," dedi Ellie fısıltıyla. Rüzgarın esip yüzünün önüne getirdiği bir tutam saçı tutup kulağının arkasına attı.

Haklıydı da: Bir iki balıkçı sandalı hariç su yolları şaşırtıcı derecede tenhaydı. Erik, İngilizlerin nihayet vazgeçip geçmediğini kendi kendine sordu.

Bir an sonra sorusuna cevap buldu. Güney yönünde uzakta beyaz bir yelken görünüverdi. İngilizler hâlâ oradaydı. Hem de normalde yaptıkları gibi pusuya yatıp beklemek yerine, bilfiil takiptelerdi. Erik, onları sandığından çok öfkelendirmiş olsa gerekti.

Ellie, İngilizleri fark etmemişti; batıya doğru gözlerini dikmiş bakıyordu.

Uzağı işaret etti. "Yoksa orası...?" Erik, sesinde içindeki duygu selinin taştığını duyabiliyordu.

Ona doğru dönüp başını salladı. "Evet, Antrim kıyıları."

İrlanda. Yuvası.

"Ne kadar da yakın," dedi Ellie özlemle.

Erik, o an ona bakmamalıydı. O küçük, kalp şekilli yüzünü öyle bir üzüntü dalgası bürümüştü ki, içinden hemen onu kollarına alıp üzüntüsünü gidermek için her şeyi yapmak geldi.

Bunun yerine, "Aileni özlüyor musun?" diye sorarken buldu kendini.

"Beni öldü sanıyorlar," dedi Ellie, çenesi hafifçe titreyerek. Erik, göğsünün adeta yandığını hissetti. "Zaten çok şey yaşadılar."

"Anneni mi kastediyorsun?"

Ellie, bir yandan gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak başını salladı. "Bir de en büyük erkek kardeşimi."

Kahretsin, bunu bilmiyordu.

Erik, o an bir karar verdi. İçinde bulundukları durumu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdı—en azından saldırı gerçekleşene kadar—ama Ellie'nin üzüntüsünü ve endişesini biraz olsun hafifletebilirdi. Zaten o gece Dunaverty'ye geri dönmesi gerekiyordu. Kimseye bir zararı olmayacaktı. "Peki ben onlara senin güvende olduğuna dair bir haber iletsem?"

Ellie soluğunu tutup kocaman açtığı keskin gözlerle duyduklarına inanmıyormuş gibi ona döndü. "Ciddi misin?"

Erik vakur bir edayla başını salladı. "Tek şartım var."

Kadının bakışları dikkat kesildi. Erik acaba aklından ne geçiyor diye merak etti. "Neymiş şartın?"

"Adada kalan zamanında eğlenmene bakacaksın."

Ellie adeta dehşete düşmüş gibi göründü. "Olmaz öyle şey."

Erik hiçbir şey söylemeden sadece tek kaşını kaldırdı.

Ellie ise kaşlarını zarif bir V şekli oluşturur gibi çattı. "Bunun senin için ne önemi var?" diye sordu.

Erik, niyesini bilmiyordu ama vardı işte. Onun gülümsediğini görmek istiyordu. Onu mutlu görmek istiyordu. "Benim için değil, senin için önemi var. O zaman, anlaştık mı?"

Kadın başını hafifçe yukarı kaldırdı. Onu öyle yoğun bir ifadeyle inceliyordu ki, Erik'e sanki aklından geçenleri olduğu gibi görebiliyormuş gibi geldi. İçinden, anlam veremediği bir eğilip bükülme isteğine karşı koydu. İnsanların ona öyle görünenden fazlasını görmek ister gibi bakmasına alışık değildi—görünenden fazlasını görmek ister gibi. Ama kadın gördüğünü beğenmiş olacak ki yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ne zaman iletebilirsin?"

Erik de ona bakıp gülümsedi. "Bu gece desem yeterince erken olur mu?"

Beklediğinden daha iyi olsa gerekti çünkü Ellie aniden kollarını onun etrafına dolayıverdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı *cotun*un derisine yaslanarak. Erik, o an kadının o yumuşak nefesinin teninde sıcak bir ışıltı gibi her yanına yayıldığını hissedebildiğine kalıbını basardı.

Gözlerini aşağı çevirip kendisine sarılan ufak tefek kadına, onun güneşte adeta cilalı maun gibi parlayan saten gibi saçlarına, göğsüne yasladığı kadife gibi yumuşacık yanaklarına değen uzun kara kirpiklerine bakınca, içinde bir şeyler kıpırdandı. Aniden bastıran bir koruma içgüdüsü her yanını sardı.

"Rica ederim," dedi ve ancak huzur olarak tanımlanabilecek bir duyguyla kollarını onun incecik sırtında kavuşturdu. Ne tuhaftır ki kollarına aldığı onca kadın içinde hiçbiri ona Ellie'nin yaşattığı hissi yaşatmamıştı.

On Bir

En kötüsü hep o ilk şoktu. Ciğerlerindeki bütün soluğu bir anda bıçak gibi kesen, vücudundaki tüm hissi öldüren o çivi gibi soğuğun basıncı, kemiklerine işleyen yoğun bir ayaz, ardından da sanki içindeki her şeyi durma noktasına getiren, beynini hissizleştiren bir uyuşukluk.

Erik, çivi gibi denize daldıktan sonraki o birkaç saniyeye asla alışamıyordu—ne kadar idman yapsa da, ne kadar fok yağı sürse de o his değişmiyordu. Ama şok yatışıp yüzmeye başlayınca, zihni galip geliyor ve suyun soğukluğunu unutuyordu. Attığı kulaçlara, düzenli nefes alıp verişine ve yerine getireceği görevine odaklanıyordu.

Çoğu adamın bir saatten az bir sürede bilincini kaybedeceği kadar düşük sıcaklıkta, gecenin köründe, açık denizde, tehlikeli akıntılara karşı yüzmeye cesaret edecek pek az insan çıkardı. Bruce'un şansına, Erik o pek az insandan biriydi.

Başta Bruce'un dikkatini çeken de Erik'in suyun hem üstündeki hem altındaki bu becerileri olmuştu. İskoç Muhafız Alayı işte tam böyle uç koşullarda imkansız görünen görevlerin yerine getirilmesi için kurulmuştu. Bruce, savaşın her alanından en iyi savaşçıları teker teker seçmiş ve onlardan seçkin bir savaş gücü oluşturmuştu—bu yanıltıcı derecede basit ama esasen devrim niteliğinde bir fikirdi. İlk defa farklı klanlardan adamlar tek bir

muhafız alayı altında bir araya getiriliyor, kan bağıyla değil, ortak bir amaç uğruna birleşiyordu: İskoçya'yı İngilizlerin boyunduruğundan kurtarıp, İskoç tacını, kral olmaya layık bir adama, Robert Bruce'a tekrar giydirmek.

Alay, Erik'e daha önceden hiç bilmediği bir hedef bilinci kazandırmıştı. Yaptığı şeyin kayda değer olmanın yanı sıra asırlarca hatırlanacak bir şey olduğunun da farkındaydı.

Eğer başarırlarsa.

Erik, boş hayallere kapılmıyordu. Bruce'un içinde bulunduğu durum vahimdi. İngiltereli Edward kana susamıştı. Bruce'un krallığını geri kazanması için sadece titizlikle hazırlanan planlara ve dehşet saçan savaşçılara değil, şansa da ihtiyacı vardı. Şans ise Erik'in hiç eksikliğini hissetmediği bir şeydi.

Körfezin korunaklı sularından ayrılıp açık denize doğru yüzdükçe artan akıntı ve büyüyen dalgalar daha fazla güç ve konsantrasyon gerektirir oldu. Ay ışığının, kapkara suların üzerindeki yansımasını takip etti. Bir yandan da gökyüzünün kısmen açık olmasına şükrediyordu. Ama kışın havanın göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğini biliyordu. Adalıların en sevdiği özlü sözlerden biri, havayı beğenmediysen birkaç dakika bekleyiver, diye öğüt veriyordu. Erik'in şansına, son birkaç gündür yağış yoktu. Bugün de kaide bozulmayacakmış gibi görünüyordu.

Tanrım, böyle karanlıkta olmayı nasıl da seviyordu. Bu huzuru. Bu yalnızlığı. Doğayı, her şeye muktedir ihtişamıyla karşısına almayı. Kendi sınırlarını zorlamayı ve başardığında damarlarında aktığını hissettiği kıvancı—onun gibisi yoktu.

Yarım saat sonra, Erik, heybetli Dunaverty Kalesi'nin göklere kadar uzanan gölgesine gözlerini dikip baktı. Kintyre'ın güney ucunda denize çıkıntı yapan bir yükseltide—Dunluce Kalesi'ne çok benzer biçimde—devasa bir kayanın üstüne konumlandırılmış kale, stratejik konumuyla ezelden beri kadim hisarların yükseldiği mevzi olmuştu.

Bir zamanlar İskandinav atalarının müstahkem mevkii olan kale, ikinci kuşaktan dedeleri Somerled'den kuzeni Angus Og'a kalmıştı. Erik'in klanı, ismini Adalar Kralı kudretli Somerled'den almıştı: Somerled'in oğulları, MacSorley. Onun o ufak tefek bakıcı kadını, Somerled'in "yaz gezgini" anlamına gelmesini, "viking'e çıkmaya"* bir gönderme olarak çok yerinde bulurdu herhalde.

Hem uzun süre kulaç atmak hem de suyun soğuğu, Erik'i kuvvetten düşürmüştü, ama kaleye yaklaştıkça damarlarına hücum eden yeni bir enerji akınıyla kanı kaynamaya başladı. Esas tehlike şimdi başlıyordu.

Kalenin denize açılan kapısı biraz ötedeydi. Geçen sefer olduğu gibi, Erik tepeden tırnağa her yerine kara fok yağı sürmüştü. Bu sayede sadece suyun soğuğundan korunmuyor, gecenin karanlığına da karışabiliyordu. O yüzden, fark edilmeden kalenin kapısının altından—aynı geçen seferki gibi—içeri sızabilirdi. Kapı tek başına yüzerek gelen birini değil, gemileri dışarıda tutmak üzere inşa edilmişti.

Kale duvarlarını aşmak için İngilizlerin aylarca bölgeyi kuşatma altında tutması gerekmişken, Erik'in en fazla bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alıp mezar gibi karanlığın içine daldı. Bu noktada suyun derinliği üç metreyi geçmediğinden kayalıklı zemine ulaşması saniyelerini aldı. Ardından, kayaları kılavuz alarak denizin dibinde ilerledi; ta ki parmaklıkları geçtiğine emin olana kadar. Ancak o zaman su yüzüne çıktı—dikkatlice, hiç ses çıkarmadan.

* "Viking" kelimesi Nors dilinde yağma için yapılan baskın anlamına gelir. (Çev. N.)

Gözlerini açınca kendini, Dunaverty'nin iç kısımlarında meşale ışığıyla aydınlanmış mağara gibi taştan bir odanın içinde buldu. Artık içerideydi.

Ama tek başına değildi.

Yalnız başına devriye gezen bir gardiyan kapının üstünden geçtiği sırada, Erik hiç kıpırdamadan, nefes bile almadan bekledi. Şans yine onun yanındaydı. İngiliz gardiyan aşağı suya bakmamıştı bile. Neden baksın ki? Kapı kapalıydı. Gemiler olur da birden suyun altına dalabilir hale gelmezlerse—Erik bu gülünç fikir karşısında gülümsedi—gardiyanın endişeleneceği bir şey yoktu. Ya da o öyle sanıyordu.

Erik, gardiyanın meşalesinin ışığı uzakta kaybolana kadar bekledi ve kendini suyun dışına doğru çekerek iskele görevi gören taş zemine çıktı.

Havadaki yakıcı ayaz, derisine iğne gibi batan buz parçaları gibiydi adeta. Üstüne giyecek bir şeyler bulmak için Kuzeni Lachlan "Yılan" MacRuairi'nin kusursuz hale getirdiği "sessiz kıyım" yöntemini—ciğerleri arkadan delip geçecek şekilde kama saplanarak uygulanıyordu—kullanmak çok cazip geliyordu, ama Erik, oraya gidip geldiği fark edilmezse daha iyi olacağını biliyordu. Bruce, İskoç Muhafız Alayı'nın görevleri gizli saklı yürütmesini, sırf meydana çıkarılmalarını zorlaştırmak için değil, düşmanın yüreğine korku salmak için de istemişti.

İşte bu yüzden, Erik, vücuduna sürdüğü kara yağ ve beline bağladığı kama hariç çıplak vaziyette, merdivenleri tırmanıp karanlık tünelden kalenin aşağı mahzenlerine geçti. Duvarlara yakın durup gölgelerde saklanarak, mutfağa doğru ilerledi.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, kimseye rastlamadı.

Vücudunun memnuniyetle karşıladığı sıcaklığın giderek artması, hedefine yaklaştığını gösteriyordu. Mutfağın kemerli taştan girişinin altından eğilerek geçince, gece boyu kor halde

yanmaya devam eden mutfak ateşinin hoş sıcaklığı bir anda her yanını sarıverdi. Yarı karanlık mahzeni gözleriyle arşınlayıp, ateşin başında tartanına sarınmış uyuyan bir adamın siluetini görünce rahatladı.

Seamus MacDonald, Kuzey İskoçya'daki en iyi aşçılardan biriydi. Angus Og, onun yeteneklerinden mahrum kalmak istememiş, ama sonradan yaşlı adamın İngilizlere aşçı olarak hizmet vermesinin daha iyi olacağını anlamıştı. Kaledeki hizmetkarların çoğu Erik'in kuzeninin adamlarıydı. İngilizler, bir dolu asker ve cephanelik getirmişlerdi, ama işgücü için yerel halktan yararlanıyorlardı. Feodalizmin kısıtlamalarına alışık olan kibirli şövalyeler, Kuzey İskoçya'da ev idaresine yönelik bir konuma sahip olmanın saygınlık göstergesi olduğunu anlamayarak "köylülerin" teşkil ettiği tehlikeyi göz ardı etmişlerdi.

"Seamus," diye fısıldadı Erik, adamı ayağıyla dürterek.

Uyuyan bir Kuzey İskoç'u uyandırmanın tehlikesini bildiğinden geride durdu. İyi ki de öyle yapmıştı, çünkü yaşlı adam, adeta yirmili yaşlarında bir delikanlıymış gibi, kaması elinde hazır, ayağa fırlayıvermişti.

Erik karanlığın içinden gülümsedi. "Yolumu gözlüyorsundur sanmıştım."

Huysuz aşçı—ki bu özelliği Erik'in deneyimlerine göre bir fazlalıktı—ona doğru dönüp kaşlarını çattı. "Ne diye rahat yatağımda uyumak yerine buradayım sanıyorsun?" Bakışları Erik'in kapkara vücudunda ve saçlarında dolaştı. "Ey Tanrım, bataklıktan çıkmışa dönmüşsün." Erik'e doğru bir tartan attı. "O şeyle birini kazara öldürmeden ört şu üstünü."

Erik sırıttı. Söylediği gibi, hayatı boyunca, yetmediği hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. "Kadınların bir itirazı yok gibi."

Adam kendi kendine güldü. "Bu sefer neye ihtiyacın var?"

Seamus hiç öyle şakalaşmaya gelmezdi.

"Dostumuzdan hiç haber var mı?"

Aşçı başını hayır anlamında salladı. "Daha yok."

"Ama sen haberi ulaştırabildin?"

"Benim adamın ertesi sabah yola çıktı. Başına bir şey gelmiş olsaydı, haberim olurdu."

Erik başını salladı. Yolladığı haberinin Bruce'a ulaştığının teyidini almayı tercih ederdi ama şimdilik bununla idare edecekti artık.

"Daha kaç gün geceleri yerde uyumam gerekecek?"

"Belki birkaç gün daha. Yola çıkmadan bir kez daha uğramayı ümit ediyorum."

"Ayağını denk al, delikanlı. İngilizler her yerde dostumuzu arıyor olabilirler ama senin de peşindeler. Kellene iki yüz paralık ödül koydular."

Erik hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "O kadarcık mı?"

Seamus'ın ağzı bir gıdım bile kımıldamadı. Koydukları ödül bir servet değerindeydi. Wallace'a koydukları üç yüz kadar yüksek olmasa da, Bruce hariç başka herkes için teklif ettiklerinden fazlaydı. "Bu işin şakası yok, delikanlı. Ortada garip şeyler dönüyor."

"Sen de amma endişeleniyorsun, ihtiyar." Ama dostunun yüzündeki dertli ifadeyi görünce, Erik derin bir iç geçirdi. "Söz veriyorum, dikkatli davranacağım. Bir İngiliz zindanının dibini boylamaya ben de senden meraklı değilim, inan." Bir an durakladı. "Bu arada, senden bir ricam daha olacak."

"Bir haber daha mı?"

"Öyle. Ama bu seferki İrlanda'ya iletilecek. Bunun için bildiğin biri var mı?"

Seamus'ın kaşları adeta iki gri tüylü tırtıl gibi kıvrıldı. İhtiyar, uzun, sert sakalını okşadı. "Var, sana ne gerek?"

"Ulster'ın hizmetinde çalışan birine ulaşmak lazım."

"Bunun dostumuzla bir alakası var mı?"

Erik, Seamus'ın bunu, Bruce'un karısının ailesindeki birine iletmek istediği bir haber sanmasına şaşırmayarak başını hayır anlamında salladı. "Uzun hikaye. Ama kontun kahyasına, bakıcı Ellie'nin güvende olduğunu ve yakında evine geri götürüleceğini iletmem gerek."

Erik, ihtiyarın merakının depreştiğini, ancak işi kurcalamaması gerektiğini bildiğini görebiliyordu. İhtiyar aniden kaşlarını çatıverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"İngilizlerin takibi olağandışı bir şevkle sürdürmelerinin bu kadınla bir ilgisi olabilir mi?

Erik, soruyu aklında evirip çevirdi ve böyle bir olasılığı çabucak başından savdı. Kayıp bakıcı kadınla, suda imdat çığlığı atan kadın arasında bir bağlantı kurmuşlarsa da önemsiz bir İrlandalı kadın, İngilizlerin pek umurumda olmazdı. "Yok," diyerek kafa salladı. "Benim peşimdeler."

"Onları böyle öfkeden kudurtmak için kim bilir ne yaptın."

Bu lafın üzerine, Erik gülümsemekle yetindi. "Haberi ne kadar çabuk yollayabilirsin?"

"Bir, olmadı iki güne."

"Güzel," deyip Seamus'ın sırtını sıvazladı. "Az uyu, ihtiyar. Birkaç güne geri gelirim gelebilirsem." Tartanı omuzlarından alıp attı. "Al, bu sende kalsın," deyip ihtiyara verdi. Zira suya girmeden abadan kurtulması gerekecekti. Birkaç dakika daha sıcak kalmak için güzel bir tartanı mahvetmenin alemi yoktu.

Seamus, gözlerini Erik'in üstünde gezdirerek başını iki yana salladı. "Az önce seni ilk gördüğümde ödüm kopuyordu neredeyse. Şeytanın peşimden gönderdiği zebanilerden biri sandım seni."

Erik kendi kendine güldü. "Daha zamanı gelmedi, ihtiyar. Altmış yıldır çektirdiğin cehennem azabının hesabını vermek için önünde birkaç yılın daha var."

Seamus, bir hıh sesi çıkardı. "Altmış mı? Kırk dokuz yaşındayım ben, hayvan herif."

Erik gülerek mutfaktan ayrıldı.

Tünelin yarısına gelmişti ki içinde bir tedirginlik hissetmeye başladı—bir şeylerin ters gittiğine dair o ilk his içini kaplayıvermişti. Birinin ona doğru yaklaştığını daha hiçbir şey duymadan daha bilmiyordu. Kamasını belindeki kınından çıkarttı ve duvara yaslanıp ortalığı dinlemeye koyuldu. Bir an sonra kulağına çalınan seslerin hafif uğultusu, içgüdülerini haklı çıkarmış oldu.

Ama olması gerekenin aksine, bir tek gardiyan yerine, en az bir düzine adam kalenin denize açılan kapısından o yöne doğru ilerliyordu. Bir kadırga demirlemiş olsa gerekti.

Tam da sırasıydı şimdi.

Normalde, Erik, bir düzine İngiliz'le tek başına dövüşmek için durup düşünmezdi bile. Bunun için iyi eğitilmişti. Çıplak olması ve yanında bir tek kama taşıyor olması da, İngilizlere yalnızca belli bir üstünlük sağlıyordu.

Ama gel gör ki, şimdi sırası değildi. Bir zorluktan caymak bütün benliğine ters düşse de, mümkünse ortalıkta hesap vermesi gerekecek bir düzine ceset bırakarak orada olduğunu İngilizlere çaktırmak istemiyordu. Bunu yapmak, haberleşmek için Dunaverty'yi bir daha kullanamayacakları anlamına gelirdi ve saldırıya bir hafta kala Arran'a fazlasıyla yakın olan bu bölgeye gereksiz yere ilgi çekmek olurdu.

Erik, bu dar tünelde onları atlatamayacağını bilerek geldiği yönden geri dönmeye koyuldu. İngilizler gelip geçene kadar mutfak mahzenlerinde bir yerde saklanacaktı.

En azından planı buydu.

İyi de bir plandı, fakat ilk mahzene girer girmez etrafı gözleriyle çabucak kolaçan ettiği sırada, un, yulaf ve arpa çuvallarının arasına gizlenmiş bir çocuğu gözden kaçırıvermişti. Yaklaşan askerlerin ne konuştuğunu duymaya öyle bir odaklanmıştı ki arkasında bir şeyin hareket ettiğini fark etmedi. Ta ki çok geç olana kadar.

Bir çırpıda arkasına döndü. Çocuk, tam o sırada çığlık atmak için ağzını açtı ve elindeki bıçağı karanlığın içinde çılgınca savurdu.

Erik hemen davranıp çocuğun ağzını eliyle kapatarak onu koluyla duvara yasladı. Çığlığı büyük ölçüde bastırabilmiş, ama bıçağın karnını boydan boya yarmasını önleyecek kadar çabuk davranamamıştı.

Bir anda saplanan keskin acıyla yüzünü buruşturdu, karnından aşağı doğru akan kanın ıslaklığını hissetti ama tek ses çıkarmadı.

Karanlıkta bakışları kesişince, çocuğun gözleri iri iri açıldı.

Erik gördüğüne inanamıyordu. En fazla yedi sekiz yaşlarında bir çocuk—muhtemelen fareleri yiyeceklerden uzak tutmakla görevliydi—ondan erken davranmakla kalmamış, onu yaralamayı da başarmıştı. Erik, o bıçak kesiğinin kendisini hadım etmeye ne kadar yaklaştığını düşünmek bile istemiyordu.

Alay'ın diğer üyeleri o an orada olmadığı için resmen şükrediyordu; aksi halde bir daha başka konu konuşmazlardı. Özellikle de onun sivri dilinden en çok nasibini alan Seton ve MacGregor. Kendilerini bu kadar kolay birer hedef haline getirmek onların suçuydu bir kere. Seton lanet bir İngiliz olduğu için, MacGregor ise suratı güzel olduğu için.

Erik kapının dışında birinin "O ses neydi?" dediğini duydu. Kılını bile kımıldatmadan öylece bekledi. Felaketin onu bulması en ufak bir sese bakıyordu.

Gözlerini çocuğunkilerden ayırmadan kafa sallayarak onu ses çıkarmaması için sessizce uyardı.

Çocuğun gözleri iyice yusyuvarlak oldu. Ufacık çocuk kıpırtısızca duruyor, Erik'e sanki hortlak görmüş gibi bakıyordu.

Devam et, diye geçirdi içinden Erik, tüneldeki askerleri sezgisel olarak sizce yönlendirerek.

Ama ne çare!

Bir an sonra buyurgan bir sesin, "Neymiş öğren, William," diye emrettiğini duydu.

Erik, çocuğu kaptığı gibi hiç ses çıkarmadan kapının arkasına gizlendi. William'ın mahzene pek etraflıca bakmayacağını ümit ediyordu.

Kapı açıldı. Erik nefesini tuttu ve oğlanın ses çıkarmasını engellemek için onu neredeyse boğazlar gibi sımsıkı tuttu. Kapının ağır tahta kirişlerinden William'ın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Hemen ardından mahzen, kapıdan içeri uzatılan bir meşalenin ışığıyla aydınlandı.

Erik, vücudundaki her bir kasın gerildiğini hissedebiliyordu; saniyesinde çocuğu kenara itip saldırmak için tetikteydi. Bir yanı—işin sonunun nereye varacağını düşünmeyen yanı—bunun için resmen bahane arıyordu.

"Burada bir şey yok," dedi kapının öbür tarafındaki asker. "Fare olsa gerek."

Bir an sonra kapı kapandı, ama Erik, ayak sesleri tamamen duyulmaz hale gelene kadar çocuğu bırakmadı.

"Bağırmak yok, evlat," diye fısıldadı Galce. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Yavaşça elini onun ağzından çekti. Çocuk fırlayıp küçük mahzenin en ücra köşesindeki bir fıçının arkasına saklandı. "Ne olur yapma, uslu duracağım," diye yalvardı titrek bir sesle. "Beni cehenneme götürme. Annemin sözünü dinleyeceğime söz veriyorum."

Erik'in içinden ilk gelen dehşete kapılmış çocuğu sakinleştirmek oldu. Ama hemen sonra, Seamus'ın dediklerini hatırlayıp, çocuğun korkusunun, ardında tanık bırakmakla ilgili sorunu

çözebileceği aklına geldi. Çocuk gördüklerini birine anlatacak olursa, dinleyenler onun hayal gördüğünü sanacaktı. Bazıları, bu durumda çocuğun canına kıymakta tereddüt etmeyebilirdi, ama Erik, masumları öldürmekte sınırı çekerdi. Ellie gibi, bu oğlan da sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

En tüyler ürpertici ses tonunu takındı: "Sabah olana kadar gözlerini açma, kılını bile kıpırdatma ve sesini çıkarma, yoksa geri geleceğim. Anlaşıldı mı?"

Çocuk hiç ses çıkarmadı, ama Erik, onun deli gibi başını salladığından emindi.

Yarasını bir bezle sarmayı düşündü ama suya girince nasılsa düşecekti. Tünelin boş olduğunu kontrol ettikten sonra dışarı adımını attı. Ancak, hayalet ordu efsanelerinin köyden köye nasıl yayıldığını bildiğinden, çocuğa bir uyarıda daha bulunmaktan kendini alamadı. "İngilizlere İskoçya'yı terk etmelerini, yoksa bedelini ödeyeceklerini söyleyin. Yakında saldıracağız."

Çocuğun nefesini tuttuğunu duyunca söylentilerden haberi olduğunu anladı. Bruce, korkunun düşmana karşı çok güçlü bir silah olabileceğini biliyordu ve İskoçya'da bir tane bile İngiliz kalmayana kadar her birini öldürmeye niyetli bir grup çapulcudan oluşan hayalet bir orduya dair efsanelerin yayılmasını desteklemişti.

Erik, çocuğun sabaha kadar gözünü bile kırpmayacağından iyice emin vaziyette, şansını daha da zorlamadan tünelden limana doğru hızla ilerledi—bu sefer önüne bir engel çıkmadı. Elini karnındaki yaraya bastırarak kanı elinden geldiğince durdurmaya çalışıyordu. Meşale ışığında durup bir bakınca, yaranın oluk oluk kanasa da çok derin olmadığını görüp rahatladı. Fakat tuzlu suda çok fena yanacaktı. Neyse ki, soğuk suya daldıktan birkaç dakika sonra acı hissedemeyecek kadar uyuşmuş olacaktı.

Bir yandan, yakınlarda pek fazla köpekbalığı olmasa bari diye deli gibi umuyordu içinden. Gençken köpekbalıklarıyla güreş-

mekten zevk alırdı almasına ama bir keresinde birine neredeyse elini kaptırdıktan sonra işin tadı kaçmıştı. Erik korku hissetmezdi, ama gece vakti bir köpekbalığıyla yüzleşirse bu hissi teğet geçebilirdi.

Kırk dakika sonra, neyse ki bir tane bile köpek balığına bile rastlamadan, sudan çıktı ve daha kumsala yığılamadan adamları etrafını sarıverdi. Kan kaybedip bir de üzerine uzun süre yüzünce neredeyse bayılacak kadar güçten düşmüştü. Ama sonunda başarmıştı.

Domnall kesiği görünce, yaşlı bir kadın gibi oflayıp puflamış ve hemen Meg'i getirmesi için birini göndermek istemişti, ama Erik onu—*onları*—uyandırmak istememişti. Ellie'nin uykusunu almaya ihtiyacı vardı. Biri onu erken uyandırmaya çalışınca, ayıyı kızdırmışsın gibi pençe vuruyordu. Yarayla ilgilenmek sabaha kalabilirdi.

Ama şimdiden Ellie'ye görevini başarıyla yerine getirdiğini—oldukça başarıyla, zira az daha orada olduğu meydana çıktığı için Dunaverty'ye yakın zamanda geri dönmeye kalkışmak çok riskli olurdu—anlatmayı dört gözle bekliyordu.

Ellie'nin azıcık keyfine bakması lazımdı; ona bunu nasıl yapacağını da Erik gösterecekti.

Ellie, çöreğinin son lokmasını—Meg, artık yulaf ekmeğinin üzerine şeker serpip gece boyunca fırında bekletince, ortaya ağızda dağılan, leziz bir tatlı ortaya çıkmıştı—tam ağzına atacaktı ki, biri kapıyı çaldı.

Gelenin Şahin olduğunu düşündüğünden, Duncan'ın salona girdiğini görünce şaşırıverdi. Adam, Ellie'nin günaydın selamına karşılık verip hemen Thomas'a tepside ekmeğini götüren Meg'e döndü.

"Meg, bir ara zaman bulduğunda aşağı kampa gel; bir yaraya dikiş atmak için sana ihtiyacımız var."

Meg gülümsedi. "Eşyalarımı hazır edeyim."

Kaptan size sabah sabah idman mı yaptırıyor?" diye sordu Ellie. Meg, önceden iki kez "idmanda" alınan kesiklere bakmak için çağırılmıştı.

Duncan sırıttı. Diğer herkes gibi o da, Ellie'ye sabahları geç kalktığı için takılmayı seviyordu. "Çoğumuz için vakit öğlen oldu bile, kadın. Ama yok, idman yapmıyorduk. Kaptanın ihtiyacı var."

Ellie, daha ne yaptığının farkına varmadan sandalyesinden fırlayıverdi. "Ne oldu?" Nabzı korkudan deli gibi atmaya başlamıştı. Şahin, önceki gece onun ailesine haber ileteceğini söylemişti. Başına bir şey mi gelmişti? "Yaralandı mı?"

Duncan ona tuhaf bir bakış atınca, Ellie, aşırı tepki gösterdiğini fark etti. Çılgınca atan kalbini normale döndürmeye çalıştı. *Bana ne haller oluyor böyle?*

"Yok, kadın, alt tarafı bir sıyrık."

Ellie, Şahin ve adamları gibi çetin savaşçılar kim bilir neye "sadece bir sıyrık" diyorlardır, diye içinden geçirdi. Zihninde, adeta kopmak üzere sallanan kollar ve bacaklarla dışarı çıkmış bağırsaklar canlandırarak, Meg ve Duncan'ın peşinden adamların kamp kurduğu kumsala inen patikadan aşağı yürüdü.

İkisi de onun peşlerinden gelmesine bir şey demediği için şükrediyordu; zira, Şahin'in iyi olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerektiği dışında bir açıklama getirebileceğine emin değildi. Sadece adam ona bir iyilik yaparken yaralanmış olabileceği için bu kadar ilgiliydi.

Ama bu, kalbinin deli gibi çarpmasını ve göğsünün sanki biri üstüne çıkmış da eziyormuş gibi sıkışmasını açıklamıyordu.

Bir grup adam mağaranın dibindeki ateşin etrafında toplaşmıştı. Meg yaklaşınca, adamlar yol verdi ve arkalarında bir tartanın üzerine uzanmış, sırtını alçak bir kayaya dayamış kaptan göründü.

Ellie'nin nutku kesilir gibi oldu. Derisine bulaşmış kocaman kara lekelerin altında adamın benzi fazlasıyla solgun göründü. günden ya da karnındaki geniş, yatay kesikten değil, üstünde göğsünü örtecek ne bir *cotun*, ne bir tunik, ne bir *leine*, ne de başka bir şey olduğundan. O bayağı geniş, bayağı kaslı, bayağı çıplak göğsünü. Ellie'nin gözleri, adamın belinin epey aşağısını örten tartana kaydı ve ağzı kuruyuverdi. Eğer feci şekilde yanılmıyorsa, adamın vücudunun geri kalanı da meydandaydı.

Aman Tanrım. Ellie, avuçlarının terlediğini, karnında kıpır kıpır bir şeyler olduğunu hissetti. Adam muhteşemdi. Kaslı ama ince. Kalkan gibi geniş göğsü, adeta arkasındaki kayalıklı mağara duvarı gibi yontulmuş ve biçimliydi. Kolları sanki katman katman kastan kalın levhalarla kaplı; karnı düz ve çelikten ince, sert şeritlerle sarılmış gibiydi. Vücudunda bir gram fazlalık varsa bile, Ellie göremiyordu.

Benliğinin derinlerinde, fiziksel gücün böyle açıkça sergilenmesiyle alevlenen temel, kadınsı bir içgüdü olmalıydı. Ellie'nin korunmaya ihtiyacı yoktu, ama eğer olsaydı, yanında isteyeceği kişi bu adam olurdu. Savaş alanında olağanüstü olsa gerekti.

Adamın gözleri, Ellie'ninkilere kenetlendi. Onu öylece rehin tuttu. Başka yöne bakmasına izin vermedi. Aralarında cereyan eden farkındalık gerildikçe gerildi; Ellie istese bile bu bağı koparamazdı.

Bir şeyler oluyordu, ancak ne olduğuna bir anlam veremiyordu. Sanki bir anlığına bütün o sahtelik ve kibir bir kenara atılmış, geriye sadece bir adam ve bir kadın kalmıştı. Bir korsan, onun esiri değil. Altından bir tanrı ve ancak şöyle böyle güzel bir kadın değil. Kanundan kaçan bir adam ve İngiltere'nin en nüfuzlu adamlarından biriyle sözlü bir kont kızı değil. Bir an için bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi gelmişti.

Adam, ona hiç bu kadar dikkatle bakmamıştı. Hiç bu kadar

ciddi görünmemişti. Ellie, onun, içini dışını olduğu gibi görebileceğinden korkuyordu. Endişesini, korkusunu ve çıplaklığına verdiği o fazlasıyla kadınsı tepkiyi gözlerinden okuyabileceğinden çekiniyordu.

Bu adam, hiçbir şeyi umursamayan bir adam değildi. Bu adam, en derin tutkuların ve şiddetli fırtınaların adamıydı. Bu adam, onun değer verebileceği bir adamdı.

Ellie, bu düşünce karşısında sarsıldı—adeta dehşete düştü.

Adeta bir şeyin onu göğsünden tutup sertçe çektiğini hissetti, ama hemen adamın yanına koşup iyi olduğundan emin olmak için içinden gelen isteğe boyun eğmeyerek kendini Meg'in peşinden yürümeye zorladı.

"Bu sefer ne yaptın?" diye sordu Meg.

Nihayet bakışları Ellie'yi bıraktı ve o dertsiz tasasız, sempatik adam maskesi hemen geri yerine oturdu. "Sadece bıçakla ufak bir sıkıntı yaşadım. Benim gözüme ciddi görünmüyor, ama Domnall, senin görmen için ısrar etti. Ona kadınlar yara izlerini sever, dedim ama bazen ne kadar inatçı olur, bilirsin."

Domnall, hıh diye bir ses çıkardı. "Kokuşmuş leşini adadan adaya taşımak istemiyorum, o kadar."

Erik gülüp, bu arada beti benzi atmış olacak Ellie'ye döndü. "Bütün bu zırvalamaya kanma sakın, kadın. Domnall ciddi değil. Bir şeyim yok."

"İzin ver de bakayım ölümün ne kadar kıyısından dönmüşsün," dedi Meg.

Kadın, yaraya bakmak için adamın yanına diz çöktü, Ellie de onun arkasına geçti.

"Sıyrık" dedikleri adamın göğüs kafesinin altından karnının sağ alt köşesine kadar uzanan, aşağı yukarı on iki santimlik, çirkin görünen, eğri büğrü bir yarıktı. Kum ile bir çeşit kara yağa benzer bir şeye bulanmıştı. Önceden onun saçında fark ettiği yağın aynısıydı. Ellie, adamın üstündeki kocaman lekelerden, bu

yağın vücudunu tamamen kapladığını, ama şimdiye çoğunun süzülüp çıktığını tahmin etti.

Adamın yüzerek bir yere gitmiş olduğunu anladı. Hem ilk yapışı da değildi. Ne işler çeviriyordu? Bir kez daha, onun herhangi bir korsandan fazlası olduğu hissi, içini kaplayıverdi.

Meg, omzunun üstünden geriye doğru baktı. "Ellie, buraya gel de bana bir yardım et."

Ellie'nin gözleri dehşetle açıldı. İçinde doğuştan gelen bir kendini koruma içgüdüsü baş göstermişti. En son yapmak istediği şey adama dokunmaktı.

Öylece donakaldı.

"Ellie?" diye tekrar seslendi Meg.

Herkesin—Şahin dahil—ona baktığını fark edince, kendini Meg'in yanına diz çökmeye zorladı. "Ne yapmam gerek?"

"Ben iğne ipliği hazır edeceğim; sen şu bezle elinden geldiğince yarayı temizle. Sonra ben dikiş atarken, senin yarayı bir arada tutman gerekecek."

Ellie, zorlukla yutkunup başını salladı. Meg'in sürahiden küçük bir kaba koyduğu soğuk suya bezi batırıp, yarığı temizlemeye koyuldu. Parmaklarını mümkün olduğunca adamın çıplak tenine değdirmemeye özen göstererek, kara yağı ve denizden gelen kum tanelerini silip ayıklamaya çalıştı. Ama ellerinin altındaki sıkı kasları büsbütün hissedebiliyordu—tıpkı onun gözlerini üzerinde hissettiği gibi. Sanki adeta o da gerginliği hissedebiliyordu. Sanki o da en az Ellie kadar ellerinin tenine değdiğinin farkındaydı.

Ne yazık ki, birbirlerine dokunmaları sonsuza kadar engellenemezdi.

"Ellerini şöyle koy," dedi Meg, Ellie'ye nasıl koyması gerektiğini göstererek.

Ellie, derin bir nefes alıp avuç içlerini—birini adamın göğüs kafesine, diğerini kalçasına doğru aşağıya hafifçe koyarak—ya-

ranın iki yanına kaydırdı. Avuçlarında bir sıcaklık dalgasının resmen bir anda alevlenip cız ettiğine yemin edebilirdi.

Adam, tenleri birbirine değer değmez aniden sıçradı; Ellie, hemen ellerini geri çekti. "Özür dilerim, canını mı acıttım?"

Adam, başını hayır anlamında sallamaya koyuldu, ama hemen sonra, "Evet. Sandığımdan daha çok acıtıyor," dedi.

Ellie, kaşlarını hafifçe çattı. "Biraz daha nazik olmaya çalışacağım."

Ona tekrar dokununca, adam bu sefer sıçramadı. Ama Ellie, dokunuşunun, onun canını bir şekilde yaktığını görebiliyordu. Çenesi gerilmiş, vücudundaki bütün kaslar kasılmış gibiydi.

Kendisi ise, görünüşe göre bundan tam tersi yönde etkileniyordu. O sıcaklığı ve kudreti avuç içlerinde hissediyor, ellerini teninde gezdirmek için yanıp tutuşuyordu. O gücün parmak uçlarında filizlenişini görmek. Karnını şerit şerit saran sert kasların üzerinde parmaklarını kaydırmak. Tartanın kenarından içeri doğru yavaşça—

Adeta Ellie'nin aklından geçenleri biliyormuşçasına, adamın boğazından acı çeker gibi kısık bir ses yükseldi ve vücudu halinden rahatsız gibi kıvrandı. Ama tam o sırada, Meg, iğneyi adamın derisine batırıp diğer uçtan sertçe çektiği için, Ellie içinden, sebebi bu olsa gerek, diye geçirdi.

"Sağ ol, Ellie," dedi Meg bir an sonra. Yüzünde tuhaf ifadeyle, gözlerini Şahin'e dik dik bakıyordu. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Ellie, rahatlamış gibi iç geçirmemek için kendini tutarak, ellerini çabucak çekti ve eteklerinin arasına gizledi. Kaptan da rahatlamışa benziyordu.

Ellie, ortamdaki gergin sessizliği bozmak ister gibi, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Domnall bir inilti koyuverdi. "Of, kadın, ona bunu sorma."

Şahin, adama gücenmiş gibi bir bakış atıp uzun, maceralı bir hikaye anlatmaya koyuldu. Gece yarısı yüzmeye çıkmışken, karşısına gördüğü en iri yarı (tabii ki hepsi zırhlı ve tepeden tırnağa silahlı) İngiliz haydutlardan yirmi kişilik bir grup çıkmış. Haydutlardan, kutsal Iona adasına giden bir kadırga dolusu rahibe ve yetimin peşine düşmüşlermiş. Şahin, zinhar böyle bir adaletsizliğe seyirci kalamayacağından (zinhar tabii, diye içinden geçirdi Ellie, çünkü korsanlar zaten hakka hukuka bağlılıklarıyla tanınırlardı) kadırgadakilere yardım etmek için geminin güvertesine atlamış ve yalnızca bir kamayla haydutların hakkından gelmişmiş. Ama, İngilizlerden birinin güverteden denize düşürmeye çalıştığı bir çocuğu kurtarmaya çalışırken, tam çocuğu tuttuğu sırada, Şahin onu haklayamadan İngiliz herif, savurduğu darbelerden birini isabet ettirebilmişmiş, heyhat.

Adam hikayenin sonuna geldiğinde, Meg dikiş atmayı bitirmiş, gözlerinde taparcasına hayran bir ifadeyle onu izliyordu.

"Ne kadar muhteşem bir hikaye," dedi Ellie. Hem yetimler *hem de* rahibeler, demek? Orası Ellie'ye biraz abartılı gelmişti ama bu adam eğlendirici değil de neydi ya? "Hiç doğruluk payı var mı peki?"

Domnall, güldüğünü gizlemek için öksürmeye başlayınca, Şahin adama sert bir bakış attı.

"Kadın, senin pabucu dama attı, Kaptan," dedi Domnall kahkahasını bastırmayı başardığında. "Bu günleri görmek de nasipmiş."

"Var mı?" diye sordu Ellie.

Şahin omuz silkti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ellie küstahça. "Korsanlıktan hayır gelmezse, ozan olmayı düşün, en iyisi."

Adam, yüzünde en ufak pişmanlık duymayan bir ifadeyle sırıttı. "Yetimler ele verdi, değil mi?"

"Yalnız o değil. Yirmi kişilik grup da abartıydı. Kimse elinde yalnızca bir kamayla yirmi adamın hakkından gelemez."

Domnall kaşlarını çattı. "Kaptan gelir." Ellie, gülümsemesini bekler gibi yaşça büyük olan adama döndü, ama adam gayet ciddi görünüyordu. "Daha önceden geldi."

"Senin yapacak işin yok mu, Domnall?" diye çıkıştı Şahin. "Hani armaları değiştirecektin?"

Ellie, gördüklerine inanamıyordu. O kadar afra tafra yapan adam utanmıştı. Zaferleriyle övünmek için saçma sapan ayrıntılarla bezenmiş hikayeler anlatıyor, ama iş gerçekten olanları anlatmaya gelince bir anda alçak gönüllüğü tutuyordu.

Ne kadar... ilginç. Beklenmedik. Hatta hoş.

Ellie, hâlâ adamın tek başına yirmi adamı alt etmiş olduğu gerçeğini—böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?—sindirmeye çalışırken, Domnall ve diğer adamlar yavaş yavaş dağılıyordu.

Meg, yüzünde soru soran bir ifadeyle bir Ellie'ye, bir kaptana bakıyordu. Ellie, kadının kendisine dik dik bakmasından rahatsız halde, "Benim geri dönüp Thomas'a bir bakmam lazım," dedi.

Meg başını iki yana salladı. "Sen kal. Thomas'a ben bakarım." Başıyla Şahin'e doğru işaret etti, ama sanki adam orada değilmiş gibi, "En az bir saat—dikişlere sürdüğüm merhem kuruyana kadar—yerinden kalkmadığından emin ol," diye konuştu.

Ellie, daha önce hiç bu yapış yapış tutkal gibi malzemeye benzer bir şey görmemişti ama Duncan'ın kolundaki dikişlerden gördüğü kadarıyla, yarayı bir arada tutmak için çok iyi işe yarıyordu.

Adam inledi. "Bir saat mi? Benim yapacak işlerim var."

"İşlerin bekleyebilir," dedi Meg. Ellie, onun adamla daha önce hiç bu kadar sert bir sesle konuştuğunu duymamıştı. Belki de Ellie'nin sandığı kadar gözleri adamdan başkasını görmüyor değildi.

Ellie, daha itiraz etmek için bir sebep düşünemeden, Meg gitmişti bile. Neyse ki yalnız değillerdi. Adamlardan bazıları hâlâ mağaranın yakınında dolanıyordu.

Ellie, rahat olmaya çalışarak adamın karşısındaki kayaya oturdu. Ama, gözünün önünde adamın o etkileyici gövdesi dururken bunu başarmak hiç kolay değildi. Kasların bu denli... ilgi çekici olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Gözlerini dikip bakmamaya çalışıyordu ama dile kolay. Bakışlarını adamın yüzüne çevirmişti ki, gözleri kolunun üst tarafındaki bir şeye takıldı. Bir çeşit işarete benziyordu ama üzerinde hâlâ biraz kara yağ kalmışken pek anlaşılmıyordu. "Bu ne?" diye sordu adamın üst kolunu işaret ederek.

Adamın yüzü neredeyse algılanamayacak kadar hızlı bir şekilde gergin bir ifadeye büründü. "Bir şey değil," dedi tartanı kolunu örtecek şekilde düzelterek. "Eskiden kalan bir yara izi."

Ellie'nin önceden gördüğü hiçbir yara izine benzemiyordu ama. *Bir şeyler saklıyor*. Tıpkı benim gibi, diye hatırlattı kendi kendine. Ama aralarındaki sırlar, gözüne aniden bir duvar gibi görünmüştü. Bir an için, bu duvarın aynı zamanda kendisini de koruduğunu unutuverdi; onu yıkmak için içinde dayanılmaz bir istek belirdi. Adamı gerçek anlamda tanımak için.

"Kamp ateşi bayağı büyük olsa gerek," dedi.

Adamın yüzünün aldığı şaşkın ifadeye karşılık, ona yalan söylediğini bildiğini ele verecek şekilde kendi bakışlarıyla ona meydan okudu. "İsi diyorum. Her yerine bulaşmış."

Adam, gözlerinin içine bakmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi. Ona tekrar yalan söylemekten kaçınmak için olsa gerek.

"Bana gerçekte ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Ellie yumuşak bir sesle. "Nasıl yaralandığını?"

Adam yine hiçbir şey söylemedi, ki bu da yeterli bir cevap sayılır aslında, diye düşündü Ellie. Ona açılmak istemiyordu.

İlan ettikleri pamuk ipliğiyle bağlı ateşkesin ötesi yoktu. Bundan daha derin bir şey istemiyordu. Ellie'nin bu yüzden bu kadar hayal kırıklığına uğramasına gerek yoktu.

"Yedi yaşında bir çocuk benden önce davrandı."

"Eminim öyledir," diye alay etti Ellie, bu saçma sapan açıklama karşısında başını iki yana sallayarak. Bu adam hiçbir konuda ciddi olmayı beceremiyordu. "Sadece şunu bilmek istiyorum... Senden yapmanı istediğim şey yüzünden mi oldu?"

"Hayır," dedi adam kesin bir tavırla. "Seninle hiçbir alakası yok. Alt tarafı bir sıyrık, Ellie. Gerçek anlamda tehlikede değildim hiçbir zaman."

Ellie, adamın gerçeği söylediğini sezince içini tarif edilemez bir rahatlama hissi kapladı. Ona karşı hissettiği bu tuhaf birbirini tutmayan duygular kafasını karıştırıyordu, ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: ona zarar gelmesini istemiyordu.

Babası onu bir yakalasa, kellesini kazığa geçirirdi. Bu tüyler ürpertici düşünceyi zihninden zorla söküp attı. Öyle bir şey olmayacaktı. Ellie, onu bir şekilde koruyacaktı. "Emin misin?"

Adam gülümsedi. "Sözünden bu kadar kolay dönemeyeceksin. Meg, merhem sürmüş olmasa, sana şu anda zorla sözünü tutturturdum."

Ellie'nin içini bir sevinç kapladı. "O zaman...?"

"Evet, haberin yolda."

Ellie, resmen omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldı. Ailesi yine de endişelenecekti, ama en azından hayatta olduğunu bileceklerdi. "Teşekkür ederim," dedi, gözlerinin içi yanarak.

"Daha teşekkür etme, kadın," dedi adam gözlerinde muzip bir pırıltıyla. Bu, öyle hemen geçiştirilebilir türden şen, neşeli bir pırıltı değildi; arkasının geleceğini vadeden, günahkar bir pırıltıydı. "Önümüzdeki birkaç gün benimsin."

Benimsin. Ellie'nin kalbi adeta küçük bir takla atıverdi. Sırf adamın bunu söyleyiş tarzı bile, damarlarında bir fısıltıyla yayılan sıcak bir heyecan dalgası yaratmıştı.

Bu hiçbir şey demek değil, diye kendini telkin etti Ellie. Ama, bir yandan da, hayatında ilk defa, çiğneyebileceğinden daha fazlasını ısırıp ısırmadığını merak etti.

Tanrım, onu böyle hazırlıksız yakalamaya bayılıyordu. Erik, Ellie'nin o yumuşak, al al yanaklarına tek bir bakış attı ve içi bir tatmin duygusuyla doldu taştı. Onun böyle huzursuz olmasından zevk almakla çok ayıp ediyordu gerçi, ama kadın ona günlerdir eziyet ediyordu—adil olan, buna tek başına katlanmamasıydı.

Ne kadar inkar ederse etsin, Ellie ona karşı kayıtsız olmaktan çok uzaktı. Mağaraya daldığında yüzündeki ifadeyi görmüştü. Onun için endişe duymuştu—ardından gözleri vücuduna kaydığında ise bambaşka bir şey.

Kadınların kendisine hayran hayran bakması, Erik'in sıkça karşılaştığı bir durumdu, ama böyle bakışlardan fiziksel olarak etkilendiğini hiç hatırlamıyordu. İçi yine bir tatmin duygusuyla dolup taşmıştı, ama bu sefer vücudunun çok daha aşağılarında—ve çok daha sert biçimde—hissetmişti bu duyguyu.

Ama Ellie, elleriyle ona dokunduğu sırada olduğu kadar sert değildi kesinlikle. Erik kaşlarını çattı. Aklı başından gitmişti resmen. Kadının ellerini önce göğsünde, sonra belinin aşağısında, parmaklarını erkekliğinin o kadar yakınında hissetmek, onu arzudan çılgına çevirmişti. Onu tutup kendisine doğru çekmek için içi gitmişti.

Mağaradaki herkesin onun bu tepkisinin farkında olduğundan emindi—Ellie hariç. Ama o da hissetmişti. Onun vücudunun farkında oluşu ve tartanın aşağılarına kaydırdığı meraklı bakışları, ancak çektiği eziyeti daha da artırmıştı.

Bu ufak tefek bakıcı kadına duyduğu arzuyu yok saymak zorlaştıkça zorlaşıyordu. Hele şimdi onun da aynı şeyleri hissettiğini öğrenince...

Bu durum, önündeki birkaç günü onunla geçirme niyetini gözden geçirmesine vesile oluyordu neredeyse. Ama günlük idmanları bittikten sonra, McQuillanlarla bir araya gelmek için adadan ayrılıncaya kadar yapacak hiçbir işi yoktu. Hem Ellie'nin biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı. Biraz sıkıntı çekecekti belki, ama şehvetini dizginleyemeyecek değildi.

Ellie, ateşi karıştırmak için ayağa kalktı. Gerçekten gerektiğinden değil de, daha ziyade bir işle meşgul olmak için, diye düşündü Erik. Dönüp karşısındaki kayaya geri oturduğunda, kendini toparlamış, Erik'in gün geçtikçe alıştığı o ciddi, sağduyulu ifadeyle ona bakıyordu.

Pabucumu gerçekten de dama attı, diye geçirdi içinden Erik. Hiçbir söylediğini yanına bırakmamıştı. Bundan aslında rahatsız olması gerekirdi, ama yanında ondan hiçbir şey ummayan birinin olması insana tuhaf bir huzur veriyordu. Kadın, normalde yapması gerektiği gibi onunla çene çalıp cilveleşmediğinden, kendilerini farklı farklı konulardan—kişisel konulardan—konuşurken buluyorlardı.

Ellie keşke bu kadar meraklı ve iyi gözlemci olmasaydı. Kolundaki dövmeyi fark ettiğine inanamıyordu. Onun olduğunu iddia ettiği kişi olmadığından şüphelendiğini zaten biliyordu; bir de kolunda bir şahlanmış aslan—İskoç Muhafız Alayı'nın bütün üyeleri İskoçya krallığını simgeleyen bu işareti taşıyordu—dövmesi olduğunu bilseydi kim bilir ne yapardı. Bruce'la ve isyanla bir bağlantısı olduğunu anlaması ne kadar sürerdi acaba?

Pek uzun sürmeyeceğine kalıbını basardı.

Kadın, o kocaman, yeşil benekli, ela gözlerini ona kenetledi ve o narin kaşlarından birini kaldırdı. "Eee, hep bir korsan mı ol-

mak isterdin, yoksa yetimlerle rahibeleri kurtarman için karşına çıkan bütün bu fırsatlar yakın zamanda mı hoşuna gider oldu?"

Erik kendi kendine güldü. Onun dilinden bu kadar kolay kurtulamayacağını bilmeliydi. "Kanımda var, unuttun mu?"

"Hiç unutur muyum?" dedi Ellie, Erik'in yüzünü şöyle bir süzüp tekrar gözlerine bakarak. "Ama o zaman neden bana bu işte senin anlattığından çok daha fazlası varmış gibi geliyor? Senin gibi bir adamı haydut olmaya ne itebilir?"

Senin gibi bir adam. Kadının, ona biçtiği rol hiç hoşuna gitmiyordu—Erik ona ne söylemiş ya da söylememiş olursa olsun. Başta uygunmuş gibi gelen yalan artık yetmiyordu. Ona ters geliyordu.

Ama Bruce'la arasındaki bağlantıyı bilmemesi daha güvenliydi—sadece kendi görevi için değil, onun güvenliği için de. Edward, çığırından çıkmış; ayağının altında kimi ezdiğini umursamıyordu.

Ona gerçeğin tamamını anlatamazdı ama herhalde bir kısmını anlatmaktan zarar gelmezdi. "Her zamanki nedenler olsa gerek. Klanımın toprakları çalınmıştı. Biz de üzerimize düşeni yaptık."

Ellie'nin, sunduğu gerekçeye karşı çıkmasını bekledi, ama o, yalnızca düşünceli düşünceli gözlerini ona dikmekle yetindi. "Nasıl çalınmıştı?"

Erik, tehlikeli konulara girdiğinin farkında olarak, ihtiyatla konuştu. "Babam ben çocukken öldü. Soydaşlarımdan biri bundan kendine fırsat çıkarmayı düşündü. Kendini benim lehime hareket ediyormuş gibi gösterdi, ama sonra toprakları kendinin ilan etti." Lorn'lu John—o doymak bilmez MacDougall piçi—topraklar başkasına ait olsun olmasın, Adalar'ın kontrolünün onun elinde olması gerektiğine karar vermişti. "Bir başka soydaşım bana kol kanat germeseydi, diğeri beni şimdiye öldürmüştü. Her şeyimi bu soydaşıma borçluyum."

Kadın ona öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki, Erik, gereğinden fazlasını anlattığından korktu. "Başta böyle yaşamak zorunda kalmışsan bile, sonsuza dek böyle devam edemeyeceğini anlamalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellie, karnındaki yarığa işaret etti. "Korsanların pek uzun yaşadığını zannetmiyorum. Bir gün, peşindekiler seni yakalayacaktır."

Gerçeği bir bilseydi. İçinde bulunduğu durum bundan çok daha sakattı aslında. Bir hafta içinde ölmüş olma olasılığı bayağı yüksekti.

Hıristiyan aleminin en güçlü ordusunun tüm gücüne karşı birkaç yüz adamla bir saldırı gerçekleştirmek üzereydiler. Galip çıksalar da, insanların Bruce'un bayrağı altında birleşeceği kesin değildi—zira daha önce birleşmemişlerdi, ki o zaman Bruce şimdi olduğundan çok daha güçlü konumdaydı.

Bütün mantıklı hesaplamalar, Bruce ve takipçilerinin başarısızlığa mahkum olduğunu gösteriyordu. Ama Erik hâlâ kazanabileceklerine inanıyordu. Edward'ın—hiç kimsenin—daha önce görmediği bir tarzda savaşacaklardı. Kuzeyli tarzında. Korsan tarzında. Edward, onu neyin vurduğunu anlamayacaktı.

"Ben iyi korsanımdır," dedi Erik, göz kırparak.

Kadın, hıh der gibi tiz bir ses çıkardı. "Ona hiç şüphem yok. Ama her limanda senin yolunu gözleyen bir iki kadından ve bir mağaradan başka pek bir şeyin olmadan, adadan adaya sürüklendiğin bir hayattan daha fazlasını istiyorsundur kuşkusuz."

Bunlar Erik'e gayet yeterli geliyordu ama galiba birazdan neden öyle olmadığını kadından duyacaktı. "Ne gibi?" diye sorduğuna büyük ihtimalle pişman olacaktı.

"Evlilik. Aile. Aşk."

Erik muzipçe sırıttı. "Bende ondan bolca var."

Ellie gözlerini devirdi. "Aynı şey değil."

İşte yine başlamıştı. Her şeyin en iyisini kendinin bildiğini sanıyordu. Erik tabii ki evlenecekti... Er ya da geç. Ama amacı, klanının nüfuzunu artırmak olacaktı. Karısını beğeniyorsa ve çekici buluyorsa, evlilik belki daha zevkli olurdu, ama bunların olması şart değildi. Kendi anne babası iyi kötü idare etmişti, ki onlarınki başta bir aşk evliliği olmaktan çok uzaktı.

Erik, tek kaşını kaldırdı. "Sen de bu işin uzmanı mı oluyorsun yani? Bu kadar romantik biri olduğunu fark etmemişim, Ellie." Gözleriyle, elbisesinin üst kısmında biraz fazla duraklayarak, onu tepeden tırnağa süzdü. "O sinir bozucu bakıcı kadın maskenin ardında başka neler gizliyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," dedi kadın büyük bir ciddiyetle. Bir yandan da yanakları çok hoş bir kırmızı renge bürünmüştü. "Hem ben romantik biri değilim. Ama en azından aşkla arzu arasında bir fark olduğunu biliyorum. Gerçi senin bilmemene şaşmamak lazım."

Sesindeki o aşağılamayı duyup, onun o bakıcı kadın haline has küçük ölçü çubuğunu gözünde canlandırınca, Erik, ağzının bir çizgi gibi gerildiğini hissetti. Ellie'nin her şeyi deşip incelemesinden artık gına gelmişti. Erik'in gayet güzel bir hayatı vardı. Lent'te rahibe misali cendereye sokulmuş olan o değildi. "Peki ya sen, Ellie? Senin istediğin nedir?"

Kadın irkildi. Yüzü tamamen afallamış bir ifadeye büründü—sanki bu kadar temel bir soru hakkında daha önce hiç düşünmemiş gibiydi. Ancak bir kere düşündü mü, vereceği cevap onu mutlu etmişe benzemiyordu. Dudaklarında beliren o hüzünlü gülümseme, Erik'in göğsünü adeta deldi geçti. Kadını kollarına alıp, ona dert olan şey her neyse unutturmak için içinde tuhaf bir arzu filizlendi.

Ellie ona bakmadı; gözleri kor halde yanan turbaya mıhlanıp kalmış gibiydi. "Benim ne istediğimin bir önemi yok."

"Olmaz olur mu," dedi Erik yumuşak bir sesle. "Bu senin hayatın. Söz hakkın her zaman var."

Söyledikleri, istediğinin tam tersi etki yaratıverdi. Ellie, sözlerinden cesaret bulacağına, omuzlarını sertçe dikleştirdi, gözleri öfkeyle alevlendi. "Senin için söylemesi kolay. Sen kurallara göre yaşamıyorsun. Ne sorumlulukları, ne sadakati, ne de görev bilinci olan bir haydudun tekisin. Her istediğini istediğin zaman yapıyorsun."

Ellie, bundan daha fazla yanılıyor olamazdı herhalde. Sorumlulukları yoktu demek? Bruce'un savaş gücünün tümünü teminat altına almaktan sorumlu olmanın yanında, saldırıyı başlatmak için askerleri devriyelerin kol gezdiği Kuzey Kanalı'ndan Arran'a geçirmek de ona düşüyordu.

Erik için en önemli şey sadakatti. Bruce'a karşı sadakatiydi. Alay'a karşı sadakatiydi. Klanına karşı sadakati ve topraklarını geri kazanarak yerine getirmesi gereken göreviydi. İşte bunun için şu an olduğu yerdeydi ve İngilizler peşini bırakmıyordu. İşte bunun için kazanmaları ne kadar olanaksız görünse de Bruce'un yanında savaşacaktı. İşte bunun için görevinde başarısız olması söz konusu değildi. Tacın asıl sahibinin Bruce olduğuna inanmakla kalmıyor, ona inanıyordu da. Başarısızlık düşünülemezdi.

Bruce'la Alay'daki yoldaşları ona güveniyordu. Erik, onları yarı yolda bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ellie'nin sesinden ona gıpta ettiğini anlamasa, söyledikleri onu öfkelendirirdi. Kadın, onun sahip olduğunu düşündüğü şeyi arzuluyordu: özgür olmayı. Omuzlarına yük olan şey her neyse, besbelli ondan kurtulabileceğini düşünmüyordu.

Erik, kadını incelemeye koyuldu. Gözleri, o buyurgan havasını, sessiz sedasız özgüvenini, çenesini nazikçe kaldırışını, duruşundaki o asil zarafeti süzdü. Karşısında tepeden tırnağa ağırbaşlı, usturuplu bir bakıcı kadın duruyordu. Peki ya eksik olan

neydi? Ne olduğunu tam olarak tanımlayamasa da, Ellie'de gözle görülenden daha fazlası olduğunu seziyordu.

Ne saklıyordu acaba? Peki bundan ona neydi? Onun o ufak tefek bakıcı kadını ne sır saklarsa saklasın Erik'in görevini etkileyen bir durum yoktu. Tek dikkat etmesi gereken, hiçbir şeyin—Ellie dahil—görevini tehlikeye atmamasıydı.

Erik başını iki yana salladı. Kadın nasıl oluyor da konuştukları her şeyi böyle can alıcı bir mesele haline getirmeyi başarıyordu? Bundan sonraki birkaç gün, onu yalnızca gülümsetmekle değil, her şeyin böyle lanet derecede ciddi olması gerekmediğini ona göstermekle de bizzat ilgilenecekti.

"Her istediğimi daima yapamıyorum," dedi açık açık, gözlerini onunkilerle kenetleyerek.

Canı cehenneme. Aralarında kıvılcımlanan bu tuhaf çekime karşı bu kadar mücadele ettiği yeterdi—hele az önce kadının yüzündeki arzulu ifadeyi görmüşken. İçindeki şehveti bir kez dışa vurdu mu, kadına duyduğu bu tuhaf hayranlık da son bulacaktı. Onun bakire olmasında kaygı duymuyordu; kendine hakim olmayı becerebilirdi.

"Eğer öyle olsaydı, tek bir öpücükle yetinmezdim ve bu son birkaç gecedir kesinlikle dışarıda—tek başıma—uyuyor olmazdım."

Bu cesur sözlerine karşılık kadının aniden soluğunu tuttuğunu duyunca, sıcak bir beklenti dalgası vücudunun her yanına akın etti. Zira verdiği bu tepki, adeta söylediklerini doğruladığı anlamına geliyordu.

"Böyle şeyler söylememelisin," dedi Ellie kıpkırmızı kesilerek.

"Neden ki? Seni istiyorum. Hem farkında mısın...?"

Kadın, onu her an tetikte gibi görünen bir ifadeyle süzdü.

"Sen de beni istiyorsun."

"Yanılıyorsun," dedi Ellie çabucak, gözlerini başka yöne çe-

virerek. "O küstah aklının bunu kavraması çok zor, biliyorum, ama herkes senin karşı konulmaz olduğunu düşünmüyor."

Göreceğiz. Erik MacSorley, onun bir süre daha bu yalana tutunmasına müsaade etmekten memnun vaziyette gülümsedi. Ama oltayı atmıştı bir kere. Artık Ellie'nin yemi yutmamak için mücadele etmesini izlemeye can atıyordu—ama asıl yemi yuttuğu anı görmeye can attığı kadar değil. Çünkü yemi yutacağından bir an bile şüphe etmiyordu.

On İki

Ralph de Monthermer sabırlı bir adamdı. Edward'ın rızası olmadan kızıyla evlenerek işlediği hain suça karşılık, kralın, kellesini uçurup uçurmamaya karar vermesini bekleyerek kulede geçirdiği o bir ay boyunca sabırlı olmayı öğrenmişti.

O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, sabrının karşılığını almıştı.

Günlerdi Leydi Elyne'i ve o nam salmış şahin gemisini arıyordu—o uğursuz herifin fidye isteyeceğinden çekindiği için, ortada kayıp bir kadın olduğu haberini yaymamaya dikkat ederek—ama çabaları ancak yüzünün rüzgardan yanmasına, sırtının ağrımasına ve kollarının bitap düşmesine yaramıştı.

Saldırgan barbarlar, her köşe başında yoluna taş koymuştu. Adalılar, onları saklıyordu; bundan emindi. Ama İskoçya'nın batı kıyısı boyunca uzanan yüzlerce adanın arasında, bir tane gemiyi bulmak, okyanusun dibinde iğne aramaya benziyordu.

Ama az önce, nihayet, bir haber gelmişti.

O sabah kontun kahyası Finn'e, "bakıcı Ellie"nin güvende olduğunu ve yakında evine geri götürüleceğini bildiren bir haber ulaşmıştı. Bu bahsedilen kadın o olmalıydı. Leydi Elyne zekiydi—gerçekte kim olduğunu gizli tutmanın daha güvenli olduğunu anlardı. Muhbir, sorguya çekilemeden ortadan kaybolsa da Ralph gün boyu onun izini sürmüştü.

Artık Leydi Elyne'i ve onu kaçıran haydudu bulmaları an meselesiydi.

Ralph, küpeştenin üstünden atlayıp rıhtıma çıktı. Kadırgayı bağlamayı adamlarına bırakarak, hiç durmadan Dunluce Kalesi'nin demir kapısına gelinceye kadar uzun adımlarla yürüdü. Çelik miğferini başından hışımla çıkarıp, ona hizmet etmek için öne atılan bir adamına doğru fırlattı. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirerek, muhafızlardan birinin zırhının üzerine giydiği ağır pelerini ve şövalyelik cüppesini çıkarması için bekledi.

Ama Ralph herhangi bir şövalye değildi. Kral onu tekrar kont yapmıştı. Önceden de kont sıfatını taşıyordu, ancak karısı öldükten sonra bu unvandan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Aniden yüreğine bıçak saplanmış gibi hâlâ zalimce hissettiği keskin acıyı duydu. Joan'u hayata döndürebilmek için her şeyini—unvanlarını, servetini, kendi canını—feda ederdi. Ama Joan artık yaşamıyordu ve kendisi de Atholl Kontu olmuştu—Bruce'un peşinden gitmek gibi ölümcül bir hataya düşen önceki kontun idamının ardından boşalan kontluk ona verilmişti.

Ralph yüzünü buruşturdu. Edward'ın kana susamışlığından hoşlanmıyordu, ama kral resmen katı yürekliydi. Bruce'a—ki eskiden ona oğlu gibi davranırdı—ve takipçilerine karşı olan hırsı sınır tanımıyordu. Ralph artık kralın bu isyanı bastırmak için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin etmek bile istemiyordu; göreceği şeylerin hiç hoşuna gitmeyeceğinden korkuyordu.

Salona girdiğinde zırhının zincirleri birbirine vuruyordu. Geldiğinin haberi ondan önce ulaşmıştı. Kont ve ailesi onun gelişini bekliyordu. Karşılaşmak istemediği tek kişi de aralarındaydı.

Ralph ona bakmamaya özen gösterse de, sırf her yanına ateş basmasından Leydi Mathilda'nın orada olduğunu biliyordu. Kıza—kendi nişanlısı olan kız kardeşine değil—böyle kapılmış

olmak onu öfkelendiriyordu. Böyle hissetmesi yanlıştı. Sadece kız kardeşiyle sözlü olduğu için değil, Joan'u kaybedeli sadece on altı ay olduğu için. Vücudunun verdiği tepki, tüm kalbiyle sevdiği kadına bir ihanet gibi geliyordu.

Leydi Elyne daha uygun bir seçimdi. Çılgın ve kıpır kıpır değil, dingin ve azametliydi. Aklına her esen düşünceyi—ne kadar sevimli olursa olsun—dillendirerek onu saray ahalisinin önünde utandırmazdı ve çocuklarına iyi bir anne olurdu. Ama en önemlisi, karısına duyduğu sevgiyi ona unutturmazdı.

Geniş odaya daha yeni adımını atmıştı ki, "Onları bulabildiniz mi?" diye sordu Ulster.

Ralph, Leydi Mathilda'nın bakışlarını üzerinde hissediyordu ama yüzünü ona doğru çevirmedi. "Henüz değil. Ancak çok yaklaştık." Odadakiler olup biteni açıklamasını bekledi. "Bu sabah Kintyre'dan Ballycastle'a ulaşan bir kayığa kadar muhbirin izini sürdüm."

Şansları yaver gitmişti. Muhbir arkasında bıraktığı izleri silmekte dikkatsiz davranmıştı—gerçi bakıcı kadının tekiyle ilgili bir haber ulaştırdığı için iki kontun ellerindeki tüm imkanlarla onun peşinden geleceğini muhtemelen beklemiyordu. Ralph yanında silahlarını kuşanmış bir filoyla gelince, insanları konuşmaya "ikna etmek" pek zor olmamıştı.

Ulster memnun olmuşa benzemiyordu. "Haberin kaynağı herhangi bir yer olabilir."

Ralph başını salladı. "Evet, ama öyle olduğunu düşünmüyorum. Kanımca yakında bir yerdeler. Kralın haklı olduğu görüşündeyim."

Kral Edward, Bruce'un bir şeyler planladığına kesinlikle emindi. Hem Ralph'in hem de Ulster'ın filolarını İskoçya'nın Ayrshire kıyılarına en kısa zamanda getirmek üzere emir almalarının sebebi buydu. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaklardı.

"Neden?" diye sordu Ulster. "Ne buldun?"

"Balıkçı sandalı, Dunaverty Kalesi'nin yakınlarındaki bir köyden hareket etmiş. Garnizon komutanını sorguya çektiğimde, ilginç bir şeyden bahsetti. Her zamanki hayalet görme vakalarından daha olağandışı bir şeyin olmadığını söyledi."

Bunun Ellie'yle ne ilgisi var?" diye sordu Leydi Mathilda.

Artık ona bakmaktan kaçamazdı. Kendini hazırladı ama yine de bakışları birbirine değdiğinde hissettiği o ilk kıvılcımın önüne geçemedi. Kız, o altın lüleli, isyankar saçlarını terbiye etmeye çalışarak başının üstünde toplamıştı, ama inatçı bukleler çehresinin etrafından ve o süt beyaz boynundan dökülüyordu. Kocaman, bebek mavisi gözleri hâlâ kırmızı kırmızıydı, ama artık ağlamaktan şişmiş gibi görünmüyordu. Kız, kesinlikle hayatında gördüğü en muhteşem varlıklardan biriydi. Ralph, içinden gelen tepkiyi, hissettiği yoğun suçluluk duygusunun içine—ait olduğu yere—gömdü.

Soruya cevap verirken yüzündeki ifade, kardeşçe bir sempati dışında hiçbir şeyi ele vermedi. "Başta, bunun Leydi Elyne'le bir ilgisi olduğundan emin değildim. Kuzeyliler batıl inançlı olur; her yerde hayaletler, periler görürler. Ama sonra son birkaç aydır Turnberry ve Ayr çevrelerinde bir görünüp bir kaybolan bir grup hayalet çapulcuyla ilgili etrafta dolaşan efsaneleri anımsadım."

"Bu hayaletlerin Bruce ve adamlarıyla bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Olabilir." Sözde bir hayaletle yüz yüze geldiğini iddia eden küçük hizmetçi çocuğun sorgusundan öğrendiklerini anlattı. "Eğer haberin kaynağı bu hayalet ise, kalenin yakınında bir yerlerde olmalı bence. En azından bir başlangıç noktası denebilir."

"Bu hayaletin sizi Bruce'a götüreceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu John.

"Kral öyle düşünüyor," dedi Ralph. Kralın emirleri açık: Bruce'u bulmak için şahin gemisinin izini sürün.

"Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor," dedi Leydi Mathilda, "yeter ki Ellie'yi bulun."

Ralph onun sesindeki o yumuşak yakarışı duyar duymaz, ilgileğini boşa çıkarmayacağını—asla çıkaramayacağını—biliyordu. Kız, ona güveniyordu. Neye mal olursa olsun, Leydi Elyse'i bulup sağ salim evine getirecekti.

Ve böylece, aslında hiç açılmamış olan bir kapıyı da kapatmış olacaktı.

On Üç

"Bugün nereye gidiyoruz? Bana bahsettiğin mağarayı nihayet görebilecek miyim?"

Ellie, sesindeki heyecanı ve merakı bastırmaya dikkat ediyordu, ama birlikte geçirdikleri iki günün ardından, Şahin pek kolay kanmıyordu. Ne kadar kayıtsız görünmeye çalışırsa çalışsın, adam onun aslında keyifli zaman geçirdiğini anlıyordu.

Hem de fazlasıyla. Adamın maceracı ruhu ve gözü pek mizacı bulaşıcıydı. Onu güldürüyor, kışkırtıyordu. Ta ki Ellie'nin de ona kanmaktan başka çaresi kalmayana kadar. O neşeli hali, onunla beraber vakit geçirmeyi çok rahat kılıyordu.

En son ne zaman kendini bu kadar kaygısız hissetmişti? Bu kadar mutlu olmuştu?

Mutlu hiklıydı. Annesinin ve kardeşinin ölümünden sonra, bir *şey*lerden keyif almayı unutmuştu. Gülümsemeyi de. Gevşemeyi de. Rüzgârın esintisini saçlarında hissederek kumda yalınayak koşmayı da. Ama şimdi bunların hepsini hatırlamışken, kendisini bekleyen o hapis gibi hayata nasıl geri dönecekti?

İlk de istemediği bir evliliğe.

İşte. Vücudunun ona uzun zamandır anlatmaya çalıştığı şeyi ilk kez dillendirmişti. Ralph de Montbermer'le evlenmek istemiyordu. Kendisiyle ilgili bu tatsız gerçeğin farkına varmasını, birkaç kapının sorununa borçluydu.

Şahin yanılıyordu. Ellie'nin söz hakkı yoktu. Çünkü Ulises Kontu'nun kızıydı.

Zamanı gelince, bütün bunları geride bırakacak ve arkasına dönüp bakmayacaktı. Vazifesini yerine getirecekti, ancak o zaman gelene kadar, geçirdiği her ana sığdırabildiği kadar mutluluk sığdırmaya çalışacaktı. Böylece, ileride, nakış işlemekten başka kendini oyalayacak bir şeyi olmadan kulede oturarak geçireceği o uzun, yalnız günlerde, yad edeceği anılar olurdu.

Yüreğine keskin bir sızı saplanıverdi. Bu anıların çok büyük kısmının yanındaki adamla yaşanmış olacağından korkuyordu.

Seni istiyorum. Adamın bunu sesli söylemesi, kendi arzusunu yok saymayı çok daha zor hale getirmişti. Şu son birkaç gün, birbirlerinden sakınarak ettikleri pamuk ipliğine bağlı bir dans gibi geçmişti, ancak adamın bu sözleri havada süzülen dev bir albatros kuşu gibi aralarında asılı duruyordu.

Ellie, kendisi için kelimenin tam anlamıyla zararlı olan birine nasıl bu kadar kapılabildiğine akıl erdiremiyordu. Annesinin yaşadığı karşılıksız aşk ve kalp kırıklığından yeterince ders çıkaramıyorsa bile, bu adam üstüne üstlük bir de hayduttu. Devamlı bir tehlike bulutunun altında kaçak hayatı süren, akıbeti ancak darağacında ya da bir baltanın ucunda olan bir adamdı.

Vücudu mantığın sesine kulak vermiyor gibi görünüyordu, ama esas önemli olan kalbinin vermesiydi.

"Yok, mağaraya bugün gitmeyeceğiz," dedi adam.

Ellie, uğradığı hüsranı göstermemeye çalışarak dudak büktü. "Gerçekten böyle bir sualtı mağarası var mı diye merak etmeye başlıyorum."

Adam gülümsedi. "Gerçekten var, ama bugün için sana başka sürprizim var," dedi, kolunu gerip önlerinde uzanan denizin çok uzaklarına bir taş attı.

"Böyle şeyler yapmaman lazım," diye azarladı Ellie istemsizce. "Yaran açılacak."

"Yaram gayet iyi ama sen hani bana bakıcılık taslamayı kesecektin?"

"Sen haylaz bir çocuk gibi davranmayı bıraktığında ben de bakıcılık taslamayı bırakacağım," diye mayhoşça cevap verdi Ellie. "Sırf ben, görünüşe göre bu adada senin asla hata yapmayacağını düşünen tek kadın olduğum için—"

"Sadece bu adada değil."

Ellie gözlerini devirdi. "Seninle başa çıkmak imkansız. Peki, sen bilirsin. Bırak açılsın. Nasılsa etrafında dört dönmek için on kadın birden sıraya girecektir."

Adam başını iki yana salladı. "Anlamıştım sinirlendiğini. Dedim ya, geleceklerinden haberim yoktu."

Önceki gece, Meg, Ellie'ye aşağı kampa Şahin'e götürmesi için bir yemek sepeti hazırlamıştı. Ellie, mağaraya tam vardığında üç kadın daha aynı fikirle çıkagelmişti.

"Sinirlenmedim; Thomas'la oynadığımız oyuna geri dönmekten gayet memnundum."

Yalancı. Körfezin güneyindeki (bu sözde sualtı mağarasından da orada bahsetmişti) mağaraları keşfederek geçirdikleri eğlenceli bir günün ardından, Ellie'nin içini anlatılmaz bir hüsran kaplamıştı. Ardından, kadınlardan biri—balık etli, hoş bir sarışın—adama uzun bir selam öpücüğü verdiğinde içini kaplayan duygu ise bambaşkaydı. Adamın onu geri öpmemiş olmasının bir önemi yoktu. Durdurmaya da çalışmamıştı.

Ellie, oradan elinden geldiğince çabuk uzaklaşmıştı. Göğsünde oluşan taze yumru, o sırada her ne kadar eğleniyor olsa da, bütün bunların yalnızca geçici olduğunun acı bir yadigarıydı. Bu yaşadıklarının hiçbir özel yanı yoktu. Bu gerçeği unutmayı göze alamazdı.

Babası başka bir kadına göz koyduğu zaman, annesinin hissettiği gönül yarasını gizlemeye çalıştığına kim bilir kaç defa ta-

nık olmuştu? Elinde değil ki, derdi sahte bir neşeyle. Baksana ne kadar yakışıklı olduğuna. Kadınlar ona bayılıyor.

Ellie, şimdilik kaptanın ilgisini üzerine çekmiş olabilirdi, ama bu böyle sürüp gitmeyecekti. Adamın onunla ilgilenmesinin arkasındaki neden, reddedilmeye alışık olmayışıdır diye düşünüyordu. O bir boy ölçüştürme meraklısı, kendi ise kazanılacak bir iddiaydı. Eğer aklı olsaydı, diğer tüm kadınlar gibi o da adamın üzerine titriyor olurdu.

Ama bir yanı, adama karşı fazla peşin fikirli olup olmadığını merak ediyor, belki onun da aralarında oluşan o bağı hissettiğini düşünüyordu.

"Delikanlıyla çok ortak yönünüz var gibi," dedi Şahin.

"Var, evet," diye onayladı Ellie, bir yandan çenesinin neden o kadar kasılmış göründüğünü merak ederek. Thomas'la pek çok ortak zevkleri vardı—satranç, tavla, şiir, doğancılık. Ellie, genç adamın soylu biri olduğuna kesin ikna olmuştu. Ama Thomas da onun sorularına cevap vermekten en az kaptan kadar ustalıkla kaçınıyordu. "Ona 'delikanlı' demen hoşuna gitmiyor. Thomas koskoca bir adam."

"Öyle demek?"

Adamın bunu söylerken sesinde, Ellie'nin sırtından aşağı hararetli bir ürperti indiriveren çelik gibi bir tını vardı. Ona göz ucuyla yan yan bakıp bir taş daha attı. Hemen ardından yüzünü buruşturunca, Ellie endişe içinde ona doğru atıldı. "Bir şey mi oldu? Canın mı yanıyor?"

Adam, yüzünde utanmaz bir gülümsemeyle ona döndü. "Yok, sadece aldırıp aldırmadığını görmek istedim."

Ellie başını iki yana salladı. Bu adam bir türlü akıllanmıyordu. Ama onun bu yönünden artık rahatsız olmuyordu. Gerçi bunu ona asla söylemezdi. "Bir daha yapmaya kalk, bakalım o zaman yine yalandan yapıyor olur musun?"

Buna karşılık adam, yalnızca, Ellie'ye göre birazcık fazla kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Sürprizi merak etmiyor musun?"

"Bana ne olduğunu söylemeyeceğini *bildikten* sonra merak etmem neye yarar?"

"İkna etmenin başka yolları da var, Ellie."

Adamın sesindeki bir şey, Ellie'nin tenini alev alev tutuşturdu, dizlerinin bağını çözer gibi oldu. Aralarındaki gittikçe tırmanan bu tuhaf gerilimi göz ardı etmek gittikçe zorlaşıyordu. Ellie, orada öylece adamın yakınında dururken ise, onu neredeyse yiyip bitiriyordu.

Adam, Ellie'yi gözleriyle kışkırtıyor, yakınlığıyla cezbediyordu. Gidip ona dokunmak öyle kolay olurdu ki. Ona yaslanmak, ellerini o yontulmuş hatlarını bütün ayrıntılarıyla hatırladığı göğsünün gerçek dışı sertliğine dayamak, etrafa yaydığı sıcaklığı parmaklarının ucunda hissetmek... Onun tekrar tadına bakmak, dudaklarının kendi dudakları üzerinde gezindiğini hissetmek istiyordu.

Peki bunları yapmasına engel neydi? Adam besbelli onu teşvik ediyordu. Hem diğer bütün kadınlar yapmıyor muydu?

Ama işte esas sorun da buydu. Diğer herkes gibi olmayı istemiyordu ama böyle bir adamın gözünde tek olabileceği şey buydu. Yine de, zaman zaman düşünmüyor da değildi, eğer—

Ellie kendini durdurdu. "Eğer"li cümleler kurmayı göze alamazdı.

Bu konuda neden kafa yoruyordu ki? İstese de istemese de başkasıyla sözlüydü.

Adamın kışkırtmasını göz ardı ederek, "Ne zaman bana bu sürprizi göstermeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Birkaç saate." Adam puslu gökyüzünü gösterdi. Son birkaç gündür, şubat ayı için alışılmadık biçimde yağışsız bir hava vardı. "Görünüşe göre hava bugün güneşli."

Haklıydı da. Sürprizinin ne olduğunu öğrendiğinde, Ellie, iyi ki de öyle diye içinden geçirdi.

Tüm vücudu adama yaslanmış vaziyette—ona dokunmamakla ilgili aldığı karar aklından uçup gitmişti—beş metrelik bir uçurumun sarp kenarında öylece ayakta duruyordu. Aşağıda girdap gibi kıvrılan dalgaları seyretti.

"Ciddi olamazsın. Sürprizin bu mu gerçekten?"

Adam başını hayır anlamında sallayarak alaylı alaylı gülümsedi. "Sürpriz sonra. Ayrıca gayet ciddiyim."

Havanın nispeten ılık olasına rağmen, Ellie ürperdi. "Kışın ortasındayız."

"Suyun soğukluğu daha önce seni durdurmamıştı."

Ellie, bir kahkaha atıp aşağıda uzanan koyu mavi derinliğe gözlerini dikti. Hazreti Meryem yortusunun üzerinden yalnızca dokuz gün geçtiğine inanmak zordu. "Ama bak sonra başıma neler geldi. Ancak iki gün sonra ısınabildiğimden bahsetmiyorum bile."

"Bu sefer o kadar sürmeyecek. Söz veriyorum."

Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey Ellie'nin dikkatini çekmişti. Şüpheli şüpheli adama baktı, ama o, gözlerinde kurnaz bir parıltıyla orada öylece oturmaya devam etti.

Karşı konulmaz, diye içinden geçirdi Ellie. Neredeyse.

"Hadi ama, Ellie. Yüzmeye bayılırsın sen," dedi adam. Nereden bilmişti? "Bayılıyor olmalısın; çünkü adeta bir denizkızı gibi yüzüyorsun."

Ellie'nin yanakları kızardı. Bu iltifat çok hoşuna gitmişti—özellikle de gördüğü en iyi yüzücüden geldiği için.

Adam, silahlarını çıkarıp, patikadan görünmeyecek şekilde bir kayanın altına gizledi. Ardından üstündekileri bir bir soyup öylece bir kenara fırlattı. Ellie öyle büyülenmiş gibi onu izliyordu ki, içinden kıyafetleri katlamak gelmedi bile.

"Hani nerede o maceracı ruhun?"

Cevap bile veremedi. Onun, kıyafetlerini teker teker soymasını izledikçe, nabzı deli gibi atıyordu. Adamın hiç utanması yoktu. Vücudu adeta ince ince yontulmuş bir savaş aleti gibiyken niye utansın ki? *Cotun*unun altına giydiği sade tuniği omuzlarına doğru kaldırmaya başlayınca, Ellie, sırada keten çamaşırının olduğunu anladı.

"Sakın!" diye bağırdı deneyimsizliğinin (ve o doğuştan gelen kendini koruma içgüdüsünün) verdiği bir feveranla.

Adam sırıtınca anladı ki aslında sadece onunla kafa buluyordu. İflah olmaz herif. Ama en azıdan Ellie, onun çıplak göğsünü ve... daha fazlasını görmekle uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Şahin kendi kendine güldü. Ellie, gülüşünün o hoş tınısının adeta kemiklerinde yankılandığını hissetti. "Sen bilirsin," dedi ona doğru omuz silkerek. "O kadar korkuyorsan, yalnızca izlesen de olur."

Ellie kaşlarını çattı. "Ben hiç de kork—"

Alçak herif! Atlamıştı bile. Kayanın ucundan sıçrayıp, havada bir takla atıp, hayatı boyunca uçurumlardan atlıyormuş gibi—ki muhtemelen öyleydi—doğal bir zarafetle suya dalmıştı.

Ellie bir süre orada öylece dikildi. Ayağını yere vurdu, denize göz gezdirdi, gökyüzüne baktı. Aşağı tarafta suda yüzen adama bakmamak için elinden ne geliyorsa yaptı.

Her zamanki gibi, gemiler su yollarında devriye gezerek seyrediyordu—görünüşe göre çoğu İngiliz kadırgalarıydı. Adanın dört bir yanına yaptıkları gezintiler sırasında görmeye alıştığı bir manzaraydı bu. Ama bu sefer her zamankinden daha fazla gemi varmış gibi görünüyordu. İçinde bir endişenin filizlendiğini hissederek, ne oldu acaba, diye meraklandı. Zaman zaman, kendine bu adanın dışında bir dünyanın olduğunu hatırlatmak zor oluyordu.

Ellie, adamın gizlediği, ayağının yakınında bir kayanın altındaki kılıca göz gezdirdi. Güneş yansıdığından gözlerini kısarak bakarken, kılıcın kabzasının yakınında bir şeyler yazdığını fark etti. Savaşçıların sıkça kılıçlarının üzerine onlar için anlamlı birkaç kelime kazıdıklarını biliyordu. Yazının geri kalanını okumak için kılıcı kınından çekti. *Dileas an comhnaidh*. Daima sadık. Ellie, kaşlarını çattı. Çapkın bir korsana pek gitmiyordu bu yazan. Daha ziyade "kan döken" ya da "kelle uçuran" gibi bir şey beklemişti.

Kulağına çalınan bir su sıçrama sesi üzerine bakışlarını aşağı çevirdi. Lanet olasıca, resmen zevkten dört köşe olmuş gibi görünüyordu.

Ellie'nin inadı en fazla beş dakika sürmüştü.

Kardeşlerinin en sevdiği küfürlerden birkaçını mırıldanarak önce omuzlarına örttüğü tartanı, ardından ödünç aldığı ayakkabılarını, çorabını ve entarisini çıkarıp bir köşeye güzelce katlayıp koydu.

Üzerinde sadece oraya geldiğinde giydiği içliği kalmış halde, ayak parmaklarıyla uçurumun kenarını kavrayana kadar kayalıkların üzerinde ilerledi. Aniden ürperdi—ama yalnızca sert rüzgardan değil. Kalbi bir kelebeğin kanatları gibi pır pır ediyordu adeta. Bunun ata binmek gibi bir şey olduğunu umdu, çünkü en az beş yıldır yapmamıştı.

Ellie gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini ileriye doğru bıraktı.

Havada süzüldüğünü hissetti. Esinti onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir an için havada tuttu, ardından aşağı doğru dalışa geçtiğinde etrafında poyraz gibi eserek çalkalandı. Ellie, sırtını yay gibi kıvırdı, vücudunu büktü, dizlerini göğsüne doğru çekti ve takla atıp vücudunu dalmak için ileriye doğru uzatarak suyu delip geçti.

Soğuğun yarattığı şok, kemiklerine işledi. Birkaç metre daha

derine dalıp yukarı döndü ve her tarafa su püskürterek dimdik su yüzüne çıktı.

Daha nefes alamadan adam yanında bitivermişti. Ellie, coşkuyla gülümserken onun yüzündeki kaskatı ifadeyi görünce şaşırdı. Yine o korku saçan Viking haline dönmüştü, ancak bu sefer ıslak saçlarının çevrelediği damla damla olmuş yüzü biraz solgun duruyordu. "Hades aşkına, ne yaptın sen? Atlayacaktın sadece. O lanet boynun kırılabilirdi!"

Ellie güldü. Buna karşılık adam daha da öfkelenmiş göründü. "Çok eğlenceliydi. Yıllardır yapmamıştım bunu," dedi Ellie ve adama dönüp ters ters baktı. "Bu arada, ısrar ediyorum, benim yanımdayken küfür etme."

Adamın, onu yakalamak için uzanan kollarından zar zor kaçıp tekrar suya daldığı sırada, onun arkasından saydırdığı bir dizi küfür kulağına çalındı.

Ama ondan hızlı yüzmek imkansızdı; o yüzden kaçışı kısa ömürlü oldu. Adam, kolunu Ellie'nin beline yılan gibi dolayarak onu vücuduna yasladı ve kendisiyle birlikte tekrar su yüzüne çıkardı.

Ellie kendini dev bir taş duvara yapışmış gibi hissetti. Bir dolu kaya gibi kastan oluşan bir taş duvardı bu. Kendini geri çekmeye uğraşmadı bile; karşı koymak nafileydi. Kendi bedenine öylesine mahrem biçimde yaslanan vücudun yaydığı kudretin fazlasıyla bilincindeydi. Bacakları birbirine dolanmış, göğsü onun gövdesine böylesine abanmışken her şey... kusursuzdu.

Adamın gözleri onunkilerle kenetlenir kenetlenmez, Ellie, bu temasın şiddetiyle kendini resmen göğsüne bir darbe almış gibi hissetti. İşte bu yüzden kadınlar ona bu kadar bayılıyordu. Adam, karşısındakini sanki dünyadaki en önemli insanmış gibi hissettiriyordu. Sanki dünyadaki *yegane* insan gibi.

"Bence bugün yeterince eğlendin," dedi boğuk bir sesle usulca.

"Hani nerede o maceracı ruhun?" diye adama kendi lafıyla karşılık vermekten kendini alamadı Ellie.

"Yüreğim ağzıma geldiğinde, o da uçup gitti," dedi adam kuru bir ses tonuyla.

Ellie, ağzının kenarlarının kıvrıldığını hissetti ama adam gerçekten sinirlenmiş gözüktüğünden ona tekrar gülerek şansını zorlamak istemedi. Ona bu kadar yakın dururken olmazdı. Muzipliğinin nelere yol açabileceğinden gayet eminken olmazdı.

Şahin onu arzuluyordu. Vücudunun sertleştiğini karnında hissetmek onu daha temkinli olmaya itiyordu. Sağduyusu, kendi vücudunun hiç de uysal olmayan çalkantılarına karşı savaş halindeydi. Mücadele pek çekişmeli geçmedi—hangisinin kazandığı ortadaydı.

Adam, sert, haşin bir ifadeyle dişlerini sıkmış, gözleriyle onu süzüyordu. Parmaklarının pütürlü uçlarıyla yanağını okşayınca Ellie'nin nefesi kesilir gibi oldu. Gözlerinden şüphe götürmez bir şefkat okunuyordu. Adam, onun yüzünden ıslak bir tutam saçı alıp kulağının arkasına atana kadar, Ellie, onun neye niyetlendiğinden habersiz halde nefes alamadan bekledi. Adam, geçmek bilmeyen bir an duraklayıp, başparmağını onun çenesinin kıvrımı boyunca teninde kaydırdı.

Ellie'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Adam da bunu hissediyor olmalıydı, ona neler yaptığının bilincinde olmalıydı.

Tabii ki öyleydi. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştı nasılsa.

O zaman neden ona böylesine... yoğun bir ifadeyle bakıyordu? Neden böylesine şefkat doluydu? Sanki gerçekten özel biriymiş gibi.

Ellie, özel falan değildi. Adam onu ne kadar öyleymiş gibi hissettirse de değildi. Bunu herkese yapıyordu. Hiçbir anlamı yoktu.

Ama o bakışları...

Ellie'nin aklı öylesine karmakarışıktı ki. Çaresizce istememesi gereken bir şeyi istiyordu. Adamın gözleri, sanki cevapsız kalmış bir soruya yanıt arar gibi içine işleyerek onun gözlerinin içine bakıyordu. Ellie, adamın koluyla onu sıkıca kavrayarak daha da yakınına çektiğini hissetti.

Onu öpeceğini biliyordu ve durdurmak için bir şey yapmadı. Adamın dudaklarının kendi dudakları üzerinde hissetmek, o hissin hatırladığı kadar muhteşem olduğunu görmek istiyordu.

Öyleydi de.

Hiçbir yanlış tarafı yoktu. Sanki zaten olması gereken buymuş gibi. Sanki ağzı bu amaç için, onunkiyle birleşmek için varmış gibi.

Sıcak ve ipek gibi yumuşacık dudakları, dudaklarına nazikçe dokundu, tatlı tatlı okşar gibi sürtündü ve kısacık bir an için kenetlenip bıraktı.

Ellie, öpücüğün kısalığı karşısında resmen mahvolmuştu. Çok daha fazlasını istiyordu. Böyle tek bir lokmayla yetinmek, öncesinde aralarında alevlenen tutkuyu yalnızca ona anımsatmaya yaramıştı. Her yanını sarım sarım saran, taşmak için hazır bekleyen bir tutkuydu bu.

Adam geri çekilince, Ellie'nin kalbi, ondan böyle aniden kopmanın etkisiyle burkulur gibi oldu. Vücudu, onu tekrar hissetmek için adeta kıvranıyordu. Ama o an geride kalmıştı.

"Bunu neden yaptın?" diye düşünmeden soruverdi Ellie.

Adam, sorusunu gülünç bulmuş gibi başını iki yana salladı. "Her şeyin ille bir nedeni olmak zorunda mı?"

Ellie istemsizce cevap verdi. "Evet."

Adam güldü. "Bir kere olsun gevşeyip, anın tadını çıkartıp, bir şeyi sırf sana doğru geldiği için yapmaz mısın?"

Anın cilvesiyle, tutkuya karşı tutku, arzuya karşı arzu mu? Bu düşünce, Ellie'ye tamamen yabancıydı; onun konumunun ve

görevlerinin gözünde lanetliydi. Tabii ki, böyle bir şeye kalkışmazdı... değil mi?

"Gel," dedi adam. "Artık şu sürprizi göstereyim bari sana. Bakalım ne kadar hızlı yüzebileceksin. Kıyıya kadar yarışalım."

"Pek yarış gibi olmaz," dedi Ellie, allak bullak olmuş halde aklını toplamaya çalışarak. "Senin nasıl yüzdüğünü gördüm."

Adamın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Benden önde başlarsın."

Sonuçta, yine de o kazandı. Ellie, yüzmekten bitap düşmüş, tir tir titrer halde onun arkasından kıyıya çıktı. Kış güneşinin hafif sıcaklığı soğuktan donmuş vücudunu ısıtamıyordu.

Kollarını etrafında kavuşturup, uyuşukluğunu gidermeye çalışarak vücudunu sıvazladı. "Bir dahaki sefere önde başlamayı değil, senin bacaklarını kullanmadan yüzmeni şart koşacağım."

Adam sadece gülmekle yetinince, Ellie, onun o halde bile kazanacağı hissine kapıldı.

"Bayağı hızlısın," dedi adam. "Özellikle de—"

"Sakın o lafı söyleme," diye tehdit etti Ellie. Gerçi dişleri birbirine vurduğu için sesi pek tehditkar çıkmamıştı. "Kardeşlerim o hataya düşmemeyi erkenden öğrendiler. Bana kadın deyip geçebilirsin, ama iş intikam almaya geldi mi oldukça yaratıcı olabilirim."

Adam onu tepeden tırnağa süzen bir bakış attı. Gözleri, onun yarı giyinik halini öyle bir taradı ki, soğuktan donan kanı kaynadı, karıncalanan tenindeki tüyleri diken diken oldu. Islak içliğinin altında göğüs uçları boncuk gibi sertleşti.

"Ona hiç şüphem yok," dedi adam.

Aniden, Ellie'yi elinden tutup tekrar uçurumun tepesine çıkarmaya koyuldu.

"Tekrar atlayabilir miyiz?" diye sordu Ellie.

"Lanet o—" Adam söyleyeceğini yarıda kesti. "Yok. Sürprizi görmek istemiyor musun?"

Ellie etrafına bakındı. "Nerede?"

"Tam karşında."

Ellie, etrafa göz gezdirerek, en başta sadece bir tarafında yumuşak bir rampa yaparak çimenlikli bir tepeye tırmanan geniş kumsal, diğer tarafında kayalıklı uçurumun uzandığı manzaraya baktı.

Ve sürprizi gördü. Kıyının on beş metre yukarısında, tepenin yamacıyla uçurum arasına sıkışmış gibi gözüken küçük bir kulübe vardı. Daracık ahşap kapısı ve bacasından kıvrım kıvrım yükselen dumanı olmasa, ilk bakışta görmek neredeyse imkansızdı. İçinde yaşanılamayacak kadar küçüktü; topraktan damı ve duvarlarıyla yamacın bir parçası gibi görünüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Ellie.

"Sana ısınacaksın diye söz vermiştim, değil mi? Atalarım kışın yüzdükten sonra burayı kullanırlarmış."

Ellie'nin gözleri heyecan içinde iri iri açıldı. "Sauna mı yani?"

Adam, bu kadar çabuk tahmin etmesine şaşırmış vaziyette başıyla onayladı. "Daha önce hiç görmüş müydün?"

Ellie başını salladı. "Hayır, ama hep görmek istemişimdir." Adamın peşinden aceleyle yürüdü. Bir yandan da ıslak tuniğinin ve çamaşırının yapılı vücut hatlarını nasıl ortaya çıkardığını ve yürürken bacak kaslarının nasıl da kasılıp gevşediğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Adam kapıyı açar açmaz içerideki yoğun sıcaklık Ellie'yi adeta bir demirci körüğü gibi çarptı. "Çabuk," dedi adam, onu içeri doğru iteleyerek. "İçerideki havayı soğutmayalım."

Kapı kirişinin altından eğilerek içeri geçti. Ellie de hemen peşinden geldi.

İçerisi bunaltıcı derecede sıcaktı. İnsanı boğuyordu resmen. Ellie kendini adeta bir şenlik ateşinin içine dalmış gibi hissetti. Başta nefes almak zor geliyordu. Havadaki yoğun ve nemli bu-

har ciğerlerine doluyordu. Ama buz gibi teni, hemen her yanını karıncalandıran bir sıcaklıkla ısınıvermişti.

Parlak güneş ışığından sonra gözlerinin loşluğa alışması biraz zaman aldı. Ellie, küçük odanın içinde göz gezdirdi. Toprağın içine oyulmuş yuvarlak bir mağaraya benziyordu. Tavanı alçak,—iki metreden az, diye tahmin etti Ellie, zira Şahin ayakta tam olarak doğrulamıyordu—duvarların da birbirinden mesafesi ancak iki buçuk metreydi. Zemin, geniş, düz taşlarla döşenmişti ama onun dışında her şey toprağa kazınmış gibi duruyordu. Sol tarafında üst üste dizilmiş kayalardan bir taş fırın vardı. Tam karşıda, kapıya zıt olan taraftaki duvara iki tane tahta sıra konulmuştu—biri normal oturulacak hizada, diğeri biraz daha yukarıda. Kapının köşesinde de birkaç büyücek su kovası duruyordu.

"Onlar ne için?" diye sordu Ellie.

Şahin, kafa salladı. "Amma sabırsızsın. Aslında en sonuna kadar beklemen gerekiyor, ama istersen ne için olduklarını şimdi gösterebilirim." Ellie, başıyla onayladı. "Tam şurada dur." Adam, onu taş zeminin tam ortasına, küçük bir delik gibi gözüken bir oyuğun yanına götürdü. "Kapa gözlerini."

"Niye?"

"Göstermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Ellie, suratını asıp gözlerini kapattı. Onu yanı başında hissedebiliyordu. Duyuları onun varlığının bilinciyle alevlenmiş halde, adamın ne yapacağını merak ediyordu. Bir yanı umutla onun—

"Hazır mısın?" diye sordu Şahin. Ellie, adamın sesinden güldüğünü anlayıp, şüphelenmeye başlamıştı ki...

Ama artık çok geçti. Bir an sonra, adam bir kova soğuk suyu onun başından aşağı boca ediverdi.

Ellie, şaşkınlıktan donakalmış vaziyette, her yerinden sular damlarken ancak orada öyle dikildi. Ayağının dibindeki küçük delik besbelli gider görevi görüyordu. Peçe gibi yüzünü örten

saçlarının arkasından adamın kahkahalarla güldüğünü duyabiliyordu.

"Kusura bakma," dedi adam. "Kendime engel olamadım."

Ellie, bir yandan öfkeyle ağzından su püskürterek—ki bu adamı ancak daha da güldürdü—saçlarını gözünün önünden çekti. Ne kadar komik göründüğünü fark edince ağzının kenarları kıvrılmaya başladı ve dayanamayıp o da adamla beraber gülmeye başladı.

O ilk şok geçtikten sonra, Ellie, suyun ne kadar ferahlatıcı geldiğini fark etti. Sıcağın altında bir süre oturduktan sonra, daha da etkili olurdu herhalde, diye düşündü. Saçındaki suyu sıkıp içliğini silkeledi. En azından artık kendini saçları ve teni kuma bulanmış gibi hissetmiyordu.

Gözlerini diğer kovaya çevirdi. "İzin veriyor musun?" diye sordu.

Adam sırıttı. "Buyur, hepsi senin."

Kova göründüğünden daha ağır çıkmıştı. Kaldırmak için Ellie'nin adamdan yardım alması gerekti ve az sonra soğuk su, baharda şırıl şırıl akan bir şelale misali vücudundan aşağı oluk oluk dökülüverdi. Adam, Ellie'yi su içinde bırakarak saçlarını savurdu ve ardından yüzünden geriye doğru taradı. Sırılsıklamken bile böylesine muhteşem görünmesi insanı hayrete düşürüyordu.

"Oh, bu iyi geldi," deyip toprak duvara konmuş tahta sıralardan alttakini işaret etti. "Otur. Birkaç dakikaya bir kova daha isteyeceksin."

Haklıydı; Ellie'nin teni kurumuştu bile. Gerçi saçları ve içliği biraz daha vakit alacaktı. Adamın dediğini yapıp tahta sıraya oturdu; o da gelip yanına oturunca hiç şaşırmadı. Onun yanında huzurlu bir sessizlik içinde oturup, sıcaklığın arındırıcılığının tadına varmak, tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Sıcaklık fazla bunaltıcı olunca, adam, taşların üzerine bir kap soğuk su serpti ve odanın içini fevkalade bir serinlik kapladı.

Ellie, gür saçlarının arkasında biriken nemi hissetti. Saçlarını bir araya getirip burarak başının arkasına aldı ve sırtını diğer sıraya yasladı. Orada öylece uykuya dalabilirdi bile. Halinden büsbütün hoşnut vaziyette derin bir iç çekti. "Cennette gibiyim. Buradan hiç gitmek istemiyorum."

Adam kendi kendine güldü. "Taşlar bir süre sonra soğuyacak. Ama böyle birkaç saatimiz var."

Ellie, adamın bunu söyleyişinde bir şeyler sezinleyerek gözlerini açtı. "Ciddi değildim," dedi.

Adam ona öyle bir baktı ki, Ellie kemiklerinin eridiğini hissetti. Vücudunun önlerindeki birkaç saati nasıl geçirmek istediği aşikardı. "Ben ciddiydim."

Adam, ona bakmaya devam ettikçe, Ellie, her yerini uyuşturan o tuhaf, çalkantılı farkındalık hissine kapıldı. "Beni buraya baştan çıkarmak için mi getirdin?"

Lafını esirgemeyişi adamı eğlendirmişe benziyordu. "Seni baştan çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Ellie, hissettiğinden çok daha kesin bir kararlıkla kafa salladı. "Buna izin veremem."

Adamın gözlerindeki muzip pırıltının yerini alev alev yanan bambaşka bir şey alıverdi: Çelik gibi bir kararlılık. Ellie'nin içinde, son birkaç gündür devam eden bu cezbedici dansının sona erdiğine dair berbat bir his vardı.

Adam yerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ dışarıdan gayet rahatmış bir görünerek sıraya sırtını yaslamış oturuyordu. O halde neden Ellie, onun avını gözüne kestirmiş, sokmaya hazır bir yılan gibi durduğu izlenimine kapılıyordu? Adam hafifçe onu doğru eğilir eğilmez, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Neden? Merak etmiyor musun, Ellie?"

Ellie, kafa salladı. Adam o sırada tıpkı ismindeki yırtıcı kuş gibi görünüyor, o ise kendini enfes bir yaban tavşanı gibi hissediyordu.

Adam gözlerini onun vücudunda gezdirmeye başladı; göğüslerinin hizasına gelince durakladı. Bakışlarının yoğunluğu altında, göğüs uçları sertleşiverdi. Adamın gözlerindeki ifade tehlikeli biçimde koyulaştı. Ellie, onun ne yapacağını anlamıştı, ama yapana kadar elinden ancak nefes alamadan beklemek geliyordu.

Adam uzanıp parmaklarının tersini onun kolunda boylu boyunca gezdirdi. Adeta onu, neredeyse hiç dokunmadan okşuyor gibiydi. Ellie, sertçe soluğunu tuttu. Sanki ciğerleri nasıl nefes alıp verileceğini unutmuştu.

Adam parmaklarını onun kalçasında, sonra belinde, ardından da göğüslerinin hafif yükseltisinde dolaştırdıkça, Ellie'nin kalbi küt küt atıyor, tüm duyuları alev alıyordu.

Aman Tanrım. Bütün vücudu bir beklenti içinde kıvranıyordu.

Nefesi kesik kesik çıkıyordu. Adamın elinin sıcaklığı, içliğinin incecik keten kumaşından içine işliyordu. Öyle yakındı ki. Ellie'nin dudaklarından hafif bir inilti dökülüverdi ve bütün vücudunu bir titreme aldı. Adam, nihayet onun en çok dokunmasını istediği yere dokundu, parmağının sert ayasıyla hassaslaşmış göğüs uçlarının etrafında daireler çizdi.

"Sana öyle zevkler tattırabilirim ki, *te bheag*. Hayal edebileceğinden bile fazlasını hem de."

Ellie, o zevkleri şimdiden tadıyordu. Bacaklarının arasındaki o kıpırdanmaya, o ıslaklığa karşı kalçaları birbirine bitişmiş, göğüsleri arzuyla dolup taşmış, göğüs ucu, adamın o kocaman elinin dokunuşuyla zevkten gerildikçe gerilmişti.

Adamın hafif, cezbedici dokunuşları onu çılgına çeviriyordu. Arzu, damla damla akan bir sıcaklık selinin alevleri gibi vücudunu yalayıp geçiyordu. Yanıyordu. Huzursuzdu. Muhtaçtı. Bedenindeki her bir sinir ucu, onun vadettiği zevke erişmek için feryat ediyordu. Onun ellerini her yerinde hissetmek, sımsıkı sarılmak, kıskıvrak kavranmak, tutkuyla damgalanmak istiyordu.

Şeytana uymak istiyordu.

Tutkuya karşı tutku. Başka hiçbir şey değil. Diğer her şeyi unutup sadece bu anın tadını çıkarabilir miydi?

Adamın yaptığı buydu işte. Kadınları zevkten aciz hale getirmek. Ama Ellie diğer kadınlar gibi değildi. Kendini öylece hazza bırakamayacak kadar fazla aklı başındaydı.

Adam, Ellie'nin içinde verdiği mücadeleyi sezmiş olacaktı ki eliyle, göğsünü kavradı; yuvarlağını avucunun içine alıp nazikçe sıkarak, aynı anda göğüs ucunu iki parmağının arasında kıstırdı. "İzin ver, göstereyim, Ellie. Sana tattıracağım zevkin tadını çıkarmaya bak. Sadece bir dene," dedi. "Ne zaman istersen duracağım." Gözleri, onun gözlerini hiç bırakmadı.

Ellie, nedenini bilmiyordu ama içinden ona güvenmişti. Ya da onun teklif ettiği şeyi öylesine istiyordu ki, o an her şeye inanabilirdi.

Kararını verdi. Bir kere olsun hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Gönlünü kaptıracak değildi ya. Duygularını karıştırmaması gerektiğini iyi biliyordu. Ama bu, tutkuyu tatmak için eline geçen tek şanstı. Düğün gecesinde bulamayacağını bildiği bir şeydi.

Belki de bunu yapmak yanlıştı. Tanrı katında günah sayılırdı. Ama yalnızca bu anı kendinin kılmak için bundan sonra hayatı boyunca iffetini korumaya yemin etti. Yakında bunların hepsi son bulacaktı. Bu geçen günler unutulacaktı. Evine, baba ocağına geri dönecek ve vazifesi gereği Ralph'le evlenecekti. Ama şu anda, bunu yapmak istiyordu.

Onu istiyordu.

Beklemek resmen işkenceydi. Ellie'nin o kesik kesik nefes alıp verişleri onu çılgına çeviriyordu. Erik, onun içindeki tutkunun derinlerde biriktiğini, açığa çıkmaya hazır olduğunu görebiliyordu. Tanrım, kadın resmen parmaklarının altında tuzla buz olacaktı.

Onun göğsünü avucunda kavradığında, adeta güçlükle nefes

alabiliyordu. Parmaklarının arasında kıstırıp sertleştirerek tomurcuk haline getirdiği o küçücük göğüs ucunu ağzında hissetmek, dilini üzerinde gezdirip küçük küçük ısırmak, emmek geliyordu içinden.

Erkekliği kaya gibi sertleşmişti. Son birkaç gün zaten yeterince zor geçmişti. Onun yakınında olduğu için. Ona dokunduğu için. Kokusunu içine çektiği için. Onun güneşin altında bir çiçek gibi açtığını gördüğü için. Ama Tanrı affetsin ki, saunada onu böyle seyretmek içindeki şehveti yepyeni bir boyuta taşımıştı. Onun o tahta sıraya öylece uzandığını görmekten daha erotik bir şey düşünemiyordu. Gözleri kapalı, yanakları al al, çehresini çevreleyen bukleleri ıslanmış haldeyken tümüyle baştan çıkarılmış bir kadın gibi görünüyordu.

Erik kendine hakim olamıyordu. Sabrının—kendinin de kabul ettiği üzere o pek dirayetli olmayan sabrının—sonuna gelmişti. O kadını istiyordu, kadın da onu.

Neden ona karşı direnmekte bu kadar ısrar ediyordu?

Erik reddedilmeye alışık değildi, ama Ellie bunu her fırsatta yapıyordu. Aralarında kıvılcımlanan arzu kontrolden çıkmıştı. Erik artık bundan başka bir şey düşünemez hale gelmişti.

Saldırıya sadece birkaç gün kalmışken, görevi bile ikinci plana yerleşmişti. Belki de kısıtlı vaktinin olması onu bu hale getirmişti—onunla geçirdiği zamanın yakında sona ereceğinin bilincindeydi.

Şayet duyduğu arzu her zamankinden yoğun gibiyse, Erik, bunun yalnızca içinde bulunduğu durumdan dolayı olduğunu biliyordu. Arzuladığı bir kadınla, bu arzuya teslim olmadan bu kadar zaman geçirmeye alışık değildi. İstediğini elde etmemeye alışık değildi. Buna rağmen, zamanının ne kadar keyifli geçtiğini fark etmek onu şaşırtmıştı.

İskoç Muhafız Alayı'yla beraber Skye'da aldığı eğitimden

dolayı, bir kadınla beraber olmadan bu kadar uzun süre geçirdiği olmamıştı. Gerçi bunu isteyerek yapmamıştı; yalnızca karşısına fırsat çıkmamıştı. Erik, yüzünü astı. Bu sefer yoksunluğunun sebebinin bu olmadığının farkındaydı. Gerginliğini üzerinden atmak için pek çok fırsatı olmuştu. Neden atmamıştı?

Çünkü yalnızca onu istiyordu.

Bu huzursuz edici olasılığı daha oluşmadan zihninden kovdu. Nedeni bu olamazdı. Kadın hoşuna gidiyordu—ona hayranlık duyduğu bile söylenebilirdi—ama o da diğerlerinden farklı değildi.

Daha amirane tavırlıydı belki. Daha zeki ve onun ağzından çıkan her şeye inanmaya daha az meyilli. Bir de kesinlikle daha asap bozucu. Ama daha önce yatağa atmak istediği kadınlardan daha özel bir tarafı yoktu. Şu gerginliğinin birazını gidersin hele, her şey yine rayına oturacaktı.

Erik, kendisine sonsuz gibi gelen bir süre boyunca kadının gözlerini rehin tuttu. Oysaki sadece bir an geçmişti. Ellie başını salladığında ise, ilkel, erkeksi bir tatmin hissinin içine dalga dalga yayıldığını hissetti. Onu tam kollarına alıyordu ki kadın onu durdurdu. "Bekle."

Erik durakladı. *Lütfen kararından dönme.*

"Ben hâlâ..."

Ellie, sorusunun sonunu getiremeyecek kadar utanmıştı, ama Erik neyi öğrenmek istediğini anladı.

Bunu gülünç bulmamak elinde değildi. Kadın ciddi anlamda onun kendisini kontrol edemeyeceğinden endişe ediyor gibiydi. Şehvetin onu alt edeceği fikri—hem de deneyimsiz bir bakireyle—onu gülümsetecek kadar saçmaydı.

"Bekaretin korunacak," diye söz verdi. Evleneceği adam için namusu bozulmamış olacaktı.

Erik gözlerini kıstı. Ellie'nin aklında biri mi vardı yoksa? Bu yüzden mi direniyordu?

Onu ne kadar az tanıdığını fark ederek öfkesi bir anda kabardı. İçinden onu sorgulamak geldi, ama işine burnunu sokmaması gerektiğini biliyordu. Ama bu, onun aklından başka herhangi bir adamla ilgili her düşünceyi silmeye sonuna kadar niyeti olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ona attıracağı çığlıkları duymak için sabırsızlanıyordu. Kendisi için olan çığlıkları. Yalnızca kendisi için.

Eğilip onu tekrar öptü. Ellie kollarını onun boynuna dolayıp kendini bütünüyle ona bıraktığında, Erik, yüreği yerinden oynamış gibi hisseti.

Nihayet.

On Dört

Adam onu kollarına alıp, dudaklarını onunkilerle birleştirince, Ellie içinde bir şeyler dolup taşmış gibi hissetti. Devamlı kontrol altında tuttuğu duygular, arzular ve tutkular, bir hararet ve duygu cümbüşü içinde serbest kalmıştı.

Önceden içinde şüphe uyanmışsa da, şimdi uçup gitmişti. Ellie bunu istiyordu. Adamı istiyordu. Hem de hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar. Sonradan pişman olabilirdi. Şu an bu hissettiği gerçek olamayacak kadar harikaydı.

O gerçek olamayacak kadar harikaydı. Ellie, adamın dudaklarının yumuşaklığını asla unutmayacaktı. Baharat kokan o ılık nefesini de. Vücudunun akıl almaz sertliğini de. Teninin sıcaklığını da. Onunla bir olmayı, onu asla bırakmamayı istiyordu. Artık bir ömür boyu, o bir tek öpücükle yetinmek zorunda kalmayacaktı.

Adamın dudakları nazik ama ısrarcıydı; onun vermek için can attığı karşılığı iştahla istiyordu. Ellie, baştan beri içinde biriken o saf tutkunun bütün şevkiyle onu geri öptü.

Ama o acele etmeyerek ilerlemekten memnun gibiydi. Her bir dokunuşu, her bir okşayışı sonuna kadar uzatarak. Ellie'yi beklenti içinde çılgına çevirerek. Ona zevk vermeyi vadetmişti ve veriyordu da. Yalnızca yeterince çabuk vermiyordu.

Ellie, onun bunu daha önce de yaptığını—hem de muhtemelen öğrenmek istemeyeceği kadar çok kez yaptığını—biliyordu. Duruşundaki kontrol ve hareketlerindeki tasarlanmışlık ona bu gerçeği hatırlatıyordu. Ellie, adamın içindeki tutkuyu tatmak istiyordu. Kendisine karşı hissettiği arzuyu tüm kudretiyle hissetmek istiyordu. Pençesinde kıvrandığı bu çılgınlık hali içinde yalnız olmadığını bilmek istiyordu.

Ellie, tahta sırada aşağı doğru kaydıkça, adam da ona doğru eğildikçe eğiliyordu, ama yeterli değildi. Ellie'nin vücudu açlıktan kıvranıyordu sanki. Onun o kocaman, sert gövdesinin ağırlığını kendi üzerinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Ne istediğini belli etmek için onu daha da kendine doğru çekti, ancak adam sadece başını kaldırıp kendi kendine yavaşça gülmekle yetindi.

Başparmağıyla, Ellie'nin öpülmekten ıslanmış alt dudağını okşadı. "Sabırlı ol, *te bheag*. Bunu senin için en iyi hale getirmeyi istiyorum."

Bu adam kafayı mı yemişti? "Zaten—"

Adam parmağını dudaklarına bastırdı. "İdare etmeye çalışmaca yok, Ellie. Bunu kendi bildiğim şekilde yapmama izin verecek misin, yoksa durayım mı?"

Ellie, bir an ona meydan okumayı düşündü—çünkü güçlükle nefes alan bir tek kendi değildi—ama sonra riske atmamaya karar verdi. Bu günahkar dansa bir kere başlamışken, muradına erene kadar durmak istemiyordu. O yüzden başını hayır anlamında salladı.

"Aferin sana," dedi adam, parmağının durduğu yere dudaklarını yaklaştırarak.

Çok zalimdi. Bilerek kondurduğu her bir yavaş okşayışla ona işkence ediyordu. Ta ki Ellie, arkasından ne geleceğini beklemekten artık neredeyse öleceğini zannedene kadar. Adam, nihayet onun gönlünü edip dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı. Ellie, onun dilini, ağzının içine doğru kaydırdığı hissetmenin

verdiği o enfes sıcaklıkla gevşeyerek inleyiverdi. Artık şaşkınlık hissetmese de, hâlâ onu ürpertecek kadar yeni bir duyguydu bu. Sanki bütün vücudu parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

Bu sefer Ellie nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Dili onun dilinin etrafında daireler çizmeye başlayınca, gayretleri karşılık buldu, vücudunu ayak parmaklarına kadar titreten erkeksi bir inlemeyle ödüllendirildi. Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Adamın kontrolünün sarsıldığını hissederek, varını yoğunu o öpücüğe teslim etti.

İşe yaramıştı. Her bir cezbedici okşayışla adam onu daha fazlasını isteyerek öper hale geldi. Daha sertçe. Daha derinden. Daha ıslak.

Ellie, adeta yanıp tutuşuyordu. Saunanın hararetli havası duyularını kasıp kavuruyordu. Her şeyi öyle yoğun hissediyordu ki. Vücudu huzursuzdu, arzu doluydu ve alev alev yanıyordu. Sertleşmiş, hassaslaşmış göğüs uçları, onun elinin dokunuşunu, gövdesinin ağırlığını hissetmeye can atıyordu. Bacaklarının arasındaki yumuşak yer ıslanmış, nabız gibi atıyor, kıvranıyordu...

Ama ne için kıvrandığını bilmiyordu.

Parmakları çaresizlikle kıvrılarak adamın sırtını kavradı. Onun ıslak keten gömleğinin üzerinden o bütün vücudunu kaplayan sert kaslarının parmak uçlarının altında sıkılaştığını hissedebiliyordu. Çıplak göğsünün anısı hâlâ öyle tazeydi ki, üstündeki gömleği yırtıp elleriyle yanan tenine dokunmak istiyordu. Avuçlarını o geniş omuzlarına, kollarındaki pazılara ve sırtıyla karnındaki levha gibi kaslara bastırmak geliyordu içinden.

Yoksa onun arzusunun aciliyetini sezmiş miydi?

Dudakları Ellie'nin çenesine doğru kaydı, oradan boynunu mest ederek omzunun o hassas noktasına yerleşti.

O, içliğinin bağlarını çözmekle uğraşırken, Ellie çılgınca atan kalbinin çırpınışları arasından nefes almaya çabalıyordu. Sıcak

hava, çıplak göğsüne belli belirsiz temas etmişti ki, adamın eliyle tenine dokunuverdiğini hissetti. Saf bir hazla soluğu tutuldu. O nasırdan pütür pütür olmuş avcu göğsünün yuvarlağını kavramış, parmakları göğüs ucunu sert bir tomurcuk haline getiriyordu.

"Tanrım, çok güzelsin." Ellie, adamı yarı aralanmış gözlerle süzdü. Göğüslerine sanki daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi bakmasından mahcup olmuştu. Sanki onun küçük birer tepecik gibi duran göğüsleri, çok daha cömertçe pay edilmiş irilikteki göğüslerle kıyaslanabilirmiş gibi. "Uçları öyle ufak, öyle pembe ki." Adam, söylediğini vurgular gibi parmağını göğüslerinden birinin üzerinde dolaştırdı. "Gördüğüm en tatlı göğüslere sahipsin sanırım."

Nefesinin sıcaklığı, Ellie'nin tenini kıvrandırdı. Dudakları yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Adam, dilini teninde şöyle bir gezdirir gezdirmez, Ellie'nin aklı başından gitmiş gibi nefesi kesildi. Adam, bakışlarını bakışlarından ayırmadan onu izledikçe, gözleri Ellie'nin ne olduğunu bilmediği bir ifadeyle koyulaştı. Bir an sonra dudakları, onun göğüs ucunun üzerini örtüverdi.

Ellie, içinde haz dolu ateş parçalarının her yanına saplandığını hissetti. İçgüdüleriyle hareket ederek, vücudunu adamın dudaklarına daha da yakınlaştırmak için sırtını yay gibi kıvırdı. Dudaklarının tenindeki baskısını artırmaya muhtaç halde, parmaklarını saçlarının o gür yumuşaklığına daldırıp başının arkasını kavradı. Adam, göğüs ucunu ağzının derinliklerinde emdi, dişlerinin arasına alıp tam Ellie'ye çığlık attıracak kadar kıstırarak küçük küçük ısırdı.

Tanrım, ne kadar olağanüstü bir histi bu—sanki adam onun benliğinin derinlerinden bir şeyi çekip çıkarıyormuş gibiydi. Ancak dudaklarının göğsüne tattırdığı her günahkar his, Ellie'nin bacaklarının arasındaki o hassas yerde yankılanıyordu. O titreyişler. O sıcaklık. O sabırsızlık.

Adam, boğazından kopup gelmiş gibi sert bir hırıltıyla, Ellie'yi hafifçe yatırarak elini, içliğinin altından bacaklarının arasına doğru kaydırdı. Parmaklarını kalçasına hafifçe dokunduruşu, onu dalmış olduğu rüyadan silkip kendine getirdi. Ellie, vücudu kaskatı kesilmiş halde, bacaklarını birbirine bitiştirerek adamın elini yakaladı. "Hayır. Sakın."

Adam başını onun göğüslerinden kaldırıp muzipçe gülümsedi. "Rahatla, güzelim, endişelenecek bir şey yok," deyip gözlerinin içine baktı. "Sadece parmaklarımla sana dokunacağım. Hoşuna gidecek."

Ama bu çok... mahrem bir şeydi.

Ellie dudağını ısırınca, adam onu öpecekmiş gibi öne doğru eğildi.

"Güven bana," diye dudaklarına doğru fısıldayıp onu öyle derin, öyle ısrarcı okşayışlarla öptü ki, Ellie'nin içinden ona gerçekten güvenmek geldi.

Yavaşça bacakları aralandı ve adamın eli serbest kaldı.

Bir an sonra adamın haklı olduğu ortaya çıktı.

Parmağını ilk dokunuşu, Ellie'yi ürpertti. İkincisi, vücudunu daha da fazlasını hissetmek için yalvarır hale getirdi. Ve üçüncüsü... üçüncü sefer, adam parmağını onun derinliklerine daldırınca, Ellie, dudaklarından bir inleme dökülerek kendini sanki cennete adım atmış gibi hissetti.

Adam dudaklarını dudaklarından ayırdı. Ellie, onun haşin nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. "Tanrım, öyle yumuşak, öyle ıslaksın ki."

Bunu söylerken sesindeki derin hırıltıdan bunun iyi bir şey olduğunu çıkardı.

Adam, elinin ayasını onun bacaklarının birleştiği yere dayayıp parmağını derinliklerinde gezdirdikçe, Ellie, sıcaklığın içinde bir girdap gibi savrulduğunu hissetti. Derinliklerinde yoğun ve

keskin bir şeyin birikmeye başladığını hissetti. Adam, parmağını daldırıp çıkararak daha hızlı gezindirdikçe, Ellie de kalçalarını onun eline doğru hareket ettiriyordu.

Erik, kalbinin yerinden fırlayacak gibi çarpmasını kontrol etmek için resmen mücadele veriyordu. Ellie'nin böylesine hevesli olması onu resmen perişan ediyordu. O ufak tefek, ciddi mi ciddi maskenin ardında, sınır tanımayan, baştan çıkarıcı bir kadının kalbinin attığını kim bilebilirdi ki? Onun, o tutku dolu yanını bastırdığı konusunda haklı çıkmıştı, ancak arzuyu bu kadar şevkle—sanki kaybettiği zamanın acısını çıkarıyormuş gibi—karşılayacağını beklememişti.

Adeta, bir erkeğin dayanma gücünü zorluyordu.Neyse ki Erik, bu zorluğa göğüs germeye kararlıydı. Yine de, kendini onun derinliklerinde kaymaya bırakamayacağını aklından çıkarmamakta bayağı zorlanıyordu—hele parmağı onun o dar, ıslak sıcaklığını okşarken, kadın ince kalçalarını onun eline doğru kaldırıp, o küçük, enfes göğüsleri onun dudaklarına daha da yaklaştırdığı sırada.

Göğüsleri onu gafil avlamıştı. Erik bunca zaman küçük göğüsleri ihmal etmekle yanlış yaptığını düşünmeye başlamıştı. Göğüslerinin şekli, iri ve dolgun olmayışlarını fazlasıyla telafi ediyordu. Bu kaymak gibi pürüzsüz tepeciklerden daha mükemmel biçimli bir çift göğüs gördüğünü hatırlamıyordu. Kadının yuvarlak ve kalkık göğüsleri, avucunun içine tam oturuyordu. Hele o küçük, cezbedici göğüs uçları...

Erik, kasıklarındaki sıcaklığın giderek yayıldığını hissetti. O pembe renkli, sevimli mi sevimli göğüs uçları, adeta iki olgun üzüm tanesi gibiydi. Tam dişlerinin arasına alıp koparmalık. Diline sertçe sürtünürken de bir o kadar tatlı.

Ellie, elinin altında inliyor, kıvranıyordu.

Ay parçası gibi. Erik, hazzın içinde kopardığı fırtınaları onun yüzünde izlerken, göğsünde tuhaf bir baskı, içinde daha önce hiç hissetmediği bir şey için yoğun bir hasret duyuyormuş gibi bir his belirdi. Farklı bir tür şehvetti bu. Bir anlamı vardı. Önemliydi. Kadını yalnızca doyuma ulaştırmayı istemekle yetinmiyor, tüm benliğini pençesine alan bir taşkınlıkla kadının *kendisini* istiyordu.

Tanrım. Sakinleşmek için mücadele vermekten alnı boncuk boncuk terlemişti. Ama kadın öyle ıslak, öyle haz doluydu ki. Teni adeta kadife gibi öyle yumuşaktı ki. Vücudu öyle lanet derecede hevesliydi ki. Attığı o küçük çığlıklar ise onu resmen çılgına çeviriyordu.

Erik, en son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Karnına yaslanmış erkekliği taş gibi sertleşmiş, acı verircesine nabız gibi atıyordu. Damarlarına akın akın hücum eden kan, kulaklarında gürültüyle uğulduyordu.

Saunaya gelmek pek de iyi bir fikir olmamıştı. Isı duyularını kasıp kavuruyordu. Derisi alev alev yanıyor gibiydi. Her şey daha diri, daha sıcak ve daha yoğun geliyordu. Ellie'nin teninin o yumuşak, kadınsı kokusu etrafını sarmıştı.

Sakin ol. Nefes al.

İşe yaramıyordu. Göğsünde bir ağırlık, bir gerginlik, kaslarında bir sertlik hissediyordu.

Hades aşkına, ona ne oluyordu böyle? Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Niyeti ağırdan almak, her anın ve dokunuşun tadını sonuna kadar çıkarmaktı. Ona kusursuz bir ilk deneyim yaşatmaktı. Ama onun yerine, elleri oraya buraya savrulan iki gülle gibi, hareketleri sarsak ve sakardı; deneyimsiz bir oğlan çocuğu gibi çamaşırına boşalacağından endişe ediyordu.

İşi aceleye getirmeyen, becerikli bir aşık olarak itibarı büyük bir darbe almıştı.

Ellie, artık inlemelerine engel olamıyordu. Nefesi, güçlükle soluk alır gibi kesik kesik çıkıyordu. "Ne olur..."

Doyuma ulaşmak için dudaklarından dökülen bu yakarışla, ona sahip olmak amacıyla Erik'in içindeki tüm temel erkeksi içgüdüleri harekete geçirdi. Artık tek düşünebildiği, hem onun hem kendinin kıyafetlerini yırtıp çıkarmak ve çıplak vücutlarını ısıdan kayganlaşana kadar birbirine sürtmekti. Ta ki vücudu onun en derinlerinde gidip gelip, onun zevk çığlıkları kulaklarında yankılanana kadar.

Erik uzun süre böyle dayanamayacaktı.

Ellie'nin zirveye yakın olduğunu biliyordu. Öyle yakındı ki, onun ne yapacağını fark edince direnmeye gücü olmayacaktı. Erik, ne kadar acı içinde olursa olsun, bunu onun asla unutamayacağı bir deneyim haline getirmeye kararlıydı.

Adam elini bacaklarının arasından çekince, Ellie bir doyumsuzluk çığlığı koyuverdi. Sanki olağanüstü bir şeye erişmek için tırmanmış, tırmanmış da birisi bastığı yeri son anda altından çekivermişti.

"Endişelenme, güzelim. Her şey yalnızca daha da iyiye gidecek." Adamın sesi gergin ve boğuk çıkıyordu. "Seni tatmaya ihtiyacım var."

Öpüşmek de olur, diye içinden geçirdi Ellie. İçinde biriktikçe biriken bu hazzı serbest bırakmak için ne olursa razıydı.

Adam onu usulca tahta sıraya yatırdı ve yerde dizlerinin üstüne çöktü. İçliğini tutup yavaşça kalçalarına doğru kaldırdı. Başını eğdi. Ve Ellie'nin zihnini kaplayan duman adeta başına yıldırım düşmüş gibi bir anda dağılıverdi.

Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Vücudu şehvet verici bir şaşkınlıkla—ve adeta sabırsızlanıyormuş gibi utanç verici bir hisle—kıvranıyordu. Hayır, düşüncesi bile çok zalimce idi. Niyeti gerçekten onu...

Ellie, istemsizce dizlerini birbirine bitiştirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Adam dilini ona dokundurur dokundurmaz hissettiği haz öylesine yoğundu ki bütün itirazları bir sıcaklık seli eşliğinde yok olup gitti. Onu şimdi durdurmaktansa sonra utançtan ölmeyi yeğlerdi. Daha önce bir hissin hiç bu kadar olağanüstü olabileceğini hayal etmemişti.

Adam, ellerini onun kalçalarına koymuş, vücudunu sabit tutuyordu. "Aç gözlerini, Ellie." Ellie, dediğini yaptı. "Sana nasıl zevk verdiğimi izle."

Gözleri birbirine kenetlendi. Adamın dudaklarının vücudunda o kadar yakın durduğunu görmek... neden onu ancak daha da fazlasını istemeye itiyordu? Neden öylesine cezbedici, öylesine ayartıcı bir his veriyordu? Ellie, arzuyla titriyordu. Sabırsızca. Daha önce hiç kendini bu kadar savunmasız hissetmemişti. Ama nedense, onunlayken her şeyin yolunda olacağına inanıyordu.

Adam, tenine hafif bir öpücük kondurduğunda, Ellie adeta eridiğini hissetti. Ağzı öyle sıcak, öyle yumuşaktı ki... Dilini onun derinliklerine doğru kaydırıp içine daldırdıkça daldırdı. Ta ki kalçaları havada onun dudaklarına doğru yuvarlaklar çizer hale gelene kadar. Ta ki Ellie zevkten öleceğini sanana kadar.

Adam onu daha sertçe öpmeye başladı. Dili derinlere, en derinlere uzandı. Gezindi. Okşadı. Emdi. Parmakları da eşlik etti. Ellie, kalçalarını onun ritmine uydurmak için hareket ettiriyordu. İşte tam orada. İçinde bir şeyin yoğunlaştığını hissediyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi. Durduramıyordu. Yoğunluk doruğa ulaşmıştı.

"İşte böyle, güzelim," diye mırıldandı adam tenine doğru."Gel bana."

İçindeki gergin duyu yumağı paramparça olurken, Ellie çığlık çığlığa kendini bırakıverdi. Adam dudaklarının değdiği yerde onun vücudunun titreşimlerini hissedebiliyordu. Hazzın son ürpertileri de yatışana kadar orada onunla öylece bekledi.

Bir süre sonra, Ellie'nin kalp atışları yavaşladı ve bilincini tekrar buldu. Adam, bacaklarının arasından çekilmişti ama hâlâ içliğinin kumaşını parmaklarıyla sıkıca tutuyordu.

Başı ona doğru eğik, vücudu kaskatı duruyordu. Ellie, onun hırıltıyla nefes alıp verişini duymasa, gerçek olmadığını sanırdı.

"Ne oldu?" Bir elini onun gergin omzuna koyar koymaz, adam onun dokunuşuyla irkildi.

Başını kaldırıp Ellie'ye baktı. O yakışıklı yüzü gergin ve bitkin, mavi gözleri daha koyu görünüyordu. Çok acı çekiyormuş gibi duruyordu.

"Yok bir şey," diye hırladı. Omuzlarını kaldırıp derin bir nefes almaya çalışarak kesik kesik soludu. Ardından, daha yumuşak bir sesle, "Buradan bakire ayrılmak istiyorsan, biraz sakinleşmeye ihtiyacım var."

Adamın kendine hakim olmak için çabaladığını fark edince, Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. "Haa." İçliğini düzeltip oturdu. O, doyuma ulaşmamıştı. Bu duygu onun için de, kendisi için olduğu gibi miydi? O da elini çektiği zaman kendinin hissettiği gibi mi hissediyordu? Ellie, dudağını ısırarak, "Benim... yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Adam dişlerini sıkıp kafa salladı. "Sonradan icabına bakarım."

İcabına bakarım mı? Nasıl? Aniden nasıl olacağını anladı. "Hayır!" Başka bir kadına gitmesini istemiyordu. "Lütfen, ben istiyorum. Nasıl yapacağımı göster."

Erik'in kalbi duracak gibi oldu. Kulaklarına inanamıyordu. Kendine hakim olmak için akla karayı seçiyordu. Ellie'nin doyuma ulaştığını görmek, onu neredeyse dizginleyemeyeceği bir arzu içinde kıvrandıracak kadar tahrik etmişti. En ufak bir dokunuşta ipini koparacak kadar dayanma gücünün son raddesine gelmişti. Ellie'nin teklif ettiği şeyi kaldıracak durumda değildi.

Başını hayır anlamında salladı. "Sen ne teklif ettiğini bilmiyorsun."

Tanrı aşkına, kadın bakireydi.

Ellie, eliyle onun bacağına dokununca, Erik kaskatı kesiliverdi. Kulaklarında uğuldayan nabzı daha da alev alev atmaya başladı. Alnı boncuk boncuk terledi; sebebi de sauna değildi.

"Sana zevk vermek istediğimi biliyorum." Kadının yanakları tatlı tatlı kızardı. "Senin bana zevk verdiğin gibi." Dudağını ısırıp ona kuşkulu bir bakış attı. "Mümkünse eğer?"

Tanrım, mümkün olmaz mı! Birkaç şekilde mümkündü hem de.

Erik, gözlerini kapatıp kendini dizginlemek için mücadele verdi, ama artık itiraz edecek halinin kalmadığının farkındaydı. Kadının eliyle—zira ağzını hayal etmeye cesaret edemiyordu—onu kavradığının düşüncesi reddedemeyeceği kadar cezbediciydi.

Ellie, *ona* zevk vermek istiyordu. Bir şeyler veren taraf—gerek yatak odasında haz vermek, gerek kamp ateşi etrafında insanları eğlendirmek olsun—çoğunlukla oydu. Başkasının onun ne istediğini düşünmesine alışık değildi. Ama Ellie, zaten hiç davranması gerektiği gibi davranmıyordu ki.

"Ne yapacağımı söyle bana," diye hafifçe üsteledi.

Erik, bütün vücudu adeta kiriş gibi gergin halde, onun gözlerinin içine baktı. Dişlerini öyle sıkıyordu ki kelimeleri ağzından zor çıkarabildi. "Söyleyemem."

Onun yerine gösterdi. Bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan, elini tutup erkekliğine götürdü.

Kadının eli sertliğine temas edince inledi—aralanmış dudaklarından dökülüp onu cezbeden o hafif şaşırma nidası da cabasıydı. Ellie, ilk başta biraz zorlanarak yutkunmuş olsa da, elini geri çekmeyince, Erik, o an aklına gelen her bir tanrıya içinden ayrı ayrı şükretti.

Erkekliğini onun eliyle kavrayarak, bu hissin tadını elinden geldiğince uzun çıkardı. Kadının eli onu sırf öylece kavrarken bile kendini kaybetmesi muhtemeldi.

Besbelli, böyle uzun süre dayanamayacaktı. O yere göğe sığdırılamayan uzun süreli direnci, onu yüzüstü bırakmışa benziyordu. Ellie, adeta itibarını yerden yere vuruyordu. Gerçi kimse buna inanmazdı. Kendisi bile inanamıyordu ki, lanet olsun.

Ellie, şaşkınlığını çabuk yenmişti. Fakat, onun o fazlasıyla meraklı ufak tefek bakıcı kadını, her bir ayrıntıyı titizlikle inceleyerek erkekliğini keşfe çıkınca, Erik neredeyse o şaşkınlık halinin geri gelmesini ister halde buldu kendi. Ellie, sanki onu kırmaktan korkarmışçasına parmaklarını sertliğine hafifçe değdirdi. Oysaki, Erik'in tek istediği, onun o ufacık, yumuşacık avcunu alıp erkekliğinin etrafına sıkıca sarmak ve kendisini okşamasını sağlamaktı. Ta ki haz denizine boşalana kadar. Ellie, elini aşağı yukarı hareket ettirerek sertliğinin önce boyunu sonra da avucunu etrafında dikkatlice döndürerek enini yokladı. Ama Erik'in erkekliğinin aksine, elleri küçücüktü; parmakları onu tam kavrayamıyordu bile.

Ellie, nazikçe avucunu sıktı ve aşağı doğru hareket ettirdi. Erik, yarı ihtiras, yarı acı dolu haşin bir ses çıkardı. Erkekliği kasılıp nabız gibi atmaya başladı.

Ellie, hemen elini geri çekti. "Özür dilerim. Canını mı acıttım?"

Erik nabız atışlarının kulaklarında adeta bir cehennem fırtınası gibi uğuldadığını duyarak başını hayır anlamında salladı. Doyuma ulaşmayı öyle çok istiyordu ki, doğru düzgün düşünemiyordu bile.

"Tanrım, hayır. Hiç de bile." Kadının endişeli yüzünü süzdükçe gözleri yandı. "Harika bir his."

Ellie gülümsedi. Erik'in kanında biriken sıcaklığı göğsüne ya-

yan bir gülümsemeydi bu. Ona tekrar dokunduğunda ise, erkekliğinin neredeyse anında rahatladığını hissedebiliyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Bir yandan Ellie'nin ona yaptıklarını düşünmemeye çalışıyor, diğer yandan o her bir karanlık hissin tadına varıyordu. O sıcaklığın. Erkekliğine aşağıdan yukarıya, o kalın, hassas başına kadar dokunurken parmaklarını ürkek ürkek kaydırışının. Ve onu nihayet eliyle kavradığında avucunun o kusursuz sürtünüşünün.

Kadının elleri çamaşırının bağına kaydı. Erik kalbinin beklenti içinde küt küt attığını duydu. Nefesini tutup yine o tanrılara dua etmeye başladı.

Görünüşe göre tanrılar onu duymuştu.

"Bunu çözmeni...?"

Erik, başını salladı. Vücudu adeta mengeneyle kıstırılmış halde bekledi. Kadın çamaşırının düğümünü çözmekle cebelleşti. Lanet olsun, bu kadar eli çabuk birinin bir düğümü çözmesi nasıl bu kadar uzun sürebilirdi ki...

Nihayet ipler çözüldü, sertliği serbest kaldı.

Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. Erik, onun gözünü kırpmadan bakışlarının altında daha da sertleştiğini hissetti. Nihayet, gözlerini utangaç utangaç onun yüzüne çevirdi. "Önceden gördüğüm erkeklerinkine göre çok daha iktidarlı duruyor."

Erik, ancak gergin gergin gülümseyebildi. İşte bu konuda sırtı yere gelmezdi. "Yani karşılaştırma yapmak için sağlam bir temelim var diyorsun?"

Ellie öyle bir kızardı ki, Erik bu kadar acı içinde olmasa gülerdi. "Tabii ki öyle demiyorum! Kardeşlerim var, hem dışarıda ihtiyacını gideren yeterince erkek gördüm."

Erik ona daha fazla takılamayacak kadar tahrik olmuştu. "Dokun bana, Ellie."

Ellie, onu temkinli, ürkek bakışlarla süzerek elini uzattı ve erkekliğine dokundu. Erik, önce çıplak tenlerinin birbirine temas

etmesiyle inledi, ardından da onun gözlerinde gördüğü şaşkınlık ifadesiyle.

"Öyle yumuşak ki."

Değildi. Ama o sırada kendi hissettiğiyle onun hissettiğinin ne açıdan farklı olduğuna kafa yoracak gücü yoktu.

Ellie tekrar onu keşfetmeye koyuldu. Mahcup nefes alışları ve kaçamak bakışları Erik'i çılgına çeviriyordu. İçinden kendini onun avucunda yukarı aşağı hareket ettirerek bedeninde fırtınalar koparan o güçlü ihtirasa teslim olmak geliyordu. Erik bu şiddetli arzuyu dizginlemek için dişlerini sıktı.

Ellie, başparmağını onun erkekliğinin ucunda gezdirmeye koyuldu. Sertliğinin o hassaslaşmış başından koyu kıvamlı bir damlanın aktığını görüp, istemsizce dudaklarını ıslatınca, Erik daha fazlasını kaldıramayacağını anladı. Keşif saati bitmişti.

Kadını bileğinden yakalayıp gözlerinin içine baktı. "Beni perişan ediyorsun."

Ellie, halinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Öyle mi?"

Vay, şirret. Erik, kadının elini kendi eliyle kavradı. "Okşa beni, Ellie."

Ona elini nasıl aşağı yukarı hareket ettireceğini, ne kadar sıkıca kavrayacağını, kendi ritmine nasıl uyum sağlayacağını gösterdi.

Ellie için söyleyebileceği tek bir şey varsa o da, her şeyi amma çabuk öğrendiğiydi.

Kadının elinin birkaç hararetli okşayışının ardından, Erik sırtının en aşağılarına hücum eden yoğunluğu hissetti. Hayaları gerildi. Karnındaki kaslar birbirine kenetlendi. Doyumun eşiğine gelmiş, kendini bırakmaya direniyordu. Daha uzun sürsün istiyordu, sonuna kadar hazzın her anının ayrı ayrı tadına varmak istiyordu.

Ama tam sınıra gelmişti artık. "İşte böyle," diyebildi sıktığı dişlerinin arasından. *Tanrım*.

Vücudu gerildi. Daha önce sayısız kez yaptığı gibi doyuma ulaşıp, şehvetini dışarı salıverecekti. Ancak tam o anda bir hata yaptı. Ellie'nin gözlerine baktı ve kendini denizlerde karşılaştığı herhangi bir akıntıdan çok daha kuvvetli bir girdabın içinde buluverdi. Daha da derinlere çekildiğini hissetti. Adeta, karşı koyamayacağı kadar güçlü duyguların içinde dönüp durduğu bir anaforun içinde boğuluyordu.

Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde kadınla arasında bir bağ oluşmuş gibi hissediyordu. İlkel bir bağdı bu. Yoğundu. Ve sandığından çok daha kuvvetliydi.

Bu kadarı çok fazlaydı. Erik kendini varı yoğu ortaya dökülmüş gibi hissetti. Sanki daha önce hiç açığa çıkarmadığı bir tarafını, kadının gözleri önüne serivermişti. Kaçmak istedi; yapamadı.

Kalp atışları gümbürdedi. Göğsü sıkıştı. Boğuk bir sesle haykırarak, kasıklarını, kadının avucunun içinde sertçe yukarı doğru itti. İçindeki yoğunluk bin bir parçaya ayrıldı. Derinlerden gelerek nabız gibi atan titreşimler kasıklarını sarsarak serbest kaldı.

Ellie, bakışlarını ondan ayırmadan, her anında yanındaydı. Onu bırakmadı; hazzını son damlasına kadar akıttı. Erik, sanki MacLeod'un yaptırdığı idmanlardan birini tamamlamış gibi, bitap düşmüş kemiksiz bir yığın misali yığılıverdi. Kalp atışları normale dönünce, başını kaldırıp kadını yüzünde adeta tapılası bir şaşkınlık ifadesiyle onu izlerken buldu. Sanki az önce heyecan verici bir gizemi çözmüş gibi duruyordu.

Erik, göğsünün şefkatle dolup taştığını hissetti. Parmaklarıyla çenesini hafifçe kaldırıp, o pırıl pırıl, yeşil benekli, ela gözlerine baktı; dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Ellie, içi bir hoş olmuş gibi kızardı. "Hiç bunun böyle..."

Sözünü tamamlamadı, ama Erik, ne diyeceğini biliyordu. *Hiç bunun böyle olduğunu tahmin etmemiştim.*

Değildi zaten. Erik için hiç böyle olmamıştı. En son bir kadından bu kadar tahrik olalı... kahretsin, hiç bu kadar tahrik olduğunu hatırlayamıyordu bile. Onun ufak tefek bakıcı kadını, hoş sürprizlerle doluymuş meğer.

Ve henüz onunla işi bitmemiş.

"Tekrar yapabilir miyim?" diye sordu. Adeta kış bayramı zamanı gözleri pırıl pırıl parlayan, içi içine sığmayan bir çocuk gibi görünüyordu.

Erik bir inilti koyuverdi. "Erkekler bundan sonra biraz dinlenmek ister."

Ama Ellie'yi kollarına alıp tekrar öpmeye başlayınca, elini bacaklarının arasına kaydırıp onu yine zirveye ulaştırana kadar okşayınca, hiç de sandığı kadar fazla zamana ihtiyacı olmadığı anlaşıldı.

Hepsi sauna yüzündendi.

On Beş

Ertesi gün, Ellie, Şahin'in kolları arasına kıvrılmış, başını onun deri zırhla kaplı sert göğsüne yaslamış, birlikte ulaştıkları doyumun sonrasındaki o hezeyanlı dinginlikle yıkanmış halde yatıyordu. Adamın kalbinin deli gibi atışını dinlerken bunun hayatında duyduğu en harika ses olduğunu içinden geçirdi.

Bütün bunları ona *kendisi* yapmıştı. Önceki gün olanlar kendi hayal ürünü değildi. Kendisi gibi bir kızın, onun gibi bir adamı avucunun içine—gerçek anlamda—alıp tutkuyla çılgına çevirebileceğini keşfetmek resmen başına vurmuştu. Arzu üzerindeki bu gücünü tadar tatmaz neredeyse mest olmuştu. Gündüz vakti yine bir yasak buluşma için, adeta bir kevaşe gibi ahıra gizlice sıvışacak kadar mest olmuştu.

Bu yaptığı kötü bir şeydi. Yanlıştı. Tanrı katında günah, Ralph'e verdiği söze ihanetti. Ellie, bunların hepsini biliyordu, ama bahçedeyken adam arkasından yaklaşıp kulağına onunla ahırda buluşmasını söylediğinde, bütün o karanlık, enfes duygular bedenine hücum etmişti. Vicdanı, ihtirasa karşı yalnızca otuz saniye mücadele verebilmişti. Hazzı bir kere tattığı için, bu teklif çok daha baştan çıkarıcıydı.

Ellie, hiçbir şeye kalıcı zarar vermediğini, son derece usturuplu bir yaşam sürüp, yıllarca herkesin her ihtiyacına koştuktan sonra bu çalınmış, bencil mutluluk anlarını hak ettiğini söyleyerek, kendi kendine içindeki suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyordu. Ama böyle yaparak, yalnızca haklı çıkaramayacağı bir şeyi haklı çıkarmaya çalıştığının farkındaydı—o şey her ne kadar doğru olan şeymiş gibi gelse de.

Ve Ellie, o şeyin gerçekten doğru olduğunu hissetmişti. Adam ona dokunurken—o da adama dokunurken—birbirlerini en tepeye çıkarıp ardından birlikte akla hayale sığmayacak bir haz alemine son sürat sürüklenirken, onun gözlerinin içine baktığında, bir daha asla böyle bir duygu yaşayamayacağını anlamıştı. Belki de böyle yaparak hata etmişti. Artık önceden neler kaçırdığını bilerek yaşamak zorundaydı.

Ama pişmanlık duymayacaktı.

Adamın koynuna daha da sokulup, bu ana elinden geldiğince tutunmak isteyerek iç geçirdi. İrlanda'nın en önde gelen vârislerinden biri olan Leydi Elyne de Burgh'ün, yıkık dökük bir ahırda saman yığınları üstünde, çiftlik hayvanlarının ağır kokusu burnuna dolarken, bir korsanın çelik gibi kolları arasına sokulup yatmaktan hoşnut olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Ama kendini hiç bu kadar el üstünde, bu kadar korunmuş—ya da bu kadar mutlu—hissetmemişti.

Bütün bunların bir şey ifade ettiğine neredeyse ikna olacaktı. Dokunuşlarının birbirlerinde uyandırdığı bu duyguların yalnızca şehvetten ibaret olmadığına da. Adamın gözlerine baktığında onun da kendisi gibi o aynı yoğun, adeta kalbinden tutup çeken bağı hissettiğine de.

Neredeyse.

Her şey ona her ne kadar olması gerektiği gibi gelse de, Ellie bütün bunların tamamen geçici ve önemsiz şeyler olduğunu asla unutmamalıydı. *Tutkuya karşı tutku*. Ancak, kendi duyguları böyle çalkantıdayken, bunu kendine hatırlatmak gittikçe daha da zor hale geliyordu.

Ellie nasıl olup da bu duruma düştüğünü bilmiyordu. Duygularının ihtirasa dolanıp düğüm olmasına izin vermeyecekti. Onun nasıl bir erkek olduğunu—kendisi için her yönden sakıncalı bir erkekti—ve ona değer vermenin yalnızca kalbini kıracağını ve hüsrana yol açacağını biliyordu. Ama ona değer veriyordu işte. Hem de vermesi gerektiğinden çok daha fazla.

Adam sadece yakışıklı bir yüzden ibaret olsaydı, ona karşı koymak çok daha kolay olurdu. Ama Ellie, ona daha önce başka hiçbir erkeğe kapılmadığı kadar kapıldığını hissediyordu. Adam, hayatın sınırlarını zorlayarak yaşıyor, her şeyi bir maceraya dönüştürüyordu. Ellie'ye, hayatında eksik olan her şeyi hatırlatıyordu—eğlenceyi, heyecanı ve tutkuyu. Onunla hayat asla sıkıcı olmazdı.

Ama bu destansı, hayatı uçlarda yaşayan kişiliği, bağlılığa ve istikrara dair hisler uyandırmıyordu. Ellie, adamın ona değer verdiğini düşünmek istiyordu ama birine bağlanmayı—başka birini hayatına dahil etmeyi—becerebileceğinden emin olamıyordu. Gönlünü daima serin tutuşuna ne kadar gıpta etse de, bu özelliği, aynı zamanda onu temkinli olmaya itiyordu. Adam, hiçbir şeyden etkilenmiyor gibiydi. Ne tehlikeden, ne de insanlardan.

Yine de, beraber zaman geçirdikçe, Ellie, Şahin'in görünenden çok daha fazlası olduğuna daha da inanıyordu. Yüzünde dünya umurunda değilmiş gibi bir gülümsemeyle etrafta kasıla kasıla dolaşan korsan maskesinin altında çok daha derin bir şeyler olduğunu görür gibi oluyordu—kabul etmek istediğinden çok daha onurlu ve asil bir adam. Şahin, adeta kapalı bir kutuydu. Ellie, kendini parçaları eksik kalmış bir yapboza bakıyor gibi hissediyordu.

Onun gerçek adını bile bilmiyordu.

O da onunkini bilmiyordu.

Bir yanı ona kim olduğunu söylemek istiyordu, ama bunu

söylediği anda bütün bu yaşadıklarının sona ereceğini biliyordu. Adamın o hiç de korsanca olmayan asaleti, ahırda geçirdikleri bu sıcak anlara ve adanın etrafında baş başa çıktıkları keşiflere bir son verecekti.

Ellie'nin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Belki de adam onu kendisiyle evlenmeye zorlasın diye ona gerçek adını söylemeliydi.

Böyle bir şeyi düşünmek—şaka yollu bile olsa—onu afallatmıştı. İstediği bu muydu? Onunla evlenmek miydi? Bu fikrin gülünçlüğü karşısında içinden kahkaha atmak geldi, ama ruh hali buna el vermedi.

Bu kadar şaka yeterdi.

Adam, sırtında parmaklarıyla miskin miskin daireler çiziyordu. "Neyi düşünüyorsun?"

Ellie, aralarına çektikleri o sözü edilmeyen sınırı sınamak üzere olduğunu bilerek tereddüt etti. "Gerçek adını bile bilmediğimi."

Adamın vücudunun gerildiğini hissetti. Bir an için, tek duyabildiği onun kalbinin düzenli atışlarıydı. Daha konuşmadan adını söylemeyeceğini anlamıştı.

"Söyleyemem," dedi adam. "Öyle şeyler var ki..." Sesi kesiliverdi. "Karmaşık işler bunlar. İnan bana, bilmesen daha iyi."

Karmaşık—yani onların arasında olanın tam tersi. Ellie'nin içi burkuldu. *Hiçbir özel tarafı yok. Hiçbir ciddi tarafı yok.*

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama az önce paylaştıkları şey ile kendi duygularının çalkantıları birleşince, bunu duymak ağır gelmişti. "Peki," diye fısıldadı adamın göğsüne doğru.

Adam, onun çenesini kendisine doğru kaldırdı ve gözlerini kendine bakmaya zorladı. "Bunların hepsi senin için çok yeni, *te bheag*. Böyle hissetmen... gayet doğal. Ama tutkuyu başka bir şeyle karıştırma."

Gözlerindeki şefkat, Ellie'nin içini adeta bıçak gibi kesti. Yanaklarına ateş bastı. Bu kadar utanmış olmasaydı, durumun ne kadar tuhaf ama gülünç olduğunu fark ederdi. Bir keresinde o da adamı aynı şeyle, şehvet ve aşkı birbirine karıştırmakla suçlamamış mıydı? Ellie'nin duyguları böyle çalkantılıyken, adam, onu böyle uyararak adeta açık yarasına tuz basmıştı.

Ama ardından onun gözlerinden okuduğu pişmanlık, Ellie'nin acısını biraz olsun azaltmaya yaramıştı. "Anlamıyorsun," dedi adam. "Ama şimdilik işler böyle devam etmek zorunda."

Şimdilik. Ellie, bu kelimeye herhangi bir anlam yüklememeye çalıştı ama o saf yüreği yine de umutla doluverdi.

Aklı ona devamlı umutlarını imkansız kılan bütün nedenleri hatırlatıyordu, ama kalbi hiç dinliyor gibi gözükmüyordu. Ellie'nin evlenecek olması ve kendisi bir kontun kızıyken, onun bir haydut olması bile bir yana,—ki bunlar hiç de azımsanacak engeller değildi—adamın ona karşı ne hissettiği bir başka meseleydi. Bu yaşadıkları, onun için yalnızca hoşça vakit geçirmekten ibaretti; daha ötesi yoktu.

Ama öyle gelmiyordu.

"Beni başka bir isimle çağırmana izin versem nasıl olur?" Adamın gözlerindeki pırıltıdan Ellie, onun hiç de hayırlı bir şey düşünmediğini anladı. "Tanrım desen mesela? Hani pek bir hoşuna gidiyor böyle tam—"

"Sen var ya sen," diyerek ona sert bir fiske vurdu Ellie, "çok fenasın." Adam, tekrar ona takılmaya başladığı için kızgın olması gerektiğini biliyordu, ama belki de böylesi kendini kaptırmaması için iyi bir hatırlatma olmuştu. Adama dönüp en suratı asık bakıcı kadın ifadesini takındı. "Hem böyle dine söverek, ölümsüz ruhunu tehlikeye atmış oluyorsun."

Adamın gözleri parladı. "Benim ölümsüz ruhum uzun zaman önce tehlikeye atıldı—bundan çok daha kötüsüyle."

"Tahmin edebiliyorum."

Adam derin bir iç geçirip doğrulmak için Ellie'nin omzuna koyduğu kolunu çekti. "Maalesef adamlarımın yanına dönmem gerek. Bekçi köpeğin, seni aramaya çıkmadan sen de eve dönsen iyi olur."

Ellie'nin yanakları kızardı. Artık tamamen sağlığına kavuşmuş olan Thomas, son birkaç gündür Ellie'nin tek başına Şahin'le bir yerlere gitmesini onaylamadığını açıkça belli etmişti. "O benim bekçi köpeğim değil."

Adam, buna karşılık vermeye tenezzül bile etmediğini belli eden bir bakış attı.

Ayağa kalktılar ve kıyafetlerini düzeltip üstlerindeki tozu ve samanı silkelediler. Catherine ve Edmond, ablalarını o an görebilseydiler keşke. Ellie, kim bilir kaç kez bu iki küçük kardeşini ahırdan dışarı kovalayıp üstlerini kirlettikleri için azarlamıştı. Ama o an kendisi resmen tozun toprağın içinde yuvarlanmışa dönmüştü—ki galiba yuvarlanmıştı da.

Bu buluşmayı olduğundan daha yasak hale getirirmiş gibi, bir de ikisi de tamamen giyinikti. Birinin onları o halde basmasını riske atamazlardı ve Şahin'in fazla zamanı yoktu. Bugün keşif yapmaya zaman olmamıştı. Neden olmadığını, Ellie galiba biliyordu. Bu hayal alemi yakında yok olacaktı.

Adam kılıcını tek omzuna atıp, ahşap bölmelerden birine yasladığı baltasına, kılıcına ve kalkanına uzandı. Ellie, bölmelerin kokusundan burada koyunların kaldığını tahmin etti.

"Gitmemize ne kadar var?" diye sordu.

Adam yüzünü buruşturdu. "Of, kadın, hiç bir erkeğin kendine güvenini yerine getirecek şeyler söylemiyorsun. Sıkıldın mı şimdiden?"

Ellie, gülümsedi, ama onun dalga geçerek dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. "Senin kendine güvenin gayet sağlam. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Adam iç geçirdi. "Yarın gece geç vakit."

Ellie'nin yüreği yerinden oynadı. Aman Tanrım, iki tam günden az zaman vardı. Gerçek, bir anda kafasına dank edince, adamın büyüsüne ne kadar kapılmış olduğunu fark etti: Evine dönmek istemiyordu, onu istiyordu. Dudağını ısırıp gözlerini ona çevirdi. Yüzünde herhangi bir şey hissettiğine dair bir işaret aradı, ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "O kadar erken mi?"

Adam, omuz silkip muzip bir gülümseme takındı. "Seni her an yanıma almaya karar verebilirim."

Ellie'nin kalbi ufak bir takla attı. Ama, tabii ki, adam ciddi değildi. Göğsündeki sızıyı, zar zor gülümseyerek sakladı. "Bunun ailemin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Bir an, adamın gözlerinde bir şeyin alevlendiğini görür gibi oldu, ama daha ne olduğunu çıkaramadan kayboluverdi.

"Seni kalmaya zorlayabilirim," dedi şakayla, ama sesinde tuhaf bir tını vardı.

Ellie, bu dediğine bir an bile inanmadı. O, böyle gaddarca bir şeyi yapamayacak kadar onurlu biriydi. Bunu artık öğrenmişti. "Bu sahte korsan havalarına aldanmıyorum, söyleyeyim."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Ellie kafa salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Tahmin bile edemiyorum."

Adamın alaycı lafı onu söyleyeceğinden caydırmadı. "Bence bu ada senin klanından çalınan toprakların bir parçası." Bu yüzden her yerini bu kadar iyi biliyordu. Adada, sanki yıllardır hep buralarda dolaşıyormuş gibi geziniyordu. Mağaraları biliyordu. Saunayı biliyordu. Ve gezintiye çıktıklarında onu adanın sakinlerinden uzat tutmaya çalışsa da, yolda karşılaştıkları insanlar adama derin bir saygıyla yaklaşıyorlardı—adeta onların kralıymış gibi. "Bence o yaşlı köylü sana *taoiseach* diye hitap ettiğinde, bunu yanlışlıkla söylemedi."

Ellie, tahmininin doğru olup olmadığına dair en ufak bir tepki için tetikte beklese de, adamın yüzündeki ifade hiç renk vermiyordu. "Yine bu konuya döndük demek?" Başını sahte bir hüsranla iki yana salladı. "Bence bırak, ben hikayeler anlatmaya devam edeyim; senden daha iyi beceriyorum. Aklında her ne haller kuruyorsan, küçük, ben bir haydudum. Bunu bil."

Ellie, adamın sesinin onu uyarır nitelikteki tınısını fark etti. Yine de bu işte onun bilmesini istediğinden daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ama adamın ona bunları anlatmayacağı da apaçık ortadaydı. Anlatsa bir şey değişir miydi, bunu asla bilemeyecekti.

Erik, olanlara inanamıyordu. Nasıl olmuştu da kadın gerçeği bilebilmişti? Ona klanının topraklarını kaybettiğinden hiç bahsetmemeliydi. Bahsetmesinin tek nedeni onu üzgün görmek istememesiydi. Tıpkı şu anda göründüğü gibi.

Bunu ciddiye almadan edemeyeceğini bilmeliydi. Ellie, *her şeyi* ciddiye alan bir tür kadındı.

Erik, tehlikenin farkındaydı—onun kendisine fazlasıyla bağlandığını biliyordu—ama ondan uzak duramıyor gibiydi. Tadına bir kez bakmak hiç de yeterli olmamıştı; ancak onu kadına daha da aç hale getirmişti. Çok daha aç.

Artık anlaşıldığı üzere, hepsi sauna yüzünden değildi—kontrolü bugün de yine pamuk ipliğiyle bağlıydı. Bu kadında aklını başından alan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Adamlarıyla birlikte, hayatlarının en önemli savaşı için hazırlanıp, devriyelerin kol gezdiği sulardan İrlanda'ya yapacakları yolculuğu planlaması gerekirken, adeta ilk gözünü açtığı kızla, çalınmış birkaç zevk anının peşinde koşan bir oğlan gibi gizlice bir yerlere sıvışıyordu.

Ama sıvıştığına öyle bir değiyordu ki... Kadının eli ona uzun zamandır tatmadığı kadar zevk vermişti.

Ama bu zevk fazlasıyla karmaşık bir hal alıyordu.

Umuyordu ki, Ellie kapıldığı romantik fikirleri aklından çı-
karmış olsun. Erik korsan olsun olmasın, yine de bir haydutu ve
istese bile—ki istemiyordu—kadına bundan fazlasını sunabile-
cek konumda değildi.

Onu yanına almak konusunda sadece şaka yapıyordu. Ellie
onu çabucak reddedince hissettiği sızı, gurur yaptığı için içini
burkmuştu, o kadar.

Kadının üstünü düzeltmesini izledi. Onunla göz göze gelmek-
ten kaçınmasından bir anlam çıkarmak gerekirse, yaptığı uyarı
yerini bulmuştu.

Birlikte ahırın kapısına doğru yürümeye koyulduklarında
göğsünü yine o tuhaf baskının kapladığını hissetti. Ellie'yi mutlu
etmek için, içinden gelen karşı konulamaz—delice—bir istekti
bu.

Kadın kapının koluna uzandı. *Bırak gitsin. Böylesi daha iyi.*

"Bekle!" deyiverdi Erik kendine hakim olamadan.

Ellie, yüzünü soru sorar gibi hafifçe yana eğmiş halde usulca
ona doğru döndü.

Erik'in kalbi tekler gibi atıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu.
Ama bu mümkün değildi ki. Her zaman mutlaka söyleyecek bir
söz bulurdu.

Ellie ona bir şey demesini bekler gibi bakıyordu. Erik'in için-
den ellerini saçlarından geçirmek, ağırlığını bir ayağından diğe-
rine aktararak kıpırdanmak geliyordu. Nihayet, o an gözüne çar-
pan bir şeyle kendini bu sıkıntılı durumdan kurtardı. Elini uzatıp
kadının saçından bir saman çöpü çıkardı ve görsün diye gözünün
önüne tuttu. "Bunu açıklaman zor olabilir."

Ellie'nin yanakları al al oldu. Erik, onun kadar sevimli kıza-
ran bir kadın daha gördüğünü sanmıyordu. "Teşekkür ederim."

Bir süre birbirlerine öylece baktılar. Sonra, Erik nihayet göz-
lerini kaçırdı. "Önce sen git."

Ellie başını salladı. Kapıdan çıkmak üzere adımını atmıştı ki,
aniden geri döndü. "Bu gece seni görebilecek miyim?"

Erik, ondan uzak durması gerektiğini biliyordu—böylece yol-
larını ayırmak daha kolay olacaktı—ama kendini başını sallarken
buluverdi.

Ellie gülümsedi ve gülümseyişinin sıcaklığı Erik'i usulca sa-
rarcasına her yerine yayıldı. Öyle tuhaf bir hisli ki bu. Neredeyse
onun duygularını da kendi duyguları kadar berrak şekilde hisse-
debiliyormuş gibiydi. Sanki onun mutluluğu kendi mutluluğun-
dan daha önemliymiş gibiydi.

Erik, ahırdan çıkmadan, kadının yürüyerek arka bahçeyi geç-
mesini izleyerek eve girip gözden kaybolmasını bekledi.

Neredeyse kayalıkların kenarına, kumsala inen patikanın
başladığı yere ulaşmıştı ki, arkasından birinin geldiğini duydu.
Öfkeli öfkeli yaklaşan ayak seslerinden daha arkasını dönüp bak-
madan kim olduğunu anlamıştı.

Şahin, kırmızı yüzlü genç şövalyeye gözlerini dikti. Randolph
hastalandığından beri ilk kez tepeden tırnağa zırh kuşanmıştı.
Görünüşe göre zırh, denize delikanlının dayandığından daha iyi
dayanmıştı. Zincirleri, yeni işlenmiş gümüş gibi parlak ve ışıl-
tılıydı. Randolph ise oldukça zayıflamıştı ve hızlı yürümek için
harcadığı en ufak gayret bile onu yormuşa benziyordu. Alnı bon-
cuk boncuk terlemiş, zar zor nefes alabiliyordu.

"Ayağa kalktığını görmek ne güzel, Randolph."

Randolph'un, Erik ona şövalyelik unvanını kullanmadan ona
hitap etti diye sinirlenmemesi, delikanlının nasıl bir ruh hali
içinde olduğunun bir habercisi gibiydi.

"Çarmıhtaki İsa aşkına!" diye bağırdı genç şövalye, dayısının
en sevdiği küfrü benimseyerek. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kampa geri dönüyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Yaşının genç olmasına rağmen, Randolph'ta insanda hayran-
lık uyandıran bir şeyler vardı. Erik, onun geniş omuzlarında, gö-

zündeki o çetin pırıltıda ve çenesinin inatçı kıvrımında ileride çelik gibi sağlam bir adam olacağının izlerini görebiliyordu. Şu ukalalığının ve kibrinin birazını yenebilse, çok iyi bir savaşçı olup çıkabilirdi—bir Güneyli için.

"Bunu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun. Ellie'yle ne halt yiyorsun?"

Erik'in yüzü tehlikeli bir ifadeye büründü. Nadiren hissettiği bir öfkeyle kan beynine sıçradı. Randolph'un kendini Ellie'nin koruyucusu ilan etmesi ve etrafta şövalyelik taslayarak gezinmesi onu çileden çıkarıyordu. Ellie ona aitti. Onun sorumluluğuna aitti, diye düzeltti aceleyle. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Eğer onun namusuna leke sürüyorsan ilgilendirir. Az önce ahırdan çıkarken gördüm onu. Aklından ne geçiyor? Onu evinden kaçırdık. O sırada başka seçeneğimiz olmayabilirdi, ama bize en azından onu yuvasına güven içinde geri götürmek düşer."

Erik gittikçe artan öfkesini bastırmaya çalıştı. "Götüreceğim."

"Onu *kirletmeden* götür o zaman. Yaptığın yanlış. Ben bu işin bir parçası olmayı reddediyorum.

Erik gözlerini kıstı. Daha bıyığı terlememiş, afralı tafralı, tutucu bir delikanlının ona böyle emirler vermesi hiç hoşuna gitmiyordu. "Nereden çıktı şimdi bu şövalyevari babayiğit hallerin? Daha önce de etrafımda kadınlar oldu. O zaman hiç umursamıyordun."

"Ellie, senin normalde göz koyduğun kadınlar gibi değil. Onlardan farklı. O bir hanımefendi."

Erik bir an irkildi. Tüm benliği Randolph'un söylediklerine karşı çıkıyordu. Ellie farklı falan değildi. Gerçekten değildi. Onu kızdırmak çok zevkli olduğu için birlikte zaman geçirmek hoşuna gidiyordu. Şayet ona karşı duyduğu arzu her zamankinden yoğun gibiyse, bu yalnızca koşullar böyle olduğu içindi. Erik, sade-

ce biraz eğleniyordu, o kadar. "Ellie, yirmi dört yaşında, kimseye bir bağlılık yemini etmemiş bir bakıcı kadın. Kendi kararlarını kendisi verebilir."

Lanet olsun, Erik ona resmen iyilik ediyordu.

"O yalnızca masum bir bakire ve sen de ondan yararlanıyorsun," diye lafı yapıştırdı Randolph. "Bu sana hiç yakışmıyor, Şahin."

Erik yumruklarını sıktı. Görmezden gelmeye çalıştığı bir gerçeği ona kabul ettirdiği için, içinden Randolph'a bir tane geçirmek geliyordu.

Öfkesini zorla dindirip umursamaz bir gülümseme takındı. "Olayı çok büyütüyorsun, Tommy. Az biraz eğleniyorum, o kadar. Ortada ciddi bir şey yok. Kadın ne vaziyette geldiyse, aynı vaziyette teslim edilecek."

Aşağı yukarı aynı vaziyette.

Randolph, Erik'e ona inandığından emin değilmiş gibi baktı. "O halde onu geri götürmeye niyetin var?"

"Tabii ki var. Onu yanımda götüreceğimi düşünmedin, değil mi?" Erik, bu hayatında duyduğu en saçma öneriymiş gibi bir tavır takındı.

"Emin olamadım," diye itiraf Randolph huzursuzca. "Daha önce hiçbir kadının bu kadar üstüne düştüğünü görmedim."

Erik, göğsündeki artan baskıyı görmezden gelerek, kendini gülmeye zorladı. Olacak şey değildi. Erik'in kimsenin üstüne düştüğü falan yoktu.

Bu haliyle hayatından gayet memnundu. Daha önce hiç kimseyle Ellie'yle konuştuğu gibi konuşmamış olması, onu düşünmekten vazgeçememesi, onun hayatında dokunduğu en yumuşak tene ve tattığı en tatlı dudaklara sahip olması, neredeyse hiçbir şeyin onun cildinin o hafif lavanta kokusu kadar inanılmaz kokmaması ya da onun gülümsediğini görünce, kendini bin tane

ejderhayı kılıçtan geçirilmiş gibi hissetmesinin bir önemi yoktu. Ellie'yi hoş buluyordu ama kendisi için ideal olan kadın o değildi.

Evlenmeyi düşünse bile—ki düşünmüyordu—klanının nüfuzunu ve saygınlığını artıracak birini bulması gerekiyordu. Bir bakıcı kadınla evlenerek bunları yapamazdı. Zaten şu anda hiç kimseyi nikahına alacak konumda değildi. Kellesine bu kadar fahiş bir fiyat biçilmişken olmazdı.

"Gerek zamanlama gerekse koşullar, Tommy. Beni gerçekten bir tek kadına bağlanırken görebiliyor musun?"

Randolph nihayet gülümseyiverdi. "Yok, haklısın belki de." Erik, onun yoluna devam etmesini umdu ama Randolph'un işi henüz bitmişe benzemiyordu. "Onu ne zaman geri götüreceksin?"

Erik, sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. Sanki neredeyse kırk sekiz saat sonra onu muhtemelen bir daha hiç görmeyecek olmasını umursamıyormuş gibi. *Zaten* umursamıyordu da. "İrlandalılarla buluşmaya giderken," dedi.

"O halde bir şeyler duyduğunu düşünmüyorsun?"

Erik kafa salladı. "Yok, ama duyduysa da, o zamana iş işten geçmiş olacak."

"O zaman buradan ayrılana kadar onu rahat bırakacak mısın?" diyerek Erik'i sıkıştırdı Randolph.

Erik, kendi kendine kurtarılmaya ihtiyacı olmayan masum bakireleri kurtarmaya fazlasıyla meraklı bir Sir Galahad*'den emir alırsam adam değilim, diye içinden geçirdi. "Endişeleneceğin bir şey yok, aslanım Tommy. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Daima ne yaptığını bilirdi.

Erik ve Domnall, adanın güney tarafına yaptıkları bir keşif

* Kral Arthur efsanesinde, kahramanlığı ve namusuyla bilinen Yuvarlak Masa şövalyesi. (Çev. N.)

gezisinden kampa döndüklerinde hava kararmıştı. Adadan ayrılmalarına bu kadar kısa süre kalmışken, Erik, İngiliz devriyelerini sıkı gözetim altına almaya ve nasıl bir düzen içinde hareket ettiklerinden bir anlam çıkarmaya niyetliydi.

Şimdiye kadar kadırgaların sayısının azalmasını beklemişti, ancak şu son birkaç gün içinde aksine artmıştı bile. Aşçı haklı çıkmıştı. Bu işte bir tuhaflık vardı. Neyse ki, İngilizler tekrar Kaşık Adası'na arama yapmaya gelmemişti, ama yine de yakında oradan ayrılacak olmaları iyi bir şeydi. Bu, Ellie'ye veda etmek anlamına gelse de.

"Bir şey mi oldu, kaptan?"

Erik, kaşlarını çattığını fark edip kafa salladı. "Yok, sadece iyi ki yakında buradan ayrılıyoruz, diye düşünüyordum."

Domnall başını salladı. "İngiliz itlerinin bu kadar azimli olduğu görülmemiş şey," deyip Erik'e şöyle bir baktı. "Ben, kadını düşünüyorsundur sanmıştım."

"Ben her zaman kadınlar düşünüyorum."

Domnall oyuna gelmedi. "O kadın hoşuna gitti."

Önce Randolph, şimdi de Domnall mı başlamıştı? "Bu alışılmadık bir durum değil; çoğu kadın benim hoşuma gider."

Sağ kolu, onu kolay kolay yılmayacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. "Bu kadın kadar değil." Domnall, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sözünü sürdürdü: "Başta, bu durumu bir dediğini iki etmeyen birinin karşına çıkmasının senin için yeni bir şey olmasına yordum, ama sonra işin içinde bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım. O kadın sana iyi geliyor. Seni bir bok zannetmiyor."

Erik, patikayı kesen bir ağaç dalını itip arkasından gelen ikinci komutanın yüzüne çarpacak şekilde geri bıraktı. "Farz edelim ki bir bok değilim, bu hiç de benim gözümde onun yararına olan bir özellik değil."

Domnall, ona kulak asmayarak sakalını kaşıdı. "Ona nasıl baktığını gördüm. Ben seni bildim bileli, bir kadına öyle bakmadın."

"Asabımı bozuyormuş gibi mi?"

Yaşça büyük olan adam kendi kendine güldü. "Nasıl tabir edersen et de, bu konuda ne yapacaksın?"

Erik, çenesini kastı. "Söz verdiğim gibi onu ailesine geri götüreceğim."

"Yani öylece bırakıp gideceksin?"

Sorguya çekilmek, hele de vereceği cevaplar onu öylesine öfkelendirdiğinde, Erik'in hiç hoşuna gitmiyordu. "Ne yapacaktım başka? Onu evinden ve ailesinden kopardım; geri götürmem gerek. Ve şu an başka bir şey önerecek konumda değilim."

"Ona bir seçenek sunabilirsin. Ona değer verdiğini söyleyebilirsin. Belki seni bekler."

"Ne için?" diye çıkıştı Erik, lafın buraya gelmesine sinirlenmiş halde. "Metresim olmak için mi? Gerçekten bir bakıcı kadınla evlenebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Niye evlenmeyesin?" diye meydan okudu eski dostu. "Zaten o kahrolası canın ne isterse yapıyorsun. Sen mutluysan, annen ve kız kardeşlerin asla karşı çıkmaz."

Erik halihazırda mutluydu. Onu mutlu edecek bir eşe ihtiyacı olmadığı kesindi. "Saçmalığın daniskası bu. Ne evlenmesi? Kadını yalnızca on gündür tanıyorum, on gün sonra da unutmuş olacağım."

Bundan kesinlikle emindi.

Domnall ona acıyan bir bakış attı. Tam o sırada kampa yaklaştıkları için, Erik bu bakışı görmezden geldi. Herkes bu konuyu gereğinden fazla büyütüyordu.

Hafifçe ıslık çaldı—nöbet tutanlar onların geldiğini anlasın diye—ve ardından cevap niteliğindeki haykırışı duydu. Ama

dağlık burnun köşesini dönüp küçük körfez önlerinde uzanınca durdu. Doğudan limana doğru gelen küçük bir balıkçı teknesi gözüne çarpmıştı.

Balıkçılık adalıların ana geçim kaynağı olduğu için ve bu körfez de Kaşık Adası'ndaki iki demirleme yerinden biri olduğu için, etrafta balıkçı teknelerinin olması gayet sıradan bir durumdu. Ama Erik, bu tekneyi tanımıyordu. Domnall'a beklemesini işaret etti. Körfezdeki nöbetçinin tekneyi zamanında görüp mağaradakileri uyardığını umuyordu.

İçini bir gerginlik kapladı. Teknedeki adamın balıkçı olmadığını sezmişti. Ama İngilizlerin böyle sinsi taktikler benimseyecek kadar zeki olacağına inanmıyordu—hem korkak herifler, arkalarında kendilerini koruyacak bir ordu olmadan, küçük gruplar halinde dolaşmayı sevmezdi.

Birkaç dakika sonra, iki kişi tekneden denize atlayıp dizlerine kadar gelen suyun içinde kıyıya doğru yürüdüler. Aralarından biri iriyarıydı. Adam, başına taktığı düz yün kasket ve omuzlarına sardığı eski püskü kahverengi tartanla yoksul bir balıkçı gibi giyinmiş olsa da, İskoçya'daki en güçlü adamın kaslı siluetini tanımamaya imkan yoktu.

Erik'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Vay canına."

"Ne oldu, kaptan?"

"Görünüşe göre ziyaretçilerimiz var."

Erik, kıyı şeridinin gölgelerinden çıktı ve kumsala doğru uzun adımlarla ilerledi. "Bak sen, akıntı kimleri getirmiş," diye seslendi.

Gürbüz adam, Erik'in sesine doğru döndü. "Bakıyorum, hâlâ kimse seni öldürmemiş?"

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmenin lüzumu yok." Erik bir kahkaha atıp adamın sırtını sıvazladı. Neredeyse canı acıdı. "Kimse denemedi değil. Ne yapıyorsun burada, Akıncı?" Erik, Boyd'un yanındaki adama döndü. Onun partneri

Alex "Ejder" Seton'ı görmeyi beklerken kralın kardeşini bulunca şaşırdı. Keyfi kaçar gibi oldu. Asaletli ağabeyinin aksine, dengesiz, küstah, ukala herifin teki olan Edward Bruce, soyluların bütün kötü özelliklerini temsil ediyor gibiydi. Bruce'un dört erkek kardeşinden Erik'in en sevmediği Edward'dı. Erik, başının belli belirsiz bir hareketiyle adama selam verdi. "Lordum," deyip dikkatini tekrar Boyd'a çevirdi. "Beni nasıl buldun?"

"Uzun hikaye. Sıcak bir ateşin etrafında anlatılacak türden."

Boyd, balıkçılara gün ağarmadan onları almaya gelmeleri talimatını verdi.

Erik, onu mağaraya doğru yönlendirdi. "Dinlemeyi dört gözle bekliyorum."

Boyd, ona sert bir bakış attı. "Ben de tüm İngiliz donanmasının yarısının neden kıçının dibinde olduğunu öğrenmeyi dört gözle bekliyorum."

On Altı

Saatler sonra, adamlar, Meg'in lezzetli yemeklerinden yemiş, köylülerin sağlam arpa içkisinden bolca içmiş vaziyette kamp ateşinin etrafında oturuyorlardı. Edward Bruce, Randolph'la konuşmaya başlayınca, Erik, Boyd'la yalnız konuşmak için ilk defa fırsat bulmuştu.

Alay'daki yoldaşını görmek ne kadar güzel olursa olsun, Boyd'un getirdiği haberler kötüydü. Nigel Bruce, Christopher Seton ve Atholl Kontu idam edilmişti; Yılan, Aziz ve Tapınakçı, kadınlarla birlikte kuzeye kaçtıklarından beri ne onlardan, ne de kardeşinin peşinden giden Ejder'den haber alınmıştı.

"Eee, nasıl buldun beni?" diye sordu Erik.

"Şans eseri. Kral bizi saldırı için Arran'a keşif yapmaya gönderdi, ama geri dönmeye çalıştığımızda yolumuzu İngiliz kadırgalarının kestiğini gördük. Dunaverty Kalesi'nin yakınındaki köye sığınıp deniz yollarının açılmasını beklerken kaledeki dostumuzla konuştuk. Bana senin oraya nasıl geldiğinden bahsedince, yakınlarda bir yerlerde olduğunu çıkardım. Edward, geçen sefer Dunaverty'den firar ettiğinizde, size bu adada gözcülük ettiğinden bahsetmişti. Ben de şansımı deneyeyim dedim." Adam Erik'e sert bir bakış attı. "De Monthermer'i kıl etmek için ne halt yedin?"

Erik, halihazırda ona McQuillanlarla görüşmesi sırasında

olanları—Ellie'yi yanına almak zorunda kalması da dahil olmak üzere—ve ardından İngiliz gemileriyle yüzleşmesini anlatmıştı. "Gururunu sızlattım, o kadar."

Boyd başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Dostumuz, birkaç gün önce de Monthermer'in öfkeden kudurmuş halde oraya geldiğini ve uşakları bir hayaletle ilgili sorguladığını söyledi."

Erik, kaşlarını çattı ve mahzendeki çocukla karşılaşmasını anlatmaya koyuldu. Tabii bıçaklandığı kısmı atlayarak.

De Monthermer Dunaverty'de ise, yakınlarda demekti. Peki bu İngiliz adam, aradaki bağlantıyı nasıl kurabilmişti? Erik'in içine kötü bir his doğdu. Belki de gidecekleri iyi olmuştu.

"Arran'da sorun çıktı mı?" diye sordu Erik.

"Yok. İngilizler geçen hafta adaya geldiler, ama çok ayrıntılı bir arama yapmadılar." Erik, bu aramanın muhtemelen, İngilizlerin, Kaşık Adası'na geldiği zamana denk geldiğini fark etti. "Ancak bütün su yollarının çevresine konuşlanmışlar. Karaya çıkıp Dunaverty'de bir tekne bulmak zorunda kaldık. Bütün bir filoyu bırak, bir tek gemiyi geçirmek için bile akla karayı seçeceksin."

Erik'in endişelendiği yoktu. Bir şeyler düşünürdü. İngilizleri tek başına savuşturması gerekse bile, Bruce, Arran'a ulaşacaktı.

Biraz daha konuşup en sonunda Edward ve Boyd'un, İngilizlerin sıra dayağına maruz kalma riskini göze almak yerine, Arran'a dönüp ordunun gelişi için hazırlık yapmalarına karar verdiler. Erik, ertesi gece İrlandalılarla buluşup onları Rathlin'e götürmek için yola çıkacağından, Boyd ve Edward'ın getirdiği haberleri Bruce'a kendisi ulaştırırdı.

"Biraz ucu ucuna yetişecek gibisin, ha?" diye sordu Boyd. "İrlandalıları Rathlin'e son dakikada getirerek?"

"Kral, yüzlerce adamı küçük bir adada saklamaya çalışmanın daha zor olacağına karar verdi," deyip gülümsedi Erik. "Ayrıca benim onu yüzüstü bırakmayacağımı biliyor."

"Ya geçemezsen ne olacak?"

"Geçeceğim," diye cevap verdi Erik bir kahkaha atarak. "Gece yolculuk edeceğiz. Orada olduğumuzu bile anlamayacaklar. Hem sonuçta onlar yalnızca İngiliz."

Boyd alaylı alaylı gülümsedi. Onun İngilizlerden nefret etmek için, İskoç Muhafız Alayı'ndaki herkesten çok nedeni vardı. Zira, yıllarca İngilizlerin adaletsizliğinden en çok mustarip olan sınır bölgelerden geliyordu. "Bakıyorum özgüvenin hiç sarsılmamış. Hâlâ kendini beğenmiş piçin tekisin."

"Senin de hâlâ Scone'daki kadın yüzünden tadın yok. Böyle yakışıklı bir yüzü ve sempatik tavırları, sendeki kaba kuvvete tercih ettiği için onu suçlayamazsın."

Boyd başını iki yana salladı. Erik, onun cilveli garson kızla ilgilenmediğini biliyordu. "Defol git, Şahin. Kız yalnızca Nişancı orada olmadığı için sana gitti."

Erik sırıttı. Boyd büyük ihtimalle haklıydı. Gregor MacGregor bir ortama girdi mi, kadınlar diğer herkesi unutuverirdi. Nam salmış okçu bütün bu ilgiden nefret ediyordu. Erik'e göre, bu büyük bir israftı.

"Duyduğuma göre kendini iyi oyalıyormuşsun," diye araya girdi Edward Bruce, yanında Randolph'la onlara yaklaşarak. "Yanında kendi esirinle bir adada mahsur kalmayı ancak sen becerirsin."

Erik, Randolph'a, Edward Bruce'a ne hikayeler anlattığını merak ederek bir bakış attı. Delikanlı ağzını kapalı tutmayı öğrenmezse pek uzun yaşayamayacaktı. Erik'in kız kardeşleri de küçükken boşboğazlık ederlerdi, ama en azından on yaşına geldiklerinde bu huydan vazgeçmişlerdi.

"O benim esirim değil," dedi Erik, adamı uyarır gibi. Ellie'den konuşmak istemiyordu.

Edward, imadan anlamadı. "Randolph'un dediğine göre kadını bayağı hoş bulmuşsun. Tam bir afet olsa gerek, ha?"

Erik, boynundaki ve omuzlarındaki kasların düğümlendiğini hissetti.

Edward, onun tepkisinden bihaber, konuşmaya devam etti: "Böyle tatlı, yumuşak etli ve iri, tombul memeli?" Elleriyle bir şeyi avucunda sıkar gibi bir hareket yaptı. "Onunla işin bitince, belki ben de—"

Erik'in gözü kararadı. İçi, daha önce hiç hissetmediği, akıl mantık dinlemeyen, dehşet dolu bir hışımla dolmuştu. Adam daha cümlesini bitiremeden, bir eli onu boynundan kavramış, duvara mıhlamıştı.

Nabız atışları, kulaklarında kükrüyordu. Kalbi, göğsünü yumruklarcasına atıyordu. Tek yapmak istediği parmaklarını sıkmaktı. "Sakın o cümleyi bitirme," diye uyardı ölümcül bir sesle.

Edward, Erik'in elini yakalayıp, nefes nefese sesler çıkarmaya başlamıştı. Ama nafile; Erik'in kolu adeta çelik gibi kaskatı kesilmişti, bükülmesi imkansız görünüyordu. "Bırak beni," dedi adam hırıltılı bir sesle. "Seni kahrolası barbar."

Erik, parmaklarını biraz daha sıkınca Edward'in gözleri pörtler gibi oldu.

"Bırak onu, Şahin."

Boyd'un sakin sesi, Erik'in aklını bulandıran sisi delip geçti. Zihni yavaş yavaş berraklaşınca, kralın kardeşini boğmak üzere olduğunu fark ederek elini adamın boğazından çekti.

Edward, elleri boynunda, derin derin nefes almaya çalışarak iki büklüm oldu. Suratı kıpkırmızı kesilmiş, ateş püskürür halde, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Bana ne cüretle dokunursun? Ağabeyimin bundan haberi olacak."

İşte Edward Bruce'un sorunu da tam olarak buydu. Kendisinden çok daha üstün olan ağabeyinin gölgesinde kalmadan yaşamayı asla öğrenememişti. Soylu olmanın ona istediğini söyleme ve yapma hakkını verdiğini düşünen kaba saba, kibirli piçin te-

kiydi. Erik, onu çoğunlukla görmezden gelirdi. Ancak Edward, Ellie'den bahsedince...

Tek düşünebildiği onu öldürmek olmuştu. Edward'ın, onun böyle bir tepki vermesine sebep olması asap bozucuydu. Söyledikleri, Erik'in önceden söylemediği şeyler değildi—her ne kadar böylesine terbiyesizce söylemiş olmasa da. Aslında, kısa bir süre önce MacLeod'a çiçeği burnunda geliniyle ilgili benzer bir şaka yaptığında, bunu katiyen gülünç bulmayan dostu tarafından neredeyse kellesinden olmuştu. MacLeod'un karısına nasıl da abayı yakmış olduğunun ilk o zaman farkına varmıştı.

Ama o durumla bu durumun hiç alakası yoktu.

Erik, gözlerini kısarak Edward'a baktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap, İki Numara." Erik'in birkaç ay önce, şaka olsun diye ona yakıştırdığı adı duyunca, Edward'ın gözleri daha da alazlandı. Görünüşte Edward'ın, ailenin ikinci çocuğu olduğuna atıfta bulunan bu ad, onun, çokça takdir edilen ağabeyine göre hep ikinci sırada geldiğine de bir o kadar gönderme yapıyordu. Edward hışımla mağaradan çıktı; Erik de az önce ayağa fırladığı kayaya geri oturdu.

Boyd'un onu inceleyen bakışlarını üzerinde hissetti. Zalim görünüşlü, izbandut gibi bir adama göre, olanı biteni insanı sinir edecek derecede çabuk kavrıyordu. "Sinirlenince bu hale geliyorsun demek? Lider bundan biraz bahsetmişti ama itiraf edeyim, inanmamıştım."

Erik, içkisinden koca bir yudum aldı. Bir yandan da kendisini neden bir kayanın altında kalmış bir böcek gibi hissettiğini merak ediyordu.

Boyd, hafifçe bir ıslık çaldı. "Ne kadınmış meğer! Az önce kendine epey güçlü bir düşman kazandın."

"Onunla bir alakası yok. Edward, göt herifin teki. Bunun olacağı bir süredir belliydi." Orası doğruydu, ama yine de Erik'in verdiği tepkiyi açıklamıyordu.

Boyd bir süre daha onu inceledi; ardından, neyse ki, konuyu değiştirdi.

Ellie, küçük pencereden dışarı, karanlığa doğru bakarken gecenin, soğuk havasından yanakları uyuşmuştu. Meg'in kulübesinin girişinin her iki yanına dikilmiş meşalelerden halkalar halinde yayılan ışık huzmelerinin ötesinde pek bir şey göremiyordu.

Nerede kalmıştı? Şahin, onu bu gece göreceğini söylemişti, ama sonradan aşağıda kampta adamlarıyla birlikte yemek yiyeceğinin haberini göndermiş ve Thomas'ın da bir an önce onunla gelmesini istemişti.

Ellie, ikisini önceden tartışırken gördüğü için Şahin'in gelmeyişinin onunla bir ilgisi olduğundan korkuyordu. Thomas'ın, onu ahırdan çıkarken gördüğünden kuşkulanarak dudağını ısırdı. Kim bilir onun hakkında neler düşünmüştü? Ellie, kalbinin sıkışır gibi olduğunu hissetti. Tam da layığı neyse onu düşünmüş olsa gerekti: onun işveli bir kadın olduğunu.

Ellie, o uzun boylu, yapılı vücudun yaklaştığına dair en ufak bir işareti kaçırmamak için etrafı öylece izlerken, dudağını daha da telaşla yemeye koyuldu. Bir şeylerin ters gittiğine dair içindeki histen bir türlü kurtulamıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?"

Ellie, panjuru çabucak kapatıp, yüzünde keyifli bir ifadeyle kendisini izleyen Meg'e döndü. Başını iki yana sallayarak, "Sadece dolunayı seyrediyordum," dedi.

Meg, yalanını yüzüne vurmayacak kadar kibar olduğundan, sadece ona bakıp gülümsedi. "Senin yerinde olsam endişelenmem. Yalnızca saatin kaç olduğunu unutmuştur, eminim. Şahin sana geleceğim dediyse gelir. Bütün o dünya umurunda değilmiş gibi havalarına rağmen tanıdığım en güvenilir insanlardan biridir o. İçin rahat olsun."

Meg'in dedikleri kulağa tuhaf gelse de doğruydu. Ellie kızardı. "Ortada öyle bir durum yok."

Meg gülümsedi. "Bence *gayet* var." Gözleri ışıldadı. "Benim de pencereden dışarı bakıp Colin'imin yolunu gözlediğim günlerden bu yana pek uzun zaman geçmedi." Derin bir iç geçirdi. "Ah, aşkın o ilk zamanları..."

Ellie, neye uğradığını şaşırdı. Şahin'in uydurduğu aptalca hikayeyi unutarak, "Ben aşık değilim," diye itiraz etti. Ancak, artık Meg'i, o hikayeye zaten hiç inanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ellie aşık olmuş olamazdı. Her yanını bir korku sardı. Ortamdaki hava aniden ağırlaşıp boğucu bir hal almış gibi geldi. Asla birlikte hayat kuramayacağı bir adama, olsa olsa onun kalbini kıracak bir adama gönlünü kaptıracak kadar budalalık etmiş olamazdı.

Meg, Ellie sanki bir şey dememiş gibi bir tavır takındı. Kederli kederli başını iki yana salladı. "Şahin'in bir gün bir yere konduğunu göreceğimi hiç düşünmezdim."

Ellie'nin kalbi durdu, ardından heyecan içinde tekrar pır pır çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendisi henüz bilmiyor ama, o adam sana aşık."

Ellie'nin kalbi öyle sert çarpıyordu ki, canı acıyordu. Meg yanılıyordu, yanılıyor olmak zorundaydı. "Onun, kadınları kalbini asla yalnızca bir tanesine kaptıramayacak kadar çok sevdiğini bana sen söylememiş miydin?"

Meg, sanki söylediklerinin artık bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Şahin'i bir sürü kadınla gördüm, ama kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim."

Ellie, mantığıyla yüreğinin adeta çaresiz kıvranışlarını kontrol etmekte zorlanıyordu. Belki de bütün bunları hayal etmemişti. Meg haklı olabilir miydi?

Kendini mantıklı düşünmeye zorladı. "Fark etmez. Bu doğru olsa bile, buradan ayrılır ayrılmaz beni aileme geri götürmeye niyetli."

Meg, onun elini avcuna alıp sıktı. "Ona biraz zaman tanı, kadın. Şu an her şey çok karışık, hem Şahin kendi duygularını isteyerek kabullenecek bir erkek değil. Biraz dürtülmeye ihtiyacı olabilir, ama er ya da geç bunu başaracaktır."

Son birkaç gündür Ellie'nin içinde çalkalanan duygu seli taşmaya yüz tutmuştu. Gözlerini yakan yaşlar boğazında düğümlendi. Bakışlarını kaldırıp, onun dostu haline gelen kadının sevecen gözlerine çevirdi. İçindeki birine derdini dökme isteği öyle baskındı ki. "Benim zamanım yok," diye fısıldadı.

Meg kaşlarını birleştirdi. "Evli misin?"

Ellie kafa salladı. "Henüz değil. Ama biriyle sözlüyüm."

Meg'in yüzündeki endişenin yerini geniş bir gülümseme aldı. "O halde hâlâ zaman var. Yalnızca biraz daha sert dürtmen gerekecek."

Meg, her şeyi ne kadar da kolaymış gibi gösteriyordu. Oysaki hiç de öyle değildi. Şahin'in duygularından emin olmuş olsa da—ki değildi—düşünmesi gereken bir de nişan akdi vardı. Akdi feshetmeye kalksa babası nasıl tepki verirdi? Onun unvanına ve konumuna sahip bir kadının şahsi duygularının bir önemi olmaması gerekirdi. Ondan vazifesini yerine getirmesi beklenirdi. Babasına duygularından bahsetmek hiç aklına gelmediği için, onun nasıl bir tepki vereceğine dair en ufak fikri yoktu.

Bir de Ralph'in ve Kral Edward'ın tepkisini düşünmek lazımdı. Ralph, ona karşı bir şeyler hissetmiyor gibi görünse de, öfkelenebilirdi. Ama ilk evliliğinde olanlara bakılırsa, belki de anlayış gösterirdi. Kral Edward'ın ne tepki vereceğini kestirmek imkansızdı.

Babası, Ellie'ye değer verirdi ve içinden bir ses onu, babasının kızını istemediği bir evlilik yapmaya zorlamayacağına inanmaya itiyordu. Ama bu, damadı olarak bir korsana kucak açacağı anlamına da gelmiyordu.

Ellie, başka bir seçenek daha olduğunu biliyordu. Şahin'le kaçıp, ailesinin onu evlatlıktan reddetmesini göze alabilirdi. Ama daima doğru olanı yapmaya çalışan, görev ve sorumluluk kavramına inanan, ailesini tüm kalbiyle seven bir kız için, bu neredeyse akla getirilmesi bile olanaksız bir düşünceydi. Bu Matty'nin yapacağı türden bir şeydi—kendinin değil. Ellie, fevri değildi; ciddi ve...

Sıkıcıyım. İstemediği bir hayata—istemediği bir adama—mahkum.

"Şahin sözlü olduğunu biliyor mu?"

Ellie kafa salladı. "Bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Aramızdaki... eee, ilişkinin geçici olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu."

Meg, hıh diye bir ses çıkardı. "Erkeklerin söylediğiyle hissettiği arasında dağlar kadar fark vardır. Ona söylemeden nasıl bir tepki vereceğini bilemezsin." Ellie'nin yüzündeki kararsız ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Şayet sen de istediğinin bu olduğuna eminsen."

Ellie, hiçbir şeyden emin değildi. Meg'in haklı olması için herhangi bir ihtimal varsa, bunu öğrenmek zorundaydı. Fazla vakti de kalmamıştı.

Meg, ona bakıp anlamlı anlamlı gülümsedi. "Ben de kampa inip gönderdiğim yemek kaplarını toplayayım diyordum."

Ellie, kadının neyi ima etmeye çalıştığını anlamayarak kaşlarını çattı. "Duncan, siz zahmet etmeyin ben getiririm, dememiş miydi?"

Meg, ellerini beline dayadı. "Duncan henüz tenezzül etmediğine göre, ben inip kendim getireceğim."

Ellie gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın olur mu?"

"Bak sen, ne kadar da düşüncelisin," dedi Meg, sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi. "Olmaz olur mu?"

İki kadın birbirlerine muzipçe gülümseyip pelerinlerini kuşandılar. Dışarıda rüzgar çıkmıştı. Dikkatlice kayalıklardan inen patikadan aşağı doğru yol alırlarken ellerindeki meşalenin ateşi karanlığın içinde titriyordu. Ellie, içinde izlendiklerine dair bir hisle, Şahin'in muhtemelen mağaranın çevresine nöbetçiler dikmiş olduğunu fark etti. Ama ancak mağaranın girişine yaklaştıklarında genç bir nöbetçi onları durdurdu.

"Ne yazık ki kaptan şu an meşgul," dedi. Üstündeki kıyafetler dar geliyormuşçasına kıpırdanıyordu, eli ayağına dolaşıyor gibi bir hali vardı.

Ellie, mağaranın içinden neşeli neşeli seslerin yükseldiğini duyabiliyordu. Neyle meşguldü? Kutlama yapmakla mı? Ellie, geçen geceki kadınları hatırlayınca içi ezilir gibi oldu. Nöbetçinin omzundan içeri bakmaya çalıştı, ama delikanlı boylu posluydu ve gövdesi mağaranın girişinin büyük bölümünü kapatıyordu.

Meg de şaşırmışa benziyordu. "Yalnızca yemek kaplarını almaya gelmiştim."

"Rhuairi'ye söylerim, getirir sizin için." Adam yakınlardaki bir nöbetçiye işaret etti. O da ona kaçamak bir bakış atıp çabucak söyleneni yapmaya koyuldu.

Bu işte bir bit yeniği vardı. Daha önce mağaraya girmelerine izin verilmediği hiç olmamıştı, genç nöbetçinin de onlardan bir an önce kurtulmak istediği besbelliydi. Onların görmesini istemediği bir şey mi vardı?

Meg de bunu fark etmiş olsa gerekti. Ellie'nin koluna girdi. "Önemli değil. Duncan'a söyleyin, sonradan getirsin."

Meg, kulübeye dönmek için apar topar arkasını dönünce Ellie, tökezleyip o sırada arkalarından bitivermiş bir adama çarptı.

"Pardon," dedi düşünmeden.

Gözlerini adamın yüzüne çevirdi ve neye uğradığını şaşırarak donakaldı. Bütün kan yüzünden çekildi. Loş ışıkta gördüklerine inanmayarak gözlerini kapatıp açtı. Üzerinde eski püskü balıkçı kıyafetleri olsa da, önünde dikilen yakışıklı, koyu renk saçlı adamı tanımıştı: Edward Bruce. Robert'in en büyük kardeşi, kendisinin de kayın biraderinin kardeşi.

Neden...?

Tabii ya! Her şeyin durduğu o bir an içinde bütün olan biten açıklık kazanmıştı. Yapbozun son parçası da yerine oturuvermişti. Şahin, Bruce'un *yanında*. Korsan değildi, İskoç isyancılardandı. Robert'ın yanında Kral Edward'a karşı savaşıyordu. Babasına karşı. Mağaradayken babasının adamlarıyla karşılaşmamak istemesi bir anda anlam kazanmıştı.

Dostu, her şey çok karışık, derken bunu kastediyordu. Ama Meg, olayların tam olarak ne kadar karışık olduğunu tahmin edemezdi.

Ardından, bir şeyin daha farkına vardı: Şahin, onun kim olduğunu öğrenecekti. Her şey sona erecekti. Onun kim olduğunu öğrendiğinde o baş başa geçirdikleri anlar, o öpüşmeler, o ihtiras son bulacaktı. Şahin'in ona karşı gerçekten ne hissettiğini öğrenmesine bir daha asla fırsat olmayacaktı.

Başta, gerçekte kim olduğunu söylerse, onun kendisiyle sadece serveti ve konumu için evlenmek isteyeceğinden korkmuştu. Ama şimdi onun hükümdarının baldızı olması da işin içine katılmıştı. Adamın kendisinde doğuştan var olan o asil damardan dolayı, kendini ona talip olmak zorunda hissedeceğini düşünüyordu.

Ama Ellie, o şekilde onun olmayı istemiyordu. İleride annesinin yaşadıklarının aynısını yaşayabileceği fikri, böyle düşünceleri aklından silip atmıştı. Karşılıksız aşkın hiçbir romantik tarafı yoktu. Onun yerine Ralph'le evlenirdi, daha iyi.

Ellie gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın olur mu?"

"Bak sen, ne kadar da düşüncelisin," dedi Meg, sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi. "Olmaz olur mu?"

İki kadın birbirlerine muzipçe gülümseyip pelerinlerini kuşandılar. Dışarıda rüzgar çıkmıştı. Dikkatlice kayalıklardan inen patikadan aşağı doğru yol alırlarken ellerindeki meşalenin ateşi karanlığın içinde titriyordu. Ellie, içinde izlendiklerine dair bir hisle, Şahin'in muhtemelen mağaranın çevresine nöbetçiler dikmiş olduğunu fark etti. Ama ancak mağaranın girişine yaklaştıklarında genç bir nöbetçi onları durdurdu.

"Ne yazık ki kaptan şu an meşgul," dedi. Üstündeki kıyafetler dar geliyormuşçasına kıpırdanıyordu, eli ayağına dolaşıyor gibi bir hali vardı.

Ellie, mağaranın içinden neşeli neşeli seslerin yükseldiğini duyabiliyordu. Neyle meşguldü? Kutlama yapmakla mı? Ellie, geçen geceki kadınları hatırlayınca içi ezilir gibi oldu. Nöbetçinin omzundan içeri bakmaya çalıştı, ama delikanlı boylu posluydu ve gövdesi mağaranın girişinin büyük bölümünü kapatıyordu.

Meg de şaşırmışa benziyordu. "Yalnızca yemek kaplarını almaya gelmiştim."

"Rhuairi'ye söylerim, getirir sizin için." Adam yakınlardaki bir nöbetçiye işaret etti. O da ona kaçamak bir bakış atıp çabucak söyleneni yapmaya koyuldu.

Bu işte bir bit yeniği vardı. Daha önce mağaraya girmelerine izin verilmediği hiç olmamıştı, genç nöbetçinin de onlardan bir an önce kurtulmak istediği besbelliydi. Onların görmesini istemediği bir şey mi vardı?

Meg de bunu fark etmiş olsa gerekti. Ellie'nin koluna girdi. "Önemli değil. Duncan'a söyleyin, sonradan getirsin."

Meg, kulübeye dönmek için apar topar arkasını dönünce Ellie, tökezleyip o sırada arkalarından bitivermiş bir adama çarptı.

"Pardon," dedi düşünmeden.

Gözlerini adamın yüzüne çevirdi ve neye uğradığını şaşırarak donakaldı. Bütün kan yüzünden çekildi. Loş ışıkta gördüklerine inanmayarak gözlerini kapatıp açtı. Üzerinde eski püskü balıkçı kıyafetleri olsa da, önünde dikilen yakışıklı, koyu renk saçlı adamı tanımıştı: Edward Bruce. Robert'in en büyük kardeşi, kendisinin de kayın biraderinin kardeşi.

Neden...?

Tabii ya! Her şeyin durduğu o bir an içinde bütün olan biten açıklık kazanmıştı. Yapbozun son parçası da yerine oturuvermişti. Şahin, Bruce'un *yanında*. Korsan değildi, İskoç isyancılardandı. Robert'ın yanında Kral Edward'a karşı savaşıyordu. Babasına karşı. Mağaradayken babasının adamlarıyla karşılaşmamak istemesi bir anda anlam kazanmıştı.

Dostu, her şey çok karışık, derken bunu kastediyordu. Ama Meg, olayların tam olarak ne kadar karışık olduğunu tahmin edemezdi.

Ardından, bir şeyin daha farkına vardı: Şahin, onun kim olduğunu öğrenecekti. Her şey sona erecekti. Onun kim olduğunu öğrendiğinde o baş başa geçirdikleri anlar, o öpüşmeler, o ihtiras son bulacaktı. Şahin'in ona karşı gerçekten ne hissettiğini öğrenmesine bir daha asla fırsat olmayacaktı.

Başta, gerçekte kim olduğunu söylerse, onun kendisiyle sadece serveti ve konumu için evlenmek isteyeceğinden korkmuştu. Ama şimdi onun hükümdarının baldızı olması da işin içine katılmıştı. Adamın kendisinde doğuştan var olan o asil damardan dolayı, kendini ona talip olmak zorunda hissedeceğini düşünüyordu.

Ama Ellie, o şekilde onun olmayı istemiyordu. İleride annesinin yaşadıklarının aynısını yaşayabileceği fikri, böyle düşünceleri aklından silip atmıştı. Karşılıksız aşkın hiçbir romantik tarafı yoktu. Onun yerine Ralph'le evlenirdi, daha iyi.

Nefesini tutup her şeyin açığa çıkacağı anı bekledi. Edward'ın bağıra çağıra Leydi Elyne de Burgh'ün neden köylü kıyafetleri içinde karşısında durduğunu öğrenmek istemesini bekledi.

Ama Edward tek kelime etmedi. O soğuk bakan kara gözlerinde en ufak bir ilgi kıvılcımı olmaksızın başka yöne baktı. Tıpkı Robert ve Elizabeth'in düğününde ilk tanıştıklarında olduğu gibi. Mücevherlerle bezenmiş, koyu renk kadifeler kuşanmış haliyle onun dikkatini çekecek kadar güzel değildiyse, şimdi hiç değildi.

Aman Tanrım, onu tanımamıştı! Ellie, kendini aşağılanmış hissetmesi gerektiğinin farkındaydı, ama bunun yerine şanssına inanamıyordu.

Adama yüzünü hatırlaması için fırsat vermek istemeyerek, gitmek üzere arkasını döndü. Ama Meg'in kolunu tutup aceleyle uzaklaşamadan, duymaya hasret kaldığı tanıdık bir ses onu durdurdu.

Şahin, onu kolundan tutup kendine döndürdü. "Ellie? Burada ne halt ediyorsun?"

Edward Bruce'un bakışları Ellie'nin üzerinde yoğunlaşıp, onu hiç istemediği kadar dikkatle inceledi. "*Bu* mu esirin?"

Ellie, adamın görmeyi beklediği şeyin kesinlikle kendisi olmadığı izlenimine kapıldı.

"Ben onun esiri değilim."

"O benim esirim değil," dedi Şahin aynı anda.

Edward, gözlerini Ellie'nin üzerinde, onu huzursuz eden bir yoğunlukla gezdirdi. Ellie, bir an için, onun kendisini tanıdığından korktu. Adamın ağzının bir köşesini alaylı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Nihayet bakışlarını başka yöne çevirdi. "Pek senin tipin değil, Şahin."

Erik, adamın kralın kardeşi olduğunu ve o pis pis sırıtan suratının ortasına yumruğuyla bir tane geçirmenin muhtemelen pek de iyi bir fikir olmadığını kendi kendine hatırlatmakta zorlanıyordu.

Ama şimdi gerçekten bir tane geçirse, ne iyi gelirdi!

Önce, Edward aptallık edip iki kadının da kendisini görmesine izin vermişti. Ne kadar zayıf bir ihtimal olursa olsun, her an birinin onu tanıması mümkündü. Sonra bir de gidip Ellie'ye onu başka kadınlarla karşılaştırarak hakaret etmişti.

Erik Ellie'yi neden çekici bulmasın ki? Göğüsleri iri değilse veya Olimpos Dağı'ndan inmiş gibi bir güzelliğe sahip değilse ne olmuş? O yeşil benekli ela gözleriyle, minicik burnuyla ve o küçük, zehir gibi laf yapan ağzıyla, her budala onun ne kadar hoş bir kadın olduğunu görebilirdi.

Eğer o piç kurusu, Ellie'nin duygularını incittiyse, soyluluğundan ileri gelen bağlantıları onu kurtaramayacaktı. Erik, Ellie'ye bir bakış attı. Dimdik duran çenesinde ve yanaklarındaki hafif kızarıklığa bakılırsa, besbelli adamın ne kastettiğini anlamıştı—ve görünüşe göre Edward Bruce'u bir güzel paylamak üzereydi.

Erik, onun böyle tepki vereceğini önceden bilmeliydi. Ellie, kendi değerini—ya da bir başkasınınkini—dış güzelliğe indirgemezdi. Erik'in onda hayran olduğu özelliklerden biri buydu. Aynı zamanda, onun fikrini önemli kılan şey de.

Ama Erik, onun zorunda kalmadıkça Edward Bruce'un yakınında olmasını istemiyordu. "Haklısın," dedi Ellie'yle Edward'ın arasına geçerek. "Ellie, başka kimseyle karşılaştırılamayacak kadar benzersizdir."

Bunu gerçekten inanarak söylediğini fark ederek kaşlarını çattı.

Ellie, yüzünde onu olduğu yerde eğilip bükülmek ister hale getiren o fazlasıyla gözlemci ifadeyle izliyordu. Erik söyledik-

lerinden aklı karışsın ya da yanlış sonuçlar çıkarsın istemediğinden, ona yüklenmeye karar verdi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Hata bende," diye araya girdi Meg. "Meşgul olduğunu fark etmedim. Yemek kaplarını toplamaya inmiştik."

Erik, Edward'ın başkalarının onu görmesine izin vermemesi gerektiğini—geç de olsa—fark edip mağaraya dönmesine memnun oldu.

Ellie, adamın gidişini seyretti. O sırada yüzündeki ifadede gördüğü bir şey, Erik'in içini huzursuz etti.

"Adamlarımdan birine toplatırım sonra," dedi. Meg'in, görüşmelerini böldüğü için kendini kötü hissettiğini görebiliyordu. Onun bir suçu yoktu; Erik'in emirleri daha açık ifade etmesi gerekirdi. Onları buraya esas getiren şeyin ne olduğunu merak etti. Sadece yemek kapları için geldiklerine inanmıyordu.

"Geç oldu," dedi. "Sizinle eve kadar yürüyeyim."

İkisi de itiraz etti ama Erik kararından dönmedi. Meg, gece vakti kayalıklarda yürümeye alışık olabilirdi, ama Ellie değildi. Erik onun karanlıkta her an kayıp tökezleyebileceğini düşününce, yine büsbütün öfkelendi.

Kadınları patikadan yukarı yönlendirirken, ne olur ne olmaz diye hep bir eliyle onun omzunu sıkıca kavradı. Ellie, ince yapılı olsa da onun gövdesine böyle yaslanmışken vücutları birbirine tam oturuyordu.

Kadınların ikisi de normalde olmadıkları kadar sessizlerdi. Üstüne üstlük, kulübenin kapısından içeri girdikleri anda, Meg gerine gerine esneyip yatmaya gittiğini söyledi.

Erik bunu Ellie'yle onu baş başa bırakmak için bilerek yaptığından adı gibi emindi. Ancak Ellie, hiç olmadığı kadar telaşlı gözüküyordu. Pelerinini çıkarmak için oyalanıp durdu, sonra da odanın içinde bir oraya bir buraya koşuşturup nihayet şömine ateşinde ellerini ısıtmaya karar verdi.

"İstediğin bir şey mi vardı, kadın?"

"Yoo," dedi Ellie çabucak. Ardından, "Evet," diye düzeltti. Ellerini eteğinde birleştirip ona doğru döndü. "Misafirlerin vardı. O yüzden mi bu gece gelmedin?"

Hay, lanet olsun. Unutmuştu. Gerçi tam olarak öyle denemezdi. Randolph'un söyledikleri, kabul etmek istemediği kadar içine dert olmuştu. "Ha, kusura bakma," deyip gülümsedi. "Ama önce iş, sonra eğlence."

Ancak, kadının bir sonraki sözlerini duyunca, bütün kaygısız gözükme çabaları uçup gitti. "Sen korsan falan değilsin, Bruce'un yanındasın. Bu yüzden İngilizler peşinde."

Erik, kadın az önce bir şaka patlatmış gibi güldü. Oysaki içi öfkeden kuduruyordu. "Hâlâ bana asil uğraşlar icat etmekle mi meşgulsün, Ellie? Hani hikaye anlatmayı bana bırakacaktın?"

"Yapma," dedi kadın usulca. "Böyle bir konuda şaka yapma." Gözleri gözlerine kenetlendi. "Bana yalan söyleme."

Söylemeliydi. Arkasını dönüp gitmeliydi. Her şey zaten yeterince karmaşıktı. Ama ayaklarını hareket ettiremedi. Ona yalan söylemek istemedi. "Soru sormamak senin için daha güvenli."

"Güvende olmak umurumda değil. Gerçeği bilmek istiyorum. Kralın kardeşinin burada başka ne işi olabilir ki?"

"Kahretsin, Ellie, güvende olman *benim* umurumda!" Erik, panik halindeki duygularını kontrol altına almaya çalışarak parmaklarını kırpılmış saçlarından geçirdi. Kadın, onu korumaya çalıştığını göremiyor muydu? "Bir şeyler bildiğini bir öğrenseler sana ne yaparlar, haberin var mı? Kral Edward, Bruce'u bulmak için hiçbir engel tanımıyor. Kadın olduğun için sakın kendini güvende sanmaya kalkma."

Verdiği tepkinin şiddeti, onu hiç de etkilemişe benzemiyordu. "Kraliçe." Ellie, telaşla öne doğru bir adım attı. "Kraliçe Elizabeth'ten bir haber var mı?"

Erik, kadının soruyu sorarken sesindeki tuhaf duygu yoğunluğuna bir anlam veremeyerek kaşlarını çattı. Ardından onun Ulster'ın hizmetindeki biri olduğunu hatırladı. "Kralın yanından birkaç ay önce ayrıldığından beri yok."

"Norveç'e gittiğine dair söylentiler duydum. Bruce'un kız kardeşi olan kraliçenin yanına sığınmak için."

Erik başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Ellie'nin ne kadar hüsrana uğradığı yüzünden okunuyordu. Erik, onun Ulster'ın hizmetinde olmasına rağmen içten içe Bruce'u destekleyip desteklemediğini merak etti. Eğer destekliyorsa, Bruce'un İrlanda'yla bağlantıları göz önüne alındığında, buna şaşırmamak gerekti. Ama fark etmezdi. Desteklesin desteklemesin, Erik'in kellesine bedel biçilmişti ve Ellie'nin onunla en ufak bir münasebetinin bile olması çok tehlikeliydi.

"Dunluce'un altındaki mağarada ne yapıyordun?"

"Ellie..." diye uyardı Erik.

Ama Ellie onu dinlemiyordu. "Konuştuğun o adamlar. Şu İrlandalılar. Onlar Bruce'un savaşçılarıydı." Gözlerini Erik'e çevirdi. "Bir şeyler planlıyorsun."

Erik, iki adımda odayı boydan boya geçti ve kadını omuzlarından tuttu. "Kes şunu," dedi içi korkuyla burkularak. Kahretsin neden bu kadar zeki olmak zorundaydı ki? "Artık soru sormak yok. Duyduğun her şeyi unut. Beni unut."

Erik bağırıyordu—ciddi anlamda bağırıyordu.

Kadının soluğu kesildi. Onun öfkesinin nihayet farkına varmışa benziyordu. "Benden istediğin bu mu?"

Erik bir an bile tereddüt etmedi. "Evet."

Ellie çenesini kaldırıp bakışlarını onun gözlerine kenetledi. Erik, aralarında kurulan bağın alevlendiğini hissetti. Kadın, ona bu bağı inkar etmesi için adeta meydan okurmuşçasına gözlerini rehin almıştı. "Yapamam bunu."

Kahrolasıca. Bu kadın, tanıdığı en sinir bozucu, en ters kadındı. Erik, her şeyin gittikçe kontrolden çıktığını hissediyordu. Ellie'yi kollarına alıp ona kendini dinletene kadar dudaklarını öpmek istiyordu. Onu omzundan aşırıp mümkün olduğunca uzaklara götürmek istiyordu. Güvenli bir yere.

Ama güvenli olan, kendisinden uzak olandı.

Erik geri çekildi. Ellie onu unutacaktı, tıpkı kendisinin de onu unutacağı gibi. Yüreğine keskin bir sızı saplanıverdi. "Az dinlen. Yarın gece yola çıkıyoruz."

Kadının yüzü düştü. "Ama..." Sanki itiraz etmek istiyormuş da, bir işe yaramayacağını anlamış gibi sesi kesiliverdi. Bakışlarını tekrar ona doğru kaldırdı. "Seni yarın görebilecek miyim?"

Normalde Erik bir an bile tereddüt etmezdi. Tutkulu bir kaçamakla, adamlarıyla oturup havanın kararmasını beklemek arasında bir seçim yapmak için ortada kafa yormasını gerektiren bir durum yoktu. Şimdi bile, burada dikilirken, kendine hakim olmak için mücadele ediyordu. Ellie'nin hafif, kadınsı kokusu onu cezbeder gibi etrafını sarıyordu. Ona karşı hissettiği arzu rayında gitmiyor, gittikçe daha da şiddetli bir hal alıyordu. Onu çırılçıplak soyup, kendi vücuduna sarmalamak, en derinlerine doğru kaymak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, zihninde—devamlı—sahneler canlandırıyor ve onu çılgına çeviriyordu.

Erik, bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydı. Bu durum fazlasıyla karmaşık bir hal alıyordu. Nefsine hakim olmanın sınırındaydı. Yarın ikisi de kendi yoluna gidecekti. Bu olanlara sünger çekmek daha iyi olacaktı. Bu defteri bir seferde kapamak daha iyi olacaktı. Ama onunla son bir gün daha geçirmenin cazibesine karşı koymak çok zordu. Ona bir kez daha dokunmanın. Onu okşayarak haz denizine sürüklerken yüzünün zevkten al al olmasını bir kez daha izlemenin.

"Bilemiyorum," diyerek önlem almaya çalıştı. "Yapılacak çok şey var." Öylece oturup beklemek gibi.

"Haa," dedi kadın, hayal kırıklığını gizlemeden. "Ben de sabah adamlarınla işin bitince bana o mağarayı göstermek için bir raz vaktin olur diye umut etmiştim. Tabii varsa öyle bir mağara."

Erik gülümsedi. Bu kurnazca gönderme, onu ikna etmeyi başarmıştı. Bu işi abartmakla gerçekten saçmalıyordu. Alt tarafı bir gün daha onunla olacaktı. "Olmaz olur mu? Sana göstereceğime söz vermiştim, değil mi?"

Ellie, ağzının bir köşesine yerleşmiş bir gülümsemeyle başını salladı. Kazanacağını önceden biliyordu—gerçi pek çetin bir mücadele olmamıştı.

"Deniz alçalmışken gitmemiz gerekecek. Sabah yola çıkmaya hazır olabilir misin? Sabah derken bize göre sabahı kastediyorum tabii."

Ellie yüzünü buruşturdu. "Aman ne komik. Bana kaçta hazır olmam gerektiğini söyle sadece."

Edward Bruce ve Boyd şafak sökmeden birkaç saat önce ayrılacağına göre, Erik zaten gecenin büyük bir kısmında ayakta olacaktı. "Gün doğumu?" Kadının yüzündeki dehşet ifadesini görünce kendi kendine güldü. "Gitmek istemiyorsan..."

"Ayakta hazır olacağım," diye homurdandı.

Erik, kendine hakim olamayarak onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurup gitmek üzere davrandı. "Gittiğimize değecek."

"Değse iyi olur, hele o lanet saatte."

On Yedi

Ellie, loş karanlıkta cilalı abanoz gibi parlayan, suyun altındaki bu küçük kayalıklar sarayına göz gezdirdi. "Muhteşem," dedi fısıltılı bir sesle.

"Beğendiğine sevindim," dedi Şahin, mavi gözleri muziplikle ışıldayarak. "Yüzmeye değermiş, değil mi?"

Ellie, dudak büküp elleriyle adama doğru su sıçrattı. "Alçak. O kısmı anlatmayı atlaman ne kadar da yerinde olmuş."

Adam, başını iki yana sallayarak gür dalgalı saçlarındaki suyu silkeledi ve Ellie'ye dönüp o utanmaz gülümsemesini takındı. "Sormadın ki."

Ellie, mağaraya ulaşmak için yüzmeleri gerektiğini öğrenince, verdiği kararı bir daha düşünmüştü—hatta bir kez daha, diye düzeltti, şafak sökmeden zorla yataktan çıkmaya çalışmasını hatırlayarak. Adamın onu geçen sefer suya girmeye zorladığı zamanın aksine, bugün o güneşli ve ılık kış günlerinden *değildi*.

Şafak söktükten bir süre sonra, yöredeki bir balıkçıdan ödünç aldıkları eski püskü bir kayıkla yola çıkmışlardı. Kayığa ikisi birden zar zor sığabiliyordu. Şahin'in onu temin etmesine rağmen, Ellie, eğri büğrü, yıkık dökük kalas yığınının su üstünde yüzebildiğine şaşırmıştı.

Adam, kalın ve puslu sabah sisinin içinde, adanın kuzey ucuyla, küçük bir koyu gizleyen kara bir kaya uzantısı arasındaki

kısa mesafeyi kürek çekerek geçmişti. Kayığı, kayalıklı kumsala çıkartıp görülmeyecek şekilde gizledikten sonra ona giysilerini kayıkta bırakabileceğini söylemişti.

Ellie, o buz gibi suya tekrar girme fikrine tereddütle yaklaşsa da adama onu geri götürmesi için bahane çıkarmak istemiyordu. Bu, onunla yalnız vakit geçirmek için eline geçen son şansı olabilirdi. Meg'in haklı olup olmadığını öğrenmek istiyorsa bunu şimdi yapmalıydı.

O yüzden, üzerinde—bir kez daha—yalnızca içliği kalana kadar soyunup adamın peşinden onu girintili çıkıntılı bir kayalık gibi görünen bir duvara doğru takip etti. Duvar aslında mağaranın girişini gizliyordu.

Bilinmeyene doğru dalmak biraz ürkütücüydü, ama adam, kapkara, buz gibi suya daldıkları sırada hep onun elini tutmuştu. Ellie'yi, yarım metre kadar derindeki bir kayanın dar bir açıklığından içeri yönlendirmişti. Kayanın diğer tarafında su yüzüne çıktıklarında, Ellie kendini sığ bir gölcüğün içinde, kayalıkların arasındaki büyülü bir vahaya bakarken bulmuştu. Etraf ancak karanlık mağaranın kabaca oval şekilli olduğunu çıkarmasına yetecek kadar aydınlıktı.

Adam onu tutup ayağa kaldırınca, suyun ancak göğsüne kadar geldiğini görerek şaşırdı.

"Burada sadece deniz alçalmışken yüzülebiliyor," diye açıkladı adam. "Öğleden sonra, su tavana kadar çıkmış olacak."

Tavan, adamın başının bittiği yerden itibaren en az bir elli santim daha ötede olduğu için, Ellie, mağaranın yüksekliğinin iki buçuk metreden fazla olduğunu kestirdi. Birkaç saat içinde suyun bu kadar yükselebileceğini düşünmek insanı hayrete düşürüyordu.

Bütün vücudunu bir ürperti alıverdi. "Burada mahsur kalmayı hiç istemezdim."

Adam, Ellie'yi doğal bir basamak şeklindeki bir resife doğru yönlendirdi. Elleriyle belinden kavrayarak onu kaldırıp kayanın üzerine oturttu, ardından kendisi de yanına tırmandı. O gün ona ilk kez dokunmuştu. Ellie, adamın elinin vücuduna temas etmesiyle ürperiverdi. En az kelimeleriyle olduğu kadar dokunuşlarıyla da iletişim kuran bir adama göre, ellerine hakim olmak için gayret sarf ediyor gibiydi.

Ellie, saçının suyunu sıktıktan sonra, ayaklarını ıslanmış içliğinin altında topladı.

Adam parmaklarını saçından geçirdi ve eliyle yüzündeki suyu sildi. "Üşüyor musun?"

Ellie, tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu, ama tam anlamıyla üşümediğini fark edince şaşırdı. Mağaranın içi, sauna gibi rehavetli değildi, ama dışarıdan en az beş derece daha sıcaktı. Başını hayır anlamında salladı. "Burası suya göre çok daha sıcak."

"Yılın her mevsimi böyle neredeyse. Niye olduğunu bilmiyorum."

Ellie, adamın sesinin hafifçe yankı yaptığını duyup, mağaranın dışından gelen seslere kulak kesildi—rüzgara, kayalara vuran dalgalara—ama tavandan damlayan suyun sesi dışında etrafa bir ölüm sessizliği hakimdi. "Ne kadar sessiz."

"Yaa, sanki başka bir dünyadaymışsın gibi geliyor, değil mi?"

"Burayı nasıl buldun?"

"Ben bulmadım. Yerel halk burayı yıllardır biliyor."

"Saklanmak için harika bir yer. Küçükken buraya sık sık gelir miydin?"

Adam, ona şöyle bir yan gözle bakıp cevap vermedi.

Ellie, adamın neyi ima etmeye çalıştığını anlamamıştı. "Bu yüzden mi Bruce'a katıldın? Topraklarını geri almak için mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Sen hiç vazgeçmez misin?"

Ellie durup düşündü. "Hayır."

Adam derin bir iç geçirdi. Ellie, onun cevap vereceğini düşünmüyordu, ama bir an sonra, "O da var, ama esasen liderim benden katılmamı istediği için katıldım," deyip ona keskin bir bakış attı. "Nedenini sorma; daha fazlasını söyleyemem."

Ellie, gözlerini kapkara su birikintisine çevirerek dilini tuttu. Artık aralarında sır kalsın istemiyordu. Ona gerçekte kim olduğunu söylemek zorundaydı, ama önce onun kendisi için neler hissettiğini öğrenmesi gerekti. "Söyleyemez misin, yoksa söylemeyi ret mi ediyorsun?"

"İkisi de." Adam uzanıp eliyle hafifçe çenesini kavradı. Ellie, o nazik dokunuşun altında teninin farkındalıkla dalga dalga ürperdiğini hissetti. Görev, evlilik için pek tatsız bir sebep halini almıştı—özellikle de o söz konusu olduğunda. "Bu mesele senin için çok tehlikeli, Ellie. Seni korumaya çalışıyorum."

Haklıydı; mesele gerçekten tehlikeliydi. Zaten, Bruce'un işine dahil olmasını bu kadar korkutucu kılan da buydu.

"Peki ya sana olan tehlikesi?" Ellie, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Babasının, Kral Edward'a sadık olmasına rağmen, Ellie, kız kardeşinin kocasını her zaman takdir etmiş ve içten içe desteklemişti. Ama Bruce'un davasını desteklesin desteklemesin, bunun baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu. Bruce'un tahtı ele geçirme mücadelesi başarısız olmuştu. Kendisinin ve destekçilerinin günleri sayılıydı. Kralın onları köşeye sıkıştırınca ne yapacağını düşünmek—ve bunu başaracağına şüphe yoktu—Ellie'nin kanını donduruyordu. "İngiliz donanmasından daha ne kadar kaçabileceğini düşünüyorsun?"

Adam, dişlerini isyankar bir tavırla sıkarak elini teninden çekti. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar."

"Peki ya sonra? Savaş alanında, ya da daha kötüsü, darağacında veya bir celladın baltasının ucunda ölecek misin yani?"

"Belki evet," deyip omuz silkti adam. "Belki hayır."

Ellie, sinirden ve çaresizlikten sırtını dikleştirdi. Adam hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. İçinde bulunduğu tehlikeden bihaber gibiydi. "Ölebilecek olman umurunda değil mi?"

"Ölmek, savaşmanın bir parçası, Ellie. Benim işim de bu, ben savaşırım." Gülümsedi. "Çoğunlukla da kazanırım."

Ellie'nin bundan şüphe ettiği yoktu. Onun nasıl kılıç savurduğunu görmüştü. O cüssesi ve gücüyle savaş alanında ölüm saçardı. "Ama bu sefer kazanamazsın. Edward çok güçlü. Sizin elinizde ne var? Birkaç yüz adam mı?"

"Daha her şey bitmedi."

Görünüşe göre, adamın, Ellie'nin farkına varmadığı inatçı bir damarı da vardı. "Sence Bruce'un kazanma şansı var mı?"

"Onda şanstan fazlası var."

O an, Ellie, adamın sesinde daha önce hiç duymadığı bir şey duydu. Derin, hürmetkar ve sarsılmaz bir şeydi bu. Bir an sonra ne olduğunu anladı: Sadakat. Aniden kılıcının üzerinde yazanlar aklına geldi: Daima sadık.

"Ama olmasa da sen onun takipçisi olurdun," dedi Ellie, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. Bu, onu ölüme götürse de.

Adam, kendini bir şeye adamaktan hiç de aciz değildi. Bruce'a böyle bir sadakatle bağlıysa, belki Ellie'ye de değer verebilirdi. O, babası gibi değildi. Ellie sırf yakışıklı ve karizmatik olduğu için derin duygular hissedemediğini varsaymakla hata etmişti.

Annesinin yaşadığı kalp kırıklığının yarattığı önyargı olmaksızın, Şahin'in geçen hafta boyunca yaptığı her şey gözüne bambaşka görünmüştü. Her boş anını onunla geçirmiş, onun yanında olabilmek için bahaneler uydurmuştu. Başta amacı onu huzurlu görmek olmuşsa da, keyifli zaman geçiren sırf Ellie değildi. Kendisi de en az onun kadar gülüp eğlenmişti. Ona ailesiyle ilgili çok özeline giren şeyler—çok az kişiyle paylaştığını düşündüğü

şeyler—anlatmıştı. Bir de onun ailesine haber yollamış olması vardı. Bu, yapması hiç de zorunlu olmayan ve uğruna belli bir risk aldığı bir şeydi.

Ellie'nin yanında herkesin yanında olduğundan farklı davranıyordu.

Sadece davranışlarıyla da bitmiyordu. Ellie, adamın ona değer verdiğini içinde seziyordu—adeta kemiklerine işlemişçesine biliyordu. Herkesten çok ona tepesinin atmasından, onunla konuşma tarzından, vücudunun onun parmaklarının altında ürpermesinden ve ona dokunurken gözlerindeki o yoğun, şefkat dolu bakışlardan. Bütün bunların bir anlamı olmalıydı.

Meg bile fark etmişti.

Ellie, derin bir nefes alıp yüzünü ona döndü. "Veda etmek istemiyorum."

Adam bir an duraksadı. Çenesinin altında bir kas seğiriyordu. Ama hemen sonra gülümseyince, Ellie, acaba hayal mi gördüm, diye merak etti.

"Ellie, yakında ailenin yanına döneceksin ve bütün bu olanları unutacaksın."

Ellie, yüreğine bıçak gibi saplanan acıya karşı koydu. "Bana büyüklük taslama. Ben ne hissettiğimi biliyorum."

Adamın sesi öyle özgüvenli çıkıyordu ki. Kendinden öyle emin gözüküyordu ki. Sanki aynı şeyi önceden birçok defa—hatta defalarca—söylemişti.

Bu seferki farklı.

Ellie, gözleriyle onun yüzünü taradı. En ufak bir zafiyet belirtisi arıyor, ama bulamıyordu. Kalbi, göğsünün dar boşluğunda büyük bir güçlükle atmaya devam ediyor gibiydi. "Sen de öyle mi yapacaksın?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Unutacak mısın?"

Adam, gözlerini onun gözlerine çevirdi ve bir an bile tereddüt etmedi. "Evet."

Ellie, adama inanmıyordu. Madem umurunda değildi, o zaman neden ona dokunmuyordu?

Adeta kendine güvenmiyor gibiydi. Hem saklamaya çalışsa da çok gergin duruyordu. Sırtını kayalık duvara yaslamış, bir dizini kendine doğru çekmiş, diğer ayağı sudayken görünürde gayet rahat duruyordu. Ama bu dünya umurunda değilmiş gibi tavrıyla onu kandıramazdı. Ellie, gerginliğin vücudundan birazdan alev alacak kor halde bir kav gibi yayıldığını hissedebiliyordu.

Meg haklıydı. Şahin, duygularının kolay kolay farkına varabilecek bir adam değildi. Biraz dürtülmeye ihtiyacı olacaktı.

Ellie, ellerini dizlerinin etrafından çekip ona doğru eğildi. Cilveli görünmekle hiç uğraşmadı, zira uğraşsa yalnızca aptalca görüneceğini biliyordu. Ancak, iş cüretkar ve soğukkanlı görünmeye gelince, işte *bunu* yapabilirdi.

İşe yaramış olsa gerekti, çünkü adamın zaten gergin olan vücudu kaskatı kesilmişti. Nefes almıyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

Ellie, sesinde tetikte olduğunu ele veren tınıyı duyarak gülümsedi. Her yanından özgüven akan bir adam için, bunun az rastlanır bir an olduğunu içinden geçirdi. "Son birkaç gündür ne yapıyorsak onu yapıyorum—sadece biraz eğleniyorum."

Adam gözlerini kıstı. Ellie'nin ona meydan okuduğunu anlamıştı. "Bence hiç de iyi etmiyorsun."

Ellie, tek kaşını kaldırdı. "Neden? Nasılsa hiçbir önemi yok ki... yoksa var mı?"

Adam cevap vermedi, ama bunun sebebi çenesini hareket ettiremeyeceği kadar sımsıkı kenetlediği için olabilirdi.

Dürt onu. Ama adam bunu onun için hiç de kolay hale getirmiyordu. Yanı başında öylece kaskatı oturuyordu. Kasları gerim gerim gerilmişti. Güçlü vücudunun her bir karışı onu uzak durması için uyarıyordu adeta.

Ellie, derin bir nefes alıp eğildi ve dudaklarını adamın dudak

larına değdirdi, ardından sakalları biraz biraz çıkmış çenesinden aşağı boynunun tuzlu ıslaklığına kaydırdı. Deniz suyuyla baştan aşağı sırılsıklam olmuşken bile güzel kokuyordu. Tıraşı gelmiş sakalı, altından bir İskandinav tanrısını andıran görünüşüne sert bir hava kazandırmıştı.

Ellie, çabalarının etkisini görmek için geri çekildi. Adamın alev alev, yoğun bakışları onun gözlerini, adeta bütün yıldırımları üzerinde topluyormuşçasına delip geçiyordu. Çenesi hâlâ aynı şekilde sımsıkı kapalıydı. Boynunda kaslar yay gibi gerilmiş, bir damar çılgınca seğiriyordu.

Adam, son derece ürkütücü ve tehlikeli görünüyordu—tepeden tırnağa o dehşet saçan Kuzeyli savaşçıya dönüşmüştü.

Ancak bu görünüşü, Ellie'yi aksine heyecanlandırmış, cüretkarlığını daha da artırmıştı. "Bütün bunları unutacaksın," diye ona meydan okumaya koyuldu. "Çünkü hiçbiri bir anlam ifade etmiyor, değil mi?"

Adam, onu tıpkı ismindeki yırtıcı kuş gibi, göz korkutan bir ifadeyle izliyordu. Ellie, yüzüne adeta kusursuz hale getirdiği o utanmaz gülümsemeyi takınıp ona dokunmak için uzandı.

Parmaklarını göğsünden aşağı, karnını saran çelik gibi şeritlere kaydırdı. Kaslarının, dokunuşuyla seğirdiğini hissetti. Orada bir süre daha oyalanmaya koyuldu. Onun dayanma gücünü sınıyordu—vücudu sımsıkı kasılana kadar karnında arsızca daireler çiziyor, bir yandan da kendi ilgisine muhtaç, o kalın, sütun gibi sertliğine değmekten itinayla kaçınıyordu.

Bakışlarını adamın gittikçe koyulaşan, gittikçe alevlenen gözlerinden bir an bile ayırmıyordu.

"Ya burası?" Elini onun delicesine çarpan kalbine koyup gözlerinin en derinlerine baktı. "Burası da hiç farklı hissetmiyor, değil mi?"

"Hayır." Kelime sert ve gergin bir sesle adamın ağzından adeta bir küfür gibi çıkmıştı.

Yalan söylüyordu. Ellie, yalan söylediğini hissedebiliyordu. Ama adam, mücadele etmekte kararlı görünüyordu.

Bileği, erkekliğinin şişkin başına sürtününce, adam tıslar gibi bir ses çıkardı. Ellie, çamaşırının ince kumaşından sertliğinin nabız gibi atan sıcaklığını hissedebiliyordu. Avucuyla erkekliğini kavradı. "Eminim bunların hepsini unutacaksın."

"Tanrım, Ellie," diye inledi adam. Boynundaki kaslar adeta kiriş gibi gergindi. "Seni incitmek istemiyorum." Ellie'nin kalbi sıkışır gibi olmasına bakılırsa, bunu söylemek için artık çok geçti. Adam, onu bileğinden tuttu, ama Ellie parmaklarını gevşetmedi. "Sana istediğini veremem."

İçindeki, onu böylesine cüretkar yapan umut suya düşüverdi. Ellie, onu kavrayan elini geri çekti. *Beni istemiyor. Bana değer vermiyor.* Yüreği acıyla burkuldu. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemişti.

Ama bir yanı, vazgeçmeyi reddediyordu.

Eğer adamın ona verebileceği bu kadar ise, Ellie alabileceğinin hepsini alacaktı.

Yepyeni bir azimle, adamın çamaşırının iplerini çözmeye koyuldu, ama kumaş o kadar ıslaktı ki, biraz uğraşması gerekti. Erkekliğini meydana çıkarınca, gözlerini onunkilere çevirdi. Adamın yüzü adeta granit gibi sert ve dirençli görünüyordu.

"İstediğim, demek? Tek istediğim bu." Adam cevap vermeyince, Ellie, vücudunun aşağılarında kendi arzusunun çalkantılarını hissederek, parmaklarıyla onun erkekliğini kavradı. Kadife gibi yumuşak teni, kalın, kabarmış çeliğin etrafında gerildikçe gerilmişti. "Yalnızca zevkten biraz daha tatmak. Son bir defa."

Kahrolasıca. Neyi kanıtlamaya çalıştığını sanıyordu ki? Birlikte ne kadar keyifli zaman geçirmiş olsalar da, Erik o gece geç saatte yola çıkacak ve tüm bu olanları unutacaktı. İkisi de unutacaktı.

Ellie'yi kollarına almanın ne kadar muhteşem bir his olması-

nın, onu öpmeye nasıl da doyamamasının, ya da onu hayatında hiçbir kadını istemediği kadar istiyor olmasının bir önemi yoktu. Sadece ona sahip olmayacağını bildiği için böyle hissediyordu. Kalbinin deli gibi çarpması, ona karşı hissettiği o içgüdüsel çekim, onunla birlikte olmak için duyduğu o temel ihtiyaç—bunların hepsi dinecekti. Şimdiye dek hep öyle olmuştu.

Ama Erik hiç kendini böyle hissetmemişti. Onu o kadar çok istiyordu ki, hayatında ilk defa kendine güvenemiyordu.

Kadın onu neden bu kadar zorluyordu? Neden vazgeçemiyordu? Erik, onu incitmek istemiyordu. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Ama ellerinin vücudunda bıraktığı his, ona dokunuşu, onu okşayışı... iyi niyetini paramparça etmişti. Dokunuşunun göğsünde bıraktığı hissi, adeta damgalanmışçasına hâlâ hissedebiliyordu.

Ellie'nin bu oynadığı oyunla ne yapmaya çalıştığını biliyordu, ama onun fikrini değiştiremeyecekti. Bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu, ne yazık ki! Bunu kanıtlayacaktı. Kadın madem zevki tatmak istiyordu, tadacaktı. Kaldıramayacağı kadar fazlasını hem de.

Bu oyunu o başlatmış olabilirdi, ama kazananı Erik'in kuralları belirleyecekti.

Parmaklarını onun sırılsıklam saçlarına daldırıp yüzünü kendine doğru yaklaştırdı. Dudaklarını dudaklarıyla kenetleyip onu uzun, derin bir öpücüğün içinde hapsetti. Sıcak, yoğun bir rahatlama hissi vücuduna dalga dalga yayıldı.

Ellie onu okşadıkça, Erik de dudaklarıyla onun tadına vardı. Birbirlerini tüketmeye muhtaç halde, dilleri daha derinlere, en derinlere uzanıp sarmalandı. Ancak Erik'in içini yumruklayan açlık bir nebze bile yatışmadı.

Bunu yapmamalıydı. Kendini böyle hissederken, öfkeyle ve ne olduğunu anlamadığı tuhaf, taşkın bir duyguyla çalkalanırken olmazdı. Kendinde değil gibiydi. İçinde vahşi, dizginlenemez bir

his kabardıkça kabarıyordu. Göğsünde bir baskı hissediyordu. Gidecek yeri kalmamış bir yoğunluk içini kapladıkça kaplıyordu.

Tehlikeyi sezdi, ancak kulak asmadı.

Her şey yalnızca hazdan ibaret. Sadece şehvet, ötesi yok.

Fakat kadının elinin her bir günahkar okşayışı, bu cinnet halini daha da tırmandırıyordu. Vücudu, onun arsız dokunuşlarıyla neredeyse kırılma noktasına ulaşmıştı.

Son bir defa.

Bu son defanın hakkını öyle bir verecekti ki. Kadının elini tutup erkekliğinden çekti, vücudunu kendine yaslayıp onu yavaşça oturduğu taşa yatırdı.

Ellerini, onun her yerinde dolaştırdı. Göğüslerinde, kalçalarında. Ona tutunarak, vücudunu vücuduna daha da bastırarak, içindeki açlığı ve biriktikçe biriken tehlikeli duyguları çaresizce yatıştırmaya çalıştı.

Ellie, onun dokunuşu altında adeta eriyor, sırtını yay gibi geriyor, kendini onun vücuduna daha da yaslıyordu. Önceden verdiği karşılıklarda en ufak bir tereddüt varsa bile, artık kalmamıştı. Dilinin her bir okşayışına, teninin her bir dokunuşuna, Erik'in hayalinde dahi canlandıramayacağı kadar sınır tanımaz bir teslimiyetle karşılık veriyordu.

Yangına körükle gider gibi, bu hali onun içini kasıp kavuran alevi daha da kamçılıyordu.

Onu öpüyordu. Ona dokunuyordu. Onun vücudunu kendi vücuduyla sarmalıyordu. Kalçası kalçasına, göğsü göğsüne değiyordu. Kadın ona sürtündükçe, göğsünün sert tomurcuklarıyla gövdesini sıyırıyordu.

Ama bu temas ona yetmiyordu.

Erik, onun sıcak teninin kendi teninde kaydığını hissetmek istiyordu. Onu ilk kez çıplak—çırılçıplak—görmek istiyordu. Aralarında içlik, tunik ya da çamaşır olmaksızın.

Kıyafetleri. Kıyafetlerinden kurtulması gerekiyordu. Aniden

dudaklarını onun dudaklarından çekip ayırdı ve gömleğini yırtarak soydu. Ellie'nin gözleri iri iri açıldı, onun çıplak göğsünün ve kollarının üzerinde tepeden tırnağa dolaştı. Ona öyle bakmamalıydı. Bakışlarındaki saf açlık, içindeki alevleri ancak daha da tutuşturuyordu.

Gömleğini çıkarışını izledi; ardından, kadının içliğini tutup, o itiraz etmeye fırsat bulamadan, bir çırpıda başının üstünden çekip çıkardı.

Tanrım. Erik, sanki az önce başına bir ağır darbe almışçasına soluğunu tuttu.

Ellie, adeta bir ay parçasıydı. Sıska değil, ince ve narindi. Erik, gözlerini, onun kaymak gibi zarif teninin üzerinde ziyafet çekercesine baştan aşağı gezdirdi. Göğüsleri ufak ve diri. Beli ince, kalçaları zarif ve kıvrımlı. Hele bacakları... bacakları kusursuzdu. Pürüzsüz, şekilli kaslarla sarılı, uzun ve biçimliydi.

Soyunmak pek de iyi bir fikir olmamıştı. Bu sahneyi gözünün önünden silmek uzun zaman alacaktı.

Erik, ondan bir an bile ayrı kalamayarak vücudunu vücuduna yasladı; çıplak bedenleri birbirine ilk kez dokunduğu sırada dudaklarını öptü. Teninin tenine değer değmez cız etmesiyle vücudu alev aldı.

Kadının göğüslerini, kalçalarını avuçlarında hissetti. Cildi öylesine yumuşaktı ki, ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Ağırdan almayı bir kenara bırakıp, elini onun bacaklarının arasına götürdü. Bir yandan dudaklarını öperek, parmağını o yumuşak, lav gibi sıcaklığının içine doğru kaydırdı. Bir inilti koyuverdi. Arzu tüm benliğini yoğun, alev alev bir dalga gibi yutmuş, onu daha da derinlere sürüklüyordu. Öylesine sıcak. Öylesine ıslak. Ellie inliyor, vücudunun altında kıvranıyordu. Kalçalarını eline doğru yaslıyor, göğüsleriyle gövdesine abanıyordu.

Erik, bir parmağını daha içine kaydırarak, onun tenini biraz

daha esnetti. Ama kadını yalnızca parmaklarıyla okşamak yetmiyordu. İçinde olmayı hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

Ellie, bu sefer daha yoğun bir ısrarla tekrar inledi. Daha fazlasını hissetmek için bacaklarının birleştiği yeri, sertliğine daha da bastırdı. Islaklığının, onun nabız gibi atan erkekliğinde kayarcasına bıraktığı his, Erik'in neredeyse aklını başından alıyordu.

Nasıl da yakınındaydı.

Sakın. Erik, onun derinliklerine dalmak için, içinde biriken arzuyu bastırmaya çalışarak dişlerini sıktı.

Tanrım, ama bunu öyle çok istiyordu ki.

Son bir defa. Onu kışkırtan sözlerinin kulaklarında davul gibi uğuldamasına engel olamıyordu.

"Ne olur, Şahin—"

"Erik," diye diretti. Onun adını söylediğini duymak istiyordu—duymaya ihtiyacı vardı. Göz göze geldiler. Göğsünde yine o keskin sızıyı hissederek bir kez daha, "Erik," dedi.

"Erik," diye tekrarladı Ellie usulca. Dudaklarında beliren, gözlerini dolduran gülümseme, Erik'in içinde arttıkça artan baskıyı paramparça ediverdi. "Ne olur, bunu yapmak istiyorum."

Başı dönüyordu, kadının masum yakarışı zihninde fırtınalar koparıyordu. Ne kadar muhteşem olacağını biliyordu. Kadınlığının onu nasıl da kıskıvrak saracağını, vücudunun ona nasıl da sımsıkı tutunacağını biliyordu.

Onun içinde olmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. O an önemli olan tek şey buydu. Olması gereken tek şey buydu. Kalbinin göğsünü yumruklamasını durduracak, içindeki bu çıldırtan açlığa bir son verecek tek şey buydu.

Erik, kollarını kadının omuzlarının iki yanına koyarak kendini yukarı kaldırıp onun bacaklarının arasına yerleşti. Gözleri birbirine kenetlenince öylece birbirlerine baktılar. İkisi de hiçbir

şey söylemedi. Söylemelerine gerek yoktu. Erik, ona son bir şans daha verdi. Ellie, aklındaki soruyu gözlerinden okudu ve başını salladı.

Erik bir an bile tereddüt etmedi. Vücudu artık akıl mantık dinlemiyor, kendi başına hareket ediyor, bir tek amaca ulaşmak için yelken açıyordu: Ona sahip olmak.

Benim. Bu, temel ve karşı konulamaz bir dürtüydü.

Kendini, kadının derinlerine doğru yavaşça iterken içini dolduran beklentiyle vücudu titriyordu.

Ellie, ona dur demesi gerektiğini biliyordu. Söylese, ikisini birden kıskacına alan ihtiras bulutunun içindeyken bile duracağını biliyordu.

Ama durmasını istemiyordu.

Onu—Erik'i—seviyordu. Ona adını söylemişti.

Onun o küstah, kibirli hallerini seviyordu. O iflah olmaz sırıtışını. O çapkın serseri maskesinin ardında sakladığı, doğuştan gelen gururunu ve asaletini. Sevecenliğini, iyilikseverliğini ve düşünceliliğini de seviyordu. Onunlayken içini dolduran özgürlük hissini seviyordu. O macerayı. O heyecanı. Ama aynı zamanda, bayırda onun yanında oturup dalgaların kayalara çarpmasını izlemeyi de seviyordu.

Onunla birleşmek, bu sevginin en mükemmel—yegane—ifadesi gibi geliyordu.

Ellie, bunun bir anlam ifade ettiğinden emindi. Erik ona değer veriyordu. Değer veriyor olmalıydı. Kendini yukarı kaldırıp ona baktığı sırada gözlerindeki ifade nefesini kesmişti. Vahşi. Sahiplenici. Yoğun. O bakışla, Ellie'nin en temel şekilde ona ait olduğunu yadsınamaz biçimde ilan etmişti.

Ellie, Erik'e aitti, Erik de ona. Kader onları buraya getirmişti. Olması gereken buydu. Adam, onun kaderinde vardı.

Ellie, onun omuzlarını kavradı. Bir yandan sertliğinin ipeksi

başının, bacaklarının arasındaki hassas taç yapraklara değdiğini hissediyordu. Bu fevkalade his, vücudunun her yerine taze bir ıslaklık dalgası yaydı.

Bu işin tam olarak nasıl hallolacağından pek emin değildi. Adamın erkekliği çok büyüktü. Kendi vücudunun bir şekilde onu barındırmaya alışacağına güvenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Erik'in daha önce hiç görmediği kadar çetin bakan yüzündeki delici mavi gözler, bakışlarını hapsetmişti. Çenesi kenetlenmiş, onun parmaklarının değdiği yerlerde kasları sımsıkı gerilmiş halde, adam görünmez bir düşmanla savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kendini ileri doğru itip, sertliğinin ucuyla tenini araladı.

Ellie soluğunu tuttu. Ardından adamın kendini biraz daha derinlerine doğru ittiğini hissetti ve adeta nefessiz kaldı.

Tuhaf ama harika bir histi bu. O sıcaklık. O bağ. Vücudunun sımsıkı gerilişi. Erik'in onun içini dolduruşu.

Ellie, vücudunun gevşediğini, adamın bedeninin etrafında esnediğini hissetti. Islaklığı onu içeri davet ediyordu.

Neticede bu iş kolayca hallolacağa benziyordu.

Ellie, onun, tam içinde gidebileceğe yere kadar gitmiş olduğunu düşünürken, Erik gözlerini rehin tutarak son bir kez daha kendini ileri itti. "Özür dilerim," diyebildi ancak sıktığı dişlerinin arasından.

Ellie, bir anda saplanan keskin acıyla çığlık attı. Beklemediği bu ani sızıyla vücudu gerildi. Ancak Erik onu dudaklarıyla avuttu, kasları gevşeyip kendini yine tutkunun cezbedici kollarında bulana kadar onu öptü.

O sarsıcı, alev alev his tekrar galip geldi. Ona hareket etmesini ve Erik'in vücudunu vücudunda hissetmesini söyleyen his.

Ellie, parmaklarıyla adamın kollarındaki ve omuzlarındaki

kasların şişkinliğine sıkıca tutunarak, onun tenine değme arzusuyla yanıp tutuşarak vücudunu kendine doğru çekti. Sertleşmiş göğüs uçları onun o kudretle yontulmuş gövdesinin, güneşten yanmış, alev alev teniyle buluşunca inledi. O yoğun ağırlığını üzerinde hissetmek muhteşem bir duyguydu.

Ellie, içinde feveran eden o huzursuz arzuları yatıştırmak için onunla karışmaya muhtaç halde vücudunu vücuduna sürterek adamı okşamaya başladı. Kalbine değen kalbinin göğsünü yumruklayan atışlarında ritmini buldu.

Erik, içinde kaymaya başladı. En başta yavaşça. Kalçasıyla küçük küçük daireler çizerek. Ardından, Ellie, kalçalarını onun ritmini yakalamak için havaya kaldırmaya başlayınca, daha derinden okşayarak. Ta ki Ellie'nin vücudunu dalga dalga sarsan gidip gelişleri her yanına hakim olana dek.

Ellie, içinde artan o tanıdık yoğunluğu hissetti. Ama bu sefer farklıydı. Daha derindi. Daha anlamlıydı. Bedenlerinin tek vücut olması, onu her bir dokunuşa karşı daha da hassas hale getirmişti.

Erik de bunu hissediyordu. Sanki kendini dizginlemeye çalışmaktan nefes almak dışında hiçbir şey yapamaz hale gelmiş gibi, dudaklarını dudaklarından ayırdı. Vücudu o kadar gerilmişti ki, Ellie, onu bile yapabildiğini sanmıyordu.

Adam, artık daha hızlı gidip geliyordu. Daha derin. Daha sert. Hararetini iyice artırarak, her bir günahkar okşayışla Ellie'yi uçurumun kenarına daha da sürüklüyordu.

Her bir okşayışla Ellie'nin nefesi kesiliyor, sırtı bu doludizgin ritimle yay gibi kıvrılıyordu.

Haz, içinde buruldukça buruldu. Gerildi. Yoğunlaştı. Alazlanmış, titrek titrek ışık saçan bir yumak oluverdi ve...

Ellie, bir çığlıkla sarsıldı. Vücudu kasılıp kendini bıraktı, arzu içinde tuzla buz oldu ve hazzın yakıcı, keskin titreşimleri adamın etrafında yoğunlaştı.

Erik, son bir kez daha onun içine doğru kayıp haykırdı. Doruğa ulaşmanın bütün şiddetiyle tüm vücudu kaskatı kesildi. Tohumlarının sıcak akıntısı, Ellie'nin vücudunu sarsarak onun hazzının gittikçe alçalan gelgitleriyle karışıp ılık bir yağmur gibi üzerlerine yağdı.

Ellie, sonsuza dek bu ana tutunmak istedi.

Hayatının en olağanüstü anının coşku seliyle yıkanmış haldeyken, Erik üstünden çekiliverince şaşırdı. Onun ağırlığını vücudunda, onu dolduruşunu içinde hissetmeyince, bir anda üşüdü. Bir tedirginlik sinsice bilincine yerleşiverdi.

Her zaman yaptığı gibi onu kollarına alıp koynuna yaslamasını bekledi, ama adam öylece sırt üstü yatmış tavana bakıyordu. Derin derin nefes alıp verdikçe, o ustalıkla yontulmuş göğsü inip kalkıyordu.

Ellie kirpiklerinin altından ona kaçamak bir bakış atıverdi. Vücudu inanılmazdı. Üstünde hiçbir şey yokken bile güçlü görünüyordu.

Neden hiçbir şey söylemiyordu? Sadece birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen, sessizliğin sonu gelmek bilmiyordu.

Bir şey söyle.

"Özür dilerim."

Ellie'nin içi ezilir gibi oldu. *Bunu değil ama.*

Erik'in yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Ona bakmıyordu bile. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Sesindeki pişmanlık Ellie'nin yüreğini bıçak gibi kesti. İçten içe onun duygularını itiraf edeceğini umduysa bile, feci şekilde hüsrana uğrayacağı az önce kesinleşmişti.

Yüreği acıyla burkuldu. Aptallık etmişti. Namusunu ortaya koyup kaybetmişti. Elde ettiği tek şey, adamın kendisini arzuladığını kanıtlamak olmuştu. Arzu, aşkla aynı şey değildi. Belki de ikisi arasındaki farkı bilmeyen kendisiydi.

O, iddiaya tutuşmayı seven bir adamdı—kendisine gözdağı verilince gerçek kabiliyetini gösteren bir adamdı—ve ortada artık bir iddia kalmamıştı.

Tanrım, ne yapmıştı böyle?

Ne halt etmişti böyle?

Gerçek adeta bir yumruk gibi kafasına dank etmişti: Aklı başından gitmiş, yeminini bozmuş ve Ellie'nin bekaretini almıştı.

Bu kadar ileri gitmeyi hiç istememişti. Haddini bilmeden budalalık etmiş, ateşle oynayıp yanmayacağını düşünmüştü.

Şimdi ne yapacaktı?

Onunla evlenemezdi. Ellie, alt tarafı bir bakıcı kadındı, Tann aşkına. Klan lideri olarak klanının nüfuzunu ve saygınlığını artıracak biriyle evlenmek Erik'in klanına karşı sorumluluğuydu. Hem, henüz kendini bir tek kadına adamak için çok gençti. Diğer bütün kadınları hüsrana uğratmak istemezdi.

Ellie'yle tanıştığından beri başka hiçbir kadını düşünmemiş olmasının bir önemi yoktu. İleride düşüneceğine güveni tamdı.

Edward Bruce'un Ellie'yi görünce verdiği tepkiye sinirlenmiş olsa da, bu beklenmedik bir şey değildi. Erik, daima alımlı, cezbedici kadınların cazibesine kapılmıştı. Ellie de yeterince güzeldi; Erik de onu hoş buluyordu—az biraz sopa yutmuş gibi dursa ve amirane tavırlı olsa bile—fakat tipi değildi. Ona karşı hissettiği bu şiddetli arzuya bir anlam veremiyordu.

Ellie'nin hiçbir şey söylememiş olduğunu fark ederek ona göz ucuyla şöyle bir baktı. Yüzündeki ifade içine zehir gibi işledi. Çenesi titriyordu, yüzü solmuştu ve gözlerinde hayal kırıklığı değil, artık gerçekleri anlamış gibi bir ifade vardı.

Hay, lanet olsun. Tam bir öküz gibi davranıyordu. Vicdan azabıyla kendini yiyip bitirmekten, bu durumun onun için ne kadar zor olduğunu düşünmemişti.

Daima doğru zamanda doğru şeyleri söyleyen biri olarak, o en can alıcı anda hiç söylenmeyecek bir laf etmişti. Özür dilemek yerine, onu kollarına alıp telkin etmesi gerekiyordu—onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu, sevişmelerinin ne kadar olağanüstü olduğunu söylemesi gerekirdi. Tıpkı hep yaptığı gibi.

Ama daha önce biriyle sevişirken hiç bu kadar yoğun duygular yaşamamıştı. İçi hiç böylesine yabancı hislerle dolup taşmamıştı.

Ellie'ye doğru uzandı, ama o arkasını dönüp içliğini üstüne geçirmeye koyuldu. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok," dedi soğukkanlılıkla. "Ne yaptığımın farkındaydım. Böyle olmasını ben istedim." İçliğini başından geçirip zorla gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok güzeldi."

Güzel mi? Erik, afallamış halde kaşlarını çattı. Güzel falan değildi. Bilindiği üzere, kadının bu konularda tecrübesi yoktu, ama az önce olan akıllara durgunluk verecek kadar muhteşemdi.

Ellie ona kıyafetlerini uzattı. "Geri dönmeliyiz. Yola çıkmadan yapacağın işler vardır senin."

Erik kulaklarına inanamıyordu. Tabanları yağlamak istemesi gereken kendisi değil miydi?

Kadının kolunu tuttu. "İşlerim bekleyebilir. Bu konuda konuşmamız lazım." Parmaklarını saçından geçirdi. Daha önce kendini hiç böyle bir durumda bulmamıştı ve ne demesi gerektiğini bilmiyordu. "Az önce senin bekaretini aldım."

Ellie, adeta sözlerinden yanmışçasına kendini geri çekti. "Lütfen, hiçbir şey söylemene gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece zevk, ötesi yok, hatırladın mı? Az önce olanlar hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bekaretimi vermek benim kararımdı ve bu kararı özgürce verdim."

Erik olanlara inanamıyordu. Ellie, onun bu işten yakayı sıyırmasına izin veriyordu.

Bunun onu rahatlatması gerektiğinin farkındaydı. Ancak kendini hiç de rahatlamış hissetmiyordu. Hissettiği şey kahrolası bir sinir harbiydi.

Tuniğini bir çırpıda giyip çamaşırını hışımla bacağına geçirdi. Erik'in onunla evleneceğine dair kadının hiç yoktan *azıcık* beklentisi olmalıydı. Yoksa onu tamamen şerefsiz mi sanıyordu? Onun, hiç düşünmeden gidip bir kadının bekaretini bozacak türden bir adam olduğuna inanıyor olamazdı. O korsan dalaveresine inanmadığını söylemişti—onu onurlu biri olarak bildiğini de.

Hem "güzel" de ne kelimeydi? Kadın deneyimsiz olabilirdi, ama kendisi değildi. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sevişmeleri baştan sona mükemmeldi.

Ellie besbelli oradan bir an önce gitmeye can atıyordu ve halihazırda suya girmişti bile. Erik de onun peşinden atladı ve elini tutup—hem de bayağı sahiplenici bir öfkeyle—onu suyun altındaki kaya tüneline doğru yönlendirdi.

Bu kadar çabuk mu pes edecekti? Bakıcı kadın olarak işine geri dönüp içindeki bütün o arzuya kilit mi vuracaktı?

Erik'in bir anda dikkati dağıldı. Neredeyse bir dolu su yutacaktı. Ellie ya arzularına kilit vurmazsa? Ya sırf aynı şeyleri gidip başkasıyla yaşasın diye ona tutkunun kapılarını aralamışsa?

Buna ölse de izin vermezdi.

Denizi yarıp geçerek su yüzüne çıktı, doğruldu ve yüzünde sert bir ifadeyle ona döndü. Bu işin burada bittiğini düşünüyorsa, feci şekilde yanılıyordu. "Ellie, bunu konuşacağız."

Ellie, tıpkı *birlinn*de yaptığı gibi başını sertçe geriye attı ve Erik'in gözü karardı. "Ben konuşmak falan—"

Kadın aniden konuşmayı kesti. Gözü Erik'in arkasındaki bir şeye takılmıştı. Gözleri korkuyla iri iri açıldı. "Erik, dikkat et!"

Erik arkasını bir saniye geç döndü.

Dört adam. Hepsi İngiliz. Kendisine doğru son sürat gelen bir mızrak. Kaçmaya zaman yoktu...

Sol tarafa doğru atıldı, ama mızrak vücudunun yan tarafına isabet edip onu kapkara dipsizliğin içine geri savurdu.

Bütün vücudu suyun içine gömülmeden önce duyduğu en son şey Ellie'nin çığlığı oldu.

On Sekiz

"Hayır!" Çığlık benliğinin derinlerinde bir yerlerden kopar gibi çıkmıştı ağzından. En temel hislerini barındıran, karanlık, akla hayale sığmayan, insanın kanını donduran korkuların olduğu bir yerden.

Kendi üzüntüsü ve hayal kırıklığı o sırada aklını o kadar meşgul ediyordu ki, Ellie kumsaldaki dört askeri, havayı delip geçerek dosdoğru Erik'in sırtını hedef alan mızrağı görmeden bir saniye önce fark etmişti. Her şey çok yavaş oluyor gibi gelmişti, ama Ellie mızrağı durdurmaktan veya başka yöne çevirmekten aciz halde, akan zamanın içinde kendini donup kalmış gibi hissetmişti. Sevdiği adam az sonra ölecekken, her şeyi çaresizlik içinde olduğu yerden izleyerek geçirdiği o an, hayatının en kötü anıydı.

Ellie, Erik'e doğru atıldı, ama artık çok geçti. Mızrak hedefine ulaşıp onu suyun içine sürüklerken, adam bir inilti çıkardı. Ellie, onun peşinden suya daldı. Tam elinin eline değdiğini hissetmişti ki, birisi arkasından kollarını etrafına dolayıp onu suyun içinden geçip çıkardı.

Ellie kendini kaybetmişçesine kurtulmaya çalıştı. Erik'e erişmekten başka hiçbir şey düşünmeden, panik içinde etrafını görmeden çırpındı. Başı, zapt edeninin çenesine—vücudunun zırhla kaplı olmayan tek kısmına—vurunca, adam acıyla homurdandı.

Birisi çığlık atıyordu. Kulaklarını tırmalayan, acı, feryat figan bir çığlıktı bu.

Bir ses gürültünün içinden kulağına çalındı. "Her şey yolunda, leydim, artık güvendesiniz."

Çığlık atan oydu. O feryat kendisinden çıkıyordu.

"Bırak beni!" Ellie, kendisini zapt etmeye çalışan askerden kurtulmak için mücadele etti. Bir yandan da Erik'in denizde kaybolduğu yere gözlerini dikmiş bakarken, suda dehşet verici koyu kırmızı bir bulutun yayıldığını gördü. Kan. Panik duygusu yüreğini sardı, boğazında takılıp kaldı. "Onu bulmak zorundayım," diye hıçkırdı. "Yaralandı."

Erik'in üzerinde yalnızca keten tuniği vardı. Bedenini mızrağın delip geçen darbesinden korumak için geriye sadece deri ve kas kalıyordu. Ama Erik güçlüydü. Tanıdığı en güçlü adamdı.

"Çoktan ölmüştür," dedi adam buz gibi bir sesle. "Ya da yakında ölür. Sizi kadırgaya geri götürmemiz gerek."

"Hayır!" Ellie, kendini adamın kollarından sertçe çekip kurtardı.

Mızrak. Geriye doğru savrulan Erik. Kan. Ne gördüğü umurunda değildi. Erik henüz ölmemişti ve Ellie onu asla böyle bırakıp gitmeyecekti.

Tekrar suya dalıp karanlığın içinde rastgele etrafı yoklamaya başladı. Ama adam onu tekrar yakalayıp nefes nefese su yüzüne çıkardı. Onu suyun kenarına kavga dövüş sürükledi. Bu sefer işini şansa bırakmayıp tek koluyla göğsünden sıkıca dolamış, Ellie'nin kollarını vücudunun iki yanına mengene gibi kıstırmıştı.

"Bulun adamı," diye emretti asker diğer üç adama. Sonra Ellie'ye dönüp, "Karşı koymaktan vazgeçin, leydim; size yardımcı olmaya çalışıyoruz," dedi.

Diğer üç asker ıslanmaya pek hevesli görünmüyorlardı, ama

liderlerinin verdiği emre uydular. Arama devam ettikçe dakikalar geçmek bilmedi. Asker Ellie'ye bir şeyler söylüyordu ama o, adamı duymuyordu bile. Bir mucize olması için dua ederken yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Erik, nefesini gördüğü diğer tüm adamlardan daha uzun süre nefesini tutabilirdi. Belki de mağaraya ulaşmayı başarmıştı.

Ellie'yi kıskıvrak tutan adam da aynı sonuca ulaşmış olsa gerekti. "Neredeydiniz, leydim? Gözlerimizi bir an bile suyun üstünden ayırmadık ama siz birden ortaya çıkıverdiniz."

Ellie hemen bir şeyler uydurdu. "Kayaların öbür tarafında yüzüyordum."

Adam ona inanmamış gibi gözüktü, ancak neyse ki tam o sırada diğer askerlerden biri onlara doğru yaklaşınca sorgulamayı kesti.

"Hiçbir şey bulamadık, kaptan."

Ellie, korkması mı rahatlaması mı gerektiğini bilemedi. Erik'i yakalasalardı, yine öldürmeye çalışacaklardı.

Ellie'yi tutan adam başını salladı. "Al Richard'ı ve Will—"

Adam konuşmayı kesti. Gözleriyle dalgaları aradı. "William nerede?"

Diğer asker başını iki yana salladı.

"Bulun onu!"

Ellie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bu mutlaka...

Umutları karşılık bulmuştu. Erik aniden suyun içinden çıkıp kendisine fırlatılan mızrağı, adı Richard olan askerin göğsüne sapladı. Ellie, yalnızca bir anlığına bakışlarını kaçırdı. O bir an içinde, Erik, Richard'ın kamasını cansız bedeninden çekmiş, kendisine doğru kılıcı havada yaklaşan üçüncü askerle yüzleşmeye hazırlanıyordu.

Ellie'yi tutan adam bir küfür savurup onu yere bıraktı. Sırtından çektiği yayına okunu gerip, o sırada kalçasına kadar gelen

dalgalarla ve dövüştüğü askerin kılıcıyla mücadele eden Erik'e nişan aldı.

Ellie bir an bile düşünmedi. Ayağa fırladı ve askerin eline, tam oku atacağı sırada vurup, oku Erik'e isabet etmeyecek şekilde uzağa gönderdi.

Suyun içindeki asker tekrar kılıcını kaldırınca, Erik hamlesini yaptı. Kılıç ona doğru savrulurken adama doğru atıldı ve kolunu kılıcı havaya fırlatacak kadar büyük bir kuvvetle kaldırarak darbenin önünü kesti. Kılıç ancak aradan bir süre geçtikten sonra geri suya düşebildi. Erik, askerin zırhını elindeki kamayla delemeyeceğinden, kolunu adamın gırtlağına dolayıp boynunun kemiklerini kırarak kafasını sertçe çevirdi.

Kumsaldaki asker küfredip yardım isteyerek bağırmaya başladı.

Yakınlarda başka askerler de olmalıydı.

Erik sudan çıkıp onlara doğru koştu. Adeta içine şeytan girmiş gibi görünüyordu.

Asker, Ellie'yi tutup koyun güneyindeki çimenlikli alçak tepeye doğru koşmaya başladı. Ama Ellie'nin ağırlığı ve çırpınışları adamı yavaşlatıyordu. Daha kumsalın ucuna bile erişemeden, Erik onlara yetişmişti.

"Bırak onu," diye kükredi Erik. Sesi öylesine farklı çıkmıştı ki. Daha sert. Daha haşin. Ve Ellie'nin onu hiç duymadığı kadar kuvvetli.

Asker durup Ellie'yi arkasına aldı. Kılıcını çekip Erik'le yüzleşmeye döndü. Ama Erik saldırıya geçmişti bile. Başının üstüne doğru savrulan kılıca aldırmadan, adamın çenesine yumruğunu geçirip dengesini bozdu. Yumruğun ardından, elinin yan kısmıyla askerin bileğine—normalde büküldüğü yönün tersine—vurduğunu haber veren bir çatırtı sesi duyuldu. Kılıç, adamın gevşek yumruğundan kayıp yere düştü. Erik, ayağıyla

hızlıca bir çelme takarak askeri yere serdiği gibi elindeki kamayla boğazını kesti.

Ellie hemen gözlerini başka yöne çevirdi. Savaş, ölüm ve kan gölü çok sıradan şeylerdi ama asla alışabildiği bir şey değildi.

Ve Erik'in, düşmanına merhamet göstermeyen, etkili öldürme tarzı bambaşka bir şeydi. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişse de, Ellie'nin gördüğü en gaddarca dövüşü ortaya koymuştu. Onu böyle gördükten sonra, Domnall'ın onun yirmi adamın hakkından gelmesiyle ilgili anlattığı hikayeye inanmıştı.

Erik, onu kayaların arasından çıkarttı ve kollarını etrafına dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Ellie, başının üstünde onun dudaklarının dokunuşunu hissedebiliyordu. Acımasız bir katilden şefkatli bir aşığa dönüşmesi bundan daha ani olamazdı.

"Tanrım, Ellie, iyi misin?"

Ellie, yanağını Erik'in üstündeki soğuk, sırılsıklam olmuş kıyafetine yaslayarak başını salladı. Adamın kalp atışlarının ritmi onu sakinleştiriyordu. "İyiyim." Aniden irkilerek kendini geri çekti. "Peki ya sen?" Bakışları onun vücudunun yan tarafına, safran rengi keten kumaşın üstündeki kocaman kırmızı lekeye kaydı. "Yaralanmışsın," diye hıçkırarak ellerini yarasının üstüne bastırdı.

Erik, parmaklarıyla çenesini kaldırıp gözlerini kendine doğru çevirdi. "Önemli bir şey yok. Alt tarafı bir sıyrık, o kadar."

Ellie, yarayı görene kadar ona inanmadı. Tuniğini kaldırıp vücudunun yan tarafındaki ince, hafif kesiğe ve mızrağın takılıp onu geriye doğru savurduğu kumaştaki deliğe baktı.

Gözlerini yumup Tanrıya şükretti. Mızrak, birkaç santim daha yana doğru fırlatılmış olsaydı, vücudunu delip geçerdi.

"Çok şanslıydın," dedi. Boğazı düğümlendi, gözleri yaşlarla doldu. "Seni öldürebilirlerdi." Tıpkı besbelli bunu yapmaya niyetli oldukları gibi.

Erik gülümseyip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Ah, güzelim, benim hakkımdan gelmek için dört İngiliz itinden fazlası gerek. Rüzgar benim arkamda, unuttun mu?"

Ellie başını salladı. Gerçekten de nereye gitse, talih onun yüzüne gülüyor gibiydi. Başka zaman olsaydı böyle böbürlenmesine gözlerini devirirdi, ama şu an buna aldırmayacak kadar minnet doluydu.

"Buradan gitmemiz lazım," dedi Erik, yüzü bir anda ciddi bir hal alarak. "O askerler buraya tek başlarına gelmediler. Bu yakınlarda bir gemi olmalı."

Ellie, başıyla ölü askerin yerde yattığı yöne doğru işaret etti. "Asker yardım için bağırıyordu."

"O halde yakınlarda bir yerdeler. Kayığa gidip üstünü giyin; donuyorsundur."

Ellie, üşüdüğünü fark edemeyecek kadar korkmuştu, ama aslında her yanı tir tir titriyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu panik halinde bir sesle. Olanlardan sonra, onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Erik, tepeyi işaret etti. "Geri kalanı nerede diye bakmaya." Ölü askerin kılıcını almak için eğildi. "Acele et."

Ellie, onun dediğini yaparak çabucak yün elbisesini, çoraplarını ve pabuçlarını giydi. Tam tartanı omuzlarına sarmıştı ki, Erik geri döndü.

Ellie, hışımla hareket edişinden ve yüzündeki sert ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anladı. Onun o gönlü daima serin mizacı sarsıldığına göre gerçekten kötü bir şeyin olduğunu düşünerek yüreği ağzına geldi.

"Ne oldu? Kadırgalarını gördün mü?"

Adam bir yandan giyinip silahlarını kuşanırken konuştu. "Gördüm, tepenin diğer tarafında—bir de on küsur asker var."

"Ama seni huzursuz eden bu değil?"

Erik, kılıcını sırtına sabitleyen kınının tokasını iliklemeyi bitirerek arkasını dönüp onunla göz göze geldi. Ellie, adamın içinde fırtınalar koparan hiddeti gözlerinden okudu.

"Dört İngiliz kadırgası körfezin etrafını çevirmiş ve kumsalın olduğu yönden duman yükseliyor." Erik, eliyle güney yönünü işaret etti. Ellie, uzakta gri, belli belirsiz bir duman bulutunun benzer renkteki gökyüzüne karıştığını hayal meyal seçebiliyordu. "İngilizler bizi buldu."

İngilizlerin takipten vazgeçmesini beklerken zaman bir türlü geçmek bilmedi. Adamlar yılmadan, küçük adadaki her taşın altına teker teker baktılar.

Erik kumsala derhal son sürat geri dönme isteğine hakim olmak için, irade gücünü son damlasına kadar tüketmişti. Ama dönmedi. Önünde iki engel vardı: Ellie'yi koruması gerekiyordu—İngiliz askerin onu kıskıvrak yakaladığını görmek kolay kolay unutacağı bir sahne değildi—ve görevini düşünmek zorundaydı.

Eğer yakalanırsa, ne Bruce'un paralı askerleri zamanında hazır olacaktı, ne de kendisi filoyu Arran'a götürmek için onun emrinde olabilecekti. Görevi her şeyden önce gelmek zorundaydı. Adamlarının hepsi iyi eğitilmişti; kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi.

Ama mücadeleye katılmak yerine bir mağarada saklanmak bütün benliğine ters düşüyordu. Aradan saatler geçmişti, Erik kendini ufacık bir kafese hapsedilmiş bir aslan gibi hissediyordu.

Onları nasıl bulmuşlardı, kim bilir!

İngilizlerin kaybolan askerleri aramaya geleceğini bildiğinden, kayığı kumsalın aşağısına çekmiş ve kumda bir sürü ayak izi bırakmaya özen göstermişti. İngilizlerin onların kaçtığını sanmalarını istiyordu. Eski püskü kayıklarının, kanalın güçlü akıntılarında beş dakika bile dayamayacağından onların haberi yoktu.

Erik, Kaşık Adası'nın kuzey ucu açıklarındaki iki adacıktan daha büyük olanına, Koyun Adası*'na doğru kürek çekmişti. Buradan adanın batı yakasının büyük kısmını ve körfezde nöbet tutan İngiliz gemilerini görebiliyordu, ancak kumsalı göremiyordu.

İngilizlerin takipten vazgeçmesini beklerken, Ellie'yi mağarada, bir başka kendiliğinden kemerli kayalığın altında bırakmış, etrafı izliyor, bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, tedirginliğini dizginlemeye çalışıyordu. Ama her bir dakika, insana eziyet edercesine yavaş geçiyordu.

Zaman Erik'in aleyhine işliyordu. McQuillanlar onu bu geceye kadar bekliyorlardı ve kalan az zamanda, saldırı için Arran'a—ki saldırı tam da ertesi gün gece vakti başlayacaktı—ulaşmak zorunda olmaları, ona hiç hata payı bırakmıyordu. Körfeze vardığında nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilmediğinden, gün ilerledikçe İrlanda'yla arasındaki aşağı yukarı yirmi beş kilometrelik mesafeyi kat etmek gittikçe gözünde büyüyordu.

Şu ana kadar izlediği yoldan farklı bir yol izlemeyeceğini biliyordu—olduğu yerde beklemek yapılacak en akıllıca hareketti—ama yine de kendini sorgulamadan edemiyordu.

Gerginlikten içi içine geçmişti. Ellie, arkasından yaklaşıp elini koluna koyunca irkiliverdi.

"Seni ürkütmek istememiştim," dedi kadın ve hafifçe çiseleyen, bulanık gökyüzünden neredeyse yakalandıkları koya göz gezdirdi. "Gittiler mi?"

Erik başını salladı. "Biraz önce."

Ellie'yle birlikte kayığa binip oradan ayrılmalarının üzerinden çok geçmeden bir İngiliz kadırgası koya demirlemişti. Fazla kalmadan geri dönmüş, bir süre sonra ikinci bir kadırgayla tekrar gelmişti. Bu sefer çok daha uzun kalmışlardı. Nihayet, birkaç dakika önce gemilerden biri güneye, diğeri de kuzeye, Kintyre'a

* Özgün adı: Sheep Island. (Çev. N.)

doğru yelken açmıştı. Erik, bunun, İngilizlerin onların adadan kaçtıklarına inandıkları anlamına geldiğini umuyordu.

"Geri gelecekler mi?" diye sordu Ellie.

"Muhtemelen. Ama bugün değil. Birkaç saate hava kararacak."

"Diğer gemilere ne oldu?"

"Bilmiyorum. Körfezin girişinden öteye seyretmelerinden sonra gözden kaybettim."

Filo, Ayrshire sahiline geri dönüyorsa—ki İngilizler oraya konuşlanmıştı—adanın güneyine doğru, şu anda Ellie'ye birlikte durduğu yerin tam tersi yönde seyredeceklerdi.

"Ne zaman geri gidebiliriz?"

Erik, kendi korkularının ıstırabını onun gözlerinde görebiliyordu. "Yakında." Bütün bunların onun için ne kadar zor olduğunu anlayarak, Ellie'yi kollarına alıp göğsüne yasladı. O gün ikisi için de çok çalkantılı geçmişti—hem de birden fazla yönden. Ancak Ellie, bütün olan biten karşısında gösterdiği direnç ve azimle onu gururlandırmıştı. Üstüne üstlük, bir de Erik'i, onu nişan alan bir oktan kurtarmıştı.

Erik, kadının, daha on gün kadar önce kurtarılmayı beklediği İngilizler yerine onu seçtiğini fark edip etmediğini merak etti.

Ellie, ona daha da sokularak başını göğsüne yasladı. Erik, kendini saatlerdir ilk defa sakinleşmiş hissederek kadının saçlarını okşamaya koyuldu. "Acıkmışsındır."

Ellie başını iki yana salladı. "Bir şeyler yemek aklımın ucundan bile geçmedi."

Erik ne demek istediğini anlıyordu. Kendisi gibi o da hem adamları hem de köylüler için endişeleniyordu.

"Sence..."

Ellie sözünü bitirmedi, ama Erik, onun neyi sormak üzere olduğunu biliyordu. Kadının çenesini hafifçe yukarı kaldırıp onu dudaklarından yavaşça öptü. Yüreğinde bir sızı yaktı. Hissettiğinden çok daha kendinden emin bir ses tonuyla, "Onlara bir şey olmaz," diye onu telkin etti. İngilizlerin köylüleri rahat bırakacağını umuyordu, ancak kendi adamlarının her biri birer kanun kaçağıydı ve ejder sancağı çekilmişti. Erik, öfkenin içinde dalga dalga yayıldığını hissetti, ancak tüm benliğini ele geçirmesine izin vermedi. Zira bu konuda hiçbir şey yapamayacağını—henüz hiçbir şey yapamayacağını—biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Ellie yüzünü ona çevirerek. Erik, o ela gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görebiliyordu. "Ben olmasam, şimdiye onlara yardım etmeye gitmiş olurdun. Bunun farkındayım."

"Hayır," dedi Erik sertçe. "Gitmezdim." Onun kendini suçlamasını istemiyordu. Aslında, Ellie'yle gizlice buraya gelmiş olması, belki de az önce bütün görevinin başarısızlıkla sonuçlanmasını engellemişti. Yoksa şimdiye adamlarıyla aynı durumda olabilirdi. "Riski göze alamazdım. Yapmam gereken önemli bir şey var."

"Robert için mi?" Erik ona tuhaf bir bakış atınca, kadın kıpkırmızı kesildi. "Aile içinde bu isimle anılıyor."

Erik cevap vermedi. Ona güvenebileceğini bilse de, aldığı emirler görevini gizli tutmasını gerektiriyordu.

Ama Ellie parçaların çoğunu birleştirmişti zaten. "O İrlandalı askerler..." deyip sesi kesiliverdi. "Senin onları Robert'a götürmen gerek. Ne zaman?"

"Bu gece."

Kadının gözleri iri iri açıldı. Erik de içinden aynen onun şu an hissettiğini hissediyordu.

"Ya geç kalırsan?"

"Böyle bir seçeneğim yok."

Kadının gözlerini üzerinde hissetti. "Anlıyorum."

Ellie'nin bunun ne anlama geldiğini fark ettiğini biliyordu:

Saldırının eli kulağındaydı. "Sana burada neyin tehlikede olduğunu söylememe gerek yok."

Ellie kafa sallayıp derin düşüncelere dalmış halde sessizliğe büründü.

Erik, göze alabildiği kadar uzun süre bekledi. Güneşin batmasına bir saat kala, Ellie'nin kayığa binmesine yardım edip körfeze doğru kürek çekti. Kıyı şeridine yakın seyredip, her bir kör dönemece gelmeden etrafı iyice kolaçan ediyordu.

Kayığı, dağlık burundan körfezin girişine doğru döndürdüğü sırada etrafa bir ölüm sessizliği hakimdi. Kumsalda yakılmış olan ateşler hâlâ için için yanıyordu ve dumanın etrafa yaydığı ölüm kokusu, denizin keskin havasıyla birleşmişti. Körfez bomboştu; görünürde bir tane bile balıkçı teknesi yoktu. Erik, ateşlerin neyle yakılmış olabileceğini fark edince içinden sövdü. İçinde bulunduğu durum şimdi daha da kötü bir hal almıştı. İngilizler hiçbir şeyi riske atmıyordu. Kendisi hâlâ adadaysa diye, oradan gitmek için kullanabileceği her bir ulaşım imkanını yakarak bir yere kıpırdamadığından emin olmaya niyetliydiler.

İngilizlerin adamlarını bulamamış olmalarının kulağa inandırıcı gelmediğini bilse de, bir an neredeyse Domnall'ı mağaradan dışarı çıkarken görmeyi umdu. Lanet olsun şu an Randolph'un ondan bundan yakınmasını bile hoş görebilirdi.

Ama kimse onları karşılamaya gelmedi.

Ortalığa ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Ağır sis, durgun havayı hafif hafif çiseleyen bir bulut gibi kapatıyordu.

Erik, kayığı kumsala çekti ve Ellie'ye içinde beklemesini söyledi. Kadın, itiraz etmediğine göre nedenini anlamıştı.

Erik, balıkçı teknelerinin yanmış kalıntılarının yanından yürüyerek kumsalda ilerledi. Kumdaki ayak izlerinin sayısına bakılırsa, İngilizler güruh halinde adaya inmişti. Erik, adamlarının geç de olsa bir uyarı aldığını düşündü, ama sayıca bu kadar

çok askere karşı girişecekleri bir mücadele pek uzun sürmezdi. Adamlarının mağaranın içinde saklanıp saldırmak için tetikte beklediklerini tahmin ediyordu.

Birkaç dakika sonra mağaranın girişinde yerde yatan ilk ölüyü görünce tahmini doğru çıktı. Birkaç metre ötede iki tane daha vardı. Ölüm, Erik'in hiç de alışık olmadığı bir şey değildi, ama adamlarından birini kaybetmenin acısı hiç azalmıyordu.

İçinde alevlenen hiddeti bastırmaya çalışıp kendini en kötüsüne, bir katliamla karşı karşı gelmeye hazırladı. Ama beklenmedik biçimde, adamlarının ortalığa saçılmış eşyaları arasında başka ceset yoktu.

O halde başlarına ne halt gelmişti?

Erik, durumun ciddiyetini tam anlamıyla kavramış vaziyette kumsala geri yürüdü. Adamları için ne kadar endişelenirse endişelensin, ilk önceliği mutlaka görevini yerine getirmek olmalıydı. İrlanda'ya gidip McQuillanlarla bir araya gelmesi gerekiyordu ve şu anda bunun için ne bir gemisi ne de adamı vardı. Üstüne üstlük, İngilizlerin geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyordu. O yüzden oradan bir an önce ayrılması gerekiyordu.

Erik, kayığa doğru yaklaşırken Ellie onu dikkatli gözlerle izliyordu. Gözlerindeki ifadeden dilinin ucundaki soruyu okudu ve ona mağarada gördüklerini anlattı.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu kadın.

Erik başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Meg?"

"Şimdi ona bakmaya gideceğim."

"Ben de seninle geliyorum."

"Bu hiç de iyi bir fikir değil." Nasıl bir manzarayla karşılaşacağını tahmin etmek mümkün değildi.

Ellie omuzlarını dikleştirip o inatçı bakıcı kadın ifadesini takındı. "Beni korumana ihtiyacım yok." O gün başlarına gelenler-

den sonra şüphesiz bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini farkederek, "Bu konuda yok," diye ekledi. Yüzünde yalvaran bir ifadeyle Erik'e baktı. "Ne olur, Meg benim de dostum."

Erik bakışlarını ondan ayırmadan başını salladı. Meg'in kulübesine yaklaştıkça içeride ışık olmadığını gördüler. İçerisinin boş olması da Erik'i şaşırtmadı. İngilizler geldiğinde Meg'in adanın iç taraflarına sığındığını umarak, yakındaki bir diğer kulübeye bakmaya koyuldular.

Meg, o sırada onları yaklaşırken görmüş olmalıydı ki, koşarak onları karşılamaya geldi. Ona sarılırken Ellie'nin gözlerinde yaşlar vardı. Erik'in de içi en az onunki kadar rahatlamıştı.

"Tanrıya şükür," dedi Meg. "Sizi de buldular sanmıştım."

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

Meg, kadırgaların onlar gittikten kısa bir süre sonra adaya vardığını söyledi. En az on iki tanesinin birden geldiğini ve adanın etrafında daireler çizerek dolaştıklarını anlattı. "Sanki burada olduğunuzu bilir gibilerdi," dedi.

Erik de aynı sonuca ulaşmıştı.

Meg, Erik'in tahmin ettiği gibi adamları önceden bir uyarı aldığını ama kaçmaları için yeterli zamanın olmadığını söyledi. İngilizler tüm güçleriyle hücum etmişlerdi. Meg, onların kumsalı arayıp, en sonunda da Erik'in adamlarını mağaradan dışarı çıkartmalarını tepeden izlemişti.

Erik kaşlarını çattı. Teslim olmak onun adamlarının yapacağı bir şey değildi. Kuzeyliler ölümüne savaşırdı.

Meg, aklından geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü hemen sonra, "Thomas'ı onların liderleriyle konuşurken gördüm," dedi.

Randolph teslim olmuştu demek. İşte bu daha akla yatkındı. Ardından Meg, askerlerin bütün köylüleri nasıl bir araya toplayıp sorguladığını ve her evi teker teker aradığını anlattı.

"Size bir şey yapmadılar mı?" diye sordu Erik.

Meg kafa salladı. "Hiçbirimize zarar vermediler." Yüzünde

kafası karışmış bir ifade belirdi. "İngiliz komutan diğerleri kadar körü çıkmadı."

Erik rahatlamış, ama aynı zamanda da şaşırmıştı. İngilizlerin, hele kanun kaçaklarını barındıranlara karşı bu kadar merhamet göstermesi görülmüş şey değildi. "*Birlinn*im nerede?" diye sordu.

"Aldılar," diye cevap verdi Meg.

Erik çenesini sert bir çizgi halinde kastı. Gemisinin bir İngiliz tarafından kumanda edildiğini görmektense, yandığını görmeyi tercih ederdi.

"Derhal bir tekne bulmam lazım."

Meg başını iki yana salladı. "Geriye bir tane bile bırakmadılar. Bir tek balıkçı teknesi bile. Hepsini yaktılar," deyip, İngilizlerin tek geçim kaynaklarını zalimce yok etmeleri karşısında çaresiz kalan balıkçıların nasıl köy kilisesinde toplandıklarını anlattı. Erik, o teknelerin her birinin zararını telafi etmeye ant içti. Ama önce, o adadan ayrılmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Seni arıyorlardı." Meg bir an duraksadı. "Bir de kadını."

Erik bir küfür savurdu. Ellie'ye bir bakış atıp yüzünün solduğunu fark etti.

"Beni mi?" diye sordu Ellie şaşkın bir sesle. Gözleri iri iri açılmıştı.

"İsmen değil," diye onu telkin etti Meg. "Yalnızca Şahin'in yanındaki kadın diye."

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca Erik'in yüreği yerinden oynadı. "Ellie'yi nereden biliyorlar?"

Meg başını iki yana salladı. "Adamlardan ya da köylülerden biri söylemiş olsa gerek."

Erik, öfkesine hakim olmaya çalıştı. İngilizler, Ellie'yi biliyorlarsa, onu bir tehdit unsuru olarak kullanabilirlerdi. Erik, onun ne kadar etkili bir tehdit unsuru olabileceğini fark ederek

sarsıldı. Ellie'nin tehlikede olduğunu düşünmek bile kanını donduruyordu.

"Seni aramaktan vazgeçtiklerini sanmıyorum," dedi Meg. "Geri geleceklerdir."

"Benim niyetim o zamana kadar buradan çoktan gitmiş olmak." En iyi çıkar yolu—daha ziyade şu anda gördüğü tek çıkar yolu—o eski püskü kayıktı. Kayığı uzun yola dayanıklı hale getirmek için geçici tedbirlerle idare etmek zorunda kalacaktı. Ama fazla zamanı yoktu; hava neredeyse kararmıştı. Meg'e dönüp, "Yardımına ihtiyacım olacak," dedi.

Kadın hevesle gülümsedi. "Ne yapacağımı söyle, yeter."

Erik, nelere ihtiyacı olacağını anlatmaya koyuldu. Ardından Meg, hem yardım bulmak hem de malzemeleri getirmek için bitişikteki tarlaya geri döndü.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Ellie.

Erik, arkasını dönüp onu yüzünde kararlı bir ifadeyle kendisini izlerken buldu. Güvenli bir yer—tercihen yüksek, erişilemez bir kule—bulup, bütün bu olaylar son bulana kadar onu orada kilitli tutmaktı. Ama bunu yapmak mümkün olsa bile, içinden bir ses Ellie'nin buna razı olmayacağını söylüyordu. Yüzünde, 'niyetim sana yardım etmek; beni durdurmaya çalışmazsan iyi edersin' diyen bir bakış vardı.

"Bu yakınlarda şöyle güzel, yüksek bir kule gözüne çarpmamıştır herhalde?"

Ellie gözlerini devirdi. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Erik'in buna hiç şüphesi yoktu. Ellie'nin bu yönünü seviyordu. Kolay kolay itilip kakılmaya gelmezdi. Domnall ne demişti bununla ilgili? Onu bir bok zannetmiyordu. "Meg dönünce ona yardım edebilirsin. Ateş yakabilir misin?"

Ellie başını salladı. "Yakabilirim sanırım."

"Güzel." Kendi üstünün ıslak olsa da önemli değildi, ama

onun kuruyup iyice ısınmasını istiyordu. "Yemek için bir şeyler bulmaya bak."

Ellie, sanki onun niyetini anlamış gibi ağzını sımsıkı kapadı. "Ben aç değilim."

"*Ben* açım," dedi Erik. "Hem bu gece bitmeden çok daha acıkacağım. Bir şey yemeyip zayıf düşersen bana hiç yararın dokunmaz."

Önlerinde uzun bir gece vardı.

Ellie'yi Meg'in kulübesine kadar götürüp ona birazdan döneceğini söyledi. "Nereye gidiyorsun?"

"Mağaradan kurtarabileceğim bir şeyler var mı, diye bakmaya. Daha inşa etmem gereken bir tekne var."

Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. "O çürük kalas yığınından bozma şeyle İngiliz filosunu atlamayı denemeye niyetli olmazsın."

Erik sırıttı. "Niyetim denemek değil." Kadın cevap vermeye fırsat bulamadan onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Birazdan dönerim."

Tam gitmeye davranmıştı ki, Ellie onu durdurdu. "Yola çıkmayacaksın, değil mi..."

Bensiz. Erik onun ne sormaya çalıştığını anladı. Ancak, onun iyice karnını doyurup ısınmasını sağlamanın ötesinde, Ellie'yle ne yapacağını tam olarak düşünmemişti.

Onu evine geri götüreceğine söz vermişti, ama artık buna vakti yoktu. İngilizler dönerse diye, onu burada bırakamazdı. Zira çok fazla şey biliyordu. Erik, ona güveniyordu güvenmesine, ama İngilizlerin ikna yöntemlerine güvenmiyordu.

Kayığı kanaldan geçebilecek kadar sağlam hale getirebildiğini varsayarsa, Ellie onun yanında daha güvende olurdu—tabii İngilizler ona yetişmediği sürece. Ama bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Ellie'yi yanında istiyordu. Onu koruyabilmek için, diye kendi

kendini telkin etti. Eğer onu burada bırakırsa, ne olup bittiğinden haber olamayacağı için endişeden aklını yitirirdi.

Onu bu işe bulaştırmaktan nefret ediyordu, ama bulaştırmıştı bir kere.

"Geri döneceğim. Yola çıkmaya hazırlan."

Sabahtan beri ilk defa Ellie'nin gülümsediğini gördü. Bir anda onun mutsuzluğunun kendisini nasıl da kötü etkilediğinin farkına vardı.

İçinden deli gibi doğru olanı yaptığını umut ediyordu.

Ellie, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Erik, tek bir amacı gerçekleştirmek için azim ve kararlılıkla çalışarak birkaç saat içinde, ağaç dallarından ana direk, birkaç eski püskü kalastan dümen, keten çarşaflardan da yelken yaparak o ufak kayığı bir yelkenliye dönüştürüvermişti. Savaş alanında Ellie'nin tam sayısını bilmek istemediği kadar adamı kesen o balta, bir anda bu usta gemi inşaatçısının elinde hünerlerini ortaya koyan bir alet haline gelmişti.

Ellie, iyice ısınmış ve karnı doymuş, kat kat tartana ve bir de kürk pelerine sarılmış halde kumsalda durmuş, yolculukları için son hazırlıklar tamamlanırken adamın ortaya çıkardığı eseri hayran hayran izliyordu.

Asla Erik'in şahin *birlinni* kadar sağlam olmasa da, kayık Ellie'nin en son gördüğü haline göre son derece etkileyici duruyordu. Eğri büğrü döşemelerin bazılarını, eski kalasları sistireden geçirerek daha sıkı ve sağlam şekilde birbirlerine geçirerek onarmıştı. Bir iki tanesinin yerine yenilerini koymuş, ama ahşap emprenye edilmemiş olduğu için daha fazlasını değiştirmek istememişti. Teknenin gövdesini su geçirmez hale getirmeye yarayacağını söylediği yapışkan bir malzemeyle simsiyah sıvamıştı.

Teknenin arkasına yerleştirdiği dümen gibi direk de basit ama

iş görür gözüküyordu. Yelken, Ellie'nin Meg'le birlikte diktiği iki yatak çarşafından uydurulmuştu. Daha sonra yaşlıca bir balıkçı gelip yelkenin üstüne küf kokulu bir çeşit hayvan yağı sürmüştü.

Erik, Meg'in verdiği levazımı—fazladan battaniyeleri, yiyecekleri, suyu ve arpa içkisini—Ellie'nin oturması için teknenin direğine bağladığı küçük bir sandığa taşımayı bitirip onun yanına geldi.

"Tekneniz hazır, leydim," dedi abartılı bir reverans yaparak.

Ellie başını iki yana sallayıp ona doğru hafifçe dudak büktü. "Senin yapmayı beceremediğin bir tane bile bir şey yok mu?"

Erik alaylı alaylı gülümsedi. "Bildiğim kadarıyla yok, ama olursa bundan beni kuşkusuz ilk sen haberdar edersin."

Ellie güldü. "Emin ol, ederim."

O gün bütün yaşadıklarından sonra, Ellie adamın insanların moralini yükseltme yeteneğinin gerçekten de çok yararlı bir özellik olduğunu fark etmişti. Adamlarının onu neden bu kadar takdir ettiklerini anlamak hiç de zor değildi. Savaşın karanlığında, adamların bir şekilde yaşadıkları gerginliği hafifletmeleri gerekiyordu. Erik de doğuştan bir moral kaynağıydı. Hem bir tehlike veya felaketle yüzleşirken gönlünü daima serin tutmalı, liderlik ettiği adamlara ilham ve güven veriyor olmalıydı. İşler yolunda gitmediğinde—savaş zamanı kaçınılmaz olduğu üzere—Erik bir insanın yakın durmak isteyeceği en ideal kişi olurdu.

Ellie'yi şaşırtan ise, adamın gösterdiği akıl almaz azim ve kararlılık olmuştu. Yapması gereken bir iş varken kimse onun önüne taş koyamazdı. Ellie, onun gerekirse adadan yüzerek gidebileceğini bile tahmin ediyordu.

Erik, besbelli bir şeye önem verdi mi onu çok ciddiye alıyordu.

Keşke Ellie de o "şey" olabilseydi.

Eski püskü kayıktan uzun yola çıkabilecek bir yelkenliye dönüşen tekneye bir kez daha göz gezdirip, başını iki yana salladı. "Neden senin bir şeyden asla vazgeçmeyeceğin izlenimine kapılıyorum?"

"Vazgeçmek kanımda yok. Ben Kuzeyliyim. *Bas roimh geill.*"

Ölmek var, dönmek yok, diye tercüme etti Ellie. Bir anda tüm vücudunu kaplayan ürpertinin havadaki yoğun, buz gibi sisle hiç alakası yoktu.

Erik onun verdiği tepkiyi fark etmeyerek, aklına gülünç bir şey gelmiş gibi bir anda gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Yakın zamanda karşıma çıkan bir örümcek geldi aklıma sadece."

Ellie yüzünü ekşitti. "Örümcekler sana komik mi geliyor? Hatırlat bana, seni bir ara kardeşim Edmond'la tanıştırayım. En büyük zevki, kız kardeşimin yatağına örümcek koymak."

Erik kendi kendine güldü. "Komik falan değiller; insanı düşündürüyorlar. Bu küçücük örümcek bir krala ilham kaynağı oldu."

Ellie'ye Bruce'un mağarada gördüğü örümceğin hikayesini anlatmaya koyuldu. O en umutsuz, en çaresiz anda, Bruce tam her şeyden vazgeçecekken, bir örümceğin azmedip nihayet ağını örmeyi başardığını görmenin nasıl da güçlü bir alamet olduğundan, bu olayın güçten düşmüş olan kralı, önünde onu bekleyen mücadele için nasıl da tekrar ayağa kaldırdığından bahsetti.

"Ne kadar güzel bir hikaye," dedi Ellie. "Eğer Bruce galip çıkarsa, bu hikaye bakıcılar arasında sorumlu oldukları çocuklara ilham vermek için nesiller boyu dilden dile dolaşacaktır." Ancak hikayenin kaynağı malum olduğu için, gözleriyle adamı kuşkuyla süzdü. "Ne kadarı doğru?"

Erik'in gözleri karanlıkta ışıldadı. "Böyle bir hikayeyi uydu-

rabileceğimi mi düşünüyorsun?" Abartılı bir duygusallıkla elini kalbine götürdü. "Çok yaraladın beni."

Ellie, Erik'e aksi bir bakış attı, ama adam onu görmezden geldi. Elini kendi kolunun altından geçirip dirseğine yasladı ve onu tekneye doğru götürdü. Köylüler onlara veda etmek için toplanmışlardı. Ellie, kadınların kucaklamalarına, erkeklerin sırt sıvazlamalarına onu da dahil etmelerine şaşırmıştı. Ama sıra nihayet Meg'e geldiğinde boğazının düğümlendiğini hissetti.

Meg önce Erik'e sarıldı. "Kendine ve kadına iyi bak," dedi az önce gözünden sildiği yaşı gizlemeye çalışarak. "Sana tedbirsizce iş yapma derdim, ama bunun ancak boşuna nefes tüketmeye yarayacağını biliyorum. Yine de yaza kadar o çarşafların yerine yenilerini getireceğine söz verdin. Bu sözü sana tutturacağım."

Erik güldü ve kadını yanağından sevecenlikle öptü. "Çarşaflarını alacaksın, güzelim."

"Umarım alırım," dedi Meg yalancıktan sert bir tavırla. "Gelirken kadını da getir."

Erik buna bir şey demeye fırsat bulamadan Meg, Ellie'ye dönüp onu sevgiyle kucakladı. "Ona iyi bak," diye fısıldadı.

Ellie, kadını bırakmak istemeyerek ona daha da sıkı sarıldı. Bir an için, kendini sanki tekrardan annesine veda ediyormuş gibi hissetti. Yüreği sıkıştı, gözleri yandı.

"Teşekkür ederim," dedi kesik kesik hıçkırarak. "Bana gösterdiğin iyiliğin hakkını nasıl veririm bilmiyorum."

Meg kendini geri çekip onun yanağına bir öpücük kondurdu. İkisi de diğerinin ne düşündüğünü anlayarak, yaşlı gözlerle birbirlerine baktılar. "Mutlu ol," dedi Meg.

Ellie, konuşmaktan aciz halde başını salladı. Mutlu olmaya çalışacaktı. Ama bugün olanlardan sonra, bunu mümkün olup olmadığından emin değildi. Sabahtan beri bütün olan bitene rağmen, Erik'in mağarada olanlarla ilgili sükunetini koruduğunun büsbütün bilincindeydi.

Ona kalbini—bedenini—vermişti ve daha önce hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. En azında Ellie'ye.

Erik o zaman olanlardan pişman olmuştu. Hâlâ öyle mi hissediyordu?

Ellie kendini göz açıp kapayıncaya kadar teknenin içine yerleşmiş halde, denize doğru itilirken ve kumsalda toplanan kalabalığın karanlığın ve sisin içinde gözden kaybolduğunu izlerken buldu.

Adada geçen o mutlu, sakin günlerin sona erdiğini fark ederek içi kederle sızladı. Şimdi esas soru şuydu: Bütün bunlar bir hayalden mi ibaretti, yoksa bu küçük, cennet gibi adada onuna aralarında filizlenen bu bağ gerçek dünyada da büyüyüp yeşerebilecek miydi? Yaklaşan bir savaşın olduğu bir dünyada.

Ellie, omuzlarını saran pelerinine ve tartanların içine daha da sokuldu. Hafif yağmur durmuştu ama buz gibi soğuk sis kendini iyice hissettiriyordu. Ne yazık ki ortalıkta pek fazla esinti yoktu, ama Erik kayığı körfezden çıkardığı sırada yelkeni rüzgarla doldurmayı becermişti.

Açık denize ulaştıklarında sıcaklık dibe vurdu ve hava sisten neredeyse göz gözü görmez bir hal aldı. Ellie, teknenin birkaç metre ötesini göremiyordu. Biraz önceki esinti gittikçe kaybolurken, yelken yalpalamaya başlamıştı. Erik, kürekleri eline almak zorunda kalmıştı.

"Kanalı geçip İrlanda'ya ulaşmak ne kadar sürer?"

Erik omuz silkti. "Değişir. Birkaç saat, belki biraz daha uzun."

Ellie kaşlarını çattı. "Rüzgar olmadan mı?"

"Tekrar esmeye başlayacak," dedi adam kendinden emin bir tavırla. Bir yandan da mükemmel bir uyumla peş peşe kürek çekiyordu. Ellie'nin karşında oturduğundan, her kürek çekişinde kasları şişen etkileyici kollarını ve omuzlarını kusursuz bir açıdan izleyebiliyordu. Yelkenlerin dolmaması pek de fena değilmiş, diye geçirdi içinden.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Erik tek kaşını kaldırdı.

Ellie gözlerini devirdi. "Doğru ya. Rüzgar senin arkanda."

Adam alaylı alaylı gülümsedi. "Nihayet öğrenebildin."

Buna verecek bir cevap olmadığından, Ellie arkasına yaslanıp manzaranın tadını çıkarmaya koyuldu—hatta adam pelerinini çıkardığından beri manzara daha bile güzel hale gelmişti.

Soğuğa ve tüyler ürperten karanlık sise rağmen, dalgaların hafif çalkantısı ve küreklerin düzenli ritmiyle teknenin ilerlediğini hissetmek beklenmedik biçimde insanı rahatlatıyordu. Ellie, günün bitmek bilmeyen gergin olaylarının ağırlığı nihayet üstüne çökünce, gözlerinin kapandığını hissediyordu.

İçi geçmiş olsa gerekti. Çünkü bundan sonra hatırladığı ilk şey, yanaklarını şakır şakır ıslatan yağmur ve onu sarsarak uyandırıp adeta bir kabusun içine sürükleyen gök gürültüsüydü.

On Dokuz

Başta havadaki durgunluk Erik'i endişelendirmedi. Rüzgarsız havanın avantajları da vardı: İngilizler pusu kurmuş bekliyorlarsa bile, yelkenini göremezlerdi. Koca bir filo dolusu İngiliz kadırgasını üç metrelik bir kayığın içinde atlatmak kendisi için bile zor olabilirdi.

Eğer yerine getirmesi gereken bir görevi olmasa, bunu denemek isteyeceğini düşünerek kendi kendine sırıttı. Şu ana dek karşısına hoşuna gitmeyen bir tane bile iddia çıkmamıştı—kulağa imkansız gelen bir iddia bile olsa.

Ama İngilizlerin şu anda zorla ele geçirdikleri bir İskoç kalesine çekilmiş, sıcak yataklarında güven içinde uyuyor olmaları, bir tek isyancının izini sürmek için bulanık, soğuk sisin altında bir kadırganın içinde oturuyor olmalarından daha muhtemeldi—her ne kadar bu isyancı onların gururuyla birden fazla kez oynamışsa da.

Erik, Kaşık Adası'nın batı kıyısını mümkün olduğunca uzun süre kılavuz alarak göz gözü görmeyen karanlıkta kürek çekti. Ancak, Kuzey Kanalı'na girdikten sonra, İrlanda'yla aralarında uzanan tek şey kapkaranlık denizdi. Ona rehberlik edecek yıldızlar ve kara görünmediğinden, rotasında ilerleyebilmek için içgüdülerine ve akıntıyla rüzgarı tahmin etmekte yılların verdiği deneyimine güvenmek zorundaydı.

Güneş battıktan dört saat sonra—akşam saat dokuz sularında—yola çıkmışlardı. Bu da önünde İrlanda'ya varıp askerleri beş kilometre uzaklıktaki Rathlin'e götürmek için zifiri karanlıkta geçireceği aşağı yukarı on saati var demekti.

Yol boyunca kürek çekmesi gerekse de yeteri kadar zaman vardı. Ama yakında rüzgar çıkardı. Nihayetinde Batı Adaları'ndalardı. Bu bölgede soğuğun, sisin ve rüzgarın kaçarı yoktu.

Yolculuklarının ilk birkaç saatini kürekleri suya daldırmanın insanı rahatlatan ritminin tadını çıkartarak ve Ellie'nin karşısında huzur içinde uyumasını seyrederek geçirmişti.

Bu kadar ciddi, sağduyulu bir kadın olmasına rağmen, uyurken tapınılası bir sevimliliğe bürünüyordu. Erik, onun uzun, siyah kirpiklerinin o bembeyaz yanaklarına değişini, ufacık parmaklarının yüzünün yanında kıvrılışını, nefes alıp verdikçe dudaklarının hafifçe aralanışını seviyordu. Yüzünün değişen ifadelerine, hafifçe çatılan kaşlarının yerini o coşkun gülümsemelere bırakışına, ona ne rüyalar gördüğünü merak ettirişine bayılıyordu.

Ama esas Erik'i en çok şaşırtan, o an kadını koynuna alarak kollarını etrafına sarıp uykuya dalmayı ne kadar çok istediğiydi. *Öncesinde* onunla tekrar seviştikten sonra.

Göğsü bir anda utançla sızlayıverdi. Bütün olan bitenin arasında, sevişmelerinden sonraki alçakça davranışını telafi etmeye fırsat bulamamıştı. Ellie'nin takip eden saatlerde ne kadar uyumlu davrandığını düşündükçe, kendini daha da kötü hissediyordu. Bütün gün yanı başında ona devamlı destek olmuştu. Onu sorgulamamış, ondan bir şeyler isteyip durmamış, sinir krizleri geçirmemiş, yalnızca ihtiyacı olduğunda ona yardım etmişti.

Evlenmiş ve karısı olmuş olsa bu kadar destekleyici olmazdı. *Karısı.*

Erik bu düşünceyi iyice idrak etmeyi bekleyerek duraksadı,

ardından içten içe ezilip büzülmediğini ya da içinden kalkıp kendini denize atmak gelmediğini fark edince şaşırdı.

Neden olmasın? diye içinden geçirdi sırıtarak. Ellie ona iyi bir eş olurdu. Erik, onu hoş buluyordu—hatta ona değer veriyordu. Hem Ellie onu güldürüyordu. Ona daha önce hiç bir kadının yapmadığı gibi meydan okuması tuhaf bir şekilde hoşuna gidiyordu. Erik, onun yanındayken kendini rahat hissediyordu.

Ve en önemlisi, Ellie'yle evlenirse, onunla yatağını paylaşabilirdi. İstediği zaman. Bir hayli de "isteyeceğini" tahmin ediyordu. Anılar gözünün önüne geldikçe vücudu alevlendi. Ellie'yle sevişirken hissettikleri... yoğundu. İnanılmazdı. Adeta kusursuzdu.

Er ya da geç ona duyduğu bu arzu tükenecekti—bunun olması kaçınılmazdı, değil mi?—ama adet gereği kendisine bir metres edindiğinde onun duygularına hassasiyet göstererek ihtiyatlı davranacaktı. Gerçi şu anda başka bir kadınla birlikte olma fikri ilgisini çekmiyordu.

Hem de bir nebze bile.

Bu durum onu biraz huzursuz ediyordu.

Bir türlü aklında çıkaramadığı bir başka mesele daha vardı. Eğer onun gitmesine izin verirse, Ellie, tutkuyu başkalarında aramak isteyebilirdi. Ama bunca zamandır içinde kilit vurduğu bütün o arzular yanlış ellere düşerse onun için tehlikeli olurdu. Ondan yararlanmak isteyecek bir sürü erkek vardı. Onu koruyacak bir kişiye ihtiyacı olduğu aşikardı.

Bu kişi de kendisi olacaktı.

Düşündükçe bu fikir daha da aklına yatıyordu. Domnall haklıydı. Annesi ve ablaları, Ellie'nin alt tarafı bir bakıcı kadın olmasını umursamazlardı. Başkaları ise...

Başkalarının ne düşündüğü ona vız gelirdi. Bu daima böyle olmuştu.

Erik, Ellie'ye hem zenginlik, hem saygınlık ve hem de bir

yuva sağlayabilirdi. Nasihatlerini dinleyecek çocuk verebilirdi. Gözleri, karşısında kıvrılmış uyuyan kadının üzerinde dolaştı, karnına gelince durakladı. İleride kendisi bir yolculuktan döndüğünde, Ellie'yi, sahip olduğu kalelerden birinden koşar adım çıkıp onu karşılamaya gelirken gözünde canlandırabiliyordu neredeyse. Onu tekrar gördüğü için gözleri mutluluktan ışıl ışılken. Karnında onun çocuğunu taşıyorken. Ellie'yi kendi çocuğuna hamileyken düşününce, aşina olmadığı, şiddetli bir duyguyla göğsü sıkışıverdi. Bu bağı onunla yaşamak istiyordu. Bunu, kendisini afallatan, çok temel bir ihtiyaçmış gibi istiyordu.

Erik, bu fikri gittikçe daha da beğenerek kendi kendine gülümsedi.

Ellie, o korsanının, Somerled'in ikinci kuşak torunu ve bu diyardaki en kadim klanlardan birinin lideri olduğunu öğrenince kim bilir nasıl da şaşıracaktı? Muhtemelen mutluluktan aklı başından giderdi—hatta minnettar kalırdı. Göğsü, yoğun bir tatmin duygusuyla dolup taştığını hissetti. Öyle ya, minnet iyi giderdi—söz konusu Ellie olduğu için, aynı zamanda bir ilk olurdu.

Erik, gittikçe güçlenen akıntıya ve yükselen dalgalara karşı yepyeni bir azimle küreklere asıldı. Ona kararını açıklamak için Ellie'nin uyanmasını dört gözle bekliyordu. Tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu. İlk başta şaşırıp kalacaktı—hele ona nasıl bir onur bahşettiğini anlayınca—ardından şüphesiz sevinçten uçacak, heyecanlanacak ve içi rahat edecekti.

Belki gözlerinden mutluluk gözyaşları bile akardı.

Aniden, kadının yanağında bir damla su beliriverdi. Erik, aklından geçenlerin bir anda gerçekleşmesine ilk başta afallasa da, sonra damlanın gözyaşı değil, yağmur olduğunu fark etti.

Normalde havadaki en ufak değişikliğe bile son derece duyarlı olmasına rağmen—bir denizci olarak kendinin ve adamlarının hayatı buna bağlıydı—yağmur habersiz gelmişti. Etraftaki ağır

sis, havanın değiştiğini görmesine engel olmuştu ve bir öyle bir böyle olan *Innse Gall** havası cıva gibi bir anda değişivermişti. *"Havayı beğenmediysen, birkaç dakika bekleyiver."* Batı Adaları'ndaki bu eski atasözü geçerliliğini koruyordu.

Yağmur, başta Erik'i endişelendirmedi. Rüzgar çıkınca, kürekleri bırakıp eğreti yelkeni fora etti. Küçük tekne şiddetli bir esintiye denk gelince, Erik, o ana kadar kürek çekerek geldiği mesafeyi çok daha az zamanda katediverdi.

Ama hafif yağmur ve esinti yalnızca az sonra gelecek olanın bir habercisiydi.

Erik, belirtilerini tanıyacak kadar aniden indiren sağanaklarla boğuşmuştu. Yağmur şiddetini artırmıştı. Rüzgar yön değiştirip havayı ani, kuvvetli esintilerle yarıyordu. Deniz çalkalanmaya başlamıştı. Dalgalar yükselmiş, sivrilmişti. Akıntı girdap halini almış, her şeyi içine çekiyordu.

Erik, istikametini korumakta giderek daha da zorlanıyordu. Böyle hava koşullarına dayanacak şekilde inşa edilmemiş küçük bir teknede seyretmek şöyle dursun, bir kış fırtınasına yakalanmak için Kuzey Kanalı'ndan daha berbat bir yer zaten yok gibiydi.

Hava gittikçe ağırlaşıp hareketlenmeye başladı. Erik, fırtınanın yavaş yavaş kopmaya hazırlandığını hissedebiliyordu ve bunu durdurmak için elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Tahminen saat gece yarısını bulmuştu ve yolu yarılamışlardı, ama İrlanda'nın kuzey ucuna ulaşmalarına hâlâ bir on kilometre daha vardı. Erik'in tek seçeneği, fırtına tüm şiddetiyle ortalığı kasıp kavurmadan karaya ulaşmaya çalışmaktı.

Ama başladığı işi bitirmeye kararlıydı. Sırf İrlanda'ya zamanında ulaşmak için değil, Ellie'yle birlikte oradan canlı kurtulmak için de. Yağmurun ve rüzgarın tekneyi batırmasını ya da alabora etmesini önlemek için tüm gücünü kullanması gerekecekti.

* Batı Adaları. (Çev. N.)

Madem karşısına bir zorluk çıksın diye aranıyordu, istediği şimdi olacaktı işte. Yalnız, bu şartlar altında, yanında Ellie varken, olmasını istememişti.

İçinde tuhaf bir his kök saldı. Erik, bu hissin ne olduğunu ancak bir an sonra anlayabildi: korku. Gerçekten korktuğunun farkına varmak onu gafil avlamıştı. Daha önce bundan çok daha kötü durumlarla karşı karşıya gelmiş ve hiç korkmamıştı.

Sebebi Ellie'ydi. Onun için korkuyordu. Onun tehlikede olduğunu düşünmek Erik'i felç ediyor, kendisini neredeyse... savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Ve bu durum hiç de hoşuna gitmiyordu.

Tanrım, ne yapmıştı böyle? Ellie'yi tehlikeye atması değil, koruması gerekiyordu. Ama şimdi kendi kendini suçlamanın sırası değildi; şu anda düşünmesi gereken tek bir şey vardı: Ellie'yle birlikte buradan sağ çıkmak.

Yeri göğü inleten bir gök gürültüsüyle Ellie sıçrayarak uyandı. "Ne oluyor?" diye sordu uyku sersemi bir sesle.

"Hava bir iki damla atıştırıyor sadece," diye onu telkin etti Erik.

Ne yüzündeki ifade, ne de sesinin tınısı içinde bulundukları tehlikeye dair renk veriyordu. Ama kayığın dalgaların üzerinde deli gibi sarsılmasını, uğuldayan rüzgarı, şakır şakır yağan yağmuru ya da çakan şimşekleri gizlemek için elinden bir şey gelmiyordu. Vaziyet şimdiden bayağı kötüydü, ama gece bitmeden daha da—hem de çok daha—kötüleşeceğini tahmin ettiğini ona belli etmeyecekti.

Ellie'nin gözlerinden endişe okunuyordu. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Erik, onunla münakaşa etmeden yalanını devam ettirmesinden kadının aslında ne kadar korkmuş olduğunu çıkardı.

Teknenin başına bağlı duran bir kovayı işaret etti. "Tekneye dolan suyu mümkün olduğunca boşaltmaya gayret et. Bir de sıkı tutun—biraz sarsılabiliriz."

Bu son uyarının feci şekilde yetersiz kaldığı sonradan ortaya çıktı. Kayık hızlandıkça, sarsıntı daha da fena—daha da tehlikeli—hale geliyordu. Erik devamlı hızını kontrol ediyor, bir artırıp bir düşürüyordu; bir yandan da kayığı kırılan dalgalara denk getirmemeye çalışıyordu. Teknenin başını karşıdan gelen dalgalara doğru tutmaya gayret ederek, bir eliyle yön değiştiren rüzgarın esintisini dizginlemeye çalışıyor, diğeriyle de dümeni tutuyordu.

Mümkün olduğunca uzun süre yelkenler fora halde yol alması gerektiğinin farkındaydı. Böylece teknenin başını doğru yönde daha iyi tutabiliyordu. Teknenin kendisinin ve alelacele yerleştirdiği direğin ise fırtınanın tüm hızıyla artan şiddetine dayanacak kadar sağlam olduğunu umut etmekten başka çaresi yoktu.

Ama küçük kayık oldukça dayanıklı çıkmıştı. Zeminin düz olması da, rüzgar onları dalgalara doğru sürükledikçe dengede durmalarına yardımcı oluyordu.

Birkaç kilometre boyunca, yelken iş görmeye devam ettikçe, tekne de daha emniyetli sulara doğru seyretti. En azından Erik öyle umuyordu. Ama hangi yöne gittiklerini anlamak için hemen hemen bütün kabiliyetini yitirmişti. Artık yalnızca içgüdülerine göre hareket ediyordu.

Hayatta kalmak için mücadele etme isteği benliğinde ağır basıyordu, ama devamlı aklının bir köşesinde görevini düşünüyordu. Bundan sağ çıkmak zorundaydılar. Aksi takdirde kaybedilecek çok fazla şey vardı. Saldırının zamanlaması hayati önem taşıyordu. Aylardır yapılan hazırlıklar feda edilemezdi. Saldırının bir kolundaki bir başarısızlık diğerini zayıflatır, şaşırtma taktiği işe yaramazdı. Erik, Bruce'un başarıya ulaşması için umudun her geçen gün azaldığını biliyordu.

Tekneyi su yüzünde tutmak için çabalamaktan vücudu tepeden tırnağa yanarken, bir tek serseri dalganın bile onları felakete ve ölüme sürükleyeceğini Ellie'ye hiç hissettirmiyordu.

Gözlerini onun yağmurdan sırılsıklam olmuş, solgun yüzüne çevirince göğsü acıyla sızladı. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, onun aslında ne kadar korktuğunu biliyordu. Ellie'nin gösterdiği dirayete hiç o anda hayran olduğu kadar hayran olmamıştı. O sırada nasıl göründüğü asla unutmayacaktı. Adeta yağmur iliklerine kadar işlemiş, sırılsıklam saçları yüzüne yapışmış, ufak tefek, afacan bir çocuk gibi duruyor, tufanla savrulup devrilmemek için çabalıyor, harıl harıl tekneden dışarı su boşaltıyor, bir yandan da o kara gözlerinde dikkat kesilmiş bir ifadeyle onun her hareketini izliyordu. Gözlerinde başka bir şey daha vardı—Erik'i derinden etkileyen bir güven ve hayranlık ifadesi.

O sırada içinden geçenler gülünç olmaktan çok uzak olsa da, Erik gülümsedi. "Bu küçük fırtına da amma sağlam çıktı, değil mi *te bheag*?"diye bağırdı rüzgarın ve yağmurun uğultusunun arasından.

Ellie ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Senin büyük fırtına dediğin kim bilir nasıl bir şey?"

İçinde bulundukları duruma rağmen, Erik kendi kendine güldü. "Bu hiçbir şey. Sana şeyi anlatmış—"

"Erik," diye çileden çıkmış gibi haykırışla sözünü kesti kadın. O sırada hiddetli bir esinti aniden tekneyi silkelercesine sarstı. Ellie, tutunmak için kayığın küpeştesini parmakları bembeyaz kesilene kadar sıktı. Erik, hem onun hem kendisin etrafında bir halat bağlamıştı, ama kadının vücudu öyle incecikti ki, rüzgara kapılıp uçacağından korkuyordu. "Hikayeni başka zaman dinlesem? Bu 'küçük' fırtına dindikten *sonra* mesela?"

Erik, ilgisizce omuz silkti. "Sen bilirsin, güzel bir hikaye ama."

"Eminim her anlattığında daha da güzel oluyordur."

Erik başını iki yana salladı. Kadına bak ya! Cehennemin ortasına düşmüşken bile alaycılığını ondan esirgemiyordu.

Ama dişleri titremeye başlamıştı ve bir an sonra, tekrar bir şimşek çakıp gök gürleyince, o kadar korkmuş göründü ki, Erik yanına gidip onu yatıştırmamak için kendini zor tuttu.

Onu korumak için her şeyini verirdi. Ama ya yetmezse? İçine bir anda düşen bu şüpheyle öfkelendiğini hissetti. Yetmek zorundaydı, lanet olsun. Şans onu öylece ortada bırakmış olamazdı.

Ama gürültülü bir çatırtının ardından direğin yana doğru eğildiğini görünce, Erik gerçekten öylece ortada kalıp kalmadığını merak etti.

Ellie, çatırtıyı duyar duymaz, bir şeylerin çok kötü gittiğini anladı.

"Dikkat et!" diye haykırdı Erik ve teknenin direği, yelken ve armalar tam başının üstünden savrulduğu sırada uzanıp onu aşağı çekti. Ellie, dehşet içinde yelkenin bir an dalgaların üzerinde sürüklendikten sonra, direğin ve armaların ağırlığıyla aşağı çekilip fırtınalı denizin sularında kayboluşunu izledi.

Mahvolduk. Yelkenleri olmadan fırtınalı denize karşı resmen aciz durumdaydılar.

Erik onu kollarına alıp göğsüne sıkıca yasladı, bir eliyle sırılsıklam olmuş saçını okşadı. Üzerindeki kat kat yüne, deriye ve kürke rağmen Ellie, onun kalbinin deli gibi çarptığını duyabiliyordu.

Damla damla olmuş kirpiklerinin arasından gözlerini ona doğru kaldırıp, yüzünde korkudan eser taşımayan bir ifadeye görünce hayrete düştü. Adam, en dehşet verici durumlarda bile gönlünü serin tutuyordu. Sanki artık tamamen fırtınanın insafına kalmış olmalarına değil, direğin neredeyse onun kafasına çarpıyor olmasına daha çok sinirlenmişti.

Ellie, başını yukarı kaldırıp adamın yüzüne baktı. "Ölecek miyiz?"

İçinden ona yalan söylememesi için yalvararak gözlerini gözlerine dikti.

Erik, her yanından akan yağmur damlalarının arasında, onu omuzlarından kavrayıp güven verircesine sarstı. "Ölmeyeceğiz."

Adeta onun sözlerine meydan okur gibi, o anda kocaman bir dalga küçük tekneyi havaya kaldırıp, tam yana doğru devireceği sırada çekildi ve kayık sertçe tekrar suya çakıldı. Erik kürekleri eline alıp teknenin başını dalgalara çevirmek için kullandı. Ama cılız, ahşap sopaların akıntıyla boy ölçüşemeyeceği aşikardı.

"İrlanda'ya varmak için yelkene ihtiyacım yok," diye diklendi fırtınanın gümbürtüsünün arasından. "Vazgeçeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Ellie başını iki yana salladı. Erik asla vazgeçmeyecekti. O, gördüğü en iyi denizciydi. Bunu başaracak biri varsa, o da Erik'ti.

Adam dönüp onun gözlerinin içine baktı. "Bu işte benim yanımda olmana ihtiyacım var, Ellie. Bunu yapabilir misin?"

Ellie içinde yükselen panik dalgasını bastırıp başını salladı. Cesaretini yitiremezdi. Güçlü olması gerekiyordu. "Ne yapacaksın? Bu havada kürek çekemezsin."

"Kürek çekmeme gerek kalmayacak." Adam gülümseyince Ellie, o an içinde bulunduğu korkunç duruma rağmen, içinin ısındığını hissetti. "Ama yelkeni kaybettiğimize göre, korkarım senin içliğini ödünç almam gerekecek." Erik, onun yüzündeki afallamış ifadeye bakıp kendi kendine güldü. "Kayığı yavaşlatmak için bir şekilde direnç oluşturmam gerek. Teknenin ucunu dalgalara karşı korumaya da yardımcı olur."

Fırtına etraflarında girdap gibi dönerken, Ellie daha fazla soru sormakla zaman harcamadı. İçliğine ulaşmak için kat kat ıslak kıyafetten kurtulmakta biraz zorlanınca, Erik ona yardımcı oldu. Ellerinin çıplak tenine değdiğini hissedince irkiliverse de, adam

keten kumaşı belinde düzgünce çabucak yırtmayı becerdi. Yırttığı ucu düğüm yapıp, diğer açık uçta kumaşın kenarında iki yere delik açarak içlerinden iki tane halat geçirdikten sonra, içliği oksanusa doğru bıraktı.

Hava etrafı görmek için çok karanlıktı, ama tekne yavaşlayıp dengeye oturduğuna göre içlik işe yaramış demekti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Ellie.

Erik, bir tutam saçı onun kirpiklerinden kenara çekerek dudaklarına tuzlu bir öpücük kondurdu. Kendi dudaklarının sıcaklığı ve kudretiyle, ona muhtaç olduğu o dolup taşan rahatlama hissini yaşattı.

"Şimdi akıntıyı bizi fırtına dinene kadar taşımaya bırakıp bekleyeceğiz." Ellie'yi teknenin zemininde kendi önüne doğru yatırıp kendi vücudunun sert yüzeyine yaslayarak üzerlerine bir battaniye örttü.

Artık tamamen fırtınanın insafına kalmışlardı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, küçük kayık alçalıp yükselen dev, amansız dalgaların arasında bir oraya bir buraya sürükleniyordu. Ama Erik'in güçlü kollarının arasında rahat ve sıcacık halde yatarken, sırtında onun kalbinin ritmini hissederken, Ellie bir anlığına huzur buldu.

Ta ki bir dalga vurup da korkudan nabzı fırlayana, kalbi adeta durana kadar. Ellie, adama sımsıkı tutunuyor, dalgalar onları her kaldırıp indirdiğinde, tekne geri dalgalara çakıldığında parmaklarını onun kollarına geçiriyordu. Ama onun sağlam kuvvetini arkasında adeta bir demir çapa gibi hissediyordu. Bu kadar sakin durabilmesi insanı çileden çıkartıyordu—neredeyse insanüstüydü.

Koca bir dalga gelip onları havaya kaldırdı ve tam yana devirecekken kayığı dalgalara geri öyle bir çarptı ki, Ellie'nin dişlerini ve kemikleri adeta birbirine vuruyordu. "Korkmuyor musun?" diye sordu Ellie titrek bir sesle.

"Yok," dedi Erik düşünmeden. Ardından bir an duraksadı ve ona daha sıkı sarıldı. "Belki biraz."

Onun için korkuyordu. Bunu itiraf etmesi Ellie'nin içini mutlulukla dolup taşırdı. Adam, insani zafiyetlerden belki o kadar da etkilenmiyor değildi—kendisi için olmasa bile. Belki de ona gerçekten değer veriyordu.

Ellie daha bir şey söyleyemeden hemen işi alaya almaya koyuldu. "Ama bunu dediğimi kimseye söyleyeyim deme. Benim muhafaza etmem gereken bir itibarım var."

Bir başka dalga daha onları dik yamacına doğru önce dimdik havaya kaldırıp sonra aşağı doğru güm diye geri indirince, Ellie'nin yüzündeki gülümseme bir çığlığa dönüştü. Art arda bir panikleyip bir rahatlamaktan sinirleri iyice yıpranmıştı. Gerginliği göğsünde hissediyordu. Ciğerlerinde hissediyordu. Buna daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

Tir tir titreyerek adamın *cotun*unun derisini kavrayıp yumruk yaptığı elleri ve parmakları bembeyaz olana kadar sıktı. "Dayanamayacağım artık."

Erik, kulağına ufak ufak fısıldayarak onu yatıştırdı ve eliyle kolunu tatlı tatlı okşayamaya koyuldu. Sonra da belini, ardından basenlerini ve daha sonra da kalçasını.

Ellie, sıcaklığın bacaklarının arasında biriktiğini hissetti. Kolları ve bacakları gevşedi. Soluk soluğa nefes alıp verişleri yavaşladı.

Adam onu okşamaya devam etti. Elleri sahiplenici, ısrarcı bir dokunuşla vücudunda gezindi. Ellie onun parmakları altında adeta eriyordu. Vücudu her bir dokunuşla diriliyordu.

Evet. İşte ihtiyacı olan buydu.

Erik onun aklını başka yöne çekmeye çalışıyordu—başarıyordu da. Göğsünü avucunun içine alıp, ucunu parmaklarının arasında kıstırdığı sırada, Ellie bir sonraki dalganın çarptığını

neredeyse fark etmedi bile. Tomurcuğu, onun dokunuşuyla boncuk gibi sertleşiverdi. Artık bu nazik dokunuşlarla yetinememeye başlayınca, daha fazlasını isteyerek sırtını yay gibi gerip kendini onun avucuna doğru daha da yasladı.

Kalçalarını geriye doğru hareket ettirdiğinde, onun sertleşmiş iri erkekliğinin vücuduna değdiğini hissetti. Zaten uyarılmış olan sinirleri bir anda alevleniverdi. İçindeki o ilkel korku içgüdüsü bambaşka bir şeye dönüşüverdi: şehvete.

Onu içinde istiyordu. Onu birkaç dakika önce hissettiği korkuyla yarışır bir çaresizlikle istiyordu.

Kalçasını onun bedenine sürtüyor, vücudunun kendi dilini kullanarak ona neye muhtaç olduğunu anlatıyordu.

Kulaklarındaki fısıltılı mırıldanışların yerini vahşi bir inleme, ardından da onu yiyip bitirircesine boynundan aşağı önüne geleni talan ederek inen öpücükler aldı.

Fırtına etraflarında bütün şiddetiyle esiyor, küçük kayığı, bir çocuğun elindeki oyuncak gibi oradan oraya savuruyordu.

Bu yaptıkları çılgınlıktı.

Ama öyle olsa da, Ellie'nin umurunda değildi. Adeta bir koza gibi onları saran battaniyelerin altında, etraflarında girdap gibi dönen tufan adeta yok oluyordu. Eğer öleceklerse de, son bir kez daha yaşamak istiyordu. Fırtınadan canlı çıksalar bile, sevdiği adamla tekrar tutkunun içinde kaybolmak için eline başka bir fırsat geçmeyebileceğini biliyordu.

Ellie, ona yüzünü döndü. Bakışları karanlığın içinde buluşuverdi. Erik'in gözleri adeta alev alev yanıyordu. "Dindir bu fırtınayı," diye fısıldadı Ellie. Sadece dışarıdakini değil, içinde alevlendirdiği huzursuzluğu da.

Adam, yakarışına onun nefesini kesen bir öpücükle karşılık verdi. Etraflarını kasıp kavuran fırtına kadar şiddetli, bir o kadar coşkun bir öpücüktü bu.

Devamlı sallanan teknenin içinde hareket etmenin güç olması gerekirken, Erik sallantıları önceden tahmin edip gövdesinin ağırlığını kullanarak denize karşı vücutlarını birbirine kenetledi. Ama bu sırada Ellie'yi öyle bir tutkuyla öpüyor, Ellie de onun dokunuşuna öyle bir açlık duyuyordu ki, aslını söylemek gerekirse, ne olup bittiğini anlamak pek mümkün değildi.

Ellie kendini etekleri belinde toplanmış halde adamın vücudunun altında yatarken bulduğunda, Erik çamaşırını gevşetmiş, o sütun gibi sertliğini açığa çıkarmış ve ardından adeta ayaklarını yerden keserek sertçe bir seferde içine kayıvermişti.

Ellie, bir zevk çığlığı koyuverdi. Adamın o kalın, taş gibi sertliğinin vücudunu doldurduğunu, içinde nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Olağanüstü bir duyguydu bu. Acıdan eser kalmamıştı; yalnızca zevk vardı. Bu duyguya, bu bağa tutunmak istiyordu. Sonsuza kadar.

Tekne sarsılıp adam içinde daha da derinlere ilerleyince resmen soluğu kesilir gibi oldu.

Ardından ikisi de hareket etmeye başladı. Ellie kalçalarını yukarı doğru kaldırıyor, Erik, yağmurun ve rüzgarın ritmine meydan okurcasına daha derinlere, daha sertçe gidip geliyordu. Dizginlenemeyen, vahşi bir duyguydu bu. Saf ve sınır tanımayan.

Sevişmenin en temel, en ilkel haliydi. Rüzgar etraflarında uğuldarken, yağmur gök delinmişçesine yağarken, deniz dalgalarla çalkalanırken, adeta onlar da doğayla bir olmuşlardı.

Erik, sanki hararetinin son raddesindeymişçesine sertçe ve durmadan onu okşadıkça okşadı. Sanki içindeki ihtiras da dışarıdaki fırtına kadar dizginlenemezmişçesine. Ellie, onun o anda nasıl göründüğünü asla unutmayacaktı. Saçları kafasına yapışmış, yağmur yüzünden damla damla akarken ifadesi vahşi ve tutku doluydu.

Onun vücudunun daha fazlasını, kendine daha yakın hisset-

mek isteyerek, Ellie, bacaklarını adamın etrafına doladı. O güçlü duygular içinde birikmeye başladığı sırada, onun kuvvetine tutunmak için kollarını sıkıca kavradı.

Öyle muhteşem bir histi ki bu. Vücudu ürperiyordu. Kıvranıyor. Titriyordu. Hararetin içinde gittikçe arttığını, sıcaklığın ve ıslaklığın yoğunlaştığını, tadına doyamadığı her bir okşayışla arzunun içinde burulup gerildiğini hissedebiliyordu. Ellerini, adamın vücudunun yan taraflarındaki kasların üzerinde gezdirdi, tenini kavrayıp onu kendi vücuduna daha da sıkıca kenetledi. İçindeki duyular bir anda tuzla buz oldu. Haz dolu ürpertiler vücudunu birbiri ardına sarsarken, çığlıkları rüzgarın uğultusuna karıştı.

Ellie, adamın vücudunun kasıldığını hissetti, o da kendi ardından doruğa ulaştığı sırada zevkle inlediğini duydu. Hazzın en son dalgası da rüzgara karışıp uçana dek, fırtınayı beraber göğüslediler.

Fırtınanın ardından Ellie'nin parmağını kımıldatacak gücü kalmamıştı. Erik de vücudunda derman kalmamış halde onun üzerine yığılıvermişti. Ellie, adamın gövdesinin altında ezileceğini sansa da, onun ağırlığını üzerinde hissetmenin aslında ne kadar hoşuna gittiğini fark ederek şaşırdı.

Ancak bir süre sonra, Erik yana doğru yuvarlanıp üstünden çekildi, üzerlerine bir battaniye örttü ve Ellie'yi tekrar koynuna yasladı.

İşte sevişmenin ardından olması gereken bu, diye içinden geçirdi Ellie. Şeytan geçmiş gibi bir sessizlik ya da birbirini suçlamaca değil. Karşılıklı beklentiler değil. Yalnızca birlikte paylaşılan, sakin bir huzur anı.

Bir süre öylece yattıktan sonra, Ellie, teknenin eskisi kadar sarsılmadığını fark etti. Dalgalar artık o kadar yüksek değildi. Rüzgar da biraz dinmişe benziyordu.

"Sence de etraf daha sakin değil mi?"

Erik, kulağına doğru usulca güldü. "Az öncekinin yanında her şey sakin kalır." Eğer adamın niyeti onu utandırmaksa, başarmıştı. "Birçok kadim denizci, bizim yaptığımız gibi 'tekneyi yelkensiz başıboş bırakıp' sürüklenmenin denizleri yatıştırdığına inanır."

Ellie, adamın yine o hikayelerinden birini anlatıp anlatmadığından emin olamasa da, bu sefer haklı çıkmasını umdu. "En kötüsünü atlattık mı?"

Erik, sanki duyularıyla bu soruya bir yanıt ararmış gibi bir ara duraksadı. "Evet, atlattık muhtemelen." Ellie'ye daha sıkı sarıldı. "Az dinlen Ellie. Hak ettin bunu."

Ama Ellie uyuyamazdı ki; fırtına vardı. Ancak ağırlaşan gözleri, itiraz etmesine rağmen birkaç dakika sonra kapanıverdi.

Gözlerini tekrar açtığında ortalık hâlâ karanlıktı.

Ellie, ıslanmıştı, üşüyordu ve kollarını hareket ettiremiyordu. Nerede olduğunu ancak bir an sonra anlayabildi ve tüm olan biten bir anda zihnine akın etti. Fırtına. Kayığın akıntıda sürüklenişi. Paylaştıkları o coşkun tutku. Kollarını hareket ettiremiyordu, çünkü Erik'in onu hapseden kucağında sarmaş dolaş yatıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu adam, onun gerinmesi için kollarını gevşeterek. Sıkış tıkış yattıkları için beklediği gibi kolları ve bacakları tutulmuştu.

"Evet," diye cevap verdi Ellie, gerçekten de öyle hissettiğini fark ederek. "Sen dinlendin mi?"

"Biraz."

Adama dönüp şöyle bir baktı. *Yalancı*. Gözünü bile kırpmadığına bahse girerdi. Ama aniden bir şeyi fark edip doğruldu. "Yağmur durmuş!"

Başarmışlardı. Fırtınadan sağ kurtulmuşlardı. Adam haklı çıkmıştı; ölmeyeceklerdi.

Erik onun güzündeki ifadeye bakıp sırıttı. "Birkaç saattir yağ-

mıyor. Sen uyuduktan biraz sonra durdu. Sağanak geldiği gibi geçti."

Ellie gökyüzüne doğru bakıca sisin de dağıldığını fark etti. Bulutların arasından sızan ayın gümüşi ışıltısını bile görebiliyordu.

"Saat kaç?"

"Gün doğumuna birkaç saat daha var."

Ellie, fırtınayı atlatmış olmalarına rağmen, Erik'in yapması gereken işi zamanında yerine getirmesinin mümkün olmadığını fark ederek dudağını ısırdı. Bir elini onun omzuna koydu. "Üzgünüm."

Erik onun ne demek istediğini anlayana kadar bir an afallamış göründü. "Şafak daha sökmedi, Ellie. Oraya zamanında varacağız."

Asla vazgeçme.

"Ama nerede olduğumuzu bile bilmiyorsun. Belki de karadan kilometrelerce uzaktayız."

"Belki de," diye onayladı rahat bir tavırla. "Ama sanmıyorum." Parmağıyla sağa doğru dümdüz ileriyi işaret etti. "Şurası İrlanda'nın kıyısı olsa gerek."

Hava karanlıkken emin olmak imkansızdı ama, Ellie karanlık zeminin üstünde daha koyu tonda bir karaltı görür gibi oldu. Erik, kürekleri eline almış, o yöne doğru kürek çekmeye başlamıştı bile.

Onlar yaklaştıkça karaltı büyüdükçe büyüdü. Şafak vakti yaklaşıp karanlık aydınlanmaya başlayınca da, Ellie, adamın haklı çıktığını anladı: Orası gerçekten İrlanda'ydı. Kesin konuşmak gerekirse, İrlanda'nın kuzeydoğu ucuydu. İlerideki bembeyaz kayalıkları hayal meyal seçebiliyordu. Dağlık burun ismini bu kayalıklardan almıştı: Aydın Burun.

Ellie gözlerine inanamıyordu. Gerçekten zamanında yetişebilirlerdi. Şans mı, yoksa yetenek mi bilmiyordu ama, Erik ba-

şarmıştı işte. Kıyıyla aralarında en fazla üç kilometre vardı. Ama güneşin doğuşuna ancak bir saat kalmıştı; günün ilk ışıkları turuncu huzmeler halinde ufuktaki karanlık gökyüzüne yansıyordu bile.

Kralla tanışmaya hazırsındır umarım," dedi Erik ona takılırcasına.

Ellie dondu kaldı. "Kral mı?"

"İrlanda'da senin dostunla buluştuktan sonra"—Ellie, onun, kendisini öldürmek isteyen İrlandalı uğursuz herifi kastettiğini fark edip yüzünü buruşturdu—"senin hâlâ neden hayatta olduğunu açıklamak için bir yol bulmam gerekecek." Adamın gözleri, sanki onu keyiflendirecek bir sırrı varmış gibi gözleri muzipçe parladı. "Bruce'a katılmak için benimle Rathlin'e geleceksin."

Erik, adeta ona az önce harika bir hediye vermiş gibi gülümsüyordu.

Ellie, kanın yüzünden çekildiğini hissetti. "Ama beni evime geri götüreceğini söylemiştin."

Adam, sanki o böyle yaparak sürprizini bozuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ama kadın, bunu şimdi yapamayacağımı şüphesiz sen de görüyorsundur. Zaman yok. Hem ben senin gitmek istemediğini sanıyordum."

Bir istemiyordu. Bir istiyordu. Adam onun aklını karıştırıyordu.

Ama eğer Erik onu Bruce'a götürürse...

Ellie bunu yapmayı artık daha fazla erteleyemeyeceğini anladı. Pelerinin katlarıyla oynayarak telaşla dudağını yemeye koyuldu.

Ona söylemek zorundaydı. Söylediği anda her şeyin değişeceğini bilse de.

Ama önce ona karşı neler hissettiğini söylemeliydi, yoksa adamın gerçek duygularını asla öğrenemeyebilirdi.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Erik, kürek çekmeyi bıraktı. Onun dediğini duyduğuna dair verdiği tek işaret buydu. Yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Ama bir an sonra gülümseyerek onun kalbini kırdı. Nezaketin, kalbini özünden mahrum bırakabileceği, Ellie'nin hiç aklına gelmemişti. Ama adamın yüzündeki sevecen gülümseme işte tam da bunu yapmıştı.

"Ah, kadın, beni memnun ediyorsun. Gerçi bu sabah mağarada olanlardan sonra ben de böyle tahmin etmiştim."

Ellie, sanki ona az önce kalbini değil de, diğer hayranları gibi sadece lezzetli görünen bir elmalı turta vermişti.

Ne beklemişti ki? Onun da aşkını ilan etmesini mi?

Hayır, ama bu kadar sakince karşılayıp, nazikçe bunu zaten bildiğini söylemesinden fazlasını beklemişti. Ona değer verdiğine ve paylaştıklarının özel olduğuna dair bir işaret beklemişti. Belki kendisinin de onu sevebileceğine dair bir işaret beklemişti. Nezaket hepsinden kötüydü.

Ellie'nin söyledikleri, adamın daha önce sayısız kez duyduklarından hiç de farklı değildi. Onun böyle hissedeceğini beklemişti—hatta belki hislerinin kıymetli olduğunu da düşünüyordu—ama ona asla aynı şekilde karşılık vermeyecekti.

Hiçbir şey etki etmiyordu.

Erik tekrar kürek çekmeye başladı.

İlk defa bir kadın ona aşkını ilan ediyor değildi, ama Ellie'nin o sözleri söylemesi farklıydı.

Bir kere, kendini sabırsız ve huzursuz hissederek, içinden hemen bir sonraki gemiye atlayıp oradan tüymek gelmemişti. (Bunu gerçekten yapmışlığı yoktu; onun yerine karşısındaki kadını aslında onu *sevmediğine* kibarca ikna etmeye girişirdi.) Ellie'yle bunların hiçbirini hissetmemişti. Hatta, kadının onu

sevdiğini söylediğini duymaktan... memnun olmuştu. Memnun olmaktan da öte. Gururlanmıştı, duygulanmıştı, derinden etkilenmişti ve mutlu olmuştu.

Böyle hissetmesinin mantıklı olduğu konusunda kendi kendini telkin etti. Neticede bir kadının kocasını sevmesi gerekirdi.

Fırtına, Erik'i doğru kararı verdiğine iyice ikna etmişti. İkisini de alıp götüren tutkunun şiddeti onu sersemletmişti. Ellie'den vazgeçmeye hazır değildi. O yüzden onu yanında götürecekti. Kadın da onu sevdiğine göre, onun yanında geleceği için daha da mutlu olmalıydı.

Ancak Ellie hiç de mutlu görünmüyordu. Adeta dokunsa ağlayacak gibiydi. Onu bu halde görmek Erik'i tedirgin etti. *Cotun*unu düzeltse de göğsüne yerleşen huzursuzluk dinmedi. Kadının yüzüne baktıkça, hissettiği keskin sızı daha da şiddetlendi.

Ellie'nin ne istediğini biliyordu: Onun da aynı sözleri söylediğini duymak istiyordu. Bütün kadınlar bunu isterdi. Erik, böyle bir hüsranla karşı karşıya gelmeye alışıktı; alışık olmadığı şey ise bu hüsranı gidermek için ne gerekiyorsa yapmayı istemekti.

Aynı sözleri söylemeyi bile.

Bu fikir onu öyle öyle hazırlıksız yakalamıştı ki, neredeyse aklını yitiriyordu. Alnında soğuk terler birikti. Tabii ki, Ellie'ye aşık olduğu falan yoktu. O tutkuyu, o şiddetli sahiplenme ve koruma içgüdüsünü, o tuhaf bağı ve onu yitireceğini düşündüğünde her yanını saran o uzlaşılamaz korkuyu sırf ona değer verdiği için hissediyordu.

Ama aşık olmak başkaydı. Erik, o 'bir erkek ve bir kadının ebediyen beraber olduğu' türden aşkı daha önce hiç yaşamamıştı. Hep böyle duygulara kapılamayacağını, kapılmaktan aciz olduğunu düşünürdü. Kaçanı kovalamayı, cilveleşmeyi, o cezbedici dansı çok fazla seviyordu.

Değil mi?

Ellie'ye onu sevdiğini söyleyemeyebilirdi belki, ama ona

bundan daha da iyisini sunabileceğini biliyordu. Ona evlenme teklif edince, yüzündeki o perişan ifade silinip yok olacaktı. Madem ağladığını görmenin kaçarı yoktu, o halde mutluluktan ağladığını görecekti.

Ancak buna hiç fırsat bulamadı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ellie. Sesi tuhaf şekilde mesafeli—neredeyse krallara has bir asaletle—çıkıyordu. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Erik, kürekleri tam havaya kaldırmışken duraklayıp kollarını indirdi. "Ne konuda?"

Ellie, gözlerini ondan bir an bile ayırmadan sırtını dikleştirdi. "Gerçekte kim olduğum konusunda."

Erik kaşlarını çattı ama dinlemeye devam etti. Kadının ondan bir şeyler sakladığını zaten tahmin ediyordu.

"Ben Ulster Kontu'nun hizmetindeki bir bakıcı değilim."

"Değil misin?"

Ellie derin bir nefes aldı. "Ben Leydi Elyne de Burgh'üm."

Yirmi

Erik duraksadı, ardından gülmeye başladı. Onu doğru duymuş olamazdı. "Bir an sanki de Burgh dedin sandım."

Ellie çenesini kaldırıp bakışlarını onun gözlerine çevirdi. "Öyle dedim."

De Burgh. Durumun, damarlarında dalga dalga yayılan telaş kıvılcımının ona anlatmaya çalıştığı kadar kötü olabileceğine inanmak istemiyordu. "Ulster Kontu'yla akraba mısın?" diye sordu huzursuzca. Bir yandan da bunun uzak bir akrabalık çıkmasını umuyordu.

Kadın bakışlarını bir an bile onun gözlerinden ayırmadı. "Ulster Kontu benim babam."

Erik kendini başına ağır bir darbe almış gibi hissetti. Kadına, onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Belki de gerçek anlamda onu ilk defa görüyordu. Meğer onu hiç tanımamıştı. Gözleri kısıldı, boynundaki ve kollarındaki kaslar gerildi. "Bana yalan söyledin."

Ellie, onun gözlerindeki suçlayan ifade karşısında geri adım atmadan, "Evet," dedi.

Erik, ondan yalan söylediğini reddetmesini, lafı dolandırıp yaptıklarına bir açıklama getirmeye çalışmasını beklemişti; öylece suçunu kabul etmesini değil. Ama zaten Ellie hiç davranması gerektiği gibi davranmazdı.

Erik kendini tuhaf hissediyordu. Bayılacak gibiydi. Midesi bulanıyor, içi acıyordu. Adeta biri karnını yarmış gibi. "Neden?"

"Denizkızı Mağarası'nda İrlandalılardan biri babamın adından bahsetti. İsmimin de Burgh olduğunu açıklasaydım, işler çok daha kötüye giderdi."

Erik bunu açıklayıp açıklamamasının çok da fark edeceğini düşünmüyordu. "Peki mağaradan çıktıktan sonra neden söylemedin?"

"Yani önce ırzıma geçip sonra da beni öldürmeyeceğini anladığımda mı?"

Tek kaşını öyle amirane bir tavırla kaldırması, Erik'in öfkesini o iğneli sözlerinden—yerinde söylenmiş olsun olmasın—çok daha fazla körüklemişti. Bu tam da bir kontun kızından beklenecek, soylulara has, başkalarına tepeden bakan bir hareketti. Yalnızca Ellie'nin bakıcı olarak sahip olduğu konumdan ileri geldiğine kendi kendini inandırdığı türden bir hareketti.

Erik, içinde alevlenen tuhaf duyguları söndürmeye çalışarak yumruklarını sıktı. "Bana bakıcılık yaptığını söyledin."

"Gerçeğe en yakın olan buydu. Annem öldüğünden beri küçük kardeşlerime ben bakıyorum. Acınacak halime gülmek için aklıma gelen bir şeydi. Ama sonrasında neden söylemediğimi soruyorsan, seni *korsan* sanıyordum da o yüzden." Erik, kadının sesindeki onu kınayan tınıyı duyabiliyordu. Sır saklayan tek kişi o değildi. Böyle olmasını Erik istemişti. Kadınla arasına mesafe koymak isteyen oydu. Ama işin buraya varacağını asla tahmin edemezdi. "Ve beni kendinle evlenmeye zorlamayacağına emin olamadım."

Gerçekten bir korsan olsa tam olarak bunu yapardı. Ama o sırada mantıklı açıklamalara kulak veremeyecek kadar öfkeliydi.

Gerçeklerin sanki onunla acı acı alay eder gibi açığa çıkması, Erik'i adeta sırtından bıçakladı. Zira Ellie'yle evlenmeyi *istemiş-*

ti istemesine. Ona hem zenginlik hem de saygınlık kazandırabileceğini, onun da kendisine minnettar kalacağını sanmıştı. Kadının ona ihtiyacı olduğunu sanmıştı. Ama hiç de ihtiyacı yokmuş meğer. Ulster'ın kızlarından biri olmak demek, Hıristiyan aleminin en güçlü hazinelerinden biri olmak demekti. Ellie, kanundan kaçan bir klan liderinden çok daha yukarıları hedefleyebilirdi. Bu lider, her ne kadar damarlarında kadim, asil kan taşısa da.

Erik, buna hiç hakkı olmadığını bilse de,—zira onun güvenini kazanmak için bir şey yapmamıştı—kendini ihanete uğramış hissediyordu. "Peki gerçeği öğrendikten sonra, Ellie—yoksa Leydi Elyne mi demeliyim?—o zaman neden söylemedin?"

Kadın ay ışığının altında gözleri kaldırıp ona baktı. Yüzü adeta mermer gibi bembeyaz ve pürüzsüzdü. "Bitmesini istemedim."

Tutkularının. Hay, kahretsin. Bu gerçeği öğrenmenin doğurduğu sonuçlar bir anda zihnine hücum edince Erik başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Adıyla onurlandırmayı düşündüğü bakıcı kadın yalnızca bu diyardaki en zengin vârislerden biri çıktığı için gururunun aldığı darbe değil, tam olarak ne yapmış olduğu kafasına dank ediverdi. Ulster'ın kızının bekaretini bozmuştu.

Ama Ellie yalnızca Ulster'ın kızı değildi. İçinde kabaran öfkeyi dizginlemeye uğraşarak, aniden kadının kolunu tuttu. "Sen Bruce'un kız kardeşi oluyorsun!"

Erik'in her şeyden üstün bir sadakatle bağlı olduğu adamın.

Ellie, söylediği yalanın ağırlığı karşısında utanmış gibi görünmeye dahi çalışmadı, başını dimdik tuttu. "Evet, ablam yoluyla."

"Ama Edward Bruce o gece seni gördü. Neden hiçbir şey söylemedi?"

"Onunla yalnızca bir kez, ablamın düğününde karşılaştım." Kadın güldü, ama haşin kahkahası neşeden eser taşımıyordu. "Anlaşılan, beni tanımadı."

Erik kendini alt üst olmuş gibi hissediyordu. Hayatında baştan çıkardığı tek bakire de kutsal sayılacak kadar el üstünde tutulan bir kadın çıkmıştı. Kendi hükümdarının baldızıydı. Bruce, Kuzeylilerin savaş taktiklerini benimsemiş olabilirdi, ama yüreğinde o hâlâ bir şövalyeydi. Bu hakareti kaldıramazdı—koşullar ne olursa olsun.

Bu durumda yalnızca Bruce'un şerefi lekelenmiş olmayacaktı. Erik'in yaptıkları için Ulster'ın Bruce'u suçlaması kuvvetle muhtemeldi. Bu da ikisinin arasını açacaktı. Neticede Ulster, Bruce'un yaptıklarına göz yummayı bırakabilirdi. Neticede batıdaki ticaret yolları tehlikeye girebilir ve Bruce'u çok ihtiyaç duyduğu ikmal malzemelerinden mahrum bırakabilirdi.

Erik'i Ulster öldürmese bile, Bruce kesin öldürürdü.

Bakire kızları baştan çıkarmak görevinin bir parçası değildi.

Tanrım, taşlar şimdi yerine oturmuştu işte. Bu yüzden İngilizler her zamankinin aksine pes etmemişti. Erik, kadının kolunu daha da sıkıca kavradı. "İngilizler beni kovalamıyordu, seni arıyorlardı." Onu yanına alarak İngiliz donanmasının tüm gücünü başlarına sarmıştı.

Ellie, bu suçlama karşısında şaşırmış görünüyordu—sanki bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi. Ardından alnını kırıştırdı. "Hiç düşün—" Aniden konuşmayı kesip başını iki yana salladı. "Ailem bana ne olduğunu bilmiyordu ki."

Erik kanının donduğunu hissetti. "En başta bilmiyorlardı belki, ama ben haber yolladıktan sonra öğrendiler."

Yersizce giriştiği kahramanlıkla ve Ellie'yi memnun etme gayretiyle, düşmanı dosdoğru bulundukları yere yönlendirmişti.

Ellie, yüreğinin yerinden oynadığını hissetti. Kaşık Adası'nda Erik'in adamları yakalanıp öldürüldüğü sırada İngilizler onu arıyor olabilir miydi gerçekten? *"Leydim."* Kumsaldaki askerin ona

saygıyla hitap etmesi, işte şimdi bir anlam kazanmıştı. Askerler aslında onu korumaya çalışıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Ellie.

Erik ona bakmıyordu bile.

"Ben bir rahip bulur bulmaz evleneceğiz."

Ellie'nin kalbi adeta durdu. *Evleneceğiz.* Ondan duymayı öyle çok istediği bu söz o kadar soğuk, o kadar duygusuz bir tavırla söylenmişti ki. Korktuğu tam da buydu işte. Aynı zamanda, adama gerçekte kim olduğunu söylemek istememesinin sebebi de. Çünkü onun o kahrolası asaletinin zalim yüzünü göstereceğini biliyordu. O, Leydi Elyne de Burgh'dü. Erik'in kralının evlilik yoluyla akrabası ve Hıristiyan alemindeki en güçlü adamlardan birinin kızıydı. Adamının onunla evlenmekten başka seçeneği yoktu.

Kulağa mantıksız gelse de, Ellie sevdiği adamla evlenmeyecekti. Teklifinin ardındaki sebep duyguları değil de, görev bilinci olduğu sürece bunu yapamazdı. Karşılıksız aşkla ilgili hiçbir yanılgıya kapılmayacaktı. Sırf kendi iradesiyle bir adamı kendine aşık edebileceğini sanıp annesinin yaptığı hatayı yapmayacaktı.

Ellie'nin içinden kendini bırakmak, küçüldükçe küçülüp sersefil halde hıçkıra hıçkıra kederini dökmek geliyordu. Ama gururu buna izin vermiyordu. O, Leydi Elyne de Burgh'dü. Erik, onu ne kadar incittiğini asla bilmeyecekti—teklifini reddetmenin onun için ne kadar zor olduğunu da.

"Buna gerek yok," dedi, adamın "teklifini" dile getirdiği kadar duygulu bir sesle.

Erik'in gözleri adeta bir çizgi halini almıştı. "Neden gerekli olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?"

Ellie ona yüzünün kızardığını görme zevkini tattırmadı. Birlikte yaptıkları şeyden utanç duymuyordu; adam da bunu değiştiremeyecekti.

"Nazik *teklifin* için teşekkür ederim, ama lüzumu yok. Ben zaten başkasıyla sözlüyüm."

Eğer Ellie, Erik'i daha önce öfkeli gördüğünü düşündüyse, kesinlikle yanılmıştı. Adam öyle korkutucu biçimde değişivermişti ki, Ellie soluğunu tutup istemsizce geriledi. Yaklaşan gün doğumunun loş aydınlığında solgun bir mavi renge bürünmüş gözleri büsbütün buz gibi, büsbütün merhametsiz bakıyordu. O yakışıklı İskandinav, gaddar bir Viking'e dönüşmüştü.

Erik ona doğru hareket edince, Ellie bir an için adamdan ciddi anlamda korktu.

Onu omuzlarından tutacağını sanmıştı, ama adam hiç kıpırdamadan duruyordu. Hem de hiç. Ellie, kıpırdamadan durmanın ne kadar korkutucu olabileceğini hiç fark etmemişti.

"Kim?" O bir tek kelime adeta bir celladın baltası gibi savruldu.

Ellie, sırtından aşağı buz gibi bir ter damlasının yılan gibi süründüğünü hissedebiliyordu, ama korkusunu göstermeyecekti. "Sir Ralph de Monthermer."

Adamın gözleri tehlikeli bir yoğunlukla alevleniverdi. "Ne kadar sürprizlerle dolusunuz, Leydi Elyne. Sözlendiğinizi duymuştum, ancak bunun benim kaçırılan bakıcı kadınımla ve yeni 'kont'un yakın zamanda Dunaverty'den gönderilen bir habere birden ilgi duyar olmasıyla bağdaştıramamıştım."

Ellie'nin beti benzi attı. "Bunca zamandır beni mi arıyordu?"

"Görünüşe göre bayağı şevkle hem de."

Ellie, adamın bunları umursamazca söylemesine kanmadı; Erik burnundan soluyordu adeta. Ellie, kulağa bu kadar saçma gelmese, adamın kıskandığını bile düşünebilirdi. Ama Erik, Ellie'nin kıskançken hayal edebildiği neredeyse en son erkekti—adam böyle bir insani zafiyete kapılamayacak kadar kendinden emin ve gönlünü serin tutan biriydi. Öfkesinin sebebi, bu durumun görevini tehlikeye atıyor olmasıydı.

"Kızlığının bozulmuş olmasını ne yapacaksın? Çiçeği burnunda kontun buna rağmen seni karısı olarak isteyeceğini düşünüyor musun? Yoksa niyetin onu oyuna mı getirmek?"

Ellie sırtını dikleştirdi. Erik onun böyle bir kepazelik yapabileceğini nasıl düşünürdü? Ralph'in ona karşı ilgisinin ne boyutta olduğuyla ilgili kendini yanılttığı yoktu. Önemli olan ittifakın sağlanmasıydı. "Seni hiç ilgilendirmez. Bu nişanlımla benim aramda olan bir mesele."

Erik'in tepesi atıverdi. Ellie'yi kolundan tutup sertçe kendine çekti. "Nah ilgilendirmez."

Ellie kalbinin pır pır attığını duyabiliyordu. Adamı hiç zıvanadan çıkmışken görmemişti. Gözlerindeki o ifade...

Vücudunu bir ürperti aldı. Adamın ne yapmaya niyetlendiğini bilmiyordu. Yüzü öylesine yakındı ki, bir an onu teslim olana kadar öpeceğini sandı. Hayır, öpeceğini değil, dudaklarını talan edeceğini.

Ellie, bundan sonra ne olacağını asla bilemedi. Adam onun omzunun üzerinden ileri baktı ve donup kaldı. Bütün o kabaran duyguları ve öfkesi bir anda dinmiş gibiydi. "Görünüşe göre birazdan öğreneceğiz."

"Neden bahsediyorsun?"

Adam, onun sırtının gerisini işaret etti. Ellie arkasını döndü ve gün doğumunun hafif aydınlığında, ufukta açıkça görünen koyu renk noktaları fark etti. Yelkenler. En az yarım düzine birden onlara doğru hızla yaklaşıyordu.

"Nişanlın geliyor galiba."

Ellie, adamın yüzündeki ifadede hiç göreceğini ummadığı bir şey gördü: yenilgi. Onun yelkenleri ilk gördüğü anda anladığı şeyin ne olduğunu fark etti: ölüm çanları onun için çalıyordu. Kaçma fayda getirmezdi. Kıyı hâlâ çok uzaktaydı. Yelkenleri olmadan saklanamaz, onları atlatamazlardı. Erik'in yapabilecekle-

rinin bile bir sınırı vardı ve bir filo dolusu yelkenli İngiliz kadırgasını tek başına kürek çekerek atlatmak o sınırı aşıyordu.

Başaramayacaktı. Onun yüzünden. Ve başarısızlık Erik'in asla affetmeyeceği bir şeydi.

Ellie gözlerini İrlanda kıyılarına kaydırdı. Aklına bir fikir gelir gibi oldu. Belki de Erik'in hâlâ bir fırsatı olabilirdi.

Ama o bu fırsattan yararlanır mıydı acaba?

Ellie, duygularına kilit vurdu. Ona başka seçenek bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Kralı başarısızlığa uğratacaktı. Alayı da. Ona güvenen herkesi de.

Fırtınanın en umutsuz anında bile, Erik'in tek düşündüğü başarmaktı. Gerçekten başarısız olabileceğini aklı almıyordu. Yenilginin acı tadı ağzında zehir gibi yayıldı.

Olan biteni zihninde tekrar tekrar canlandırınca, onu bu noktaya getirenin kendi kibrinden başka bir şey olmadığını alıyordu. Görevini daha ciddiye alsaydı,—kadına değil de yapması gerekene odaklansaydı—şu an bu durumda olmazdı.

Buraya kadar gelmişken, son dakikada zaferin elinden çekilip alındığına inanamıyordu. Kıyıya üç kilometre kalmıştı. Resmen eliyle uzanıp karaya dokunabilirdi. Ama İngilizleri asla atlatamazdı—bu küçük kayığın içinde bunu başaramazdı—atlatmaya kalkışıp onları dosdoğru İrlandalı askerlere de götürmeyecekti.

Kapana kısılmışlardı.

Her şeye rağmen Erik kolay kolay yılmayacaktı. Bir kaçış yolu bulmak için kafa yormaya koyuldu.

"Git," dedi Ellie karalı bir tavırla. "Onlar seni görmeden git."

Erik, bakışları kadar sert bir sesle, "Yoktan bir direk ve bir yelken var edemediğin sürece, korkarım bu dediğini yapmak imkansız," dedi.

"Yüzebilirsin."

Erik şöyle bir duraksadı, ardından çabucak bu fikri başından

savdı. "Teknenin boş olduğunu görünce bizi aramaya çıkarlar. Bu riski göze alamam."

"Ben gitmiyorum."

Erik, kanın beyine sıçradığını hissetti. "Seni öylece bırakıp gideceğimi düşünüyorsan—"

Ellie sözünü bitirmesine izin vermedi. "Ben tamamen güvende olacağım. Aradıkları kişi *benim*. Onlara senin fırtınada boğulduğunu söylerim. Kimse seni aramaz. Hâlâ zamanın var, ama şimdi gitmen gerek."

Erik kıyıya doğru bakıp onun haklı olduğunu anladı. Başarabilirdi. İrlandalı askerler şafak sökene kadar, hatta şansı yaver giderse daha da uzun süre, bekleyeceklerdi. Sonra Rathlin'e, oradan da Arran'a bir gecede geçmesi gerekecekti ama geçebilirdi. Bruce hâlâ kararlaştırılan günde saldırıyı başlatmak için zamanında orada olabilirdi.

Ama kadını geride bırakmak fikri tüm benliğine ters düşüyordu. Ona yalan söylemiş olsa da, Ellie onun için...

Ne? Ellie onun için neydi?

Bu sırada kadın onun tereddüt ettiğini sezmiş olsa gerekti. "Git. Seni burada tutan hiçbir şey yok."

Ama vardı işte, her ne kadar Erik adını koyamasa da. Kararsızlık—ki pek aşina olduğunu bir şey değildi—içini kemiriyordu. Görevinin başarısızlıkla sonuçlanmasını engelleyebilirdi, ama bunu yapmak için Ellie'yle ilişkisine son vermesi gerekiyordu.

Ne ilişkisi? Kadın, de Monthermer'le, sözlüydü, Tanrı aşkına. Edward'ın eskiden damadı ve en önemli donanma komutanlarından biri olan adamla.

Başkasına ait. Bunun bilincine varmak göğsünü zehir gibi yaktı.

Ellie, yüzünde cam kadar sert, bir o kadar da kırılgan bir ifadeyle öylece hiç kıpırdamadan oturuyordu. Bir şeyler yanlış

gibiydi. Çok soğukkanlı duruyordu. Fazlasıyla soğukkanlı. Yalnızca birkaç dakika önce Erik'e onu sevdiğini söylemişti; oysaki şimdi ondan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu.

Erik kadının kolunu kavradı. İçinden, yüzündeki o buz gibi çaresizlik ifadesini silkip atmak geliyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Ellie bakışlarını ona çevirdi. "Hiçbir şey. Anlamıyor musun? Başka bir çıkar yolu zaten hiç olmadı. Git ki ben de hayatıma devam edip bütün bunların olduğunu unutabileyim."

Erik, sanki az önce savaş balyozuyla ağır bir darbe almış gibi irkildi. Göğsü yana yana kadını ona bakmaya zorladı, ona yalan söylemesi için meydan kurcasına gözlerinin içine baktı. "Bana tek bir şey söyle. Onunla evlenmek istiyor musun?"

Ellie gözlerini bile kırpmadı. "Neden istemiyim ki? Sir Ralph, Hıristiyan alemindeki en yakışıklı, en güçlü şövalyelerden biri. Her kadın onun karısı olmaktan onur duyar."

Erik, göğsüne aniden saplanan acıya karşı dişlerini sıktı. Bunun onu rahatlatması gerekiyordu. Görevi önce gelmeliydi, hem şimdi vicdanı rahat bir şekilde gidebilirdi. O soracağını sormuştu. Kadın da reddetmişti. Vazifesini yerine getirmişti; şerefi sapasağlamdı.

O halde neden göğsünün adeta alev alev yandığını hissediyordu? Neden böyle öfkeden kuduruyordu? Ve neden içinden Sir Ralph de Monthermer'i öldürmek geliyordu?

Bu, Erik'in atalarının yapacağı bir şeydi. Ama kendisi barbar bir İskandinav değildi. Ellie'yi sahiplenmeye hakkı yoktu.

Şafak söküyordu. Kadırgalar yaklaşıyordu. Beş dakika sonra, hava ikisinin de siluetlerini seçmeye yetecek kadar aydınlanmış olacaktı. Erik eğer gidecekse şimdi gitmeliydi.

Tam suya girmeden dönüp Ellie'ye baktı. Etrafı tartanlar ve kürklerle sarılı halde öyle küçük öyle çaresiz görünüyordu ki. Ama aslında öyle değildi; hiç de olmamıştı. Ellie'nin ona ihtiyacı

yoktu. Erik o sırada içinden onu kollarına alıp aksini kanıtlamamak için mücadele veriyor olsa da.

Buz gibi bir kararlılıkla çenesini kenetledi. Yok, böylesi daha iyiydi. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Bruce'un yanına vardıktan ve saldırı başladıktan sonra yapacak o kadar çok şeyi olacaktı ki, onu tamamen unutacaktı. Gerek zamanlama gerek koşullar, diye hatırlattı kendine. Macera ve heyecan dindi mi, artık böyle hissetmeyecekti.

Ona son bir kez bakıp suya girdi ve yüzmeye başladı. İçten içe uyuşmuş olduğundan soğuğa aldırış etmedi bile.

Yalnızca bir kez arkasına baktı.

Kıyıya ulaşmasına bir buçuk kilometre kadar kalmışken, ilk İngiliz kadırgasının kayığa ulaştığını görmek için tam zamanında durakladı. Vücudu kaskatı kesildi; de Monthermer'in armasını tanımıştı: sarı yelken üzerine yeşil kartal. Bir an sonra, uzun boylu, zırh kuşanmış, cüppesinin üzerinde aynı sembolü taşıtan bir şövalyenin Ellie'yi küçük kayıktan kaldırıp kollarına aldığını gördü.

Ciğerleri adeta tuzlu suyla yanıyor gibiydi.

Kadını başka bir adamın kollarında görmek, içindeki bütün ilkel içgüdüleri açığa çıkarmıştı—sahip olduğunu bile bilmediği içgüdüleri. Ama Ellie'nin güvende olduğuna dair kendi kendini telkin etti. Söz verdiği gibi onu ailesine teslim etmişti. Vazifesini yerine getirmişti.

Erik, tekrar suya dalıp var gücüyle yüzdü. Yalnızca ama yalnızca tek bir şeye odaklanmıştı.

Önemli olan tek şey göreviydi.

***

Ralph onu kollarına aldığında, Ellie titizlikle koruduğu soğukkanlılığını kaybediverdi. Dört kadırga dolusu askerin onu izliyor

olması umurunda değildi. İçine attığı bütün duygular, yürek parçalayan bir gözyaşı ve hıçkırık seli halinde açığa çıktı.

Sinirlerinin boşanmasını onu kurtardıkları için hissettiği rahatlamaya yoran—kalbinin kırıldığını anlamayan—Ralph, onu sakinleştirici sözlerle yatıştırdı. Her şey yolundaydı. Artık güvendeydi. Ona kimse zarar vermeyecekti.

Adam uzun boylu ve güçlüydü, kolları kuvvetli ve sıcaktı. Hatta geniş, yapılı göğsü deniz ve rüzgar gibi kokuyordu. Ve ona bakıp gülümsediğinde, yakışıklı yüzünde kibar ve endişe dolu bir ifade vardı.

Ama Ralph de Monthermer, Ellie'nin istediği adam değildi, asla da olmayacaktı. İstediği adam artık onun değildi—gerçi hiç onun olmamıştı.

Gerçek içini yakıyordu, ama acı ona güç veriyor gibiydi. Ellie, uluorta yerde duyguların hakim olamayışından utanıp geri çekildi ve gözlerini sildi. Eve döndüğünde yas tutmak için bolca zamanı olacaktı. Ama şimdi, Erik'in kaçmasını sağlamak zorundaydı.

"Özür dilerim," dedi Ellie. Ralph, onun başına neler geldiğini ve küçük bir kayığın içinde tek başına nasıl mahsur kaldığını öğrenmek için sabırsızlanıyor olsa gerekti.

"Özür dilemenizi gerektiren hiçbir şey yok," dedi Ralph kibarca. "Sizi bulduğumuz için öyle rahatladım ki. Fırtına—"

Adam cümlesini bitirmedi; onun yerine Ellie'nin elini avucunun içine alıp sıktı. "Batmadan su üstünde kalabilmiş olmanız bir mucize."

Mucize değildi; tek bir adamın becerileri sayesindeydi.

Ralph'in yüzü sert bir ifadeye büründü. "Peki adam nerede? Sizi kaçıran adam nerede?"

Ellie, Ralph'i Erik'in fırtınada can verdiğine inandırmak için elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu, ama ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Öldü," dedi kararlı

bir sesle. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Fırtına korkunçtu. Etraf karanlıktı, rüzgardan ve yağmurdan göz gözü görmüyordu. Bana teknenin zeminine doğru eğilmemi emretti. Bir an orada öylece duruyordu, sonrasındaysa yok oluvermişti."

"Şahin öldü mü?" dedi bir adam duyduklarına inanamıyormuş gibi bir sesle.

Ellie, kendisine tanıdık gelen sese doğru döndü. Etraflarına toplaşmış olan askerlerin arkasından bir adam öne çıktı. Ellie, yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Thomas! İyisin!" Delikanlıyı gördüğü için öyle rahatlamıştı ki onun durduğu yere doğru birkaç adım attı, ardından durdu. "Ama burada ne işin var?"

Thomas'ın yüzü kıpkırmızı kesildi, ancak onun yerine cevap veren Ralph oldu. "Sir Thomas sayesinde sizi bulduk."

"*Sir* Thomas mı?" diye adamın sözlerini tekrarladı Ellie. Bu, zaten içten içe hep bildiği bir şeydi, ama duymak onu yine de şaşırttı.

Thomas ona doğu hafifçe eğilip selam verdi. "Sir Thomas Randolph hizmetinizde, Leydi Elyne."

Ellie, bu ismi kafasında ancak bir an sonra oturtabildi, ama oturtunca yaşadığı dehşet ancak daha da kötüleşti. "Sen Robert'ın yeğenisin," dedi soluk soluğa.

Genç şövalye başını salladı.

Ellie bayılacak gibi oldu. Dostu olarak gördüğü adamın yalnızca Şahin'e değil, kendi öz dayısına da ihanet ettiğine inanamıyordu.

Onlara başka neler anlatmıştı acaba?

Adama sertçe sırtını çevirip Ralph'e döndü. "Beni *nasıl* buldunuz?"

"Randolph, isyancının İrlanda'ya doğru gideceğinden emindi."

Aman Tanrım, Thomas, Ralph'e plandan bahsetmiş miydi yoksa? İçinde artan paniğe dair en ufak bir belirti göstermeden gözlerini tekrar Thomas'a kaydırdı.

"Şahin bana sizi evinize geri götürmeyi düşündüğünü söylemişti," diye açıkladı Thomas.

Ellie, adamın yarı gerçek gerekçesini duyunca rahat bir nefes almamak için kendini tuttu. Anlaşılan, Thomas onlara tamamen ihanet etmemişti. Gözleri bir an birbirine kenetlendi, ardından Ellie, Ralph'i dinlemeye devam etmek için bakışlarını ona çevirdi.

"Dün gece kanala tuzak kurduk, ancak fırtına kopunca geri çekilmek zorunda kaldık. Haydudun da aynısını yapacağından emindim, ama Randolph fırtınanın onu durdurmayacağına beni inandırdı. Fırtına diner dinmez, İrlanda'ya doğru yelken açtık. Adam sandığımdan da pervasızmış." Ralph'in ifadesini bir gölge bürüdü. "O budala ikinizi de öldürebilirdi."

Ellie, elini adamın koluna koydu. "O benim hayatımı kurtardı," dedi dürüstçe. "Hem de birçok kez." Gözleri yaşarıp yanmaya başlamıştı. "Başka ne yapmış olursa olsun, ben buradayım, o ise artık değil. Tek istediğim evime dönüp bunları unutmak."

Ralph hemen kendini suçlu hissetmişti. Tabii ki, haklısınız. Çok yorgun olmalısınız. Daha sonra konuşabiliriz. Ailenizdekiler size kavuştukları için sevinçten uçacak."

Adam mürettebatına emir vermek için dönünce Ellie kaşlarını çattı. "İrlanda'ya gitmiyor muyuz?"

Ralph kafa salladı. "Kusuruma bakmayın, sizin bilmediğinizi unutmuşum. Kral babanızın Ayr'daki kaleye gitmesini buyurdu."

İskoçya'ya. Ellie kulaklarına inanamıyordu. Kendisi Kaşık Adası'ndayken, babası yalnızca bir kıyı ötedeymiş meğer.

Ralph onu geminin başına doğru bir sandığın üzerine oturttu, etrafına birkaç battaniye daha sardı ve elini rahatlatır biçimde sıktı. "Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel, Leydi Elyne. Leydi Mathilda sizi gördüğüne çok sevinecek." Yüzü bir anlığına tuhaf bir hal aldı. "*Bütün* kardeşleriniz size kavuştukları için sevinecekler."

Ellie, Ralph'in nazik bir adam olduğunu fark etti. Bunu daha önceden de biliyordu, ama onun yanında hissettiği o garip hüzünsüzlük hali hep ağır basmıştı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. "Lordum, size söylemem..." Yanakları alev alev yandı. "Size söylemem gereken bir şey var."

"Lüzumu yok," dedi Ralph kararlı bir tavırla. Ellie itiraz etti, ancak adam onu durdurdu. "Olan biten hiçbir şeyin sorumlusu siz değilsiniz. Randolph sizi kaçıran adamla, eee, yakınlaştığınızı anlattı."

Ellie duyduklarına inanamıyordu. Adam ne olduğunu biliyordu—en azından tahmin ediyordu—ve umursamıyordu. Gösterdiği anlayış ise durumu ancak daha da beter hale sokuyordu. En azından yaptığı şeye zorlandığını düşünmesine izin veremezdi. "Benim rızam dışında olmadı, lordum," dedi fısıltı halinde.

Ralph ona uzun uzun baktı—yüzünde suçlayıcıdan ziyade düşünceli bir ifade vardı. "Ne olduysa geçmişte kaldı. Artık güvendesiniz; önemli olan da bu."

Adam, bu durumu onun için kolay hale getirecekti. Beklediğinden de kolay. Hak ettiğinden de kolay.

"Dinlenin," dedi. "Sonra konuşuruz." Ardından bir an durakladı, güçlü yakışıklı yüzü asıldı. "Korkarım babanızın size soracağı birçok soru olacak. Kral Edward, bu Şahin denen isyancı kaptanı yakalamak için çok hevesli. Bruce'un bir şeyler planladığından emin."

Ellie, adeta kanının donduğunu hissetse de, kendini renk vermemeye zorladı. "Ne yazık ki pek yardımcı olamayacağım." Hiç olmayacaktı esasında.

Ralph, belki de görmesi gerekenden fazlasını görerek onun gözlerinin içine bakmaya devam etti, ardından hemen gülümseyiverdi. "Öyle olsa bile, hazırlıklı olun."

Ellie, bu uyarı için minnettar vaziyette başını salladı. Ralph

ve Bruce'un bir zamanlar yakın dost olduklarını hatırladı. Yoksa adam, Bruce'la ilgili sandığından daha mı ılımlı bir tavır içindeydi?

Ralph adamlarının yanına dönünce, Ellie de düşüncelerinin zalim yalnızlığı içinde bir başına kadı. Erik'le yollarını ayırması öyle ani, öyle beklenmedik bir zamanda olmuştu ki, üzerinde düşünecek zamanı olmamıştı. Ama şimdi her geçen dakika onu Erik'ten daha da kopardıkça, bunun farkına varmak içinde buz gibi yer ediyordu. Kaybettiği şeyin ağırlığı üzerine çökünce, içi dayanılmaz bir kederle doldu. Geleceği kasvetli ve yalnız görünüyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğine inanmak imkansız gibiydi. O tattığı özgürlüğün ve mutluluğun sona erdiğine inanmak da.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına nasıl devam edebilirdi? Bir başkasını severken nasıl vazifesini yerine getiripRalph'le evlenebilirdi?

Her şeyin bu kadar aniden bitmiş olduğuna inanmak istemediğinden kendini birkaç kez omzundan geriye bakarken buldu. Erik'in onun peşinden gelmeyeceğini biliyordu. İstese bile gelemezdi, ki istemiyordu. Ama Ellie'nin aptallık edip gerçeği kabul etmeyen yanı, sağduyuya kulak vermiyordu.

Keşke her şey bu kadar acı vermeseydi.

Ne beklemişti ki? Olan bitenin ancak böyle sonuçlanabileceğini bilmiyor muydu sanki?

Erik'in ona değer verdiğine kendi kendini inandırmıştı. Onun gözünde farklı olduğuna da. Birlikte bir gelecekleri olabileceğine de. Ama adam asla onu sevdiğini ya da ona sunduğu hazdan fazlasını istediğine dair bir itirafta bulunmamıştı. Ellie, kendi hislerini açığa vurarak ona bir fırsat vermişti, ama o bu fırsattan yararlanmamıştı.

Istırabını hafifleten tek şey yakında ailesine kavuşacak olma-

sıydı. Kadırga, elverişli rüzgarla, birkaç saat önce onları neredeyse öldürecek olan boğazdan kolaylıkla geçti. Kısa süre sonra kumlu kıyıları ve yemyeşil yamaçlarıyla Ayrshire sahili göründü.

Thomas'ın—Sir Thomas'ın—yaklaştığını görünce, Ellie birden sırtını dikleştirdi. Delikanlı gelip yanına oturduğunda onun orada olduğunu fark etmemiş gibi davrandı.

"Aydın Burun'a yüzdü, değil mi?" Delikanlının sesi etraftaki askerlerin duyamayacağı kadar alçaktı.

Ellie nabzının fırladığını hissetti, ama bakışlarını önlerindeki kıyıdan ayırmadan yüzündeki ifadeyi hiç bozmadı. "Kaptanı kastediyorsan, ne olduğunu zaten anlattım."

"Yemin ederim, onlara hiçbir şey söylemedim, Ellie—Leydi Elyne."

Ellie ona sert bir bakış attı. "Bizi nerede bulacakları hariç."

Delikanlının yanakları kızarır gibi oldu, ama yine de göğsünü dimdik tuttu. "Şahin sana öyle davranmamalıydı. Senin gerçekte kim olduğunu öğrenince, bunun böyle devam etmesine izin veremezdim."

Ellie duyduklarına inanamıyordu. Şahin'in görevi, Randolph'un şövalyelik hassasiyetleri incindiği için tamamen başarısız olabilirdi. Etrafına bakınıp kimsenin onları dinlemiyor olduğundan emin olduktan sonra fısıltıyla konuştu. "Sen de İngilizleri üzerimize salmaya karar verdin demek? İşin ucunda neyin olduğunu bilmiyor musun? Yoksa artık umurunda değil mi?"

Delikanlının yanakları daha da kızardı. "Her ne kadar ayrıntılara hakim olmasam da işin ucunda ne olduğunu biliyorum. İlk defa dayımın beni sırdaşlarının arasına tam olarak dahil etmediğine seviniyorum. Seni bulmak için gerekenden fazlasını söylemedim. Şahin'e gelince, o daima dört ayak üzerine düşmeyi başarır, yoksa sen hâlâ bunu anlayamadın mı?"

Delikanlı, adeta Ellie'nin onun hakkında kötü düşünmesini

istemiyor gibi, onun kendisine inanmasına muhtaç gibi davranıyordu. Ama Ellie onu bu kadar kolay bağışlamayacaktı. Erik yakalanmaktan ancak kıl payı kurtulmuştu. Başarılı olup olmadığını ise ikisi de bir süre öğrenemeyecekti.

"Ve buna rağmen taraf mı değiştirdin?" diye çıkıştı Ellie.

Delikanlı, gözü kara bir ifadeyle bakışlarını onun suçlayıcı bakışlarına çevirdi. "Başka seçeneğim yoktu." Ellie bir şey söylemeyince, "Hepimizin ölmüş olmasını mı yeğlerdin?" diye ekledi.

Ellie gözlerini hızla ona çevirdi. "Tabii ki hayır."

"İşte ben teslim olmasaydım olacağı buydu." Domnall sinirinden küplere binmiştir, diye içinden geçirdi Ellie. Thomas'ı onların hayatını kurtarmak için elinden geleni yapmasından dolayı suçlayamazdı. Erik yapmasa bile, kendisi de aynısını yapardı.

"Adamların geri kalanı nerede?"

"Ayr'daki zindanda."

"Ve sen buradasın."

Delikanlı sırtını dikleştirdi. Bu hareketinden, Ellie'nin tavrını beğenmediği anlaşılıyordu. "Dayımla bir süredir bazı konularda anlaşamaz olduk. Ben korsan değilim, bir şövalyeyim. Ve bir şövalye gibi savaşmak isterim."

O yüzden taraf değiştirmek için önüne bir fırsat çıkınca kabul etmişti.

Ellie, bu yüzden delikanlıyı ne kadar kınamak istese de yapamazdı. Şövalyeliği bir kenara, Randolph kendinden önce sayısız insan ne yaptıysa aynını yapmış, kalbinin değil, çıkarlarının peşinden gitmişti. Ar dünyası değil kar dünyası. Kral Edward'ın destekleyicilerinin çoğu, onu onun davasına inandıkları için değil, arkaları sağlam olsun diye destekliyordu. Babası bile onların arasında sayılabilirdi.

Şerefli bir dava uğruna ölmeyi göze alacak William Wallacelar çok değildi.

Erik göze alırdı. Onun için önemli olan sadakat, görev ve şeref—Ellie'nin deyimiyle, değer verdiği insanlarla arasındaki bağlardı.

Ölmek var, dönmek yok.

Ellie ürperdi. Erik'in bu sözleri söylerken tamamen ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ellinden tek gelen işlerin o raddeye varmaması için dua etmekti.

Erik, İrlandalılara zamanında ulaşıp onları sağ salim Robert'a ulaştırmış mıydı? Bruce'un tahtını geri almak için başvurduğu bu son çare işe yarayacak mıydı?

Bu sorulara yanıt bulması biraz zaman alabilirdi. Eğer başarısız olurlarsa, bundan haberi bile olmayabilirdi. Erik'in başına ne geldiğini bilmemenin ıstırabından adeta deliye dönerdi.

Yirmi Bir

Bekleyerek geçirdiği uzun bir günün ardından—Ellie yanından ayrıldıktan neredeyse on iki saat sonra—Erik MacSorley, Bruce'a getirmeye söz verdiği üç yüz İrlandalı askerle birlikte Rathlin Adası'nın batı sahilindeki limana vardı.

Şafak söktükten dakikalar sonra Aydın Burun'a varışı, yolda bütün olan bitenden sonra tuhaf biçimde sönük kalmıştı—her ne kadar ucu ucuna yetişmiş olsa da. McQuillanlar, saldırı bir şekilde ertelenmiş olsa gerek diye düşünerek yola çıkmak üzere gemilerini yüklemeye başlamışlardı bile. İrlandalı lider bir sonraki gece dönmeyi düşündüklerini söylese de, Erik bundan pek emin olamamıştı. Alacakları paranın yarısını zaten almışlardı. Kendi üzerlerine düşeni de böylece yerine getirdikten sonra oraya tekrar gelselerdi, bu Erik için hiç umulmadık bir şans olurdu.

Neticede, Erik onlara vaktinde yetişmişti ve gelip geçen İngiliz devriyelerinden gemilerini saklamak için gerekli tertibatı yaptıktan sonra, Rathlin'e doğru yola çıkmak için gece olmasını beklemeye koyulmuşlardı.

Şimdi beş gemiden ilkini limana doğru yaklaştırdığı sırada, karşısına çıkan bütün engellere rağmen, baş koyduğu işi bitirdiği için kendini rahatlamış hissetmesi gerektiğinin—bundan gurur duyması gerektiğinin—farkındaydı. Ama görevini başarıyla tamamlamış olması onu hiç de tatmin etmiyordu.

Ellie'yle yaptığı son konuşma, acı bir yumru gibi içinde yer etmişti.

Krala olan biteni anlatması gerekiyordu. Ama şimdilik bu tatsız konuşmanın beklemesi gerekecekti. İlk önce Erik'in onları Arran'a ulaştırması lazımdı. Ardından ise, önceki geceki beklenmedik gecikmelerden sonra, kendisine zaman tanımak istiyordu.

Birkaç hafta önce geride bıraktığı kırk kişilik grup onu karşılamak için kumsalda toplanmıştı: kral, onun en yakın destekçileri ve Bruce'un tebaasından ona sadık kalıp geçen Eylül ayında onlarla birlikte Dunaverty'den kaçan bir avuç insan. Ama gruba bir yüz kişi daha eklenmişti—kuzeni Angus Og'un ilaveten gönderdiği Adalılar sayesinde.

Erik, *birlinn*in köşesinden atlayıp dizlerine kadar gelen suyun içinde onlara doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Nerede kaldın?" diye sordu Bruce, Erik daha kayalıklı kumsala ayak basamadan. "Dün burada olman gerekiyordu. Kıl payı yetiştin, Şahin, bu kadarı senin için bile fazla." Etrafına şöyle bir bakındı. "Gemin nerede? Bir de yeğenim?"

Erik'in ağzı ciddiyetle bir çizgi halini aldı. "Yola çıkmadan birkaç saat önce İngilizler bizi Kaşık Adası'nda buldu. Arran'a vardığımızda size her şeyi anlatacağım, ancak Randolph ve adamlarım yakalandı."

Pek çok hayal kırıklığı yaşamış bir adam için bile bu haberin yarattığı etki hiç de hafif olmadı. Bruce irkiliverdi. "Öldüler mi?"

Erik kafa salladı. "Sanmıyorum, lordum."

Kuşkularını şimdilik kendine saklıyordu, ancak kral da uyanık olmasına uyanıktı. Erik onun da aynı şeyi merak ettiğini tahmin ediyordu: Randolph'un acaba ne kadar gönülsüzce yakalandığını.

Kralın bakışları sertleşti. Gözleri cilalı abanoz gibi soğuk ve kapkaraydı. "Böyle bir şeyin nasıl olduğuna dair iyi bir açıklaman vardır umarım."

Erik başıyla onayladı. O da öyle umuyordu.

Bruce'un yanında duran Lider'e bir bakış attı. "Herkes hazır mı?" diye sordu.

"Hazır."

Erik, İskoç Muhafız Alayı'nın kaptanının da kendisine soracak soruları olduğunu gözlerinden okuyabiliyordu. Ama Bruce'un soruları gibi, onunkilerin de beklemesi gerekiyordu.

Erik, İrlandalıların gemileriyle Adalıların dört *birlinn*inin ikisini kimin kumanda edeceğini çabucak kralla görüşmeye koyuldu. Ewen "Avcı" Lamont ve Eoin "Vurucu" MacLean, Bruce'un kardeşleriyle birlikte MacDowelllara karşı yapılacak saldırının ikinci kolunu başlatmak için diğer iki gemiyle güneye Galloway'e gitmişlerdi.

Ellerindeki yedi gemiyi—bunların beşi İrlandalıların, ikisi kuzeninindi—idare etmek için, Erik'in İrlandalıların gemilerinden birinde filonun başını çekmesine ve MacDonald'ın gemilerinden kralı taşıyacak olanına da Lider'in kaptanlık etmesine karar verildi. Kralın çoğunlukla Güneylilerden oluşan çevresinin denizcilik deneyimleri kısıtlı olduğu için, Erik diğer gemilerin kaptanlığını İrlandalı denizcilere bıraktı. İskoç Muhafız Alayı'nın o sırada oradaki diğer tek üyesi olan Gregor "Nişancı" MacGregor'u da kalan *birlinn*e verdi.

Daha bir saat olmadan yola çıkmışlardı bile. Erik paralı askerlerle en önde seyrediyordu. Gerekirse arkadakileri uyarabilmek için aralarına belli bir mesafe koymuştu.

Bir öncekinin aksine bu gece hava yelken açmaya elverişliydi. Gökyüzü açıktı—kısmen, zira sisli Batı Adaları'nda seyrediyorlardı—ve kuzeyden durağan bir rüzgar esiyordu. İstikametleri olan Arran Adası, Kaşık Adası'nın kuzeydoğusunda, Kintyre Yarımadası'yla Ayrshire kıyılarının arasında, Rathlin'den altmış beş kilometre kadar uzakta, bulunuyordu.

Ama bu altmış beş kilometre gergin geçeceğe benziyordu. Erik, tehlikenin her dalganın arkasında gizleniyor olabileceğinin farkındaydı. İngiliz devriyelerini bir tek gemiyle atlatmak bir şeydi, yedi gemiyle atlatmak başka.

Devriyelerin iki veya üç su yolunun kesiştiği yerlerde pusu kurmayı sevdiğini bildiğinden özellikle kesişme noktalarına dikkat etti. Rathlin'in çevresinden kuzeye doğru yol alırken gemilere yelkenlerini indirmeleri emrini verdi.

İyi ki de vermişti. Rathlin körfezinin Kuzey Kanalı'yla kesiştiği yere doğru güneyde bir yelken gördüğüne oldukça emindi. Rathlin'den uzaklaştıktan sonra ise İskoçya'yla aralarında yalnızca açık deniz vardı.

Karşılarına her an bir gemi çıkabilir diye gözlerini hep açık tuttu, ama kilometrelerce tek görebildiği karanlık gökyüzü ve ışıl ışıl parlayan kapkara, titrek dalgaların bir alçalıp bir yükselmesiydi.

Önceki gece kopan kıyametten sonra etraf neredeyse fazlasıyla sessizdi—fazlasıyla huzurluydu.

Erik, düşüncelerin akınına geçit vermeden zihnini kapattı. Ellie zaten defalarca sinsi sinsi zihnine sızmıştı. Onu düşünmemeye kararlıydı. Kadın, dikkatini yeterince dağıtmıştı. Şu an Arran'a sağ salim geçebilmek için herkes Erik'e güveniyordu ve bu sefer hiçbir şey ona engel olamayacaktı.

Yeşil benekli gözlere, inatçı tavırlı bir çeneye ve dokunduğu en yumuşak tene sahip, amirane tavırlı, sağı solu belli olmayan bir cadaloz bile.

Unutacaktı. Unutacaktı.

Kintyre Burnu'na bir buçuk kilometre kala, yelkenlerin indirilmesini emretti ve diğer kaptanlara onu beklemelerini işaret etti.

Kılıç gibi keskin duyularını karanlıktaki en ufak bir harekete karşı dört açarak adamlarına sessizce kürek çekme emrini

verdi. Birkaç asker aralarında fısıltıyla konuşmaya başlayınca, biri daha ağzını açarsa dilini kesmekle tehdit etti. Askerler ona inanmış olacaktı ki gemi adeta bir ölüm sessizliğine büründü verdi.

Birlinn karanlığın içinde usulca ilerledi. Kış vakti gecenin soğuğuna rağmen, Erik, alnının boncuk boncuk terlediğini hissediyordu. Önlerinde uzanan ufuk çizgisini gözleriyle tararken kan damarlarına akın akın hücum ediyordu.

Bütün içgüdüleri alevlenmiş, kulaklarında feveran ediyordu. Ama Erik hiçbir şey göremiyordu. Tek bir yelken—

Gözüne bir şey takıldı. Uzakta tuhaf şekilli bir gölgeydi bu. Alçak sesle adamlarına durmalarını emretti.

Kahretsin. Bunlar onlardı.

Düzenbaz pislikler, yelkenleri indirmiş, ağlarına doğru seyredecek en ufak sineği avlamayı umarak pusu kurmuş bekliyorlardı. Korsan taktikleri. Kör olasıca İngilizler, bu taktiklere kulak vermenin tam da vaktini bulmuşlardı.

Erik, Kaşık Adası'yla küçük bir ada olan Ailsa Craig Adası'nın arasında, Arran'a giden her yolu kesecek şekilde Clyde Halici'nin ağzında nöbet tutan en az altı karanlık gölge saydı.

Erik, dikkatlice geri çekilme emri verdi—ki görülmesinler—ve diğer gemilerin yanına döndü. Lider'in *birlinn*ine yanaşıp kralı ve kaptanı önlerindeki tuzaktan haberdar etti.

Bruce sövüp hüsranla yumruğunu küpeşteye vurdu. "Nasıl biliyor olabilirler ki?"

"Bildiklerini sanmıyorum," dedi Lider. Eğer bir saldırı olacağını bilselerdi, altı gemiden çok fazlası olurdu.

Erik de onunla hemfikir olduğunu belirtti. Boyd ve Bruce da Rathlin'e dönüşlerinde benzer bir kuşatmaya denk gelmişlerdi. "Doğru geceyi seçtikleri için onlardaki acemi şansı."

"Bizdeki de kötü şans," dedi kral. "Ve ben bu kötü şanstan

sıkıldım artık. Bir şeyler yapmamız gerek. Arran'a giden tek yol bu. Teker teker sıvışabilir miyiz?"

Erik başını iki yana salladı. Görülmeden geçmeleri için hava çok açık, mesafeler de çok dardı. "Çok riskli."

"Tek yol"... Bruce'un sözleri bir anıyı canlandırmıştı.

Tabii ya! Normalde bu durumda Erik hemen sıyırtırdı ama o neşeli mizacı onu bir başına bırakmışa benziyordu. Bakıcı kadınla aynı zamanda.

"Benim başka bir fikrim var." Erik, MacLeod'a döndü. "Atalarımızın yaptığı yapabiliriz: yalınayak gidebiliriz."

Bruce kaşlarını çattı. "Hades aşkına ne diyorsun, Şahin?"

MacLeod'un gözleri parladı, ardından yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Tuhaf bir şekilde rolleri değişmişler gibi, bu sefer ağzı kulaklarına varan Lider'di. "Viking'e çıkmak için güzel bir gece."

Gerçekten de öyleydi. Arran'a *yelken açmanın* tek yolu Clyde Halici'nden geçmekti, ama oraya ulaşmanın bir başka, daha az kullanılan bir yolu daha vardı.

Norveç Kralı, Yalınayak Magnus'un iki yüz yıl öncesinde yaptığı gibi, Erik, Bruce'un ordusunu Kintyre uzantısının *batı* yakasından dolaştırdı. Tabert'teki dar geçitlerden gemilerini taşıyarak geçirdiler ve İngilizlerin onlar için kurduğu tuzağı atlatıp Arran'a kuzeyden ulaştılar.

Zamanının en iyi denizcisi, filoyu Arran'a yürüttü.

Mevzilerini almışlardı.

Yirmi dört saat içinde, Bruce, atalarından miras aldığı Turnberry Kalesi'ne saldırarak İskoçya'ya geri döndüğünü ilan edecek ve tahtı ele geçirmek için son mücadelesini başlatacaktı.

Kaleye varışının heyecanı geçtikten, babasına ve onunla birlikte İskoçya'ya gelen en büyük iki kardeşi John ve Thomas'a gözyaşları içinde kavuştuktan sonra, Ellie çok yorgun olduğunu söyleyip yalnız başına kendi odasına çekildi.

O günlük babasının sorularını atlatabilmişti, ancak ertesi sabah kahvaltısının ardından kontun oturma odasına çağrılmıştı.

Kendisini bekleyen bir de sürpriz vardı.

Kapıyı açar açmaz Matty ona doğru koşup kendini kollarına atıverdi. Kardeşi adeta hıçkırıklara boğulduğundan söyledikleri anlaşılmıyordu, ama sözlerin zaten bir önemi yoktu. Genç kızın duygularını bu kadar içten ortaya dökmesi karşısında Ellie'nin yüreği sevinçle doldu taştı. Kardeşlerinin onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu, ama sevgilerinin bu kadar açıkça gösterilmesi çok dokunaklıydı.

Hele kendi aşkını ilan edişi öylesine soğuk karşılandıktan sonra.

Matty'nin gözyaşları nihayet durduğunda, genç kız gözleri sulu, yanakları sırılsıklam halde Ellie'ye bakmak için geri çekildi.

Ellie kendini kaşlarını çatarken buldu. Kardeşi gözüne farklı göründü. Sanki o doğal coşkun hali ve yaşam sevinci bir nebze sönmüş gibiydi. Yokluğu genç kızı fark ettiğinden daha çok etkilemişti.

Matty, sanki Ellie'nin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kapatıp açtı. "Ralph senin iyi olduğunu söylediğinde, ona inanmamıştım."

Ralph mi? Ellie bir kız kardeşine bir odanın öbür köşesinde duran nişanlısına baktı.

Babası suratını astı. "Sen de buraya gelip kendi gözlerinle görmeye mi karar verdin?"

Matty, Ellie'nin beklediğinin aksine, adama dönüp insanın sinirini yatıştıran o ışıl ışıl gülümsemelerinden birini takınmadı. Onun yerine, adeta utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi. "Kusuruma bakmayın, baba. Gelmek zorundaydım."

Matty'nin, uslu bir çocuktan beklenecek, alışılmadık derecede sinik yanıtı, babasını da en az Ellie kadar huzursuz etmişe benziyordu. Ellie, Ralph'e döndü. "Ailemin geri kalanına haberi ulaştırmak için Dunluce'a mı gittiniz?"

Adam mahcup görünerek başını salladı. "Ne kadar endişelendiklerini biliyordum."

Ellie, ona karşı ne kadar haksızlık ettiğini fark ederek boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu evlilik yoluyla yapılan ittifaktan etkilenen bir tek kendisi değildi. Sevdiği kadını kaybettikten sonra bir başka kadını karısı olarak almak, onun için kolay olmasa gerekti. Ralph de Monthermer nazik bir adamdı. Ellie onun bu nezaketinin karşılığını vermek için elinden geleni yapmaya ant içti. "Teşekkür ederim."

Ralph, onun minneti karşısında huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Ellie, adamın, teşekkürünü kabul etmek için hafifçe başını eğmeden önce bakışlarını Matty'ye kaydırdığını fark etti.

İçinde bir huzursuzluk beliriverdi. Ama kaynağını ortaya çıkaramadan babası ona sorular sormaya başladı.

Ellie mümkün olduğunca gerçeğe yakın yanıtlar verdi. Kendini nasıl kazara gizli bir buluşmanın ortasında bulduğunu—Randolph bu kadarını anlatmıştı zaten; İrlandalı haydutların onun hiçbir şey duymadığına inanmadıklarını ve Şahin'in onu İrlandalıların elinde ölmekten kurtarmak için nasıl yanına aldığını anlattı. Onu kaçıran adamı nasıl korsan sandığını açıkladı. Şahin'in Bruce için yaptıklarıyla ilgili en ufak bir şey söylemekten dahi kaçındı.

"Gerçeği ancak Edward Bruce geldiğinde anladım," diye hikayesini bitirdi.

Babası ona Edward Bruce'un gelişiyle ilgili biraz daha soru sordu, ama Ellie'nin bunlara cevabı yoktu. Adam, Ellie'nin kayınbiraderinin kardeşi onu tanımadığı için öfkeden kudurmuş gibiydi.

"Ve bu Şahin denen adam sana hiç ismini söylemedi mi?" diye sordu babası.

Ellie neredeyse söylemeseydi keşke, diye geçirdi içinden. "Ona yalnızca Şahin dendiğini duydum." Dolambaçlı yoldan da olsa gerçeği söylüyordu.

"Randolph da bu kadarını söylemişti," diye ekledi Ralph.

"Şahin sana hiç planlarından bahsetti mi?" diye sordu babası. "Seni evine geri getirdikten sonra nereye gitmeye niyetlendiğinden? Bir planları olup olmadığından?"

"Hayır," diye yalan söyledi Ellie. "Üzgünüm." Gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Babasına yalan söylemek hayatında yaptığı en zor şeydi. Ama gerçeğin, gönlünü kaptırdığı adam için nasıl bir tehdit oluşturacağıyla karşılaştırıldığında, bunların küçük yalanlar olduğuna kendi kendini inandırmaya çalıştı.

Babası onun suçluluk gözyaşlarının, anlattıklarıyla yardımı dokunmadığı için hissettiği üzüntüden olduğunu sandı. Ne yapacağını pek bilemez gibi elini onun omzuna götürüp Ellie'yi yatıştırmak için hafifçe okşadı. "Sıkma canını, kızım, eğer adam hâlâ yaşıyorsa, onu bulacağız." Yüzü sert bir ifadeye büründü. "Bulduğumuzda da onu ben kendi ellerimle asacağım."

Ellie nabzının bir anda fırladığını hissetti. "Hayır!" Beş çift gözün birden kendine döndüğünü hissetti. Yanakları alevlenivermişti. "O benim hayatımı *kurtardı*. Yaptıklarını yapmamak gibi bir seçeneği yoktu. Benim kim olduğumu bilmiyordu; en sonunda ona ismimi söylediğimde ise öfkeden kudurdu. Sizi kendisine düşman etmek gibi bir niyeti yoktu, baba."

Babası gözlerini dikip ona uzun uzun baktı. Sezgileri pek kuvvetli bir adam olmamasına rağmen, Ellie onun gerçeğin ne

kadarını çözdüğünü merak etti. "Bunun bir önemi yok," diye son noktayı koydu adam. "Fırtınadan sağ kurtulduysa da, Edward onu bulduğunda keşke kurtulmasaydım diyecek. Bruce'un takipçilerinin hiçbiri merhamet umamaz."

Babasının sesindeki tını Ellie'nin dikkatini çekmişti; gözlerini kaldırıp ona baktığında ise bir şeyin onu derinden endişelendirdiğini anladı. Adam onun yanında oturduğu yerden kalkıp Haliç'e bakan küçük bir pencereye yürüdü. "Birkaç gün önce kraldan bir mektup aldım. Ablanızın başına gelenleri bana yazmış."

Odaya bir sessizlik çöktü. Ellie, Elizabeth'ten almayı beklediği haberi duymak için kendini hazırlarken, kalbi göğsünü yumruklarcasına atıyordu. Ama babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu duymak isteyeceği bir haber değildi.

"Norveç'te, Robert'in kız kardeşinin yanında mı?" diye sordu umutla.

Babası başını hayır anlamında salladı. "Korkarım değil. Elizabeth, Bruce'un büyük kız kardeşi, kızı ve diğer kardeşiyle birlikte Bella MacDuff da—Buchan Kontesi—Norveç'e ulaşmaya çalışırlarken birkaç ay önce Kuzey İskoçya'da yakalanmışlar."

Odaya adeta bir ölüm sessizliği hakim oldu. *Yakalanmışlar mı? Yüce Tanrım.*

"Nasıl?" diye sordu Matty hıçkırarak.

Babasının bakışları sertleşti. "Olabilecek en kötü, en hain biçimde. Tain'deki Aziz Duthus Şapeli'ne sığındıktan sonra Ross Kontu tarafından ihanete uğramışlar."

"Ross, sığınağın kutsallığını mı ihlal etmiş?" diye sordu Ralph dehşete düşmüş gibi bir sesle.

Babaları başını salladı.

Bu, kilisenin gözünde kalleşçe bir suçtu.

"Ama yaşıyorlar?" diye sordu Ellie, umutla dolu bir sesle.

Babası başını salladı ama Ellie söylemediği başka bir şey daha olduğunu görebiliyordu.

"Peki bizim bundan neden ancak şimdi haberimiz oluyor?" diye sordu Matty. "Birkaç ay önce yakalandıklarını söylediniz."

Ellie babasını hiç bu kadar keyifsiz gördüğünü sanmıyordu. "Tahminimce kral benim bilmemi istemiyordu. Ancak ben İskoçya'ya geldikten sonra, öyle ya da böyle öğreneceğimi fark edince söylemeye karar verdi."

"Neyi öğreneceğinizi?" diye sordu oğlu John.

Babalarının gözlerinde alevler belirdi. "Onların nasıl adi ve alçakça muamele gördüğünü." Adam pencere pervazının taşını tutup parmakları bembeyaz kesilene kadar sıktı. "Edward hepsinin—Bruce'un dokuz yaşındaki kızının bile—bir kulenin tepesinden asılacak kafeslere hapsedilmesini emretmiş."

Ellie, başkalarının da kendisiyle birlikte soluğunu tuttuğunu duydu. Öyle dehşete düşmüştü ki, duyduklarına inanmadığına dair tek bir kelime bile söyleyemedi.

"Kral aklını kaçırmış," dedi Ralph. "Merhamet etmiştir kuşkusuz?"

"Elizabeth ve Bruce'un küçük kızı Marjorie'yle büyük kız kardeşi Christina için etmiş. Ama kontes ve Bruce'un kız kardeşi Mary Bruce o kadar şanslı olamamış. Aylardır Berwick ve Roxburgh kalelerinin tepelerinden sallandırılan ahşap kafeslerde tutuluyorlar."

Kardeşinin böylesine zalim bir muameleye maruz kalmadığını öğrenmek Ellie'yi rahatlatmıştı rahatlatmasına, ama tanıdığı diğer iki kadının, Edward'ın barbarca adaletinden kaçabilecek kadar şanslı olmadığını bile bile avunamıyordu. Ya da belki bunun adına adalet değil de intikam demek lazımdı. Ellie, Bella MacDuff'ın, Bruce'a taç giydirdiği için bu kadar gaddarca cezalandırıldığından emindi.

"Siz hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye sordu Ellie.

Babası başını iki yana salladı. "Kralı, Elizabeth'i, Roxburgh'deki zindandan Burstwick'teki bir köşke aldırmaya ikna

etmeyi başardım, ama diğerleri söz konusu olduğunda hiçbir merhamet çağrısına kulak vermiyor. Bu isyanı bastırıp hainlerin tüyler ürpertici biçimde cezalandırıldığını görmeye kararlı. Kimse güvende değil. Ne kadınlar, ne çocuklar—kimse."

Ellie, Erik'in uyarısını hatırlayıp ürperdi. Bu uyarının hiç bu kadar isabetli olacağını ve onları bu kadar yakından vuracağını düşünmemişti.

Zavallı Elizabeth.

"Kral, Wallace'tan hiç ders almamış," diye kendi kendine mırıldandı Ralph.

Haklıydı. Kral Edward, korku ve dehşet salarak, merhamet göstermeden insanları barbarca katlederek İskoçya'yı kazanabileceğini sanıyordu, ama böyle yaparak ancak ülkeyi kendisine düşman ediyordu.

Ellie, önceden hissettiğinden bile daha derin bir korkunun kanını dondurduğunu hissetti. Robert ve yandaşlarının planı her ne olursa olsun, eğer başarısız olursa, Edward'ın onlar için neler tasarladığını düşünmek bile istemiyordu.

Ona bir şey olmasın.

Kapının çalınmasıyla odadaki matem sessizliği bölündü. Babasının muhafız komutanıyla birlikte Ellie'nin uzun zaman önce sarayda yalnızca bir kez gördüğü ama ününü iyi bildiği bir adam girdi: Sir Aymer de Valence, Kral Edward'ın İskoçya'daki komutanıydı ve çok hasta olduğu duyulan annesinin vefatının ardından Pembroke Kontu olacaktı.

Methven Savaşı sırasında Bruce'un isyanına ölümcül bir darbe indiren onun yaptığı kalleşlikti. Sir Aymer, önce savaşmaya devam etmek için şafağa kadar beklemeyi kabul edip sonra gece yarısı saldırmıştı.

Babası ve Ralph onun gelişine besbelli şaşırmışlardı.

Sir Aymer, kaskını ve pelerinini bile çıkarmadan gelmiş, ancak şimdi çıkarıp arkasından gelen hizmetkara veriyordu.

Hanımefendilere çekilmeleri için zaman bile tanımadan, sanki harika haberler getirmiş gibi gülümsedi. "Az önce haber aldım. Bu işi bir seferde kökünden halletmek için nihayet bir şans doğdu. Çeteci Kral geri döndü. Bruce, Turnberry'de Percy'ye saldırdı."

Bruce'un elinden alınan Carrick'teki kontluğu—ve Turnberry'deki kalesi—Sir Henry Percy'ye verilmişti.

Ellie içinden bir şükran duası etti. Eğe Bruce saldırıya geçtiyse, Erik zamanında onlara ulaşmış demekti. İçine yayılan rahatlama dalgası kısa ömürlü oldu. İleri doğru atılıp saldırının sonucunda ne olduğunu öğrenmeyi talep etmekten kendini büyük bir gayret sonucu alıkoyabildi.

Onun yerine Ralph sordu. "Ve?"

De Valence suratını astı. "Percy takviye kuvvetler için adam gönderdi; tek bildiğimiz bu. Ama ilk ulaşan bilgiye göre Bruce'un yalnızca birkaç yüz askeri var. Percy onun canına okuyacaktır."

Ellie'nin kalbi sıkışır gibi oldu; içindeki korku hat safhadaydı. Elinden gelen tek şey ise nam salmış şövalyenin yanılıyor olması için dua etmekti.

Erik, ağaçların karanlık koruluğunda saklanmış, eski kiliseyi izleyerek işareti bekliyordu. Bu sefer hiçbir tersliğin olmamasını deli gibi umut ediyordu.

Turnberry gibi olmamasını.

Bruce'un İskoçya'ya ilk çıkartması başarıyla sonuçlanmıştı, ancak bu ucu ucuna elde edilen bir başarıydı. Başta her şey planlandığı gibi gitmişti. Bruce, kuvvetleriyle birlikte Arran'daki Kingscross'ta işareti beklerken, İskoç Muhafız Alayı'nın dört üyesi—kendisi, MacLeod, MacGregor ve Boyd—gemiyle Carrick'in kıyılarının birkaç kilometre açığındaki Ailsa Craig'e geçmişti. Oradan savaş hazırlıklarını yapıp onları bekleyen bir tuzağın olmadığından emin olmak için Turnberry'ye yüzmüşlerdi.

İskoç Muhafız Alayı tam da bu tür bir görev için tasarlanmıştı: kimseye görünmeden alışılmadık yöntemlerle tehlikeli ortamlara girip çıkmak—burada en can alıcı nokta işin tehlike boyutuydu.

Etrafta keşif yapıp saldırı için en iyi stratejiyi belirledikten sonra, Bruce'un ordusunun geri kalanına saldırıyı başlatmaları için işaret vermek amacıyla kalenin tam karşısındaki tepede ateş yakacaklardı.

Ama Erik daha kumsalda birkaç adım atmıştı ki, felaket onları vurmuştu. Lider bir küfür savurup zifiri karanlıkta tepeyi işaret etmişti. Gecenin karanlığında ateşin turuncu alevleri dört bir yandan görülecek şekilde—bu durumda tam da işaret verir gibi—parlıyordu.

Birisi lanet olası ateşi yakmıştı ve etraf güvenli olsun olmasın, Bruce ordusuyla birlikte yola çıkmıştı.

Keşif için vakit olmadığından, Bruce kaleyi planladığı gibi ele geçirememişti, ama yakınlardaki bir köyde kamp kuran İngiliz askerlerine saldırıp eşyalarını yağmalayarak küçük bir zafer elde etmişlerdi. Bruce'un kontluğunu zorla elinden alan Lord Henry Percy ve İngilizlerden oluşan garnizonu, Bruce ve dört yüz adamının elinde yenilgiye uğramamak için kendilerini kaleye kilitlemek zorunda kalmışlardı. *Kahrolası ödlek herifler.*

Ancak Bruce'un kuvvetlerinin şansı yaver gitmişti. Bayağı yaver gitmişti.

Hayatı boyunca talihin daima yüzüne gülmesini beklemiş bir adam olarak Erik, şanslı çıkmalarıyla övünmemişti. Artık şansı doğal karşılamıyordu. Son zamanlarda hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Her şey o mağarada başlamıştı.

Adeta kaba kuvvet kullanarak düşüncelerini Ulster'ın kızından—belki de onu bu şekilde düşünmesi daha iyiydi—uzaklaştırıp yapması gerekene odaklandı.

Turnberry'yi takip eden haftada Bruce, adamlarıyla birlikte dağa çıkıp Carrick tepelerinde ormanlara sığınmıştı ve yakalanmamak için devamlı yer değiştiriyordu. Plan, Bruce için savaşacak daha fazla adam toplayana kadar, ufak çaplı baskın müfrezeleriyle İngiliz birliklerine ikide bir ani saldırılar düzenlemekti.

Ama işler planlandığı gibi gitmiyordu. Turnberry'den bu yana Bruce'a az kişi katılmıştı. Kral Edward'ın gazabına uğramayı göze almak için İskoçların moral niteliğindeki küçük bir galibiyetten daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

Turnberry'den beri, saldırının, Bruce'un iki kardeşi tarafından Galloway'den gerçekleştirilen güney kolundan haber almaya çalışıyorlardı, ancak devamlı yer değiştirmeleri kim için olursa olsun onları bulmayı zorlaştırıyordu—dostları için bile.

Fakat onları destekleyen bir rahip sayesinde, bu durum değişmek üzereydi.

Bu sefer işaret, ateş değil, baykuş sesiydi. Ses duyulunca Erik gölgelerin arasından çıkıp dikkatli adımlarla yamacın kenarından aşağıdaki vadiye, eski kilisenin olduğu yere doğru ilerledi. Kilise görünürde yalnızca tek katlı, altıya altı genişliğinde, çatısı sazdan bir taş binaydı, ama yüzyıllardır—hatta belki daha öncesinden beri—yöre halkı için bir ibadethane olarak hizmet vermişti.

Eski görünüşlü taştan bir haçın arkasından tanıdık bir siluet belirdi. İskoç Muhafız Alayı'nın üyesi olmak için yerine getirmeleri gereken en son görevde başarısız olup Skye Adası'ndan ayrıldığından beri Erik'in bir yılı aşkın süredir görmediği adam.

Ama işin gerçeği bundan çok daha karmaşıktı.

Erik öne doğru bir adım attı ve bir haftadır ilk defa gülümsediğini hissedip elini uzattı. İki adam kollarını sertçe bitiştirip el sıkıştılar. "Seni görmek güzel, İzci," dedi Erik, adama Bruce'un verdiği savaşçı adıyla hitap ederek. "Uzun zaman oldu. Son görüştüğümüzden beri mızrak yakalama becerilerini geliştirmişsindir umarım."

Arthur Campbell, "başarısız" olduğu göreve yapılan göndermeye bir kahkahayla karşılık verdi.

Bu sözde başarısızlığın ardından Erik, bunun aslında Campbell'ı düşman saflarına yerleştirmek için bir düzmece olduğunu öğrenmişti. Bunu tek bilen Lider'di. İskoç Muhafız Alayı'nın diğer üyeleri, ihanete uğradıklarını öğrenince, eskiden dostları olan adamın onlara kalleşlik ettiğini düşünerek öfkeden deliye dönmüşlerdi. Ama bu bir daha olmayacaktı; Lider bunu kesinkes sağlama almıştı.

Son birkaç aydır ellerine geçen istihbaratın çoğu Campbell'dan gelmişti.

"Defol git buradan, MacSor—"

Erik elini geri çekerek, "Şahin," dedi.

Campbell anladığını belirterek başını salladı. Kendisi, Alay'dakiler savaşçı isimlerini kullanmaya karar vermeden önce ayrılmıştı.

"Adın farklı, ama hâlâ aynı boksun," dedi alaylı bir gülümsemeyle. Nam salmış izci, yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Gel," dedi. "Seni görmeye can atan biri var yanımda."

"Haberler ne ol—"

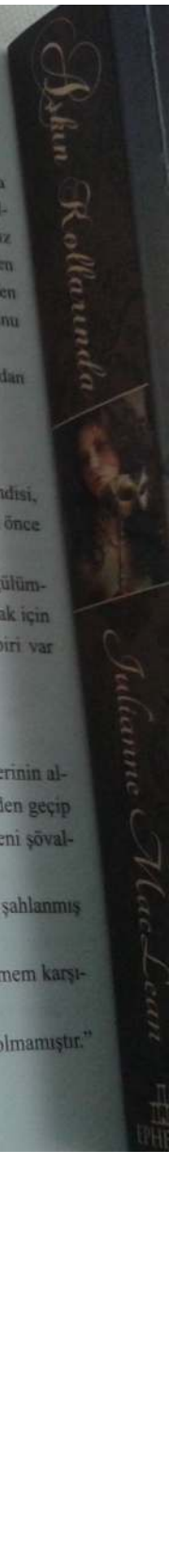
Campbell duruldu. "Kendi anlatsın sana."

Erik, adamın üzerindeki pırıl pırıl zırha ve siyah pelerinin altındaki cüppesine göz gezdirerek onun peşinden bahçeden geçip kiliseye doğru yürüdü. "Edward, Methven'den sonra seni şövalye yapmış diye duydum. Benzediğin kesin."

Ama o zırhın altında Campbell da diğerleriyle aynı şahlanmış aslan dövmesini taşıyordu.

Campbell yüzünü ekşitti. "Ona yanlış bilgiler vermem karşılığında—gerçi bir işe yaramadı ya."

"Sen elinden geleni yaptın. Eminim hiç de kolay olmamıştır."

Campbell, gerçeğin yanında bu söylediğinin çok hafif kaldığını belirten sert bir ses çıkarıverdi.

Kiliseden içeri girdiler. Erik kendini adeta bir yeraltı türbesine girmiş gibi hissetti. Etraf soğuk ve sessizdi, havada küf kokusu ve alışılmadık bir durgunluk hissediliyordu—sanki o kapı uzun zamandır açılmamış gibi. En uçta yerden yüksek bir zemin üzerinde küçük bir sunak, altında tahta sıralar vardı. Sağ tarafta bir mezar—muhtemelen ilk rahiplerden birinin ebedi istirahat yeriydi—göze çarpıyordu.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra, mezarın arkasından bir gölge belirdi.

Kilisenin tek penceresinden içeri çok az ay ışığı sızıyordu. Bir an sonra Erik'in gözleri ortama alıştı. Adam pelerinin başlığını geriye atınca Erik bir küfür savurdu. Lachlan "Yılan" MacRuairi. Kuzeni ve İskoç Muhafız Alayı'ndaki yoldaşı karşısında duruyordu.

Erik öne doğru ilerleyip kuzenini sinir edeceğini bilse de (ya da belki bunu bildiği için) ona sarıldı. Lachlan MacRuairi taş yürekli piçin tekiydi—tıpkı ona savaşçı adını veren yılan gibi sinsi ve ölümcüldü—ama yine de onu görmek güzeldi.

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu Erik. "Biz de seni o neşe dolu mizacınla Norveç sarayını şenlendiriyorsun sanıyorduk.

MacRuairi'nin yüzü gölgelerin arasından belirir belirmez Erik bir şeylerin ters gittiğini anladı. Adamın normalde duygusuz bakan gözlerinde vahşi, çıldırmış gibi bir ifade vardı.

Erik'in keyfi yerine geldiği gibi bir anda kaçıverdi. "Kraliçe nerede?" diye sordu. Dail Righ savaşından sonra kraliçe, kız kardeşi ve küçük kızıyla Buchan Kontesi, Bruce'un yanından ayrılmak zorunda kalınca, onların güvenliğini sağlama görevi kuzenine verilmişti.

MacRuairi'nin gözleri tekin olmayan bir ışıltıyla parlıyordu.

Adam daha bir şey söylemeden Erik onun ne diyeceğini anlamıştı. "Yakalandılar. Norveç'te güvene eremeden Ross Kontu tarafından ihanete uğradılar."

Kuzeni, onların yakalanışına kadar neler olduğunu ve Ross'un sığınağın kutsallığını nasıl ihlal ettiğini özetleyerek anlattı.

Kendisi, kaderin bir cilvesiyle—ayrıntılara girmekten kaçındı—yakalanmaktan kurtulmuş. Ama onlara eşlik eden diğer iki İskoç Muhafız Alayı üyesi, William "Tapınakçı" Gordon ve Magnus "Aziz" MacKay, o kadar şanslı olamamış.

Yakalandıklarından beri MacRuairi onları kurtarmaya uğraşıyormuş. Gordon ve MacKay, Urquhart Kalesi'nde Alexander Comyn'ın gözetimi altında tutuluyorlarmış. Yakalandıklarında sıradan muhafızlar sanıldıkları için anında idam edilmekten kurtulmuşlar. Kadınlar ise... Erik, onların başına geleni öğrenince kedini fena hissetti.

Kafese hapsedilmek mi? Yüce Tanrım.

Bruce üzüntüden deliye dönecekti.

Düşünceleri Ellie'ye kaydı ama Erik bu sefer hemen aklını başka yöne çekmeye çalışmadı. Doğru olanı yapmıştı. Onun, işlerin iyice zıvanadan çıktığı bu ortamdan uzak tutulması gerekiyordu.

"Bir şeyler yapmamız lazım," dedi MacRuairi. Erik, onun gözlerindeki delirmiş gibi bakan ifadenin kaynağını şimdi anlamıştı. Kuzeni, dostlarını ve yoldaşlarını kurtarmak için çaresiz kalmıştı.

"Seni krala götüreceğim."

"Ne yazık ki başka kötü haberler de var," dedi Campbell. Erik gelecek olana kendini hazırladı, ama yine de gafil avlandı. "Güneydeki saldırı başarısız oldu. İhanete uğradılar. MacDowelllar onların geleceğini öğrenmişler. Neredeyse tüm filoyu katletmişler. Birkaç kişi sağ kurtulmuş."

On sekiz kadırga dolusu yaklaşık yedi yüz kişiden sadece birkaçı mı kurtulmuştu?

Erik, içinin ümitsizlikle adeta oyulduğunu hissetti. "Kralın kardeşlerine ne oldu?" diye sordu ruhsuzca.

Campbell vahim bir tavırla başını iki yana salladı. "Birkaç gün önce Carlisle'da başlarını kestiler."

Yalnızca birkaç ay içinde Bruce'un üç kardeşi birden idam edilmişti.

Bunun hiç sonu gelmeyecek miydi? Turnberry'deki saldırıdan sonra beliren o umut kıvılcımı yitip gitmişti. Kendisine İskoç Çekici diyen adam tarafından zalimce üzerine basılıp söndürülmüştü.

"Ya Vurucu ve Avcı?"

"Bilmiyorum," dedi Campbell. Aniden sırtını dikleştirdi, gözleri o uzaklara dalmış, tekinsiz ifadeye büründü.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"Emin değilim." Campbell ne olduğuna bakmak için pencereye gitti. "Atlar," dedi.

"Seni takip eden birileri var mıydı?" diye sordu Erik.

Campbell ona, bu da sorulur mu, der gibi iğneli bir bakış attı. "Siz buradan gitseniz iyi olur. Ben hallederim." Erik itiraz edince, "Sizlerin yanında görülmemeliyim," diye ekledi.

Erik başını salladı. Adam haklıydı. Campbell'ın kim için çalıştığı açığa çıkmamalıydı. Bir an sonra Erik kuzeniyle birlikte kiliseden çıktı ve karanlığa karıştı.

Yirmi İki

Aziz Gunioc yortusu, 13 Nisan, 1307

Ellie, Ayr Kalesi'nin kulesindeki pencereden dışarıyı seyrediyor, asla gelmeyecek olan bir gemiyi bekliyordu.

Bu güneşli bahar gününde, Clyde Halici'nin ışıldayan masmavi sularının müthiş manzarası önünde uzanıyordu. Uzakta Arran Adası görünüyordu; onun ötesinde ise—ufukta adeta minicik bir toz zerresi gibi—Kaşık Adası'nın sarp kayalıklarını görebildiğine yemin edebilirdi.

Keskin bir sızı, iki aydır hâlâ dinmeyen bir hasret, yüreğine bıçak gibi saplanıverdi.

Artık gerçeği kabullenmesi gerekiyordu. Eğer Erik onun peşinden gelmek isteseydi, şimdiye gelirdi.

Bruce'un Turnberry'deki zaferini öğrendiğinde, içinde ancak saf bir kızın besleyeceği ufacık bir umut pırıltısı belirivermişti. Onun da kendisi kadar hasretle yanıp tutuştuğunun umudu. Araya mesafe ve zaman girince onun da özel bir şeyler paylaştıklarını fark edeceğinin umudu. Kendisinin onu sevdiği kadar onun da kendisini sevdiğini bir anda anlayacağını umudu.

Ama haftalardır süren bu acı dolu sessizlikten sonra, Ellie artık bahanelere avunamaz hale gelmişti. Erik onun nerede olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı—Domnall ona söylerdi. Sir

Aymer'ın düzenli olarak getirdiği haberler sayesinde, Ellie de Bruce'un yakınlarda olduğunu, Galloway dağlarına sığınmış, İngilizlerin ikmal temin ettikleri yolları ikide bir ani saldırılarla yağmaladığını biliyordu.

Artık gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti: Erik bir anda çığır açan bir aydınlanma yaşamayacaktı. Ona haber göndermeyecek, onun peşinden gelmeyecekti. Ralph'le evlenmesine mani olmayacaktı. Her şey bitmişti; Ellie muhtemelen onu bir daha asla görmeyecekti.

O tanıdık acı yüreğini yaktı. Fakat, bütün ıstırabına rağmen, pişman değildi. Birlikte geçirdikleri o kısacık zamanda, Erik ona yeniden yaşamayı öğretmişti. Kaşık Adası'nda yaşadığı bütün o macera ve heyecanın ardından, bir daha o eski, tekdüze yaşantısına geri dönmemeye ant içmişti.

Yüreğini parçalayan bir kararlılıkla, kulenin penceresinden ayrılıp merdivenleri inmeye koyuldu. Muhtemelen onu çoktan unutmuş olan bir adam için daha fazla gözyaşı dökmeyecekti. Asla gerçekleşmeyecek bir hayalin yasını tutmayı bırakıp hayatına devam etmek zorundaydı.

Ama Bruce ve isyancılarını arayış, etrafında olup biten her şeye yön verirken bunu başarmak ancak dile kolaydı. Hafta sonunda Matty, Dunluce'a geri dönecekti; Ellie de onunla birlikte gitmeye karar vermişti. Düğün hazırlıklarını bu kadar ertelediği yetmişti.

Haziran ayı hızla yaklaşırken, artık daha fazla kararsız kalamazdı. Ralph'in yanındayken hissettiği huzursuzluk dinmişti, ancak Ellie hâlâ bir şeylerin yanlış olduğu hissini üzerinden atamamıştı. Ama onunla evlenmemek için bir sebep bulmuş da değildi.

Döndüğünden beri onu daha iyi tanımaya çalışmış ve adamı esasında hoş bulduğunu görerek memnun olmuştu. Tabii bir de, Ellie ondan Erik'in adamlarına merhamet etmesini dilediğinde,

ncasını yerine getirip onların hayatlarını bağışlayarak adamla-
n o korkunç zindandan köydeki emniyetli bir binaya aldırınca
Ellie'nin sonsuz minnetini kazanmıştı. Bunu takip eden ikinci
gece, tuhaf bir patlama binanın taş duvarını yıkıp adamlar da kaç-
mayı başarınca, Ellie'nin pek de şaşırmaması gerekirdi belki de.

Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyordu.

Erik o kadar yakınına gelmişti ki...

Ellie, babasına İrlanda'ya dönmeyi düşündüğünü açıklamak için Büyük Salon'dan bitişiğindeki oturma odasına geçmişti ki, birilerinin konuştuğunu duyup durdu.

Sir Aymer gelmişti. Geçmişi—ve Erik'i—geride bırakmaya ant içmesine rağmen, Ellie, nabzının bir anda fırlayıverdiğini hissetti. İngiliz kumandan "isyancılarla" ilgili en son haberleri getirmiş olmalıydı.

Matty'yle birlikte bir süre önce, nakış işlemek için şöminenin önüne oturduklarında, kapı kapalı olsa bile iki odayı birbirinden ayıran ince duvarın arkasından bütün konuşulanları duyabildiklerini fark etmişlerdi. Ellie bu yaptığından utanması gerektiğini biliyordu, ama olan biteni öğrenmek için yanıp tutuştuğundan, gizli gizli kulak misafiri olmanın verdiği suçluluk duygusunu haftalar önce yenmişti.

Sir Aymer'ın sesi normalde olduğundan yüksek çıkıyordu. Adamın besbelli heyecanlı olduğunu duyunca, Ellie'nin yüreği kaygıyla ezildi. Ralph'in bir şey söylediğini, ardından da Sir Aymer'ın sinirli sinirli cevap verdiğini duydu. "Bu sefer olacağına eminim. Gizlendikleri yeri kendi gözlerimle gördüm."

Ellie'nin yüreği ağzına geldi. Olamaz! Kendi kendini sakinleştirmeye gayret etti. Sir Aymer'ın daha önceden de aynı şeyleri söylediğini duymuştu, ama Bruce her seferinde onu atlatmayı başarmıştı.

Babası da aynı şeyi düşünüyor olsa gerekti. "Siz birlikleri hazır edene kadar yer değiştirmeyeceklerinden nasıl emin ola-

biliyorsunuz?" diye sordu. "Bruce aynı yerde uzun süre konaklamıyor."

"Bir kutlama yapmaya hazırlanıyorlar—Bruce'un adamlarından birinin aziz günümüş herhalde. Köyden birkaç kadın ve bir fıçı içki getirmişler. Bu gece bir yere gittikleri yok."

Kadın getirmişler. Ellie'nin yüreği burkuldu. Ama bu sefer hissettiği korku değil, başka bir şeydi. Neticede Erik'i iyi tanıyordu.

Ancak Sir Aymer haklıydı: eğer bir kutlama yapmaya hazırlanıyorlarsa, bir yere gidecekleri yoktu. İngilizler, devamlı ellerinden kaçırdıkları Çeteci Kral'ı yoksa bu sefer gerçekten yakalayabilirler miydi?

"Onları nasıl buldunuz?" diye sordu babası.

Haşmetli İngiliz'in sesi adeta ilk defa balık yakalamış bir oğlan çocuğu gibi gururlu çıkıyordu. Adamlarından biri köyün birahanesinde bir kadına tutulmuş, kadın garip saatlerde gidip gelmeye başlayınca da işkilleneceği tutmuş. Dün gece onu takip etmeye karar vermiş ve neredeyse kendini onların kamp kurduğu yerin ortasında buluyormuş. Bunu önceden bilmeliydim. Nerede kadın, orada erkek vardır."

"Neden hemen saldırmadınız?" diye sordu Ralph.

"İki kayalıklı tepenin arasındaki vadiye kamp kurmuşlar," diye cevap verdi Sir Aymer.

"Siz de atlarla oraya gidemediniz," diye adamın sözünü tamamladı Ralph.

"Evet, o yüzden yakınlardaki bir koruluğa gizlenip onları hazırlıksız yakalayacağız. Adamlarınızı Trool Vadisi'nin ucundaki gölün koruluğunda hazır edin. Yukarıdan MacDougall'ın Kuzeylileri, aşağıdan MacDowell'ın adamları ve kralın ilave İngiliz birlikleriyle şafak vakti saldırıp isyancıları bir seferde ezip geçeceğiz." Ellie, birinin yumruğunu sertçe tahtaya vurduğunu duydu. "Bu sefer Bruce'un kaçmayacağından kesinlikle emin olmak

istiyorum." Sir Aymer bir an duraksadı. "Yanınızda sadakatine güvenebileceğiniz kadın hizmetkar var mı?"

Bu, kulağa tuhaf gelen bir soruydu. Genellikle işgalci ordular hizmetkarlarını yerel halktan seçerdi; İngilizlerin de farklı bir uygulama benimsediği yoktu. Savaşa dışarıdan az hizmetkar getirilirdi—getirilenler de erkekti.

"Yok," diye söze başladı babası, ancak duraksadı. Ellie de onunla aynı anda Sir Aymer'ın neden onlara geldiğini anlamıştı. Kendisi ve Matty yüzünden. "Var, kızım Matty yanında bir hizmetçi kız getirdi. Ona güvenebiliriz. Planınız nedir?"

Ellie neredeyse Sir Aymer'ın gülümsediğini duyabiliyordu. "Bu gece ilaveten bir kadın daha festivale katılacak."

"Casus olarak mı?" diye sordu Ralph.

"Evet, kaç kişi olduklarını ve ne kadar donanımlı olduklarını bildirmek için. Söylentilere rağmen, Bruce'un bir hayalet ordusu falan yok. O adamların kim olduğunu öğrenmek istiyorum—başına açtıkları onca dertten sonra, onlar için ayrı planlarım var."

Ellie, sırtından aşağı buz gibi bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Bruce'un hayalet ordusundan ilk defa bahsedildiğini duyuyor değildi, ancak neredeyse insanüstü güce ve beceriye sahip bu esrarengiz savaşçılarla ilgili anlatılanlardaki bir şeyler, ona tüyler ürpertici bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Alice namuslu bir kız, orospu değil," dedi babası, tiksintisini gizlemeyerek.

"Ne münasebet," dedi Sir Aymer pişman bir sesle. "Yiyecek içecek dağıtmaya yardımcı olmak dışında bir şey yapması gerekmeyecek. Kadının, gireceği zahmet karşılığında ödüllendirileceğinden emin olun."

Babası kararsız görünüyor olsa gerekti.

"Ona hiçbir zarar gelmeyecek," diye onu telkin etti Sir Aymer. "Kutlamalar başladıktan sonra adamlarım ona kampa kadar eşlik eder. Kadın, grubun geri kalanından ayrı düştüğünü bahan

edebilir. O zamana kadar, adamlar onunla münakaşa edemeyecek kadar sarhoş olmuş olurlar zaten."

"Her şeyi düşünmüşsünüz," dedi babası kuru kuru.

Ellie neye uğradığı şaşırmış vaziyette oradan uzaklaştı. Az önce duyduklarından bir anlam çıkartmaya çalışırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Kesin olan bir şey vardı: İngilizler, Robert ve adamlarına bir tuzak kurmuştu ve eğer biri onları uyarmazsa, çok büyük tehlike içinde olacaklardı.

Ellie, Matty'yle paylaştıkları küçük odaya doğru kulenin merdivenlerini hızlıca çıktı. Ne yapacağını değil ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Onun ölmesine izin veremezdi—ona yardımcı olmak elindeyken bunu yapamazdı. Erik, onun duygularına karşılık vermese de, Ellie onu seviyordu.

Hem bu, ona boynunun borcuydu da. Erik'in kim olduğunu öğrendiği anda ona gerçek adını söylemeliydi. Onun koynuna girdiğine pişman değildi, ama bu onu Robert'ın karşısında muhtemelen çok zor duruma düşürdüğü için pişmanlık duyuyordu. Erik'in, aralarında geçenleri krala karşı sadakatsizlik olarak göreceğinin çok geç farkına varmıştı. Ve geçmişiyle ilgili öğrendiklerinden sonra, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu.

Belki de bu, Ellie'nin hatasını telafi etmesi için karşısına çıkan bir şanstı. Ama elinden ne gelirdi ki?

Adeta çıldırmış gibi, hışımla kapıyı ardına kadar açtı ve kardeşinin tıpkı az önce kendi yaptığı gibi pencereden dışarıyı seyrederken bulunca şaşırıverdi. Genç kızın duruşunda ümitsiz, kederli bir hava vardı. Matty sesi duyunca arkasını dönüp gülümsedi, ama gözleri aydınlanmadı. Ellie, yaşadığı kalp kırıklığına kendini öyle bir kaptırmıştı ki, onun son zamanlarda kendi gibi davranmadığını şimdi fark ediyordu. Kardeşini neyin üzdüğünü

öğrenmeye ant içti, ama önce Erik'i uyarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Kafasında bir plan canlanmaya başlamıştı bile. Ama bu plan hem çok riskli hem de çok tehlikeliydi.

Matty ona doğru bir adım attı. "Ne oldu?"

Ellie, kardeşinin endişeli gözlerine baktı ve son iki aydır hissettiği bütün o ıstırabın ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Kendi sırlarıyla ona sıkıntı vermek istememişti, ama bunu gerçekten yapacaksa, tek başına yapamayacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı. "Yardımına ihtiyacım var."

Erik MacSorley, önceden keyfinden geçilmeyen bir adamken, artık keyfi bir türlü yerine gelmez bir adam olmuştu. Kucağında oturmuş, onu neşelendirmek için elinden geleni yapan güzel kadın bile, onun derdine derman olamıyordu.

Harabeye dönmüştü. Koyu renk ipek gibi saçları, ışıl ışıl yeşil benekli gözleri olan bir kadın ona adeta büyü yapmış, gece gündüz ve arada geçirdiği her an aklına musallat oluyordu.

Onu unutmamıştı; tam tersine, onunla olan anıları daha bile belirgin bir hal almıştı. Hayatına girmeden önce—ve sonra—olan biten her şeyin arasından açık ara sıyrılıyordu. Kendisine kıyasla herkesi sıradan gösteriyordu. Erik, onu ilk gördüğünde tam da böyle sıradan diye nitelendirmiş olmasının şimdi kulağına ne kadar tuhaf ama gülünç geldiğinin farkındaydı.

O farklıymış, diye içinden geçirdi. Özelmiş. Gerçi bunu şimdi fark etmek bir işe yaramıyordu. Ellie ona ait değildi, asla da olmayacaktı.

Üzüntüsünün depreştiği anlarda, onun o lanet olası İngiliz'i ile evlenip evlenmediğini düşünerek kendine işkence ediyordu.

Kasları geriliverdi. Kucağındaki kadın ona rahatlaması gerektiğiyle ilgili bir şeyler zırvaladı. Kulağına arsız teklifler fısıldarken boynuna doğru sırnaşıp kıkırdadıysa da, Erik hafiften

huylanmak dışında hiçbir şey hissetmedi. Boş sırıtışlardan ve kıkırtılardan usanmıştı. Asla hata yapamazmış gibi onun gözünün içine bakan kadınlardan da.

Karşısında onunla tartışacak birini istiyordu. Ona meydan okuyacak ve benliğinin görünenden daha derinlerini keşfedecek kadar ona değer verecek birini istiyordu. Ondan bulmayı umduğu kadar ona bir şeyler vermek isteyecek birini istiyordu.

"Seni seviyorum."

Bu sözler zihninde devamlı yankılanıyordu. Kadının ay ışığında parlayan yüzü gözünün önüne geliyordu ve Erik içten içe bir hata yaptığını hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Ellie'nin ona sunduğu şeyin özel olduğunu ve onun bunu göremeyecek kadar kör olduğunu hissetmekten de. Önceden defalarca duyduğu sözlerin onun ağzından çıkınca farklı bir şeyler ifade ettiğini hissetmekten de. Ama sonuçta ona evlenme teklif etmişti, değil mi? Onu istemeyen kendisiydi. Neden istesin ki? Ona sunabileceği hiçbir şey yoktu.

Elinde tuttuğu ağır, kalaylı kadehi, zambak kabartmalı metal kenarı parmaklarına batana kadar sıktı.

Ne haller olmuştu ona böyle?

Kendisinden tiksinerek rahatlamaya ve kucağındaki kadını biraz kışkırtmaya çalıştı. Ama cilveleşip sırnaşmak çok zoraki geldiğinden bir süre sonra kendini laklak etmekten usanmış halde buluverdi. Hâlâ dizlerinin üzerine kurulmuş olan kadın, neyse ki içkisini tazelemeye gelen kadınla konuşmaya başlamıştı.

Erik kadehinden büyük bir yudum alıp meşale ışığıyla aydınlatılan çadırı dolduran şamatacı, yarı sarhoş adamları seyretti. Onların cümbüşüne dahil olamasa da bu eğlenceyi onlara fazla görmüyordu. Son zamanlarda kutlama yapmak için pek az sebepleri olmuştu ve adamların morallerini yükseltecek bir şeye ihtiyacı vardı. Erik, kadınların yakalandığı ve Bruce'un kardeş-

lerinin başlarının kesildiği haberi ulaştığından beri kralı ilk kez gülümserken görüyordu.

Az da olsa iyi haberler vardı. Saldırının Galloway'de başarısız olan diğer kolundan sağ kurtulan bir avuç adamın arasında Vurucu ve Avcı da vardı. Kuzeye gerçekleştirdikleri iki günlük bir görevin ardından, İskoç Muhafız Alayı'nın kalan üyeleri—Turnberry'den kısa zaman sonra onları bulan Alex "Ejder" Seton da dahil—savunması zayıf olan Urquhart Kalesi'ne sızıp aylardır orada aylardır tutsak edilen Magnus "Aziz" MacKay'i ve William "Tapınakçı" Gordon'u kurtarmışlardı. Ardından, bir hafta sonra, Gordon'un sihirli tozu sayesinde, Ayr'dan Domnall'ı ve Erik'in adamlarının geri kalanını serbest bırakmayı başarmışlardı.

Ancak bu başarıların esas mukayese edilmesi gereken, savaşta ödenen ağır bedeldi: üç kardeş, Christopher Seton, Atholl Kontu, tutsak edilmiş bir aile ve daha niceleri.

Şimdiye kadar, Bruce'un İskoçya'ya dönüşü, onlara yalnızca Galloway'de dağlarda birkaç dönümlük, kuş uçmaz kervan geçmez bir arazi kazandırmıştı. Turnberry'den beri İngilizlere karşı çok az ilerleme kaydetmişlerdi. Kralın sancağı altında daha fazla adam toplamak için ikmal temin edilen yollara yaptıkları akınlar ve ufak çaplı saldırılar yeterli değildi. Katettikleri mesafeyi güç bela koruyarak akıntıya karşı kürek çekiyorlardı. Ama er ya da geç güçten düşeceklerdi.

Saflarına daha fazla adam katabilmek için can alıcı bir şeye ihtiyaçları vardı. Ancak bu sefer kral sabırlı davranıyordu, kendi belirlediği şartlar altında olmadıkça İngilizlerle karşı karşıya gelmeyi reddediyordu. Erik bu can alıcı şeyin bir an önce ortaya çıkmasını umuyordu. Turnberry'den beri kaydettikleri ilerleme, devamlı firarda olmanın çamuru ve pisliği içinde hızlıca harcanıyordu.

Ama bu gece neredeyse tekrar medenileşmişlerdi. Aylardır adeta pis sefil halde yaşadıktan sonra yeniden bir masanın etrafında oturuyor olmak iyi gelmişti. Evlerinin konforunu katarlara yükleyip yanlarında taşıyan İngiliz asilzadelerinin aksine, Bruce'un yanında az eşyayla seyahat etmesi ve her an bir yeri terk etmeye hazır bulunması gerekiyordu. Ama bu geceki kutlama için kralın soydaşlarından biri olan Carrick'li Christina, Trool Vadisi'ndeki geçici konaklama alanlarına bir çadır kurulmasını ve birkaç masa ve sıranın taşınmasını ayarlamıştı.

Gecenin onur konuğu olan Erik, masanın ortasına oturtulmuştu. Biraz uzağında kral, onun kardeşi Edward, James Douglas, Neil Campbell, MacRuairi, MacGregor ve MacLeod oturuyordu. Erik, göz ucuyla kuzeninin yine kralla tartıştığını fark etti.

Son zamanlarda Erik'in kötü ruh haliyle yarışabilecek biri varsa, o da MacRuairi'ydi. Ne tartıştıklarını duymasına gerek bile yoktu. Kral, MacRuairi'nin kadınları kurtarmak için bir şeyler yapmakta ısrar etmesini devamlı geri çeviriyordu. Onların hayatta tutulmasına ihtiyacım var, demişti. Bu halde gidip onları İngilizlerin çok iyi korunan müstahkem mevkilerinden kurtarmaya çalışmak intihar olurdu. Onları kurtarmayı göze alamazdı—kendi durumları bu kadar sallantıdayken hele. Tabanını güçlendirdikten sonra İskoç Muhafız Alayı'na bizzat kendisi önderlik edecekti.

Ama MacRuairi akıl mantık dinlemiyordu. Kadınları özgür bırakmaktaki kararlılığı gözünü kör etmiş gibiydi—özellikle de kafeslere hapsedilmiş olanları.

"Hediyen pek hoşuna gitmedi galiba," dedi Erik'in sol tarafında oturan MacLeod imalı bir sesle.

Erik, elini kucağındaki kadının kalçasına kaydırarak liderinin gözlerindeki bilmiş ifadeye meydan okudu. "Aa, hoşuma gitmez olur mu hiç?"

Kadın kıkırdayarak kucağına daha da sokulup eline şakadan bir fiske vurduğunda ise yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Ama neyse ki kadın, ilgisini ona veremeyecek kadar hem içkisinin hem de sağ tarafında oturan MacGregor'un güzel yüzünün tadını çıkarmakla meşguldü.

Ancak Erik'in içinde en ufak bir rekabet kıvılcımını bile hissetmemesi üzücüydü. Nam salmış okçu, kadını başından—ya da bu durumda, kucağından—alsın diye içinden geçiriyordu adeta.

"Kralın fikriydi," dedi MacLeod, kadehinin üstünden gözlerini Erik'e dikerek. "Böylelikle özür dilemeye çalışıyor bence."

"Özür dilemesini gerektiren hiçbir şey yok," dedi Erik. "Onun şerefini lekeleyip kayınpederiyle arasını daha da bozdum. Bana ne hak ettiysem onu verdi."

"Ulster üzerine alınmışa benzemiyor," dedi MacLeod. "Kralın şerefine gelince," şöyle bir omuz silkti, "Bence söylediği bazı şeylerden pişmanlık duyuyor."

"Elinden gelse beni taşaklarımdan astırırdı."

İskoç Muhafız Alayı'nın Lider'i, bu dediğine karşı çıkmadı. "Haklısın muhtemelen. Ama çok kıymetlisin ve o da bunu biliyor. Hem şu anda toplayabildiği kadar adama ihtiyacı var." Bakışlarını Erik'e çevirdi. "Bence Randolph'un dönekliği onu derinden etkiledi. Dışarı yansıttığından çok derinden hem de."

Erik buna itiraz etmedi. Herkesi etkilemişti. Domnall ne olduğunu onlara ayrıntılarıyla anlatmıştı ve zaten olay aşağı yukarı Erik'in tahmin ettiği gibi gerçekleşmişti. Adına fırsattan istifade etmek denebilirdi belki, ama yine de ihanetten aşağı kalır tarafı yoktu.

Erik bu olayı kendi başarısızlığı olarak görüyordu. Randolph onun komutası altındaydı. Delikanlının aklına girdiğini sanmıştı. Görünüşe göre girememişti.

"Neticede," diye söze başladı MacLeod, "artık siniri yatıştığı-

na göre, kral olanlardan yalnızca senin suçlu olmadığını biliyor diye düşünüyorum. Kadının kim olduğunu bilmiyordun. Bence onu tanımadığı için kendi kardeşine daha çok kızıyor." Ağzının bir köşesi belli belirsiz gülümser gibi kıvrıldı. "Ayrıca kral aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş değil."

Erik, kucağındaki kadını unutup onu neredeyse yere devirerek hışımla yanında oturan adama döndü. Gözlerini dikip ona sert bir bakış attı. "Aşık mı?" Haşin bir kahkaha attı. "İsa'nın kemikleri aşkına, ben aşık falan değilim."

Çetin savaşçı meydan okurcasına ona dik dik baktı. "O zaman bu son iki aydır huysuzluğunun üzerinde olmasının başka sebebi mi var?"

Erik çenesini sert bir çizgi halinde kastı. "Bir dolu İngiliz köpeği peşimizden kovalarken, bu kör itin öldüğü dağlarda yaşamanın dışında başka sebebi mi yani? Ona değer veriyorum, elbet, ama ben kendini bir tek kadına adayacak türden bir adam hiç değilim." Kendini ürpermeye zorlayıp, eskiden bunun nasıl kendiliğinden olduğunu hatırlamamaya çalıştı. "Hele dışarıda bu kadar eğlence varken."

MacLeod, bir gözünü Erik'in kucağındaki balık etli kadına dikerek alaycı bir tavırla, "Belli oluyor," dedi. "Keyfine diyecek yok."

Erik kendini gitgide sinirlenirken buldu. Bunun sebebi, MacLeod'un iğneli lafları mı, yoksa kendisinin onun dediklerini umursamadan edemiyor olması mıydı, bilmiyordu. Gönlünü daima serin tutarken, söz konusu Ellie olunca neredeyse—işte şimdi ürperdi—*alıngan* oluveriyordu.

Bu konuşmanın gidişatını kontrol altına alma gayretiyle, tembel tembel söze başladı. "Bunun bir önemi yok. Kral bana inansa da inanmasa da, ona talip oldum." Bakışlarını dostunun gözlerine çevirdi. "Kadın reddetti."

"Eh, zamanıydı," diye mırıldandı MacLeod.

Erik ona ters ters baktı. "Ne dedin sen?"

MacLeod omuz silkti. "Şu kadınla tanışmak isterim diyordum sadece."

Erik onun buradan çok uzaklarda olmasını diliyordu. İrlanda'da veya—acı acı yutkundu—İngiltere'de. Kendiliğinden kabaran öfkesini yatıştırmak için dişlerini sıkarak içkisini dikti ve bir kadeh daha istedi.

Bugün onun Aziz Günü'ydü; bunun sefasını sürecekti. Yaş otuz, diye düşündü öfkeyle. Yirmi dokuz yıl artı önceki yılın dörtte üçü boyunca her şey yolunda gitmişti. Geçen sene olsa eğlenceye katılır, kucağındaki kadının cilveleşip sırnaşmasından zevk alır ve haz dolu bir geceyi iple çekerdi.

Kadın, Erik'in dikkatini tekrar ona verdiğini fark etmiş olacaktı ki, çabalarına kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. Tabiri caizse, dizginleri ele almaya çalışarak, onu bu sefer daha cüretkar bir tavırla öptü. Erik, kadının eliyle, bacaklarının arasındaki tepki vermeyen şişkinliği kavradığını hissetti. "Ay, koca adam seni," diyerek kıkırdadı kadın. "Hem de tepeden tırnağa."

Erik, buna verecek arsız bir karşılık bile bulamadı. Keyfine bakmaya çalıştı. Rahatlayıp kadının becerikli ellerine odaklanmaya gayret etti, ama ancak teninde böcekler geziniyormuş gibi nahoş bir his duyuyordu.

Ellie onu lanet olası bir harabeye çevirmişti. Adeta hadım etmişti.

Erik tam kadını ona biraz daha arpa içkisi, viski ya da artık başka aklına ne gelirse ondan getirmeye gönderecekti ki, çadırın girişinde bir gürültü patırtı duydu.

Boyd'un olduğu taraftan geliyordu. O gece kimin nöbet tutacağını belirleyen kurada kötü talih onu ve Seton'ı bulmuştu. Görünüşe göre iyi ki de böyle olmuştu. İskoçya'daki en güçlü adam, davetsiz misafiri belinden kavramış, güçlükle içeri sürüklüyordu.

Kadın—pelerinin altından gözüken çıtı pıtı pabuçlardan davetsiz misafirin kadın olduğunu şimdi görebiliyordu—cüsseli savaşçının *incik kemiğine* bir tekme atıp kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Bırak beni, seni izbandut herif!"

Erik donakaldı. Kalbi, nabzı, etrafındaki her şey aniden duruverdi.

"Robert," dedi kadın, Erik'in çok iyi tanıdığı o tepeden bakan, amirane ses tonuyla. "Umarım size yardımcı olmaya çalışan insanlara hep böyle muamele etmiyorsunuzdur."

Erik bu olanlara inanmak istemiyordu, ancak bir an sonra en büyük korkuları gerçeğe dönüştü. Kadın, pelerinin başlığını geriye attı, neye uğradığını şaşıran Boyd'u kenara itti ve ayağını yere sertçe vurarak masanın üstüne çıktı.

"Leydi Elyne!" diye haykırdı kral, en az onun kadar afallamış bir sesle.

Ama Erik onu duymadı bile. Öfke kıpkırmızı bir perde gibi gözlerinin önüne indi, onu kadının kendini attığı tehlike dışında her şeye karşı kör etti.

Bu kadın, anlaşılan kendini yanlış yerde, yanlış zamanda bulmaya insanı çileden çıkartırcasına meyilliydi.

Erik bir küfür savurdu. Yüksek sesle hem de.

Ellie'nin gözleri ona doğru kaydı. Erik onun önce neye uğradığını şaşırarak donakaldığını, ardından da kalbinin kırıldığını gözlerinden okudu. Ancak ayağa fırlayıp, "Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladıktan sonra kucağındaki kadını hatırladı.

Yirmi Üç

Ne tuhaf. Haftalardır—aylardır—hayalini kurduğu adamı tanımamıştı bile. Kas yığını herif onu çadırın içine sürükledikten sonra, Ellie hemen odayı gözleriyle hızlıca taramıştı. Açık renk saçlı savaşçının kucağına kıvrılmış olan balık etli sarışını fark etmişti, ama bir kez daha bakmaya tenezzül etmemişti.

Erik'le ilgili hiçbir şey tanıdık değildi. Kuşkusuz, kucağındaki kadınla sarmaş dolaş iken onu pek iyi görememişti, ama oturuşunda farklı bir hal vardı. Ellie'nin tanıdığı adamı başkalarından ayıran, o rahat, tam anlamıyla huzurlu duruşu gitmiş, yerine etrafına tehlike sinyalleri yayan ve insanları adeta ona yaklaşmamaları için uyarır gibi haşin, umursamaz bir havaya bürünmüştü.

Onun sesini duyup o insanın ruhuna işleyen mavi gözlerine bakınca ancak yüreği yerinden oynamış gibi oldu. Güvendeydi. Yaşıyordu. Ona alıcı gözlerle bakınca, duruşunun ötesinde de değiştiğini fark etti. Farklı giyinmişti; üzerinde siyah bir savaş zırhı ve koyu renk bir tartan vardı. Saçları uzun ve dağınık, çenesindeki sakalı ise bir haftadır kesilmemiş gibiydi. İncelmiş görünen yüzünü, buz mavisi gözlerindeki sert, keyifsiz bakışla ve ağzının haşin kıvrımıyla uyumlu çarpık, vahşi bir ifade bürümüştü.

Gözündeki muzip pırıltıyla kasıla kasıla yürüyen korsan değil, bir çadır dolusu mücadeleyle yoğurulmuş savaşçı arasındaki en dehşetli duran adamdı.

Onu sağ salim bulduğu için Ellie'nin içini dolduran rahatlama yerini çabucak acıya bıraktı. Yüreği sızladı. Erik'in kucağındaki kadın onu öpüyordu. Başını boynuna yaslamış, elleri onun geniş omuzlarındaki kasları kavrıyordu. Ellie'nin en mahrem biçimde dokunduğu ve safça kendinin diye düşündüğü kasları ve omuzları.

Ne bekliyordu ki, onun peşinden hasret çekiyor olmasını mı?

Belki biraz.

Kadının besbelli unutulmuş vaziyette yere düştüğünü görmek bile acısını azaltmadı.

Ellie, çadırdaki herkesin aklından geçenleri okuyor olmasından korkarak, gururlu bir ifade takındı, çenesini kaldırdı ve başını amirane bir tavırla arkaya atarak yüzünü hiddetli, balta düşkünü, tekinsiz Viking'den başka yöne çevirdi.

Bitti. Ellie kalbinin sıkıştığını hissetti. Bunu zaten biliyordu. Ama şimdi kendi gözleriyle de görmüştü.

"Lütfen, Robert, sizinle konuşmam lazım. Konu önemli."

"Öyle olsa gerek," dedi kayınbiraderi, ama Ellie onun aklının karıştığını—hatta belki de bir şeylerden şüphelendiğini—anlamıştı. Robert, kampa yaklaştığı sırada onu yakalayan iri yarı adama döndü. "Yalnız mı geldi?" diye sordu.

Kaba saba görünüşlü adam başını salladı. "Evet, ama emin olmak için etrafı kolaçan ediyoruz."

Robert başını salladı ve masanın etrafından dolaşıp Ellie'ye elini uzattı. "Buyurun, leydim, bana sizi buraya neyin getirdiğini anlatın." Omzunun üstünden Erik'in yanında oturan adama ve birkaç kişiye daha başıyla işaret etti. Ellie, Robert'ın ilk işaret ettiği savaşçının Erik'le benzer kıyafetler giydiğini ve en az onun kadar etkileyici durduğunu fark etti. Adamın boyu uzun, kasları yoğun, haşin yüzü de yakışıklıydı—Erik'in diğer yanındaki adamın yüzü kadar çarpıcı biçimde olmasa da. Buyurgan havası Ellie'nin merakını uyandırmıştı. Kayınbiraderinin ona güvendiği aşikardı.

Edward Bruce da onlara katılmak için yerinden kalkmıştı. Peşinden de yaşlıca bir savaşçıyla çok genç görünen bir başkası. Robert, sanki sonradan aklına gelmiş gibi Erik'e baktı. "Sen de gel bari." Bunu söylerken pek memnun görünmüyordu.

Ellie iki adam arasındaki gerginliği sezmişti. Buna kendisinin sebep olmadığını içtenlikle umut ediyordu.

Kayınbiraderini takip ederek çadırdan çıktı ve alelacele kurulmuş kampı geçerek dağın kayalıklı yamacındaki büyücek bir oyuğa doğru ilerledi. Bir yandan da arkasında burnundan soluyan adamın varlığını yoğun biçimde hissediyordu.

Erik besbelli onu gördüğüne memnun olmamıştı. İçinde bulundukları durumda onu suçladığı falan da yoktu, ancak bu kadar husumet beklemiyordu—en azından Erik'ten. Gerçekten ondan bu kadar mı nefret ediyordu?

Ellie'nin niyeti ona yalan söylemek değildi; yalnızca Erik'in, ona kendi için, soyluluğunun şaşaasına ve omuzlarına yüklediklerine bakmaksızın değer verip veremeyeceğini görmek istemişti.

Etraf meşalelerle iyice aydınlatıldığı için, Ellie, basit bir sandalye, yazı masası ve şilteyle döşenmiş bu küçük mağaranın bir nevi kral dairesi olarak ayrılmış olduğunu görebiliyordu. Burası bir sarayla kıyas kabul etmezdi ama Robert eski püskü eşyaların arasında gayet halinden memnun görünüyordu.

Ellie, kız kardeşinin kalbini çalan yakışıklı şövalyeyi her zaman takdir etmişti, ancak son bir yılda Robert'ın değiştiğini görebiliyordu. Karşısında, dört bir yanda aranan bir adamın kaygı dolu, kaçamak bakışlarına sahip bir kanun kaçkını bulmayı beklemişti. Ama onun yerine, kir pas içindeki zırhı içinde, tacını ve pelerinini kuşanmış halinden çok bir kralı andıran, çelik gibi bir iradeye ve kudrete sahip, çetin bir savaşçı bulmuştu.

Robert, Ellie'ye sandalyeye oturması için işaret etti. Adamlar da mağaranın içindeki irili ufaklı kayalara yaslandılar. Savaş konseyleri söz konusu olduğunda, bu oturum oldukça sıra dışı kalıyordu.

Ellie, Erik'in öfkeli bakışlarının hararetini adeta yanı başında hissedebiliyordu. Buraya kadar gelmeyi başardığı için tadını çıkardığı zafer coşkusu söner gibi oldu. Ne yapacağını bilemez gibi etekleriyle oynamaya başladı. Kuşkusuz, İngilizler için casusluk yapan bir hizmetçi kılığına girip savaşın kol gezdiği kırlara dalmak pek güvenli sayılmazdı, ancak gerekliydi.

Robert, belki de onun tedirginliğini seziş olacaktı ki, "Beni yanlış anlamayın, leydim, ancak sizi gördüğüme sevinmeme rağmen, esas merak ettiğim neden burada olduğunuz ve beni nasıl bulduğunuz," dedi.

Ellie, dikkatini Robert'a verdi. Kollarını geniş, deri kaplı göğsünde tehditkar bir tavırla birleştirmiş, duvara yaslanan adamdan dalga dalga yayılan hiddeti göz ardı etti. Zaten buraya onun için gelmemişti.

Aslında bu pek de doğru sayılmazdı. Zira sırf kayınbiraderinin davasını içten içe destekliyor olması, onu böyle bir şey yapmaya iter miydi, emin değildi.

Çocukluğundan beri gizlice odasından dışarı çıkmamıştı. Hele gece vakti, onu hizmetçi sanan, tanımadığı birkaç İngiliz askerle sessizce sıvışıp, Hıristiyan aleminin en çok aranan adamını onu bekleyen bir tuzaktan haberdar etmeye gitmek...

Babası bir öğrense, onun bu ihaneti karşısında dehşete düşerdi—öfkeden kudururdu. Ama Edward'ın büyük kız kardeşine yaptıklarından sonra, Ellie hiç suçluluk duymuyordu.

Derin bir nefes alıp, babası, Ralph ve Sir Aymer arasında geçen konuşmayı anlattı.

Adamların duymayı beklediği bu değildi. Haberin vahameti anlaşılınca, Ellie herkeste bir kıpırdanma sezdi.

Robert bir küfür savurdu. "Burada olduğumuzu biliyorlar mı? Bundan emin misiniz, leydim? Yanılıyor olamaz mısınız?"

Ellie kafa salladı. "Doğruyu söylüyorum. İngilizler nerede

kamp kurduğunuzu biliyorlar ve şafakta saldırmayı planlıyorlar. Kız kardeşimin hizmetçisini buraya sizinle ilgili bilgi edinmeye göndereceklerdi—onu kalıp yerine beni göndermeye ikna ettim." Matty'nin onun yokluğunu nasıl gizlediğini atlayıp, Sir Aymer'ın birkaç adamıyla vadinin kenarına kadar getirildiğini anlattı. Adamlar onu kaleye geri götürmek için bekliyorlardı. Ellie, onlara kampa girmesine izin verilmediğini söylemeyi planlıyordu, o yüzden bir an önce geri dönmesi gerekti.

Edward Bruce, ağabeyinin aksine patavatsızca araya girdi. "Sizin gerçeği söylediğinizi nereden bilelim? Bu pekala bir tuzak olabilir."

Ellie, adamı sindiren bir bakış attı. "Ortada bir tuzak *var*, ama bu tuzağı ben kurmadım. Bana inanmıyorsanız, adamlarınızdan birini Troon Gölü'nün bitimindeki koruluğa gönderin. Orada size doğruyu söylediğimi kanıtlayacak yaklaşık bin beş yüz İngiliz askeri bulacaksınız. Ama bunu şafak sökmeden önce yaptığınızdan emin olun." Robert'a döndü. "Bir an önce adamlarınızı hazır edip buradan gitmeniz gerekiyor."

Bruce düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Hiç sanmıyorum."

Ellie kulaklarına inanamayarak donakaldı. "Ama yemin ederim, size gerçeği söylüyorum."

Robert gülümsedi. "Size inanıyorum." Ellie'nin önceden dikkatini çeken savaşçıya döndü. "Beklediğimiz an geldi."

Ellie, savaşçının gözlerinin parladığını gördü. "Evet, geldi. Kendi belirlediğimiz mevzide düşmanla karşı karşıya geleceğiz." Adam eğilip yerden bir sopa aldı ve toprağa birkaç çizgi çizdi. "Adamlarımızı burada güney yamacına konuşlandırırsak,"—sola doğru bir noktayı işaret etti—"onlar korulukta saklandıkları yerden çıkarken saldırmaya hazır oluruz. Atları çıkarmak için kayaları üst üste yığarız; Nişancı da okçularıyla birlikte gerisini halleder."

"Tuzak kalacak," dedi Robert durumdan hoşnut bir sesle. "Yalnız, içine düşen biz olmayacağız."

Adamlar birkaç dakika daha aralarında konuşup plan yaptılar. Nasıl bir yol izleyecekleri konusunda anlaştıktan sonra, kral tekrar Erik gibi giyinmiş olan savaşçıya döndü. "Lider, adamları topla. Hazırlıklara başlamak zorundayız. Körkütük sarhoş olan varsa, göle atın." Robert, Erik'e döndü. "Korkarım senin aziz gününü bir başka sefer kutlamamız gerekecek."

Erik, hâlâ Ellie'ye sinirli sinirli bakarak, umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Zaten şu anda pek kutlama yapacak halde değilim."

Robert, Ellie'ye yaklaştı ve eğilip onu yanağından öptü. "Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, leydim. Size öyle bir şükran borçluyum ki, ne şekilde geri ödeyeceğimi hayal dahi edemiyorum—en azından şimdilik. Fakat krallığımı geri kazandıktan sonra size gücümün yettiği her şeyi sunmaya hazırım."

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi Ellie. "Yeter ki ablam sağ salim geri dönsün."

Robert başını sallamadan önce gözlerinde alevlenen acıyı gördü. "Bunu ben de istiyorum."

Kral adamların gitmesine izin vermek için arkasını döndü. Erik de onları takip etmeye yeltenmişti ki, onu durdurdu. "Sen kal," dedi sert bir sesle. "Bu mesele seni ilgilendiriyor."

Ellie peleriniyle oynamaya koyuldu. Robert'ın şimdi söyleyeceklerinin getirdiği haberle ilgili olmadığını tahmin ediyordu.

Robert bir ona, bir Erik'e baktı. "Beni uyarmanızı her ne kadar takdir etsem de, leydim, buraya yalnızca benim menfaatim için gelmediğinizi tahmin ediyorum."

Ellie, kayınbiraderinin ne olup bittiğinden haberdar görünen bakışları altında yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şahin bana olanları anlattı," dedi Robert. "Bunları yaşamak zorunda kaldığınız için özür dilerim. O koşullar altında Şahin'in

sizi yanında götürmesi kaçınılmazdı, ancak"—Erik'e öfkeli bir bakış fırlattı—"ondan sonraki davranışları alçakça ve bağışlanamazdı."

Ellie göz ucuyla Erik'e baktı; ağzını sert bir çizgi halinde kenetlenmiş görünce şaşırdı. Besbelli kendini savunmak için bir şey söylemeye niyeti yoktu.

"Hayır, Robert," dedi Ellie, bir elini ısrarla onun omzuna koyarak. "Yanılıyorsunuz. Şahin beni hep el üstünde tuttu. Ona kim olduğumu söyleyebilirdim—*söylemeliydim* de—ama söylememeyi seçtim." Acı acı gülümsedi. "Özgürlüğümün tadını çıkarırken biraz aşırıya kaçıverdim sanırım. Olanlardan en az Şahin kadar ben de sorumluyum."

Erik, onun kendi adına af dilemesinden hoşlanmışa benzemiyordu. "Beni savunmanıza ihtiyacım yok, Leydi Elyne. Kral öfkelenmekte sonuna kadar haklı."

Robert, onun sözlerini duymamazlıktan gelip Ellie'ye uzun uzun baktı. "O halde... eee, kaybınızdan mustarip olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Gerekirse şu anda sizi helalliğine aldırtırım."

Ellie, hem dehşet hem de utanç içinde ezilip büzülmemek için kendini zor tuttu. Niyeti iyi olan, öfkeli bir akrabası tarafından zorla evlendirilmek, Erik'in adet gereği ettiği tekliften bile daha kötüydü.

Başını iki yana salladı. "Sözlümün bu durumdan haberi var. Şahin'e de daha önce söylediğim gibi onunla evlenmek gibi bir arzum yok." Böylelikle onun bu asil fedakarlığına lüzum yoktu.

Robert, Ellie'nin bu cevabı karşısında yumuşamış gibiydi; Erik'e tekrar göz ucuyla baktığında o kadar sinirli durmuyordu. Ellie, onun bu nahoş konuşmayı geride bıraktığına memnun olduğunu görebiliyordu. Kral gülümsedi. "Ne yazık ki denizcimin gururunu incittiniz. Kendisi kadınların onu reddetmesine alışık değildir. Fakat Elizabeth'im bana hep doğru kararları veren bir kadın olduğunuzu söylerdi." Erik'in yüzündeki köpürmüş ifade-

ye bakıp güldü. "Ne demek istediğimi anlatabildim mi? Şahin haftalardır dünyayı bize dar ediyor."

Robert, savaşçının sabrını fazla zorladığını fark etmiş olacaktı ki, düşünceli bir hale büründü. "Bana bu haber ulaştırmak için çok fazla risk aldınız. Umarım kimse ne yaptığınız öğrenmez."

Ellie de öyle umut ediyordu. "Bana bir şey olmaz, yalnız bir an önce dönmeliyim. Askerler beni bekliyordur; gereğinden fazla soru sormalarını istemem."

Robert onu tekrar yanağından öptü. "Gitmeniz gereken yere kadar adamlarımdan biri size eşlik edecektir."

"Buna gerek yok," dedi Erik kararlı bir sesle. "Onu ben götürürüm."

Robert, karar vermesi için Ellie'ye baktı. Ellie, bakışlarını Erik'e kaydırdı; gözlerini onun sert bir çizgi halinde kenetlediği ağzında, kaskatı çenesinde gezdirdi. Şeytan, reddet diyordu, ancak Ellie buraya kısmen bunun—yani onun—için geldiğini biliyordu. Tasarlandığı gibi Ralph'le evlenmeden önce, Erik'le bir şansı olmadığına emin olmak zorundaydı.

Çekine çekine başını salladı.

Erik kendine zar zor hakim olabiliyordu. Ellie onun kendisine eşlik etmesini kabul ettiği için çok şanslıydı. Zira Erik'in, kadını o incecik belinden kavrayıp,—zaten çadıra ilk girdiği andan itibaren bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu—tıpkı Ellie'nin onu en başta benzettiği bir barbar Viking gibi, omzundan aşırmasına ramak kalmıştı. İnsanı çileden çıkartan kadın, Erik'in içindeki bütün ilkel içgüdülerini, nesilden nesile her istediklerini elde etmeyi bilen İskandinav soyunun kanıyla şekillenen içgüdülerini açığa çıkartıyor gibiydi.

Ama neyse ki, kadın çekine çekine başını sallayarak Erik'in kralın gözünde zaten zarar görmüş olan itibarını daha da zedelemesine engel olmuştu.

Ellie kayınbiraderine veda ettikten sonra gerisin geri döndü, o buyurgan çenesini kaldırdı ve kendisi sanki kraliyet ailesi mensubu, Erik de peşinden onun pelerininin taşımakla yetinmesi gereken bir dalkavukmuş gibi çadırdan dışarı süzüldü.

Erik, içinde yanıp tutuşan şiddetli duyguları dizginlemeye çalışarak, hışımla onu arkasından takip etti. Onu gördüğünde içini kaplayan öfke neden geldiğini öğrenince daha da artmıştı. Kendini nasıl bir tehlikeye attığını düşününce soluğu kesilir gibi oluyordu.

Onunla evlenmeyi bir kez daha dik başlılıkla reddetmesi de ruh halini iyi yönde etkilememişti. Madem onu seviyordu, öyleyse neden evlenmek istemiyordu?

Erik'in onunla evlenmek istediği falan yoktu gerçi, ama reddetmesi hiçbir anlam ifade etmiyordu ki.

Kampın meşaleleri gittikçe geride kalıp ay ışığına karıştığı sırada, Erik sessizliği bozmadan burnundan soluyor, ağzını açmak için kendine yeterince güvenmiyordu. Yürürken Boyd'un dış çeperde nöbet tutan adamlarından birkaçını görür gibi oldu, ama Ellie'nin onları fark ettiğinden şüpheliydi.

Troon Gölü'ne kadar uzanan dar patikaya çıktıklarında, Ellie nihayet yeterince uzaklaştıklarına karar vermiş olsa gerekti. Ellie, yeşil gözlerinde şimşekler çakarak Erik'e döndü. "Bütün gece bana öyle ters ters bakacak mısın, yoksa söylemek istediğin bir şey mi var?"

Sesinin tonundan olabilirdi. Veya ellerini beline dayadığını gördüğü için. Ya da belki de işkence gibi geçen aylar boyunca mahrum kaldığı teninin o tatlı kokusunu içine çektiği için. Sebebi her ne ise, Erik'in sabrı taşmıştı. Ellie'yi, elini belide dayamak için kırdığı dirseğinden tutup kendine doğru çekti. "Haklısın ya, var söyleyecek bir şeyim. Kendini bu işlere bulaştırarak ne halt ettiğini zannediyorsun? Canından mı olmak istiyorsun?"

Ona dokunmakla hata etmişti. Vücutları birbirine böyle yaslanmışken, kıvrımlarının yumuşaklığını hissedebiliyordu. Ona değmek—onun kokusunu hissetmek—öyle muhteşemdi ki, Erik bu duyguyu nasıl da özlemiş olduğunu fark etti. Onu nasıl da özlemiş olduğunu.

Birbirlerine ne kadar yakın durduklarının bilinci, içine ateş gibi yayıldı, kanını, tenini alevlendirdi; yakın zamandaki deneyimleri aksine işaret etse de hadım olmadığını ona hissettirdi.

Aklıselim her kadın, kendisine yöneltilen bu öfke seli karşısında korkudan tir tir titrerdi. Ama Ellie, tabii ki—asla davranması gerektiği gibi davranmadığı için—kolunu hışımla geri çekip onun gözlerinin içine bakarak hiddetinin karşısında dimdik durdu.

Gözleri kısıldı. "Ne kadar aptalmışım meğer; minnettar kalırsın sanmıştım, zira"—sözlerine vurgu yaparcasına parmağıyla göğsünü dürttü—"az önce o fazlasıyla yakışıklı, kas yığını, nankör postunu kurtardım."

"Minnettar mı kalırmışım?" diye ateş püskürdü Erik. "Kendini tehlikeye attığın için mi?" Ellie'ye doğru bir adım attı; o da akıllı davranıp bir adım geriledi. Ama Erik'in şansına, arkasındaki bir ağaç daha da geri gitmesine engel oluyordu. Erik, kaçmasına izin vermeyecek şekilde ellerini kadının omuzlarının iki yanına birden dayayıp ona doğru tehditkar biçimde eğildi. "Buraya geldiğin için içimden seni resmen boğmak geliyor."

Ya da öpmek. Ta ki göğsünü yumruklayan baskı dininceye kadar.

Vücutlarının arasındaki havada kıvılcımlar çaktı. Arzu, Erik'i adeta bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Ellie'yi öpmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duyuyordu. Çenesi, ağzı, tüm vücudu kendine hakim olmak için kasılmıştı.

Ellie, kapana kısılmış bir tavşan gibi gözlerini bir oraya bir buraya çeviriyordu. "Sakinleşmen lazım," dedi tedirgin bir sesle. "Saçmalıyorsun. Bırak beni, gideyim."

Sakinleşmek mi? Kendisi mi? Kendisi zaten daima sakindi, lanet olasıca. Erik sanki Ellie'nin kendini nasıl bir tehlikeye attığını ona zorla fark ettirip, içinde hissettiklerinin birazını ona tattırmak istermiş gibi, daha da yakınına eğildi. "Bırakmıyorum."

Bundan bu kadar zevk almaması gerektiğini biliyordu, ama onu böyle tam da istediği kıvama getirmek iyi gelmişti. Onun iradesine boyun eğmiş. Onun insafına tabi.

Ya da Erik öyle zannetmişti.

Ellie, dizini yukarı kaldırarak ona sertçe vurdu. Erik'i acı içinde yere serecek kadar hızlı vurmamıştı, ancak ileride çocuklarının olmasını tehlikeye atacak kadar da sertti.

Erik, ancak iki büklüm halinden sıyrılıp tekrar nefes almaya başlayınca, kendini bilinçsizce ele verdiğini fark etti. Afallamış gibi geri çekildi. Çocuklarının.

Dönüp Ellie'ye hayretle bakınca göğsünde bir şeyler sıkışır gibi oldu. Her şey o kadar apaçık—o kadar bariz bir şekilde—ortadaydı ki, daha önce nasıl olup da fark etmediğini anlayamıyordu. Hayalarına yediği bir tekme, onu uzun zamandır burnunun dibinde duran gerçeği kabul etmeye zorlamıştı. Ellie dışında hiç kimseyi çocuklarının annesi olarak gözünde canlandıramıyordu, çünkü onu seviyordu.

Onu seviyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar kör, nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Hissettiği bütün o yoğun, karmakarışık duygular, ona karşı duyduğu o vahşi çekim, içinden gelen o dayanılmaz koruma—sahiplenme—isteği. Onu unutamamasının nedeni. Bütün sinirine rağmen, Ellie çadırdan içeri girdiğinden beri ona bakmaktan kendini alamamasının nedeni. Ona iyilik ettiğini düşündüğü için değil, asıl onu sevdiği için onunla evlenmek istemişti.

Böyle bir şey nasıl olabilmişti?

Esas sorması gereken böyle bir şeyin nasıl olamayacağıydı. Birbirlerini mükemmel biçimde tamamlıyorlardı. Ellie onun cid-

di yanını açığa çıkartıyordu, o da Ellie'yi güldürüyordu. İkisi de macera düşkünüydü. Ellie onun düşüncelerine değer veren ilk kadındı. Onu tanımak için o şakalaşıp cilveleşen yüzünün ötesine geçen ilk kadındı. Bunun olacağı belki de Ellie'nin ilk defa ona bakıp gözlerini devirdiği andan ya da o kesinlikle oyuna gelmeyen bakıcı kadın bakışını attığı andan beri belliydi. Ya da belki de her şey Domnall'ın gözlemlediği şey kadar basitti: Ellie onu bir bok zannetmiyordu.

Ellie onun şaşkınlığının esas sebebini anlamayarak söze başladı. "Bütün o kaslarınla beni sindirmeye çalışma. İşe yaramıyor. Bana zarar verebileceğine gerçekten inandığımı mı sanıyorsun?" Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta onu tepeden tırnağa süzdü. "Gerçi tam da tehlikeli bir haydut gibi gözükmüyor değilsin."

Erik, henüz keşfettiği gerçeğin sıyrılamamış halde, parmağını darmadağın saçlarından geçirdi. Gerçekten o kadar berbat mı görünüyordu? "Son zamanlarda tıraş olmak için pek fırsat olmadı."

"Hoşuma gitmedi demiyorum," diye hemen kendini düzeltmeye girişti Ellie. Etrafın karanlık olmasına rağmen Erik, onun yanaklarının kızardığını gördüğüne kalıbını basardı. "Yalnızca bu halinde daha tehlikeli duruyorsun."

Erik, bu yorum karşısında aklı karışmış halde kaşlarını çattı. Kadın adeta bunun ille de kötü bir şey olmadığını ima ediyor gibiydi.

"Canını yaktıysam özür dilerim," dedi Ellie dudağını ısırarak. "Ama sen de beni sinirlendirdin."

"O duyguyu bilirim," dedi Erik acı acı. Parmaklarıyla saçını geriye doğru taradı. "Tanrım, Ellie, seni o çadırda görüp buraya gelmekle kendini nasıl bir tehlikeye attığını düşününce korkuya kapıldım. Galiba..." Omuz silkti. "Galiba tepem attı."

Ellie, hıh diye bir ses çıkardı. "Evet, sanırım ben de buraya böyle tek başıma gelmemeyi tercih ederdim. Ama başka kimse yoktu. Ben de yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

Onu sevdiği için. Ellie'nin onun için kendini tehlikeye attığını bilmek, Erik'i derinden etkilemişti.

Kadın, ona karşı çıkması için meydan okurmuş gibi Erik'in gözlerinin içine baktı.

"Yaptığın şeyi takdir etmiyor değilim," dedi Erik. "Tanrı bilir, belki de bu gece bir sürü insanın hayatını, hatta bir krallığı kurtardın, ama bu işe bulaşmanı istemiyorum."

Loş karanlıkta Ellie'nin yüzünü astığını gördü. "Sana yaptığım şey yüzünden beni affetmemişsin."

"Ortada affedilecek bir şey yok. Olanlardan ben suçluyum." Ellie, söylediklerine inanmıyormuş gibi bir ifadeyle ona bakınca, Erik açıklamaya koyuldu. "Başta bana söylemediğin için öfkelendim, ama daha sonra sinirim yatıştığında, bana söylememekte sonuna kadar haklı olduğunu fark ettim. Bana güvenmen için sana hiçbir sebep göstermemiştim, senden bana güvenmeni de istememiştim. O mağarada olanlar... Seni öyle çok arzuluyordum ki, bana İngiltere'nin lanet kraliçesi olduğunu bile söylesen umurumda olmazdı."

Ellie acı acı gülümsedi. "Umarım bu olay Robert'la aranızda çok fazla sorun yaratmamıştır. Ortada bir gerginlik olduğunu fark etmeden edemedim."

"Önemli değil," diye başından savdı Erik.

"Tabii ki önemli." Ellie, sadakatin onun için ne ifade ettiğini biliyordu. "Sana söylemeliydim. Sana gerçekten güveniyordum. Sadece emin olmak istedim..." Sesi gittikçe alçalıp kesildi.

"Neden emin olmak istedin?"

Ellie utanarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Erik onun cevap vermeyeceğini sanmıştı, ama sonra Ellie nihayet konuştu. "Bana sırf kendim için değer verebileceğinden emin olmak istedim. İsmim için ya da benimle evlenmeyi şerefin gereği boynuna borç bildiğin için değil."

Erik'in göğsü sıkıştı. Aniden her şeyi anlamıştı. "Bu yüzden

beni reddettin." Onu sevmediği için değil, onun kendisini sevmesini istediği için. Ellie'nin ondan beklediği buydu işte. Kendisinin de göremediği buydu işte. Erik ona şerefi ve vazifesi gereği talip olmuştu; onun istediği ise aşk ve sevgiydi.

"Annem, babamı tüm kalbiyle sevdi," dedi Ellie. "Ve yıllar boyu babamın da onu sevmesini sağlamaya çalışmak onu canından etti. Onu öldüren hummaydı, ama ruhu zaten yıllardır yaşamıyordu."

Erik, kadının yanağına dökülen inatçı bir tutam saçı alıp kulağının arkasına attı. "Çok üzüldüm, kadın."

Ellie, onun sözlerini yanlış anlayarak sırtını dikleştirdi. "Bunu bana acıman için ya da senden bir şeyler istediğim için anlatmadım. Sadece yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamana yardımcı olur diye düşündüm."

"Ellie..." Erik, ikisinin de ıstırabına şu an bir son verebilirdi. Ellie'yi kollarına alıp onu ne kadar sevdiğini söylemek öyle kolay olurdu ki. Onsuz bir gelecek düşünemediğini söylemek öyle kolay olurdu ki.

Bencilce, içinden bunu yapmak geliyordu. Bunu yapmayı, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. İstediğini elde etmeye alışık olan, mutluluk ayağına gelen bir adam için zor bir sınavdı bu.

Ama yapamazdı.

Adam dönüp ona baktığında, gözlerinde Ellie'nin bir daha asla yapmamaya ant içtiği bir şeyi yapmaya iten bir şey vardı. "Kalmamı söyle," diye fısıldadı.

Erik bir an tereddüt etti. Ya da en azından Ellie, öyle yaptığına kendini inandırdı. Bu isteğinin üzerine, onun kendi içinde mücadele verdiğine inanmak istedi, zira dışarıdan yüzü hiç renk vermiyordu.

Ama sonra gülümseyiverdi. Ve gülümseyişinde sanki onun kalbini nasıl kırdığını tahmin ediyormuş, ama bunun getirdiği ıs-

tıraptan tamamen bihabermiş gibi beliren o acıma ifadesini görmek, adamın kendi içinde herhangi bir çalkantı hissettiğine dair en ufak bir düşünceyi dahi Ellie'nin aklından silip attı.

"Üzgünüm, kadın. Bunu yapamam."

Ellie acının kızmış demir gibi içini dağladığını hissetti. Bunu kendine neden yapıyordu? Sırf Erik gülümseyip yarasını tekrar deşsin diye neden kalbini ona açıyor, ruhunu bütün çıplaklığıyla onun gözleri önüne seriyordu? Acıya ve kendini alçaltmaya doyamıyor muydu? Ama adam bir an için ona öyle şefkatle bakınca, Ellie sanmıştı ki...

Aptal. Erik onu sevmiyordu. Ona acıyordu. Artık Ellie bunu görebiliyordu. Kadınlar devamlı kendilerini ona kul köle ediyordu. Kendinin de onlardan bir farkının olmaması ne kadar utanç vericiydi.

Ona kalbini iki sefer sunmuş, iki seferde de reddedilmişti. Bu kadarı yeterdi.

Ellie, aralarındaki bağı koparırak bir adım geri çekildi.

Ne garipti. Kalbini bıçak gibi kesen o ilk acıdan sonra hiçbir şey hissetmiyordu. Yalnızca bir an önce oradan ayrılmaya can atıyordu. "Gitmem lazım."

"Ellie," dedi Erik usulca onun koluna uzanarak. "Özür dilerim."

Ellie sırtını dikleştirip geri çekildi. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Aptallık ettim. Tabii ki kalmamı istemezsin." Güldü, ama kahkahası kulağa haşin geliyordu. "Halihazırda seni bekleyen biri var."

Erik, sanki onun neden bahsettiğine dair en ufak fikri yokmuş gibi kaşlarını çattı.

"Şu kadın," dedi Ellie. *Kucağındaki. Seni öpen*. "Çadırdaki."

Adam sanki bir an yüzünü buruşturur gibi oldu, ama ardından, "Ha, evet. Doğru," dedi.

Ellie'nin yüreği burkuldu. "Peki o zaman, veda vakti geldi

sanırım." Bir yandan, yüzündeki o ufak ayrıntıların acaba kaç zaman sonra hafızasından silineceğini düşünerek Erik'e bir kez daha baktı. Kaşlarının kıvrımı. Çenesinin sert hatları. Gözlerinin kenarlarındaki beyaz çizgiler. Dudaklarının muzipçe kıvrılışı. Çıkık elmacık kemikleri ve şekilli burnu. O yakışıklı, karşı konulamaz yüzü.

Ellie bakışlarını aşağı çevirdi. "Askerler beni tepenin diğer tarafında bekliyordur."

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin? Ya bir şeylerden şüphelenirlerse?"

"Şüphelenmezler. İstersem çok inandırıcı olabilirim."

Erik'in bakışları sertleşti. "Ben bu işi sevmedim. Seni Ayr'a kendim götüreceğim."

"Hayır," dedi Ellie hararetli bir sesle. "Plana uymak zorundayım yoksa bir şeylerden kuşkulanırlar. Yolumu kendim buldum, desem bana inanacaklarını mı sanıyorsun? Böyle olmak zorunda. Ben ne yaptığımı biliyorum." Ona bakmaya devam etti. "Hem ben senin sorumluluğunda değilim."

Kısacık bir an daha göz göze bakıştılar. Ellie, tam onun gözlerinde bir şeyler gördüğünü sanmıştı ki, Erik bakışlarını ifadesizleştirdi.

Kendini kasar gibi bir adım geriledi. Ellie neredeyse bunu yapmanın onun için zor olduğuna inanacaktı. "Pekala," dedi Erik. "Elveda, Leydi Elyne."

Ellie'nin soluğu kesilmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar bir süre daha orada öylece durdu. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Çünkü bunun son olduğunu biliyordu.

Ama artık bitmesi gerekti. "Elveda, Erik."

Ellie sırtını dönüp yola koyuldu ve arkasına bakmadı. Hayatının kısa ama anlamlı bir kısmı sona ermişti.

Yirmi Dört

Aziz Yahya Günü arifesi (yaz dönümü arifesi), 23 Haziran, 1307

Erik doğru olanı yapmıştı. Ellie'ye ondan hayır gelmezdi. Ya da en azından ona veda ettikten sonraki birkaç gün kendi kendini buna inandırmaya çalıştı.

İçinden ona benimle kal, demek gelmişti, ama Ellie'yi ondan bunu isteyemeyecek kadar çok seviyordu.

Aşk her şeyin mutlu sonla biteceğinin teminatı değildi. Bazen aşk demek, fedakarlık demekti. Sevdiğinin mutluluğunu kendi mutluluğundan önce düşünmek demekti. Bu, ona kavuşamamak anlamına gelse de.

Erik, haydudun tekiydi. Ellie olmasa, ertesi sabaha canından olmuş haydudun teki olabilirdi. Onun yardımına rağmen hayatları pamuk ipliğine bağlıydı. Eğer Ellie, en başta sandığı gibi yalnızca bir bakıcı kadın olsaydı, belki durum farklı olurdu. Ama o, hem Hıristiyan alemindeki en güçlü adamlardan birinin kızı, hem en az o kadar güçlü olan bir başka adamın da nişanlısıydı ve—en önemlisi—güvendeydi. Önünde parlak bir gelecek uzanıyordu. Erik ondan kendisi için bunca şeyden vazgeçmesini isteyemezdi. Ellie'yi bir kafese hapsedilmiş halde görmeyecekti.

Hissettiği acı öyle dayanılmazdı ki, kadın onun sırtına bir

kama saplayıp kanırtmış olsa yeriydi. Erik kendini ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bencilce arzuları, doğru olanı yapmanın bilincine karşı savaş veriyordu.

Ama doğru olanı yapmanın bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemişti.

Ve Ellie'yi iyi tanıyordu. Bir açığını yakalasa, gerçeği öğrenene kadar peşini bırakmazdı. O yüzden onu sevmediğine inandırması lazımdı.

Ama arkasını dönüp gitmeden önce yüzündeki o kararlılık ifadesi gözünün önünden gitmiyordu. Onun gitmesine izin vermek Erik'in hayatında yaptığı en zor şeydi. "Cehennem Azabı" diye adlandırdıkları, MacLeod'un iki hafta süren idmanı, bunun yanında çocuk oyuncağı kalmıştı.

Ellie'nin karşı çıkmasına rağmen Erik onu Ayr Kalesi'ne kadar takip etti. Onun, peşinden geldiğini bildiğini tahmin ediyordu, ama kadın bir kere bile dönüp arkasına bakmadı.

Ardından, Bruce'un dört yüz takipçisi, Trool Vadisi'nde bin beş yüz İngiliz şövalyesini kapana kıstırıp, Aymer de Valence'ı utanç içinde geri çekilmeye zorladıktan beş gün sonra, Ellie bir kadırgaya binip İrlanda'ya gitmek üzere Ayr'dan ayrıldı. Erik, kaledeki adamlarından birine ona göz kulak olma emri verdiği için gittiğini biliyordu. Onun, gece vakti gizlice Bruce'un kampına gittiğinin anlaşıldığına dair en ufak bir kuşku ortaya atıldığı anda, yanına gidecekti.

Ama buna fırsat olmadı.

Şimdi, Mayıs'ta Sir Aymer de Valence'ı Loudoun Tepesi'nde ikinci kez ezici bir yenilgiye uğrattıktan, bundan birkaç gün sonra Ellie'nin nişanlısını Ayr'a geri püskürten çatışmadan, Sir James Douglas ve Boyd'un, Sir Philip Mowbray'e karşı galip gelmesinden ve İngiliz kralının bir kez daha hasta düştüğünün haberleri ulaştıktan sonra, Erik korkunç bir hata yaptığından korkuyordu.

Akıntı tersine dönmüştü.

İnsanlar, Bruce'un sancağı altında akın akın toplanıyordu; sayıları bir gecede yüzleri geçip binleri buluyordu. Kral, bazı kilit müstahkem mevkileri ele geçirerek, güneybatıdaki konumunu gittikçe güçlendiriyordu. Ama, Wallace'tan önemli bir ders öğrenmişti. Düşmanın kaleleri kendisine karşı kullanmasına izin vermemek için her birini alaşağı edecekti. O yüzden ertesi gün, kutlamalarla geçecek uzun bir gecenin ardından, Ayr Kalesi yerle bir edilecekti. Öncesinde içindeki değerli her şeyi alacaklardı, ama Ulster önceki hafta İrlanda'ya yelken açmadan önce zaten neredeyse her şeyi yanında götürmüştü.

Erik, etrafında sürüp giden eğlencenin şamatasına büyük ölçüde kayıtsız halde, neredeyse tamamen sessizlik içinde oturuyordu. Yalnızca arada bir MacLeod ve Bruce'un sohbetine katılıyor veya kendisine sunulan çeşit çeşit yemeğin tadına bakıyordu. Ellie'yi tam da bu kalenin duvarları arkasında kaybolurken izlediğinden beri üzerinde dolaşan kara bulut ancak daha da ağırlaşmıştı. Günler geçtikçe, içinde paniği andıran bir huzursuzluk hissinin gittikçe yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Zaman zaman bu his, her yanını öyle kıskıvrak sarıyordu ki nefes alamıyordu.

Devamlı verdiği kararın doğruluğunu sorguluyor, Ellie'ye hislerini açıklaması gerektiğini söyleyen duygu içini kemirip duruyor, bir türlü geçmiyordu. Onun da bir seçim hakkının olması gerektiği hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

Kazandıkları her bir zaferle daha da şüpheye düşüyordu. Uyuyamıyordu. Neredeyse hiçbir şey yiyemiyordu. Tek yapabildiği savaşmaktı. O yüzden her görev için gönüllü oluyordu. Ne kadar tehlikeli, o kadar iyi. Onu, doğru olanı yapıp yapmadığını düşünmekten—ve artık bunu düşünmek için çok mu geç kaldığını kendi kendine sormaktan—alıkoyacak ne olursa.

"Bazı şikayetler çalındı kulağıma."

Erik, kralın kendisiyle konuştuğunu fark ederek başını kaldırdı. Kaşları çatıldı. "Ne tür şikayetler?"

"Yeni erleri çok sıkı çalıştırıyormuşsun."

Erik cevap vermeden MacLeod'la şöyle bir göz göze geldi. "Savaşmaya hazır olmaları gerek. Edward, temmuza kadar Carlisle'a daha fazla adam toplanmasını emretti. Bu kadar kolay vazgeçmeyecek."

"Biz de onun için hazırlığımızı yapacağız," diye onayladı Bruce. "Şayet Edward iyileşirse. Ama balıkçılardan ve çiftçilerden bir gecede şövalyeler yaratamazsın."

"Ben onlardan şövalyeler yaratmaya çalışmıyorum, Kuzeyliler yaratmaya çalışıyorum. Bunu yapmak daha zor, o yüzden daha fazla çaba gerektiriyor."

Bruce güldü. "Yaa, haklısın. Düzeltiyorum, öyle olsun." Erik'e uzun uzun baktı. "İlgini çekebilecek haberlerim var."

Kral bunu her ne kadar lakayıt bir ses tonuyla söylemiş olsa da, Erik'in vücudundaki bütün kaslar geriliverdi.

"Baldızımla ilgili," diye ekledi Bruce. Kadehinin üstünden gözlerini Erik'e dikerek şarabından bir yudum aldı. Sözleriyle onu olduğu yerde kıvrandırdığının gayet farkındaydı. "Yarın sabah, de Monthermer'le evleniyor."

Erik, adeta birisi göğsüne savaş baltasıyla vurmuş gibi hissetti. Vücudunun her bir zerresi, kralın sözlerine karşı feveran ediyordu. İçinde kök salan panik hissi doruğa çıktı. Tüm benliğiyle bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Birden fazla kişinin gözlerini üzerine dikmiş vereceği tepkiyi izlediğinin farkındaydı. "Nerede?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Dunluce Kalesi." Bruce ona, aklında bir şeyler varmış gibi bir bakış attı. "Düşünüyordum da, senden yerine getirmeni istediğim bir görevim var."

Erik, onu dinlemiyordu bile. *Evleniyor*. Bu söz, zihninde dönüp duruyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Ellie, onu seviyordu,

ama yalnızca birkaç saat içinde bir başkasıyla evlenecekti. Erik, içten içe onun bunu gerçekten yapacağını düşünmemişti.

İçi alev alev tutuşuyordu adeta. Derhal bir gemiye atlayıp İrlanda'ya son sürat gitmek isterken, orada öyle sakince oturmak bütün irade gücüne mal oluyordu.

"Düşünüyordum da," diye sözünü sürdürdü kral, "İrlanda'yla bağlarımızı güçlendirmek akıllıca olabilir. İkmaller için batıdaki ticaret yollarını bize açık tutma görevini sana verdiğime göre, bence bunu yapacak en doğru kişi sensin."

Erik, kralın sözü önemli bir noktaya getirmeye çalıştığının hayal meyal bilincine vardı. Bir an önce oradan ayrılmasını haykıran içindeki sesleri değil de, onun söyleyeceklerini dinlemek için kendini zorladı.

"Leydi Elyne'in Ulster'ın gözdesi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Bruce manalı manalı.

Erik, kralın neyi ima etmeye çalıştığını tahmin ederek gözlerini onunkilere kaydırdı. "Evet," dedi ihtiyatla. "Sanırım kendisi, annesinin ölümünün ardından babasına yardımcı olduğundan bahsetmişti."

Bruce öne doğru yaklaştı. "Ulster, bence Ellie ne yaparsa affeder." Düşünür gibi bir an duraksadı. "İki kızı birden İskoçlarla evlenirse, bize karşı bir değil, iki gözünü birden yumar; ne dersin?"

Erik bir an duruldu. Kralın ima ettiği şey apaçık ortadaydı. Bahsettiği "görev" Ellie'yle evlenerek kurulacak bir ittifakı—bu evliliğin gizli saklı gerçekleştirilmesi gerekse de. Bruce, Ulster'ın Ellie'yi affedeceğini düşünüyordu.

Erik, kralın desteğini bekliyorsa, Bruce desteğini helal etmişti.

Ama helal etmemiş bile olsa, Erik yine de yola koyulmuş olacağını biliyordu. Haftalardır süregelen işkence artık sona ermişti. Erik bir hata yapmıştı: bunun bilincindeydi. Artık yalnızca Ellie bundan daha da büyük bir hata—geri dönüşü olmayan bir hata—yapmadan ona ulaşmayı deli gibi umut ediyordu.

Onun kalbini nasıl kırdığını düşününce...

Erik'in içi cız etti. Onu sevmediğini düşünmesine nasıl da izin verdiği aklına gelmişti. Kutlamadaki diğer kadına geri dönmeye niyetlendiğini ona nasıl da düşündürdüğü. Panik duygusu kısmen tekrar baş gösterdi. Ellie ya onunla konuşmayı reddederse? İnadı tutabilirdi. Ya onu affetmezse? Erik'in yüreği adeta yerinden oynadı. Ya fikrini değiştirmezse?

Bunun olmasına izin veremezdi.

Uzun zamandır ilk defa yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Yalnızca biraz yalnız kalmalarını sağlaması gerekiyordu. Böylece hatasını telafi edip hissettiklerini ona kanıtlayabilecekti. Bunun için aklına mükemmel bir yer gelmişti.

Bruce'a döndü. "Derhal gitmem gerekiyor."

Bruce da onun yüzündeki gülümsemeye gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Erik duraksadı. Ellie'nin inatçılığı aklına takılmıştı. "Geri dönmem birkaç günü bulabilir."

Bruce güldü. "Bence birkaç günden bile uzun sürer. Sana iki hafta veriyorum. Bu zamanı iyi kullan."

Erik sırıttı. "Kullanacağım—hem de her bir anını."

Ve işte bu görevde hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden kesinlikle emin olacaktı.

***

Bulutsuz, güneşli bir yaz sabahıydı. Düğün için mükemmel bir gündü. Ellie, hizmetçisi saçını taramayı bitirirken sonra aynada yansımasını izliyordu.

Gülümsedi. Mutlu olmasa bile son birkaç ayda yaşamının girdiği dönemeçten memnundu. Doğru kararı vermişti ve hayatına devam ediyordu.

Pencereden dışarı bakmayı bile bırakmıştı.

Hizmetçisi, düğüne giyeceği koyu zümrüt yeşili, gösterişli, damasko kumaşından elbiseyi sırtından iliklemiş, mücevherlerle bezenmiş bir taca tutturduğu buklelerine son rötuşları atarken, güneş odanın içine ışıl ışıl doluyordu.

Aniden karanlık bir gölge ışığın önünden geçiverdi. Ellie, bakışlarını pencereye çevirdi. Görünürde hiçbir şey gözüne çarpmayınca, bir bulut olsa gerek, diye içinden geçirdi.

"Başka bir arzunuz, leydim?" diye sordu hizmetçi.

Ellie, kızın çıkardığı işi aynada hayran hayran izleyerek başını iki yana salladı. Neredeyse güzel göründüğü söylenebilirdi. "Hayır, Leydi Mathilda'nın bir şeye ihtiyacı var mı diye bir bakıver istersen."

Hizmetçi reverans yaparak odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Ellie kendini arkadan kıskıvrak yakalanmış halde buldu. Daha çığlık atmaya fırsat bulamadan güçlü bir el ağzını kapayıverdi.

"Şşş," diye fısıldadı bir adam, vücudunu kendine daha da yaslayarak. "Seni incitmeyeceğim."

Ellie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu sesi, rüzgarın esintisini taşıyan bu tanıdık sabun kokusunu, vücudunu saran kaslı kolların ve göğsünün sert yüzeyinin her bir karışını tanıyordu.

Erik.

Ama burada ne işi vardı? Daha da önemlisi, buraya nasıl girmişti?

Yüce Tanrım! Kulenin penceresinden girmiş olsa gerekti—odası uçurumun bir on iki metre kadar yukarısında bulunuyordu; buna ilaveten, suyla aralarında bir otuz metre daha vardı.

Seni incitmeyeceğim. Ellie bu lafları daha önce de duymuştu.

Adamın karnına dirsek atarak elinden kurtulmaya çalıştı ama çabaları yetersiz kaldı. Granit gibi sert vücudu yerinden kımıldamadı bile.

"Bağırmayacağına söz verir misin?" diye fısıldadı Erik.

Ellie başını sallayınca elini çekti, ama çığlığı basmak için ağzını açtığını görür görmez tekrar kapadı.

Ellie'ye doğru cık cıkladı. "Yola gelmeyeceğini tahmin etmiştim, o yüzden neyse ki hazırlıklı geldim."

Gözlerinin önünde birkaç ince ipekten şerit salladı. "Bir dahaki sefere seni bağlarken koşullar farklı olur, diye umut ediyordum." Ellie'nin gözleri öfkeden iri iri açıldı, ama Erik yalnızca kendi kendine güldü. "Kusura bakma, kadın, ama konuşmamız lazım. Senin makul davranacağını şansa bırakamayacağım için bunlar gerekli. Buradan çıkar çıkmaz istediğin kadar yaygara koparabilirsin."

Makul davranmak mı? İkinci sefer kaçırılmak üzereyken hele? Hem Ellie'nin yaygara kopardığı falan yoktu ki.

Erik, onun ağzını kapayan elinin yerine ustalıkla ipek şeridi geçirdikten sonra ellerini bağladı. Omuzlarına sardığı tartanı açıp kemerine sıkıştırdığı çuvalı çekti ve Ellie'ye dönüp özür diler gibi yüzünü ekşitti. "Benim geldiğim yoldan dönemeyeceğimize göre, korkarım bunu yapmak zorundayım."

Ellie, ne yapacağını anlar anlamaz geri çekilmeye çalıştıysa da, Erik onu belinden yakalayıp çuvalı başından geçirdi. Ellie, adeta bir ölüm perisi gibi tepinip durdu, ama adam sanki bir türlü rahat durmayan bir çuval un taşıyormuş gibi onu omzundan aşırıverdi ve bacakları görünmesin diye tartanını omzuna doladı.

Üstünün başının bütün süsü mahvolmuştu. Bu kadar da olmaz ki...

Adamın onu böyle yaka paça götürmesi, Ellie'yi öfkeden kudurtmuştu kudurtmasına, ama bunu neden yaptığını düşünmeden de edemiyordu.

Bu sorunun yalnızca tek bir mantıklı cevabı vardı, ama kendini adamın ona değer verdiğine inandırıp yine o tuzağa düşmeyecekti.

Erik, Dunluce'un karanlık koridorlarından geçip ana kulenin kıvrıla kıvrıla inen merdivenlerinden inerken, Ellie de onun hareketleriyle sırtında sekip duruyordu. Anlaşılan, düğünün bütün telaşından ve kargaşasından, kimse sırtında kıvranıp duran bir çuval taşıyan iri yarı adamı fark etmemişti.

Ellie, iki büklüm haline rağmen iyi mücadele vermişti, bir iki isabetli tekme atmayı başarmıştı. Ta ki adam elini kalçalarına götürene kadar. Erik'in usulca okşayışlarını hissedince, vücudu art arda ürpertilerle sarsılarak kıvranmayı bırakıp gevşeyiverdi. Ellie, tekrar kıpırdanmaya başladığında, bu sefer onu kıvrandıran başka bir şeydi ve bu alçak da—kıs kıs gülüp kendini bir şey sanan lanet herif—bunun farkındaydı.

Ellie, kaleden çıktıklarında dışarının serin esintisini hissetti. Birkaç dakika sonra arazi eğim kazanınca, köprüyü geçip mağaraya doğru yol aldıklarını anladı. İkisi birden uçurumdan aşağı yuvarlanırlar korkusuyla kıpırdanmayı kesti. Ama Erik, her zamanki gibi ayağını sıkı basarak engebeli araziyi adeta bir yaban kedisi gibi arşınladı.

Aniden hava durgunlaşıp rutubetli bir hal aldığında Ellie, Denizkızı Mağarası'na gelmiş olduklarını anladı. Her şeyin başladığı o yere. Birkaç dakika sonra Erik'in etrafa su sıçratarak yürüdüğünü duydu ve ardından kaldırılıp bir gemiye bindirildiğini hissetti. Başka bir adam onu tutup tahtadan bir sıraya oturttu. "Bu sefer dişlerine ve dirseklerine karşı gözüm üzerinde, kadın."

Domnall. Onun da bu işin içine dahil olduğunu bilmeliydi. Ellie, onun kaçmasına o kadar yardım ettikten sonra, ne de güzel teşekkür ediyordu böyle. Bunları ona da söylemeye çalıştı, ama adam yalnızca kendi kendine gülmekle yetindi—boğuk çıkan dırdırının özünü anlamıştı kuşkusuz.

Bir süre sonra gemi hızlanmaya başlayınca çuval da başından çıkartıldı. Ellie, güneşten gözleri kamaşarak, Erik'in orada

öylece masum masum durduğunu gördü. Diğer adamlar akıllı davranıp onlarla aralarına biraz mesafe koymuştu—bu küçük *birlinn*de olabildiği kadar artık.

Erik, Ellie'nin gözlerinde şimşekler çaktığını görünce yüzünü ekşitti. "Sakinleşene kadar bağlarını çözmeyip beklesem daha iyi olur belki de," dedi bir kaç metre ötelerinde duran Domnall'a.

Yaşça büyük olan adam omuz silkti. Korkarım öyle ya da böyle işin iş, aslanım."

Erik şansını denemeye karar vermiş olacak ki, ağzını ve bileklerini bağlayan ipek şeritleri çözmeye koyuldu.

Ellie serbest kalınca, bütün sinirini boşaltmaya niyetlenerek tam ona dönmüştü ki, arkada kalan kale gözüne ilişince donup kaldı. Devasa uçurumu görünce yüreği ağzına geldi. Kuleye öyle tırmanmak için deli olması gerekiyordu. Kendi canından olabilirdi.

Ellie, adama alıcı gözüyle şöyle bir bakınca o budala yüreği küçük bir takla atıverdi. Sakalının çoğunu kesmiş, sadece çenesinin altında arsız, incecik bir çizgi bırakmıştı. Ellie, hiç bu kadar sıra dışı bir yüz tıraşı görmemişti, ama hafif kirli sakal demeti bayağı yakışmıştı. Saçları da kısalmıştı; gerçi hâlâ insanın ruhuna işleyen o mavi gözlerinin önüne geliyordu. O sırada ona çevrilmiş, tüm duyularını alevlendirircesine tuhaf bir şefkatle bakan o mavi gözler. Adamın üzerinde yumuşak deriden bir savaş kıyafeti vardı, zırh niyetine başka bir şey giymiyordu (o ahmakça tırmanışı giymesine engel olmuş olsa gerek). Bembeyaz dişleriyle, güneşin yıkadığı teniyle, dayanılamayacak kadar yakışıklı duruyordu. Ona bakmak neredeyse canını acıtıyordu.

Ellie'nin dili nihayet çözüldü. "Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun? Beni derhal evime götür."

"Senden özür dilemek istedim."

Özür dilemek mi? Kalbini kırıp, yetmezmiş gibi bir de ayaklar altına aldıktan sonra mı?

Ellie gözlerini kıstı. "Bunun için sence de biraz geç kalmadın mı?"

Erik, üstündeki o güzelim elbise içinde saçı başı darmadağın olmuş haline göz gezdirerek yüzünü buruşturdu. Yüzündeki çocuksu mahcubiyet, Ellie'ye küçük kardeşi Edmond'u hatırlattı. Ama Erik, saksı falan kırmamıştı, çok daha kıymetli bir şeyi paramparça etmişti.

"Düğünden sadece birkaç saat önce haberim oldu. Elimden geldiğince çabuk geldim." Erik kaşlarını öfkeyle çattı. "Bunu nasıl yapabildin, kadın? Onunla evlenmeye nasıl razı oldun? Bir an önce açıklamaya başlasan iyi olur, çünkü şu an gerçekten seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Affetmekmiş! Bu adam aklını yitirmiş olmalıydı. Asıl kendisi onu yanında istememişti. "Esas ben—" Ellie konuşmayı kesip gözlerini kıstı. Ona hiçbir açıklama borçlu değildi. Erik seçimini yapmıştı. Ne düşünürse düşünsün.

Ellie, tam onu sinir edecek şekilde, tek kaşını kaldırıp mağrur mağrur çenesini havaya dikti. "Neden razı olmayacakmışım?"

Adamın, çenesini sert bir çizgi halinde kasmasından sükunetini korumaya çabaladığı anlaşılıyordu. "Çünkü beni seviyorsun."

Onun bu kibri karşısında Ellie, öfkesi kabardıkça, yanaklarına ateş bastığını hissetti. Adama kızgın kızgın baktı. "Hayatım boyunca senin yasını mı tutacaktım yani? Hiç sanmıyorum." Kollarını açıp üstündeki elbiseyi gösterdi. "Gördüğün üzere, hayatıma devam etmeye karar verdim. Özrünü kabul ediyorum; şimdi beni geri götür. Gitmem gereken bir düğün var."

Erik kaşlarını çattı. Anlaşılan işler istediği gibi gitmiyordu. "Ne yazık ki götüremem. De Monthermer'le evlenmene izin veremem. Yoksa onu öldürmem gerekir; o zaman da beni ne baban ne de Kral Edward affeder."

Ellie kalbinin güm güm attığını hissediyordu; sinirden mi,

yoksa onun söyleyeceğini tahmin ettiği şeyden mi, emin olamıyordu. "Tabii ki Ralph'i öldürmeyeceksin. Kiminle evlendiğim seni hiç alakadar etmez."

"Ama seni seviyorum."

Ellie'nin kalbi bir an durdu, ardından kuşkuyla tutuk tutuk tekrar atmaya başladı. Bu basit sözleri ondan duymayı öyle uzun zamandır hayal ediyordu ki, inanmaya cesaret edemiyordu. Kalbi çok kırılmıştı. "Ne yapmamı bekliyorsun, minnetle önünde diz çökmemi mi? Artık çok geç. Alakadar olman için sana bir şans verdim ve sen beni geri çevirdin."

Bir yandan rüzgar estikçe saçlarını uçuruyor, başına itinayla tutturulmuş birkaç tutam saç serbest kalıp yüzüne doğru savruluyordu. Erik, birini parmaklarıyla usulca yakalayıp kulağının arkasına attı. Bu sırada ona öyle şefkatle bakıyordu ki, Ellie yüreğinin budalaca pır pır ettiğini hissetti.

"Özür dilerim, güzelim. O sırada doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. İçimden sana kal, demek geldi, ama savaşın ortasında ölümle burun burunayken bunu senden nasıl isteyebilirdim ki? Seni korumaya çalışıyordum."

Ellie, duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Kalbimi kırarak mı korumaya çalışıyordun? Son birkaç ayda neler çektim, biliyor musun?" Sesi adeta cinnet geçirir gibi gittikçe daha da tiz bir hal alıyordu. Şiddete meyilli olduğu falan yoktu, ama şu anda içinden bir şeylere zarar vermek geliyordu. "Ben tam hayatımı bir düzene sokmuşken, karşıma çıkmış, 'kusura bakma, hata yaptım,' diyorsun. Aksini gösteren onca şeye rağmen gelip bana beni sevdiğini ve beni ıstırap içinde güvende tutmak için kalbimi kırdığını söylüyorsun. Şimdi de işler iyiye gidiyor diye hata ettiğini fark edip beni düğün günümde kaçırıyorsun ki, benden özür dileyebilesin, öyle mi?"

Adam yüzünü ekşiterek Domnall'a baktı, ama o, adeta köstek

olur gibi yalnızca omuz silkti. "Kanımca hemen hemen doğru, Kaptan."

Erik parmaklarını rüzgarın arkaya taradığı saçlarından geçirdi. "Sen böyle deyince, kulağa hiç de planladığım kadar romantik gelmiyor."

Ellie, hıh diye bir ses çıkardı.

Erik gözlerini ona kaydırdı. "Beni dinleyip dinlemeyeceğini şansa bırakamazdım."

"O yüzden bana hiç seçme şansı bırakmamaya karar verdin."

Adam yüzüne utanmaz bir gülümseme takındı. "Tabii ki seçme şansın var; ben yalnızca beni seçmeni sağlamaya karar verdim."

Ellie, gözü kara bir ifadeyle onunla göz göze geldi. "Ya seni artık istemiyorsam?"

Sanki can damarından vurulmuş gibi adamın gözleri bir an titreşti. O fazlasıyla yakışıklı, kendini beğenmiş yüzünde bir anda beliren şüpheyi görmek, Ellie'ye aylardır yaşattığı işkencelere neredeyse değmişti. Neredeyse.

Erik yanına diz çökerek bir elini tutup dudaklarına götürdü. "Ne olur, güzelim, hatamı telafi etmem için bana bir şans ver."

Ellie'nin hissettiği bütün duygular boğazında düğümlenmiş, sesi titriyordu. "Sana neden inanayım ki?"

Erik gözlerinin içine baktı. "Çünkü kalbinde gerçeğin bu olduğunu biliyorsun. Bu gerçeği göremeyecek kadar kör olan bendim. Ama yemin ederim, bir daha benden şüphe etmen için hiçbir sebebin olmayacak."

Söyledikleri öyle samimi geliyor, yüzü de öyle üzgün duruyordu ki, Ellie'nin yüreği yumuşayıverdi—ama sadece birazcık.

"Hadi ama, kadın," diye araya girdi Domnall. "Bizlere azıcık acı da şu adamı affediver. Sen gittiğinden beri çekilmez oldu."

Ellie, yaşça büyük olan adama dönüp kaşlarını çattı. "Hani sen bizi dinlemiyordun?"

"Ne yani, bunu kaçırayım mı?" diye kendi kendine güldü Domnall. "Kadın, ben bu adamı bir kadının peşinde sürünürken görmek için yirmi yıldır bekliyorum; niyetim bunun her bir anının ayrı ayrı tadını çıkarmak."

"Sürünmek mi?" dedi Erik, dehşete düşmüş gibi görünerek. "Ne zırvalıyorsun sen? Benim kimsenin peşinde süründüğüm yok."

Ellie, onun içinde bulunduğu durumla ilgili değerlendirmesine meydan okur gibi, zarif kıvrımlı kaşlarından birini kaldırdı.

Erik kaşlarını çatıp Domnall'a ters bir bakış attı. "Senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim, aslanım," diyerek güldü adam. "Öyleyim."

Erik, onları izleyenleri görmezden gelerek Ellie'ye döndü. "Beni affedebilecek misin?"

Ellie ona dik dik baktı. Gerçeği söylemek gerekirse, yarı yarıya affetmişti bile, ama niyeti onu biraz daha süründürmekti. Zira birkaç saat, dört ayın yanında hiç kalırdı.

Çenesini kaldırıp adama en başarılı bakıcı kadın bakışını attı. "Daha karar vermedim. Belki de beni geri eve götürüp düşünmem için bana biraz zaman tanımalısın."

Erik iç geçirip başını iki yana salladı. "İş bu noktaya geldiği için üzgünüm, kadın, ama bana başka seçenek bırakmadın." Domnall'ın olduğu tarafa doğru baktı. "Yola gelmez, demiştim sana."

"Dedin, aslanım. Dedin."

Ellie, bu sefer aklından ne tür bir muziplik geçtiğini merak ederek, bakışlarını iki adam arasında kaydırdı. Erik'in gözleri, yaramazlığın habercisi olan o arsız pırıltıyla ışıldıyordu. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Erik öne eğilip, dudaklarını onun kulağına hafifçe değdirdi. Ellie, sırtından aşağı sıcak bir ürpertinin indiğini hissederek titredi. "Seni eve götürüp niyetimde ciddi olduğumu kanıtlamayı

planlıyorum. Hem de tekrar tekrar. Ta ki sen bana inanana kadar."

Ellie, adamın ne yapacağını anlayınca nefesinin kesildiğini hissetti. Bacaklarının arası, sesindeki arzu dolu vaatlerle alev alev bir farkındalık seli içinde sızladı. "O halde beni baştan çıkarmayı planlıyorsun?"

"Hem de tekrar tekrar."

"O kısmı anladım," dedi Ellie içinden gelen gülümsemeyi bastırmaya uğraşarak. Neticede, Viking, Viking'liğinden vazgeçmiyordu. Ama onu neden eve götürmeyi planlıyordu? "Babamın senin yöntemlerini onaylayacağını hiç sanmıyorum."

Adam, onu avucunun içine aldığını bilerek göz kırptı. "Şansıma kendisi bizden çok uzaklarda olacak."

Ellie, başını göğsüne yaslamış, çıplak, yumuşacık vücudu çarşaflarla sarmaş dolaş halde koynuna kıvrılmıştı. Erik, içi mutlulukla dolup taşar vaziyette, onu kaybetmesine ramak kaldığını düşünmek istemiyordu.

Bir adam, hayattayken cennete en fazla bu kadar yaklaşabilir, diye düşünerek kadının ipek gibi saçından bir tutamı alıp parmağına doladı.

"Haklıymışım," dedi Ellie. "Evin burasıymış."

Erik, onu Kaşık Adası'nda babasına ait olan büyük eve getirmişti. Kral, söz verdiği gibi topraklarını Erik'e geri vermişti. Lorn'lu John itiraz ediyor olabilirdi, ama yakında onun da icabına bakarlardı.

"Başka yerlerde de mülklerim var, ama esas burayı evim olarak görür oldum."

Kadın ona bakıp gülümseyince, Erik göğsünün sıkışır gibi olduğunu hissetti. Hayatının büyük bölümünde talih hep yüzüne gülmüştü, ama şu ana kadar aslında ne kadar şanslı olduğunu hiç fark etmemişti.

"Buna ben mi sebep oldum?"

"Evet," deyip burnuna bir öpücük kondurdu. "Savaş bitince, senin için görüp göreceğin en muhteşem kaleyi yaptıracağım."

Ellie, başını göğsüne yaslayıp koynuna daha da sokuldu. "Benim ihtiyacım olan her şey yanı başımda." Bir an duraksadı. "Burada ne kadar kalabiliriz?"

"Bir hafta, belki biraz daha uzun." Erik, birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmelerini istiyordu. Zira annesi ve ablaları Ellie'yi ellerine bir geçirdi mi, ona rahat vermeyeceklerdi. "Kralın yanına gitmeden seni Islay'e götüreceğim. Orada annem ve ablalarımla güvende olacaksın."

Ellie'nin yüzü soluklaştı.

Erik, onun kararından döneceğinden korkarak aniden yüreğinde bir sızı hissetti. "Şimdiden kaygılanıyor musun, güzelim? Aileni özleyeceğini biliyorum. Senden çok fazla fedakarlıkta bulunmanı istedim."

Ellie ona yan gözle baktı. "Herhangi bir şeyi istemek için zahmet ettiğini ben pek hatırlamıyorum."

Erik sırıtarak ona daha da sıkı sarıldı. "Beni geri çevirmeyeceğini şansa bırakamazdım. İstediğini elde etmeye alışık bir adamım ben."

Kadın gözlerini devirdi.

Erik şakadan yüzünü asarak ona baktı. "Annem ve ablalarımla vakit geçirmek sana iyi gelecek."

Ellie burnunu kıvırarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Onlar seni yola getirip benim karşı konulmaz olduğuma ikna ederler."

Kadın dirseğiyle karnını sertçe dürttü. Erik gülerek onu vücudunun altına kaydırıp öptü. Ta ki aralarında için için yanan ihtiras tekrar alazlanana kadar. Onunla usulca, elini göğsüne yaslayıp gözlerinin içine bakarak sevişti; yavaş, derin okşayışlarla içinde gidip geldi.

Arzunun, adeta cennetten nur inmiş gibi çehresini aydınlat-

masını izleyerek son bir kez daha derinlerine doğru kaydı. Onda duyduğu aşk, vücudunu parçalara ayırırcasına derin dalgalar halinde serbest kalırken bedenini bedeniyle sarmaladı.

Tekrar konuşabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Ellie tekrar koynuna kıvrılmış yatıyordu. Kaşlarının hafifçe çatılmış olduğu gözünden kaçmadı.

Erik yine o içini huzursuz eden hisse kapıldı. "Ne oldu, güzelim? Canını sıkan ne?"

"Beni severler mi?" diye sordu kadın.

Erik, kendini dışarı yansıtmak istediğinden çok daha rahatlamış hissederek gülümsedi. "Annem ve ablalarım mı?" Kadının burnuna bir öpücük kondurdu. "Seni en az benim kadar sevecekler. Yalnız..."

Ellie'nin gözleri iri iri açıldı. "Yalnız ne?"

Erik somurtur gibi yaptı. "Annem bayağı gelenekçi bir kadındır—senin beni böyle baştan çıkarmanı pek onaylamaz. Ben de bunun arkasını getirmeye sonuna kadar niyetli olduğum için, korkarım, benimle evlenmek zorundasın."

Ellie ona tekrar bir fiske vurdu. "Alçak. Yüreğimi ağzıma getirdin." Gözlerini gözlerine dikip ona uzun uzun baktı. "Sanırım seninle evlenmeye ikna olabilirim."

Erik sırıtıp bir elini onun kalçasının yumuşak kıvrımına götürüp vücudunu kendine daha yasladı.

Kadın başını iki yana salladı. "Başka bir şey düşünmez misin sen?"

Bunun üzerine Erik yalnızca alaylı alaylı gülümsemekle yetindi.

Ellie gözlerini devirdi. "Ben bazı koşullar koymayı kastetmiştim."

Erik'in yüzündeki gülümseme siliniverdi. "Ne tür koşullar?"

"İlk olarak başka kadınlara bakmak yok," dedi Ellie ve Erik

daha bir şey söyleyemeden ekledi: "Cilveleşmek, sırnaşmak, öpüşmek ve öyle popo okşamak yok."

Erik yüzünde sahte bir dehşet ifadesiyle elini kalbine götürdü. "Popo okşamak kalsa bari?"

Kadın dudak büktü. "Ne yazık ki bu konuda ısrar etmek zorundayım."

Göz göze geldiler. Erik, onun bütün bu şakacı haline rağmen, sözlerinin içindeki kırılganlığı gizlediğini sezdi.

İşin dalgasını tamamen bir kenara bırakıp, kadının çenesini hafifçe kaldırarak gözlerinin derinliklerine baktı. "Seninle tanıştığımdan beri başka kimseyle birlikte olmadım."

Onu, yüzünde bir anlığına beliren şüpheden ötürü suçlayamazdı.

Halden anlar gibi gülümsedi. "İnan bana, buna en az senin kadar ben de şaşıyorum. Ama dört ay, dokuz gün ve,"—pencereden dışarı güneşin açısına şöyle bir baktı—"aşağı yukarı sekiz saat sonra artık kesinlikle eminim. Seni seviyorum, Ellie; tek istediğim, tek isteyeceğim sensin."

O an kadının yüzünü aydınlatan gülümsemeyi doğrudan kalbinde hissetti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Parmaklarıyla kadının yanağını okşadı. "Sana sadık kalacağım, Ellie. Bağlılığımı sana bir sefer bahşettim mi ebediyen senindir." Bir an duraksadı. "Belki de *ben* bazı koşullar koymalıyım. Az daha başkasıyla evlenecek olan ben değilim sonuçta."

Kadın suratını astı. Bunun hâlâ ne kadar canını sıktığına Erik de şaşırıyordu. Kıskanmaya hiç hakkı yoktu, ama kıskanıyordu işte, lanet olsun.

"Aa, evet, onunla ilgili olarak," dedi Ellie dudağını ısırarak. "Korkarım bu günkü düğünle ilgili önemli bir ayrıntıyı atladım."

Erik kaşlarını kırıştırdı. "Nasıl bir ayrıntı?"

Ellie, ağzının bir köşesi hafifçe kıvrılmış halde, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Gelinin kim olduğuna dair bir ayrıntı."

Niyeti Erik'i gafil avlamaksa, başarmıştı. "Anlamadım. Kral, baldızının da Monthermer'le evleneceğini söylemişti."

"Doğru söylemiş. Kız kardeşim Matty, şu anda onunla evleniyor olsa gerek."

"Kız kardeşin mi?" diye onun sözlerini tekrarladı Erik. Duyduklarına inanamıyordu.

Ellie başını sallayıp, nasıl ikisi arasında tuhaf bir şeyler olduğunu sezinlediğini, ama ne olduğunu bir türlü bulamadığını anlattı. İskoçya'dan döndükten sonra kardeşine, onu neyin bu kadar üzdüğünü zorla söyletmişti. Babalarının rızasıyla da, nişan akdindeki isimleri kimselere söylemeden değiştirmişlerdi.

Erik gözlerini kıstı. Vay, muzip şirret. "Ve bunu bana söylemek aklına gelmedi, öyle mi?"

Kadın onun o pişmanlıktan eser taşımayan sırıtışını taklit ederek, "Bana bütün çektirdiklerin için ufak bir cezayı hak ettin diye düşündüm," dedi.

Erik dudak büktü. Gerçekten hak etmişti galiba.

Ellie, anlaşılan daha önce aklına gelmeyen bir şeyi düşünerek dudağını ısırdı. "Bir not bıraktım, dediğini biliyorum, ama umarım ben ortadan kayboldum diye düğünü ertelemezler."

"Sanmıyorum. Bu bahsettiğin Matty'nin iri mavi gözleri ve uzun, dalgalı, sarı saçları olmasın?"

Kadın başıyla onayladı. "Matty'yi tanıyor musun?"

"Bu sabah karşılaştık."

Gafil avlanma sırası Ellie'deydi.

"Senin pencerenin hangisi olduğunu bilmiyordum." Erik çocuksu bir tavırla omuz silkti. "Yanlış olanından giriverdim. Başta çığlık atacak sandım, ama sonra durup gülümsedi ve nihayet ge-

sordu; ben de var deyince daha doğru odayı tarif etti."

Ellie güldü. "Bu Matty'nin yapacağı bir şey."

Halinden memnun bir halde ona daha da sokularak yanağıyla göğsüne sürtündü. Erik, onun, kolundaki işaretin üzerinde gezdirdiği parmaklarını hissedebiliyordu. Bir an sonra, "Bu işaret böyle değildi. Bir çeşit burgu gibi kolunun etrafını saran bu kısım önceden yoktu," dediğini duyunca ise hiç şaşırmadı. "Sanki..." Ellie gözlerini ona çevirip gülümsedi. "Örümcek ağı! Bana anlattığın hikayeden mi geliyor?"

Erik kadının burnuna bir öpücük kondurdu. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

Ellie parmaklarını işaretin üzerinde tekrar gezdirdi. "Ağın içindeki de *birlinne* benziyor." Öyleydi; o fikir Erik'ten gelmişti. "Bu işaretlerin ne anlama geldiğini önceden çözmem gerekirdi. Şahlanmış aslan, İskoçya krallığının simgesi," dedi kadın. "Ama başka bir şeyi daha simgeliyor, değil mi?" Erik cevap vermedi. "Kimliğini gizli tutma sebebin de o. Kamptaki o adamla sen—ikiniz şu bahsini duyduğum hayalet ordunun savaşçılarındansınız."

"Ellie..." Erik başını iki yana salladı. Anlaşılan, onun yanında sır saklamak zor olacaktı. "Ettiğim yeminin gereğini yerine getirmemi zorlaştırıyorsun."

Ellie sırıttı. "Sen bana hiçbir şey söylemedin ki; ben tahmin ettim." Çekingen gözlerle ona baktı. "Ama eğer seninle evleneceksem, bence bir tek şeyi bilmeyi hak ediyorum."

Erik tek kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Yeni soyadım."

Erik gülüp kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "O zaman bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ düşünüyorum."

"Hmm. En az bir düzine adaya sahip olduğumdan bahsetmiş miydim hiç?"

Kadının gözleri heyecanla ışıldadı. "Gerçekten mi?"

Erik başıyla onayladı. "Onları sana göstermeye ikna olabilirim." Yüzündeki ifade ciddi bir hal aldı. "Evlen benimle, Ellie. Seni istediğin her yere götürürüm. Sana dünyayı gösteririm. Yeter ki benim karım olacağını söyle."

"Olacağım," dedi Ellie usulca, gözlerinde pırıl pırıl parlayan yaşlarla. "Seninle evleneceğim."

Erik kadına sımsıkı sarıldı. İçinden adeta onu derhal—fikrini değiştirmeden—kiliseye götürmek geliyordu. Ama bunu yaparsa annesinin ve ablalarının onu asla affetmeyeceğinin farkındaydı. Kadının çenesini hafifçe kendine doğru kaldırıp onu şefkatle öptü. "Yeni soyadın MacSorley."

Ellie, gözleri keyifle ışıldayarak kahkahayı bastı. "Yaz gezginin oğlu. Tahmin etmeliydim. Sen adamakıllı korsansın."

Erik gülüp Ellie'yi kollarına aldı ve ona bir korsanın ne kadar amansız olabileceğini gösterdi. Hem de tekrar tekrar.

Son Söz

7 Temmuz, 1307

İskoçya Kralı, Robert Bruce, Carrick Kalesi'nin Büyük Salonu'ndaki geçici karargah odasında İskoç Muhafız Alayı'nın on üyesiyle birlikte otururken içeri bir muhbir girdi.

Şahin aralarına döndüğüne göre—evlenmiş ve yüzündeki halinden memnun sırıtıştan anlaşıldığı üzere eski haline geri dönmüş vaziyette—seçkin savaşçılardan yalnızca biri kayıptı. Kayıp değil, diye düzeltti Bruce, düşmanın tam bağrına ekilmiş bir tohum gibi, zamanı gelince kök salmayı bekliyordu.

Bruce, muhbire yanına gelmesi için işaret etti.

"Size, efendim." Adam eğilip elindeki parşömeni uzattı. "Burgh-on-Sands'den gönderildi."

Bruce, bunun bekledikleri haber olup olmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Edward birkaç gün önce adamlarını Carlisle'da toplamıştı ve anlatılana göre Bruce'a karşı taarruza geçmek üzere bir kez daha hasta yatağından dirilmişti.

Mektubu açtı, içinde yazan bir tek kelimeyi okudu ve sandalyesine geri yığıldı.

"Ne oldu?" diye sordu MacLeod. "Hayalet görmüş gibi duruyorsunuz."

Bruce, neye uğradığını şaşırmış halde, az önce okudukları-na inanamayarak bakışlarını ona çevirdi. "Belki de gerçekten gördüm. Ama bu hayalet, gördüğüme sevindiğim bir hayalet." Şaşkınlığı yerini içinde gitgide artan sevince bırakırken odanın içinde göz gezdirdi. "Ölmüş." Ezeli düşmanının artık yaşamadığı nihayet kafasına dank edince bir kahkaha attı. "Köşe bucak her bir kilise çanının çalınması için haber gönderin. Kral Edward cehennemin dibini boyladı!"

Adamlardan bir zafer tezahüratı yükseldi. Hayattayken onlara pek az merhamet etmiş bir adama, ölüyken acımaya niyetleri yoktu. Sözde "İskoç Çekici," ait olduğu yere, cehenneme gitmiş, o dehşet saçan ejder sancağını da beraberinde götürmüştü.

Bruce bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Edward Plantagenet'in ölümüyle akıntı bir kez daha İngiltere'den İskoçya'ya dönmüştü. İçerideki düşmanlara. Artık savaş alanında karşısına Edward değil, kendi yurttaşları çıkacaktı: güneyde kardeşlerini öldüren katil MacDowelllar ve kuzeydeki eski düşmanları, Comynlar ve MacDougalllar.

Kendi kendine gülümsedi. Ektiği tohum kök salmak üzereydi.

YAZARIN NOTU

İki Ateş Arasında romanı için yazdığım notlarda da belirttiğim gibi, "Fistanlı Özel Kuvvetler" fikrimle ilgili araştırma yaparken, kaderin cilvesi denebilecek anlardan birinde, Robert Bruce, Adalar'a sığındıktan sonra İskoçya'ya geri dönerken Angus Og MacDonald'ın onu korumak üzere atadığı, Adalılardan oluşan "bir grup savaşçıdan" öylesine bahsedildiğine rastladım. Erik MacSorley'nin karakteri, bu grubun liderin olduğu söylenen Angus Og'un kuzeni Alastair Mor MacDonald'ın oğlu, Adalı Domnall'a (Donald) dayanıyor.

"Erik"in babası, Alastair Mor, MacAlister klanının atası olduğu iddia edilen kişilerden biri—gerçi bu konuda tartışmalar var. Alastair Mor, 1299 yılında (benim hikayede belirttiğimden daha geç) MacDougalllarla yapılan bir savaşta ölür.

Klan isimleri o dönemde çok tutarlı biçimde kullanılmadığından, Erik'i MacDonald soyadlı kuzenlerinden ayırmak için daha geniş çaplı olan "MacSorley" (Somerled'in oğulları) ismini kullanmayı tercih ettim. MacSorley ismi, Somerled'in bütün altsoyu için kullanılır: MacDonaldlar, MacDougalllar, MacRuairiler, vb.

Tarihte "Erik"in eşiyle ilgili kayıt yok, ancak o dönemde Batı Adaları'ndaki klan liderleriyle İrlanda (ve Man Adası) arasında kurulan ittifaklara sık rastlanırdı. Kafamda oturtmakta en

çok zorlandığım şeylerden biri İrlanda'nın İskoçya'ya ne kadar yakın olduğu ve "su yollarının" önemiydi. İki kıyının birbirine en yakın olduğu noktada, (İskoçya'daki) Kintyre Burnu'yla İrlanda'nın Antrim sahili arasında yalnızca yirmi kilometre var. Güneşli bir günde, karşı kıyı her iki taraftan da görülebilir. İskoçya kıyılarından İrlanda'ya gemiyle ulaşmak, aynı mesafeyi kara yoluyla gitmekten çok daha kolay—ve çok daha hızlı—olmalı. İskoçya'nın Kintyre ve Ayrshire sahili, Batı Adaları, Man Adası ve İrlanda'nın Antrim sahilinin birbiriyle ne kadar iç içe olduğu—hem siyasi hem kültürel olarak—haritada açıkça görülebilir.

Erik'e uygun bir eş olarak de Burghlerde karar kılmam çok zor olmadı. Hele bu aileden iki kız kardeşin, nişan akdindeki ismi kendi aralarında değiştirdiğini öğrenince (Bu kadar olur!), bunun kendi hikayeme çok güzel uyacağını biliyordum. Maud de Burgh, 1. Louth Kontu olan Sir John de Bermingham'la nişanlanır, ancak Louth daha sonradan Maud'un kız kardeşi Aveline'le evlenir. (Maud, ardından Ralph de Monthermer'in üvey oğlu, 8. Hertford Kontu olan Gilbert de Clare'le evlenir.) Ellie ve Matty, benim bu iki kız kardeş yerine yarattığım kurgu karakterler.

Ralph de Monthermer'le (Raoul olarak da bilinirdi) olan nişan da kurgudur, ancak kendi hikayesi gerçektir. Ralph de Monthermer, gizlice Edward'ın kızı, Acre'lı Joan'la evlenir ve bunu öğrendiğinde çileden çıkan kral, kendisine karşı geldiği için onu kuleye hapseder. Ralph, daha sonradan affedilir ve Joan hâlâ hayattayken kendisine Gloucester Kontu, Hertford Kontu ve önceki kontun idam edilmesinden sonra bir süreliğine Atholl Kontu unvanları verilir. Ardından da 1. Monthermer Baronu ilan edilir. Bu dönemde Ralph de İskoçya'da savaşıyordu. Benim de romanda bahsettiğim gibi, Loudoun Tepesi'ndeki savaştan birkaç gün sonra, Bruce tarafından Ayr Kalesi'ne geri püskürtüldüğü söylenir. Ralph'in Edward'a sadık olmasına rağmen, 1306'da Robert

Bruce'u Kral Edward'dan kendisine bir tehlike geleceğine dair uyaranın o olduğu söylenir. Bu uyarı üzerine Bruce'un isyanı patlak verir.

Kafeslere kapatılan kadınların başına gelenler (ki bu olay ne kadar dehşet verici olsa da gerçektir) ve Atholl Kontu'nun Methven'den sonra talihsiz bir şekilde idam edilmesi, bu dönemde Edward'ın isyancılara karşı takındığı acımasız tutumu gözler önüne seriyor. İki yüz yılın ardından ilk defa idama mahkum edilen kont, soydaş oldukları için Edward'dan merhamet diler. Buna karşılık olarak Kral Edward, Atholl Kontu'nun yüksek mevkiine uygun olarak darağacında diğerlerinden daha yukarıda sallandırılmasını emreder.

Bu romanın başındaki örümceğin hikayesi Robert Bruce'la ilgili en yaygın olarak bilinen efsanelerdendir. İskoçya'da bu meşhur olaya ev sahipliği yaptığı iddia edilen en az üç farklı mağara var, ancak tümü arasında en favori gösterilen İrlanda'daki Rathlin Adası. "Eğer başta başarılı olamazsan, tekrar tekrar ve tekrar dene" sözünün bu hikayeden çıktığı söyleniyor. Fakat bu kadar yaygın olarak bilinmesine rağmen, ne yazık ki tarihçiler bu efsanenin gerçekliğinden şüphe edip, kaynağını, buna benzer başka efsanelerin de çıkış kaynağı olduğu iddia edilen Sir Walter Scott'a dayandırıyorlar.

Bu hikaye ister kurgu ister gerçek olsun, o dönemde Bruce'un durumunun ne kadar sallantıda olduğu abartı değil. Onun tacını geri alması, 2004'teki Amerikan Ligi Şampiyonluk Serisi'nde Yankees'e karşı Red Sox'un geri dönüşüne yakın bir başarı olarak tarihteki en büyük "geri dönüşler" arasına girer. (Pardon, dayanamadım.) Sir Herbert Maxwell, Bruce'un 1307'nin başlarındaki durumunu şöyle özetler: "Kendinin diyebileceği bir hektarlık arazisi bile yoktu; dört kardeşinin üçü ve en güvendiği dostlarının çoğu darağacına çekilmişti; diğer destekçilerinin neredeyse hepsi onun sonunu umutsuz görüp geri Kral Edward'ı destekle-

meye başlamıştı; karısı, kızı, büyük ve küçük kız kardeşi, İngiliz hapishanelerindeydi." (Evan MacLeod Barron, *The Scottish War of Independence* [İskoç Bağımsızlık Savaşı], Barnes and Noble Books, New York, 1914, 261.)

Kızın (ya da Bakirenin) Dalışı, kutup ayısı dalışı veya buzda yüzme etkinliklerinin bir kurgu uyarlaması. Küçükken kız kardeşimle, Tahoe Gölü'nde buna benzer bir geleneğimiz vardı. Karda koşup önce buz gibi soğuk bir havuza, sonra da hemen jakuziye atlardık. Kulağa öyle gelmese de yapması çok zevkli. Pagan kutlamaları sıkça Hıristiyanlıktaki kutsal günlere birleştirilirdi. Bir öğretiye göre Hazreti Meryem yortusu, Gal halkının Tanrıça Brigit adına kutladığı pagan bayramının Hıristiyanlaştırılmış halidir.

Aymer de Valence, 1307'nin sonlarına doğru Pembroke Kontu olur. Onun büyük bir felaketle sonuçlanan Methven'de uyguladığı, şövalyeliğe sığmayan savaş taktiği, Bruce'un, kendisine sonradan büyük başarı kazandıran "korsan" taktiklerini benimseyip şövalyelik ilkelerini bir kenara bırakmasının nedeni olabilir. Bu olayda, de Valence'ın Bruce'a karşı kin güdüyor olması da rol oynamış olabilir. Zira halası, Bruce'un Greyfriars'da öldürdüğü Kızıl Comyn'la evlidir (Bu olay İki Ateş Arasında romanın sonunda geçekleşiyor).

Sir Thomas Randolph—ki ileride Sir James "Kara" Douglas'la birlikte Bruce'un en güvendiği ve en meşhur yoldaşlarından olur—Methven'den sonra İngilizler tarafından ele geçirilir ve 1309'a kadar karşı tarafı "tutar." Kral olan dayısını, "bir meydan muharebesinde centilmen gibi kozunu paylaşmak yerine bir haydut gibi" savaşmakla suçladığı bilinir. (Ronald McNair Scott, *Robert The Bruce King of Scots* [İskoçların Kralı Robert Bruce], Barnes and Noble Books, New York, 1982, 111.) Ancak er ya da geç Randolph tekrar dayısının safına geçer ve Bruce'un "en parlak" komutanlarından biri olur.

Bruce'un İskoçya'ya kaç kişilik bir orduyla saldırdığı tam

olarak bilinmiyor. Kulağa en gerçekçi gelen, Carrick'de üç yüz ila dört yüz kişilik, Galloway'de ise aşağı yukarı yedi yüz kişilik bir ordusunun olduğu. Çoğunluğu İrlandalı ve Adalılardan oluşan ve Bruce'un talihsiz kardeşlerinin yönettiği büyük filonun, MacDowelllara karşı tam anlamıyla bozguna uğradığı doğrudur. Yalnızca iki gemi dolusu insan bu savaştan sağ kurtulabilmiştir. Ancak benim romanda belirttiğimin aksine bu saldırının iki koldan yürütüldüğüne dair bir kanıt yok (Gerçi böyle yürütülmesi daha mantıklı olurdu). Ayrıca, Galloway'deki felaket, muhtemelen Bruce'un Carrick'e saldırmasından önce gerçekleşir. İki ordunun da Rathlin'den yola çıktığı düşünülüyor, ama uzun süredir orada bekliyor oldukları söylenemez. İngilizler dört bir yanlarını kuşatmışken, bin kişilik bir orduyu küçük bir adada "gizlemek" çok zor olurdu.

Bruce'un, Dunaverty'den kaçıp Carrick'e saldırana kadar geçen dört-beş ay boyunca nereye kaybolduğu, onu konu alan tarihin en büyük gizemlerinden biridir. Bazıları Norveç'e, oranın kraliçesi olan kardeşinin yanına gittiğine inanıyor, ama çoğu tarihçi, Angus Og MacDonald ve Adalı Christina'nın (MacRuairi) yardımıyla Batı Adaları'nda saklandığını düşünüyor.

Aynı şekilde, Bruce'un Carrick'e saldırmak için Rathlin'den Arran'a geçerken izlediği yol da tamamen bir varsayım. Bruce'u konu alan tarihçi C.W.S. Barrow, *Robert Bruce and the Comunity of the Realm of Scotland* (Robert Bruce ve İskoç Diyarı Toplumu) adlı çığır açan eserinde Bruce'un önce Rathlin'den Kintyre Burnu'na geçip, kıyı şeridinden yukarı doğru ilerleyip Arran'a ulaştığını yazıyor. Onu, Yalınayak Magnus gibi Tabert'ten geçirip götürmek benim fikrimdi, ancak kulağa inandırıcı da geliyor. Ocak ayının sonunda Kral Edward'ın Ulster Kontu'na gönderdiği bir mektupta İngiliz donanmasının harekete geçmesi emredilince, Clyde Halici'nde tahminen İngilizler kol geziyor olsa gerekti. Bruce'un Arran Adası'nın en kuzeyindeki Lochranza Kalesi'ne

vardığının rivayet edildiğini öğrendiğimde, Tabert'i geçerek ora- ya varması bana daha da mantıklı gelmeye başladı. İngilizlerin ele geçirdiği Tabert Kalesi'nden görülmeden geçmiş olmalılardı. Askeri açıdan bakarsak, Trool Vadisi'ndeki çatışma—Aymer de Valence'ın kurduğu pusunun geri teptiği—Bruce'un Loudon Tepesi'nde kazandığı zafer kadar önem taşımaz. Ama Trool Vadisi'nde, savaştan bir gece önce İskoçlara casusluk yapmak üzere bir kadının gönderildiği söylenir. Ancak iddiaya göre, kadın casusluk yapmak yerine gözyaşları içinde Bruce'u İngilizlerin orada olduklarına dair uyarır ve böylece tehlikeyi açığa çıkararak o ve adamları için günü kurtarmış olur. (*Bakınız* Scott, sayfa 101.) Bu hikaye John Barbour'un *The Brus* adlı eserinden geliyor ve sonradan uydurulmuş olabilir, ama Ellie'yi kampa ulaştırmakta bana çok iyi bir ilham kaynağı oldu.

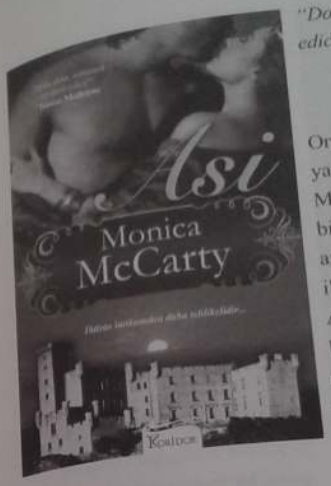
Kintyre kıyılarının üç kilometre açığında bulunan Kaşık Adası'nın pek çok farklı ismi var, ama günümüzde Sanda olarak biliniyor. "Edward Ucu" diye anılan yerin ise, Edward Bruce'un, ağabeyi Dunaverty'den kaçarken kıyıda gözcülük yaptığı yer olduğu söyleniyor. Fakat Kaşık Adası, MacSorley topraklarının bir parçası değildi; o dönemde Galloway'deki Whithorn Manastırı'na aitti.

Orta çağa ait hitap biçimleri, bugünün aksine standart halde olmadığı için içinden çıkılması zor bir konu. Bruce, ona kimin hitap ettiğine göre birçok farklı biçimde anılıyordu. Kalan bir avuç destekçisi ona "efendim" veya "Kral Robert" diye hitap ediyordu. Onu bütün unvanlarından (Annandale Lordu ve Carrick Kontu) mahrum bırakıp bir isyancı olarak gören İngilizler arasında yalnızca Sir Robert Bruce diye biliniyordu. Geri kalanlar ise ona Lord Robert Bruce diyordu. Barrow, o dönemden kalma belgelere dayanarak, "Kont John" (sayfa 224) ve "Kont Malise" (sayfa 225) gibi bugün kesinlikle kullanılmayan hitap biçimlerinden alıntı yapıyor. Ancak, Sir dendikten sonra kişinin

adının söylenmesi, en geçerli kullanım olduğu için, emin olamadığım kısımlarda ben de böyle kullandım. Ellie büyük ihtimalle Ralph'e "Sir Ralph" diye hitap ederdi, ama ben onun için daha samimi, daha sade bir kullanım olan "Ralph"i tercih ettim.

Son olarak, 7 Temmuz 1307, en bilinen—ve muhtemelen de en büyük—İngiliz krallarından birinin tarih sahnesinden silindiği gündür. Kendine "İskoç Çekici" diyen Edward I, İskoçların "isyanına" bir son vermek için kuzeye doğru ilerlediği sırada öldü. Son arzusu, kemiklerinin bir kupaya konup İskoçlar yenilene kadar ordunun en önünde taşınmasıydı; oğlu ve vârisi Edward II tarafından hiçe sayıldı.

Bu romanın arkasındaki "gerçek tarihle" ilgili daha fazla kaynak okumak isterseniz, internet sayfamdaki genişletilmiş Yazarın Notu kısmına ve diğer özelliklere mutlaka göz atın:
www.monicamccarty.com

"Dolu dolu, romantik ve mest edici!"

Teresa Medeiros

Onu kendine aşık etmek için yalnızca bir yılı vardır... Isabel MacDonald, amansız kavgaya bir son vermek için klanının en azılı düşmanı Rory MacLeod ile nişanlanmayı kabul eder. Ancak nişan onun kaleye – ve biraz tahrikle kalbine – girişini kolaylaştırmak için bir paravandır. Ne var ki haince planları hayranlık duyduğu her şeye sahip güçlü ve korkusuz bir Highland reisi olan Rory tarafından sınanır. Şimdi Isabel hep hayal ettiği mutluluğu, tam da ihanet etmesi gereken adamda bulmuş ve ihtirasın, intikamdan çok daha tehlikeli olabileceğini görmüştür.

Dostların yakınında olsun ama düşmanların daha da yakında... Rory'nin MacLeod klanının reisi olarak görevi açık ve nettir: Kralın emrine itaat edip MacDonald'ların kızı ile evlenmek – şartları ise kendisi belirleyecektir. Rory nişanın yalnızca bir yıl sürmesine karar verip kızı ailesine teslim ettikten sonra başka biriyle evlilik yapmayı planlar. Fakat bu baştan çıkarıcı güzellikteki kadının, onun çelik gibi dirayetine meydan okuyacağını ve sert görünüşünün altında içten içe kaynayan dizginlenmemiş ihtirası ortaya çıkaracağını tahmin edemez.